بدلون

لیکواله: میشل اوباما

Ketabton.com

ژباړن: عبیدالله سدید

(c) ketabton.com: The Digital Library

BECOMING

Michelle Obama

بدلون

لیکواله: میشل اوباما

ژباړن: عبیدالله سدید

ډیزاین: ع. سدید

د آنلاین خپرېدو کال: ۱۴۰۱ هـ ش/ ۲۰۲۲ م

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د ۲۰۱۷ کال مارچ

په ماشومتوب کې مې ساده هیلې لرلې. یوه هیله مې دا وه چې یو سپی ولرم او بله هیله مې دا وه چې کورنۍ مې دوه پوړیزه بنګله ولري. د پلار مې له هغه موټر سره جوړه وه چې دوې دروازې یې درلودې، خو زما نه خوښېده، ځکه ما غوښتل یو بس ولرو چې څلور دروازې ولري. هغه مهال به چې هر چا رانه پوښتل چې په راتلونکي کې غواړې څه شی شې، نو ما به ویل چې غواړم د ماشومانو ډاکټره شم. هر چا به چې دا ځواب واورېده نو راته کړل به یې چې ولې؟ ما به وویل، ځکه دا مې ډېر خوښېږي چې شاوخوا کې مې ماشومان وي. ډېر ژر مې دې ته پام شو چې د لویانو هم دا ځواب خوښېده.

کله به چې هغوی دا خبرې واورېدلې، نو ویل به یې: «اوه، غواړې ډاکټره شې! څومره ښه!»

هغه مهال مې خپل وېښته د لکۍ په شان تړل، خپل مشر ورور ته به مې د یو کار د کولو او نه کولو امر کولو او هغه ته به مې ویل چې داسې وکړه او هغسې وکړه یعنې دی به مې کنترولولو. تل به مې په ښوونځي کې ښې نومرې ګټلې. په ماشومتوب کې ډېره جاه‌طلبه او بلندپروازه وم، خو په سمه توګه نه پوهېدم چې موخه مې څه ده او غواړم څه. اوس دا فکر کوم چې دا پوښتنه «کله چې لوی شوې نو څه کاره کېږې؟» چې لویان یې له ماشومانو کوي، یوه ډېره معنا لرونکې پوښتنه ده. داسې ښکاري، ټول انسانان چې یوه ځانګړې سن ته ورسېږي، په لویانو کې شمېرل کېږي او بیا داسې څه نشته چې وغواړي تر لاسه یې کړي.

زه تر اوسه پورې په خپل ټول ژوند کې وکیله وم، د یو روغتون مرستیاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

رييسه وم، همدارنګه د يوې خپلواکې موسسې مديره وم چې له ځوانانو سره يې مرسته کوله او هغوی يې هڅول چې په خپل ژوند کې داسې يوه حُرفه پيل کړي چې موخه ولري او باثباته وي. همدارنګه په پوهنتون کې د کارګرې طبقې يوه تور پوستې محصله وم. زموږ په پوهنتون کې زياتره محصلين سپين پوستي وو، يعنې ما په داسې يوه پوهنتون کې درس ويلی چې ګواکې يوازې زه پکې تور پوستې وم. همدا ده چې يوازينی تور پوستې يم چې هر ډول وضعيت مې تجربه کړی. ناوې وم، مضطربه او پراسترسه مډله وم، رنځېدلې او خواشينې نجلۍ وم او تر دې وروستيو پورې د امريکې د متحده ايالتونو لومړۍ مېرمن وم چې که څه هم يوه رسمي دنده نه شمېرل کېږي، خو بيا هم زه يې له داسې يوه حالت سره مخ کړم چې حتا زما په خوا او خاطر کې هم نه راته. زه يې له چالشونو سره مخامخ کړم، زه يې وټکولم او زما غرور يې له خاورو سره خاورې کړ. ښه يې پورته کړم او بيا يې په ځمکه راوويشتم. کله کله به يې دا بلاوې همهاله راباندې راوستلې. دا دی دا اوس اوس هغه پېښې هضموم او درکوم چې په تېرو کلونو کې مې تجربه کړي. يعنې د ۲۰۰٦ کال د باراک د ولسمشريزو ټاکنو له نوماندۍ نيولې د سږ کال د ژمي تر هغه سهاره پورې چې له مېلانيا ټرمپ سره په يوه لېموزين کې سپاره شوو او له هغې سره يو ځای مو د هغې د مېړه د معرفۍ په مراسمو کې ګډون وکړ. دا له ډېرو لوړو او ژورو يو ډک سفر و!

زه د مرستو د راټولولو په خاطر د نيکو افرادو کورونو ته تللې يم چې د هنري موزيمونو په شان وو او د حمامونو تېونه يې له ګرانبيه ډبرو جوړ شوي وو. له بل پلوه مې داسې کورنۍ هم ليدلې چې هر څه يې کاترينا توپان کې له لاسه ورکړل، د دوی اوښکې بهېدلې، خواشينې وو او دا هڅه يې کوله چې يو يخچال او د پخلي لپاره يو منقل پيدا کړي چې خپل ژوند ته ادامه ورکړي. له داسې کسانو سره مخ شوې يم چې دوه مخي وو او سطحي فکرونه يې درلودل. له بل پلوه له ښوونکو، د پوځيانو له مېرمنو او داسې زياتو نورو کسانو سره آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې یم چې ډېره قوي روحیه یې درلوده او زه ورته حیرانه وم. د نړۍ په بېلابېلو برخو کې مې له داسې ماشومانو سره ملاقات شوی چې زه یې خوشحاله کړې یم او زما زړه یې هیله‌من کړی دی. کوم ماشومان به چې راسره وو، له هغوی سره به مې مرسته کوله چې په یوه بڼ کې ګلان او بوټي وکرو، په دې حالت کې به زما له یاده ووتل چې زه څه یم، خپل مقام او منزلت به مې هېر شو او دوی به زما صمیمي ملګري شول.

له ټولنیزو رسنیو سره مې جوړه نه وه، خو زړه نازړه پکې ښکېل شوم. کله مې چې له ټولنیزو رسنیو سره سرو کار شو نو ومې لیدل چې ځینو به نړیوالو ته د نړۍ د ځواکمنې مېرمنې په توګه ورپېژندلم. له بل پلوه ځینو نورو بیا د «قهرجنې تور پوستې مېرمنې» په نامه یادولم او ماته یې سپکاوی کوولو. زړه مې غوښتل چې له بدغوښتونکو وپوښتم چې د «قهرجنۍ تور پوستې مېرمنې» د اصطلاح کومه برخه د دوی لپاره ډېر اهمیت لري: زما ښځمني، زما توروالی او که زما قهرجن‌والی؟ د داسې کسانو په خنګ کې درېدلې یم او له هغوی سره مې انځور اخیستی چې په دولتي تلویزیون کې یې زما په مېړه پسې بدې خبرې کړې، مګر له دې سره سره بیا هم دوی غوښتل چې زموږ یو چوکاټ شوی انځور له ځان سره ولري او په خپل کور کې یې کېږدي. د سرېښو ډنډ یعنې انټرنټ کې زما په اړه بېلابېلې پوښتنې رامنځته شوې، لکه زه ښځینه یم یا نارینه. حتا د امریکا د کانګرس یوه استازي زما په کوناټیو باندې هم ریشخند وهلی و. کله به چې ما دا مطالب ولوستل نو احساسات به مې زیانمن شول، زړه به مې بد شو، په غوسه به شوم، مګر هڅه مې کوله چې دې خبرو او چلنونو ته وخاندم چې له سپکاوي او ریشخند خخه ډک وو. تر اوسه د راتلونکي ژوند او امریکا په اړه داسې زیات شیان دي چې زه یې په اړه هېڅ نه پوهېږم. مګر خپل ځان ښه پېژنم. زما پلار فریزر ماته رازده کړي چې زیاته هڅه وکړم، مسکۍ واوسم او په خپلو ژمنو ودرېږم. زما مور ماریان، ماته راښودلي چې څنګه د ځان په اړه فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم او څنګه له خپلو خبرو کار واخلم. موږ د شیکاګو په جنوبي برخه کې یو کوچنی اپارتمان درلود. دوی په دې کوچني اپارتمان کې له ما سره مرسته کړې چې په خپل ژوند، د خپلې کورنۍ په ژوند او د خپل هېواد د خلکو په ژوند کې معنوي ارزښتونه ووینم. حتا په داسې وختونو کې چې ژوند ښکلی یا بشپړ نه وي. حتا په داسې شېبو کې چې تر هغې ډېرې واقعي وي چې ته یې غواړې. د هر چا د ژوند کیسه هغه څه ده چې دی یې لري، تل ورسره پاتې کېږي او هماغه څه ده چې دی یې خاوند دی.

ما اته کاله په سپینه ماڼۍ کې ژوند کړی، دا داسې ځای و چې زیاتې زینې یې درلودې او ما نشوای کولی چې ویې شمېرم. له دې سره سره یې څو لفتونه او د بولینګ یو سالون هم درلودل. زه په داسې یوه کټ ویدېدم چې روجایي او کمپلې یې له ایټالیایي کتانه جوړ شوي وو. زموږ خواړه د څو نړیوالو اشپزانو له خوا چمتو کېدل او بیا به د داسې حرفه یي کسانو له خوا په میز اېښودل کېدل چې د پینځو ستورو په رستورانونو کې یې کار کړی و. امنیتي چارواکي د کور شاوخوا ګرځېدل چې غلې او بې تفاوته څېرې یې درلودې او وسلې او مخابرې ورسره وې. دوی زیاته هڅه کوله چې زموږ کورني ژوند ته مزاحمت ونه کړي. موږ په تدریج سره د خپل کور له دې عجیبو شیانو او همدارنګه د نورو له دایمي او غلي شتون سره روږدي شوو.

سپینه ماڼۍ داسې یو ځای دی چې زموږ لور یې په سالونونو کې لوبې کولې او په هغه ونو کې به ختلې چې په جنوبي انګړ کې وې. دا داسې ځای و چې باراک به د شپې تر ډېره وخته پکې ویښ پاتې کېده ګزارشونه به یې مطالعه کول او د خپلو ویناوو مسودې به یې لیکلې. داسې ځای چې کله کله به زموږ سپي ساني په ځینو قالینو متیازې کولې. زه به ځینې وخت په تخت‌بام کې درېدلم او دا به مې لیدل چې سیالانیان راځي او په خپلو مبایلونو له سپینې ماڼۍ سره خپل انځورونه اخلي. دوی د وسپنیزو پنجرو له شا څخه راکتل او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅه يې کوله چې په دې پوه شي چې په دې ماڼۍ کې څه تېرېږي. کله به د امنيتي مسايلو په خاطر داسې ورځې راغلې چې ما حق نه لاره کړکۍ پرانيزم څو خونې ته پاکه او تازه هوا راشي. په دې خاطر ما د زندۍ کېدلو احساس کولو. مګر داسې ورځې هم وې چې په انګړ کې به مې د ماګنوليا ګلونه، د حکومتي چارواکو تګ راتګ او د پوځي ښه راغلاست برم او پرتم ليدل او زه به په حيرانۍ کې ډوبه وم. کله کله به ورځې، اونۍ او مياشتې هم له سياسته لرې کېدم او کله به د دې هېواد او د دې هېواد د خلکو ښکلا ته داسې حيرانه شوم چې ويلی يې نشم.

بيا نو يوه ورځ هر څه پايته ورسېدل. که څه هم پوهېدم چې دا دې مور پای ته نژدې کېږو او وروستۍ اونۍ هم په احساساتي مخه‌ښو تېرې شوې، مګر بيا هم په رښتينې توګه نشم کولای چې وروستۍ ورځه رايادە کړم. لاس په سپېڅلي کتاب اېښودل کېږي او لوړه تکرارېږي. د يوه ولسمشر توکي له ماڼۍ څخه ايستل کېږي او د بل ولسمشر توکي دننه راوړل کېږي. د ماڼۍ خوب‌خونو کې نوي سرونه په بالښتونو اېښودل کېږي او نوې هيلې او روياوې خپله ښه مومي. کله چې دا هر څه پای ته رسېږي او د ورستي ځل لپاره له يوې نوموتې ماڼۍ څخه راوزې، نو ځان په زړهاوو لارو کې سرګردانه وينې او بايد هڅه وکړې چې بيا خپله لار پيدا کړې.

په دې اساس اجازه راکړئ چې په هغو پېښو يې پيل کړم چې له ماڼۍ څخه له وتلو څه مهال وړاندې پېښې شوې. مور داسې کور ته ولېږدېدو چې له سرو خښتو جوړ شوی و. زموږ د پخواني کور او اوسني کور ترمنځ شاوخوا دوه مايله واټن و. دا کور په يو غلي او ګوښه ځای کې و. په بشپړه توګه په کور کې دېره شوي نه وو. د سالون مېزونه او کوچونه مو داسې برابر کړل لکه په سپينه ماڼۍ کې مو چې برابر کړي وو. دې کور کې مو هغه توکي او يادګارونه درلودل چې مور ته يې تېرې پېښې رايادولې او دا يې رايادول چې ريښتا هم داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښې پر موږ تېرې شوې: د ډېوېډ پېډېغالي (کمپ) کورني انځورونه، په لاسو جوړې شوې ګلدانۍ چې سور پوستو زده کوونکو ماته د ډالۍ په توګه راکړې وې او هغه کتاب چې نېلسون منډېلا لاسليک کړی و. هغه شپه له ما پرته بل څوک په کور کې نه وو. باراک چېرته په سفر تللی و. زما لور ساشا له خپلو ملګرو سره بهر ته تللې وه. زما بلې لور ماليا په نيويارک کې ژوند او کار کولو او پوهنتون ته تر ورتللو وړاندې دوره يې تېروله. يوازې زه وم او زموږ دوه سپي. کور کې داسې چوپه چوپتيا وه چې په تېرو اتو کلونو کې ما د هغې په شان هېڅکله نه وه ليدلې.

ورېې وم. له سپيانو سره يو ځای د خپل خوب له خونې راووتم. له زينو راښکته شوم. پخلنځي ته ننوتم، يخچال مې راخلاص کړ، دوې ټوټې ډوډۍ مې ترې راواخيستې او د ډوډۍ ګرمولو ماشين کې مې کېښودې. د الماری يوه پله مې راخلاصه کړه او يو قاب مې ترې راويست. ښايي چې ډېره عجيبه راته ښکارېده، مګر کله مې چې د پخلنځي له الماری قاب راواخيست، څوک مې په ځنګ کې هم نه و چې ټينګار وکړي چې هغه راته راواخله، د ډوډۍ ګرمولو ماشين خوا کې يوازې ولاړه وم او دا مې ليدل چې ډوډۍ قهويي کېږي. ما دا احساسول چې خپل پخواني ژوند ته ورنژدې شوې يم. يا ښايي چې دا زما نوی ژوند و چې ماته يې مخ رااړولو.

بلاخره دا چې کله ډوډۍ ګرمه شوه، لږ خوندوره پوڅه (پنير) مې د هغې منځ کې وموښله. بيا مې د ډوډۍ او پوڅې سنديويچ په مايکروېو کې کېښود چې پنير په بشپړه توګه ويلې شي. بيا مې قاب راواخيست، د کور انګړ ته لاړم او د اصلي وره د زينو په مخ کې کېناستم. لمر ځلېدلو، لوېدلی نه و، کله مې چې په ډبرينو زينو پښې کېښودې نو د هغې ګرموالی مې حس کړو. لنډ بلوز مې اغوستی و. د ژمي ساړه پايته رسېدلي وو. د کور د شاتيني انګړ په ديوالونو کې د زنبق ګلونو بوټي راځړېدلي وو، ګلان پکې رازرغون وو او ښکلي ځلېدل. د هوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وړمه دا احساسېدل چې پسرلی دی. د یوه سپي غپا له لرې اورېدل کېده. زما سپیانو غوږونه بوڅ نیولي و او داسې ښکارېدل چې د څو شېبو لپاره ګنګس دي. دا غږونه د دوی لپاره ناڅاپي وو، ځکه زموږ شاوخوا کورونه نه وو او ګاونډیان مو نه درلودل، نو ښکاره ده چې د سپیانو غږونه هم نه اورېدل کېدل. هغوی هم دلته نوی ژوند پیل کړی و. کله چې سپیان د انګړ بلې خوا ته لاړل، ما هم سندویچ راواخیست او په تیاره کې مې د هغې په خوړلو پیل وکړ. د یوازیتوب خوند مې څکلو. نور مې د وسلوالو امنیتي چارواکو په اړه فکر نه کولو چې معمولاً به د موږ په سل متری کې د ماڼۍ په ګراج کې کېناستل. یا په دې مې هم فکر نه کولو چې اوس هم نشم کولای چې له ساتونکي پرته سړکونو ته لاړه شم. حتا اوسنی ولسمشر او یا پخوانی ولسمشر مې هم له خپل ذهنه وایستل.

د دې په ځای مې په دې فکر وکړ چې څو دقیقې وروسته کور ته دننه شم، خپل قاب د لوښو مینځلو په ځای کې ومینځم، د خپلې خونې د خوب کټ ته لاړه شم او ښایي چې یوه کړکۍ پرانیزم چې د پسرلي هوا تنفس کړم. دا ټول څومره ښه وو. همدارنګه په دې موضوع مې فکر وکړ چې د کور داخلي چوپتیا ماته دا موکه راکړې چې د لومړي ځل لپاره په فکرونو کې ډوبه شم. کله چې لومړۍ مېرمن وم، نو هره اونۍ ډېره ژر تېرېده او زه به بوخته وم. یو چا باید ماته یادونه کړې وای چې اونۍ اصلاً څنګه پیل شوې وه. مګر اوس مې د وخت تېرېدلو په اړه بل شان احساس درلود. زما لوڼې چې سپینې ماڼۍ ته ننوتلې نو له نانځکو، څادر او د ټایګر په نامه د لوبو له یوه پړانګ سره دننه شوې، خو اوس پېغلې وې او هرې یوې ځانته خپله برنامه او خپل کار درلود. مېړه مې هم یوه برنامه جوړوله چې له سپینې ماڼۍ څخه وروسته څنګه ژوند وکړي، آرامه ساه وباسي او د هغو کلونو ستړیا له ځان لرې کړي. زه هم په خپل نوي کور کې ناسته یم. ډېر څه شته چې غواړم ویې وایم او ویې لیکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

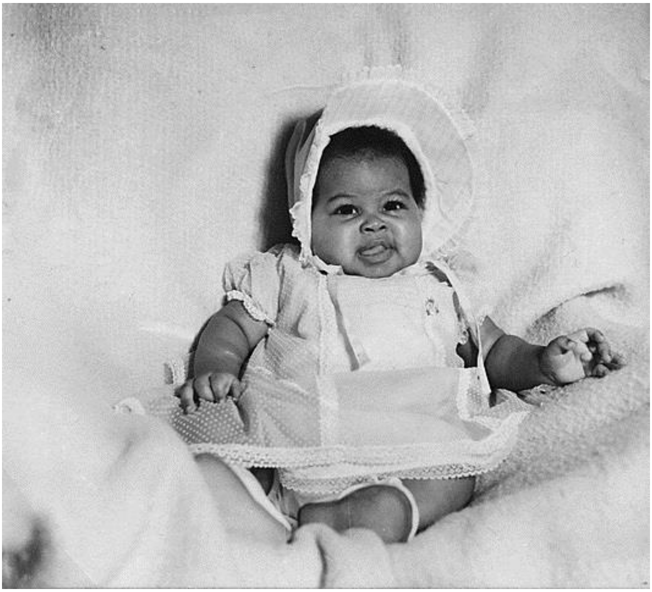

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

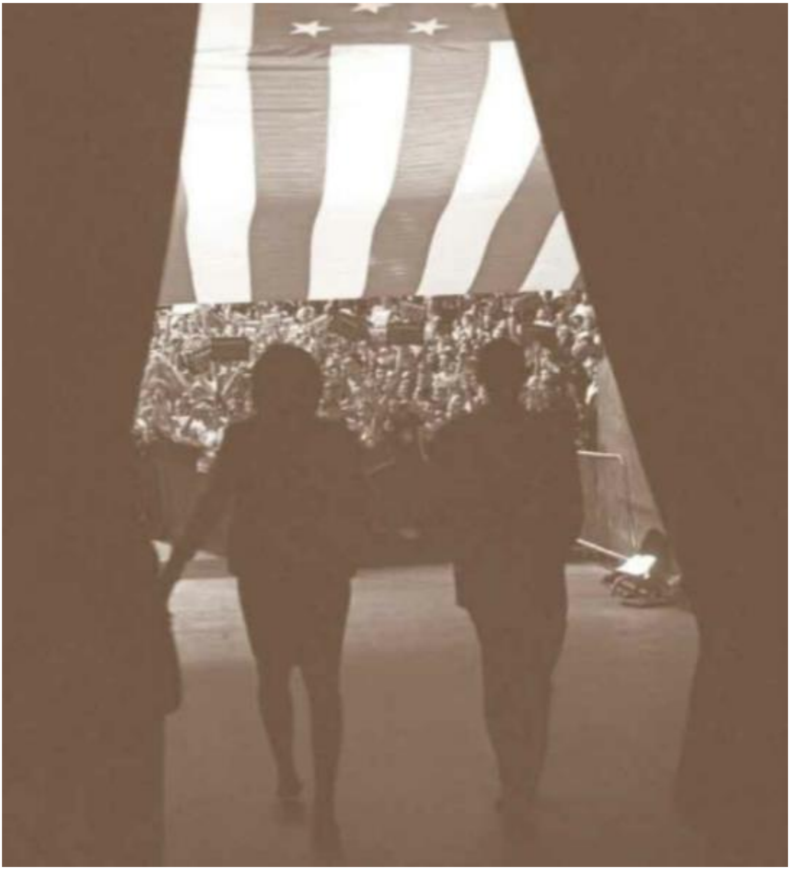

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

په ماشومتوب کې مې زیاتره وخت د موسیقي غږونه اورېدل چې ډېر بد او زړه بوږنوونکي وو. ځکه زموږ په لاندې پوړ کې د موسیقۍ زده کړې کېدلې او ما به د دوی غږونه د کوټې له غولي اورېدل. د روبي تروري د شاګردانو ډنګ به و چې په لاندې پوړ کې به کېناستل او د موسیقۍ نټونه به یې په ډېره هڅه او زیار زده کول. کورنۍ مې د شیکاګو په جنوبي برخه کې اوسېدله. موږ په داسې کور کې اوسېدلو چې له مرتبو او منظمو خښتو جوړ شوی و. دا کور د روبي ترورۍ او د هغې د مېړه و چې تري نومېده. دوی د کور په لومړي پوړ کې اوسېدل او زما مور او پلار د دې کور دویم پوړ په کرایه نیولی و. روبي زما د مور ترورۍ وه. په ډېر سخاوت او ښښنې یې زما د مور ملاتړ کلونه کړی و، مګر زما لپاره یو ویرونکی موجود و. ډېره جدي وه او تریو تندی یې درلوده چې د سیمه‌یزې کلیسیا د موسیقۍ د ډلې سرپرستي یې هم کوله او په عین حال کې یې پیانو هم تدریسوله. د لوړو کوریو بوټونه یې په پښو کول. د مطالعې عینکو یې یو زنځیر درلود چې په غاړه کې به یې اچولی و. تل به یې له شوخۍ ډکه مسکاه په خوله وه، خو په ټوکماریۍ کې هېڅکله زما مور ته نه رسېده. کله ناکله به مې اورېدل چې خپل زده کووونکي به یې د نه تمرین په خاطر ملامتول او یا هم د دوی په والدینو به یې هم نیوکه کوله چې ولې زده کوونکې په خپل وخت زده کړو ته نه رارسوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه مهال به يې په غوسَناک حالت چيغې وهلې: «شپه پخير!» چې هر چا به ليدله، نو په خپل زړه کې به يې ويل چې: «بوډۍ د خدای په خاطر نوره غلې شه!». داسې ښکارېدل چې ډېرو کمو کسانو کولای شول چې د روبي له ستندردونو سره سم ژوند وکړي.

په هر حال، د هغو ماشومانو زړه بوږنوونکي غږونه زموږ د ژوند د سندرو متنونه وو چې له پيانوګانو څخه به يې پورته کول. موږ سهار او ماښام د پيانو ډنګ ډنګ غږونه اورېدل. کله به څو مېرمنې هم له کليسا څخه کور ته راتلې، چې خپل مذهبي سرودونه تمرين کړي او خپله تقوا او پرهېزګاري زموږ د کور په وره او وربايه وشيندي. روبي تروري ځانته خپل ځانګړي قوانين درلودل. ماشومان به چې پيانو زده کولو ته ورته راتلل، نو تر هغې به يې يوه ټوټه تمرين کوله چې ښه به يې زړه کړې نه وه. زه به په خپله خونه کې کېناستم او د هغوی زياتو هڅو ته به مې غوږ نيولو. دوی به نټونه يو په بل پسې زده کول چې د روبي تروری رضايت ترلاسه کړي او وشي کولای چې د «هات کراس بونز» له ټوټو تېر شي او د « براهامز لولابای » سندرې ته ورسېږي. مګر دا کار به يوازې له زيات تمرين وروسته ترسره کېده. د هغوی د موسيقۍ انګازې زړه وهونکې نه وې، مګر په هره توګه تکراري وې. د دوی د موسيقۍ غږونه د زينو له لارې پاس پورې ته راتلل. په پسرلي که به بيا د دوی غږونه د کړکيو له لارې زموږ کوټو ته رادننه شول. دا به داسې وخت و چې ما به له باربي نانځکو سره لوبې کولې، يا به مې له پلاستيکي توکو ودانۍ جوړولې او په فکرونو کې به ډوبه وم چې يو دم به دا غږونه زما غوږونو ته راغلل. يوازې هغه وخت د ماشومانو د پيانو له ډنګ او ډونګه خلاصېدم چې پلار به مې له کاره راغی. ده د ښار د اوبو د تصفيه کولو په فابريکه کې کار کاوه او چې کور ته به راغی، نو تلوېزون ته به کېناست او د کابانو (د بېس‌بال لوبې ټيمونه دي) د ټيمونو لوبې به يې کتلې. ده به د تلويزون غږ يې دومره لـوړ کړ چـــې هر شېبه به موږ فکر کولو چــې کېدی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزون وچوي.

په شیکاګو کې له ۱۹۶۰ کال څخه د کابانو د ټیم هلکانو بده لوبه نه کوله، خو چنداني عالي هم نه وو. زه به مې د پلار په پښو کېناستم او د پلار خبرو ته به مې غوږ نیوه چې د لوبې په اړه یې کولې او ویل یې چې هلکان په لوبه کې څنګه لوبېږي ښه یا بد. هغه به ماته د دې ستاینه کوله چې ولې د بیلي ویلیامز د چپ لاس ضربې داسې غوره او ښې دي چې موږ ته نږدې په کانستنس سړک کې یې ژوند کولو. هغه مهال امریکا د سترو او زیاتو بدلونو پر وړاندې ولاړه وه. کېندییان مړه شوي وو. په کشر مارتېن لوتر کېنګ هم هغه وخت برید وشو چې په ممفیس کې د یوې ودانۍ په بالکون کې ولاړ و او هغه لاریونونه یې آرامول چې په شیکاګو کې پیل شوي وو. دی په برید کې وژل شوی و. په ۱۹۶۸ کال کې د دیموکراتانو ملي غونډې وځپل شوې. زموږ په سیمه کې د ویتنام د جګړې د مخالفت په خاطر لارین شوی و چې پولیسانو د وسلو او اوښکو بهوونکو ګازونو په واسطه پرې برید وکړ. همدا وخت له ښاره سپین پوستې کورنۍ ډلې ډلې ووتلې او هغو مېنو ته لاړې چې دولت ورته ټاکلې وې. دې ښارونو د غوره ښوونځیو او ښه چاپېریال اسانتیاوې درلودې. همدارنګه دې ښارونو کې سپین پوستي ګاونډیان هم زیات وو.

مګر دې ټولو پېښو ماته کومه معنا نه درلوده. هغه مهال زه یوازې یوه کم عمره نجلۍ وم چې له خپلو باربي نانځکو او پلاستیکي توکو سره به مې لوبې کولې او کلاوې او بېلابېل شیان به مې ترې جوړول. هغه نجلۍ چې له مور او پلار پرته یې یو مشر ورور هم درلود او په شپه کې به یې په هغه بالښت سر اېښود چې د دې له بالښت څخه یې یو متر واټن درلود.

زما نړۍ زما کورنۍ وه. ما یوازې دوی ته پاملرنه کوله. مور مې ډېر ژر راته لیک لوست راوښود. زه به یې ځان سره یوځای پلې کتابتون ته بېولم. دا به کېناستله، زه به یې څنګ ته ورسره کېنولم او راته ویل به یې چې کتاب راته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ غږ ولوله. پلار به مې د ښار د کارګرانو آبي یونوفورم اغوسته او هره ورځ به خپل کار ته تلو، مګر هر شپه یې له جاز موسیقي او هنر سره خپله مینه موږ ته راښودله. په ځوانۍ کې یې د شیکاګو په پوهنتون کې زده کړې کړې وې. د ښوونځي په دوره کې یې نقاشي او مجسمه جوړونه هم زده کړي وو. څو څو واره یې د سوکوهنې او لمبا په سیالیو کې هم ګډون کړی و. اوس په زړبودۍ کې به چې له تلویزیونه کوم ورزشونه خپرېدل له ټولو سره یې علاقه درلوده. ده ته ګلف او هاکي او داسې نورو لوبو هېڅ توپیر نه درلود. د غوره ورزشکارانو په بریا به ډېر زیات خوشحالېده. کله چې زما ورور کرېګ باسکټبال ته مخه کړه، نو پلار مې په پخلنځي کې د یوې الماری په سر یوه سکه کېښوده او هغه ته یې ویل چې ټوپ کړه او سکه راوغورځوه.

هر هغه څه چې په موږ پورې اړه درلوده، زموږ کوچني چاپېریال کې خلاصه کېدل؛ لکه زما نیا او نیکه، زما خپلوان، د سیمې کلیسا، زموږ د سیمې د تېلو پمپ چې کله به زه مور هلته لېږلم او له ما به یې غوښتل چې سګرېټ ورته واخلم او زموږ د سیمې په دوکانونو کې له الکولي څښاک پرته، ډوډۍ، خواړه او شیدې هم پلورل کېدل. د پسرلي په ګرمو ورځو کې به ما او کرېګ د هغو کسانو غږونو او جنجالونو ته غوږ نیوه چې زموږ کور ته په نژدې پارک کې به یې لوبې کولې. په دې حالت کې به موږ ویده شو. دا هغه پارک و چې موږ دواړه به هر سهار هلته تلو او په مځکه به مو له نورو ماشومانو سره لوبې کولې.

زما او کرېګ ترمنځ سني توپیر له دوو کلونو هم کم دی. هغه ته زما د پلار مهربانه سترګې او خوشبیني او زما د مور ناآرامي په میراث پاتې شوي. زه او زما ورور یو بل ته ډېر نژدې وو. ښایي دا په دې خاطر چې هغه له همغې پیل څخه زما پر وړاندې د وفادارۍ او ملاتړ حس درلود. یو پخوانی تور او سپین انځور لرو چې څلور واړه په یوه کوچ کې ناست یو. زه مې د مور په غېږه کې یم او کرېګ مې د پلار په غېږه کې دی چې ډېر جدي ښکاري. مور مې موسکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اغوستلو جامو مو څرګنده ده چې غواړو کلیسا ته لاړ شو او یا هم د واده مراسمو ته. په انځور کې د اتو میاشتو یم. ډېر مخ لرم او داسې نه ښکاري چې له خپل پمپر سره دې ستونزه ولرم. سپینې، صافې او مرتبې جامې مې اغوستې او داسې ښکاري چې هر شېبه کېدی شي چې د مور له لاسونو راخوشي او پر ځمکه راولوېږم. له دې سره سره د کامرې سترګې ته داسې ځیر یم لکه غواړم چې خوله پرې ولګوم. کرېګ زما څنګه ته ناست دی، په غاړه کې یې بو ده او ډېر ښاغلی او مؤقر ښکاري. که څه هم په دې انځور کې یوازې دوه کلن دی، خو د ټولو غیرتي وروڼو په شان ښکاري، ځکه لاس یې ماته رااوږد کړی او د ساتنې په خاطر یې زه له لاسه نیولې یم.

دا انځور په هغه مهال پورې اړه لري چې موږ ګاردنز استوګنیزو ودانیو کې ژوند کولو او زموږ کور زما د پلارني نیکه او پلارنۍ نیا کور ته مخامخ و. زموږ د استوګنې ځای ارزان بیه و چې په ۱۹۵۰ کال کې د شیکاګو په ساحل کې جوړ شوی و او د مُدرنو اپارتمانونو په نامه پېژندل کېده. دې ځای جمعي مالکیت درلود چې له دویمې نړیوالې جګړې وروسته د کورونو د نشتون په خاطر تور پوستو کارګرانو ته ورکړل شوي وو. مګر وروسته په دې سیمه کې د جنایتکارانو د فشار له امله بېوزلي او تاوتریخوالی زیات شول او دا سیمه په یوه خطرناکه سیمه بدله شوه. زما مور او پلار تنکي زلمیان وو چې له یو بل سره اشنا شوي وو او په څو ویشت کلنۍ کې یې واده کړی و. زه نوې په ګرزېدو راغلې وم چې دوی د روبي تروری وړاندیز منلی و او د دې او د دې د مېره تري کور ته لېږدېدلي وو چې یوه ښه سیمه شمېرل کېده.

موږ دواړو کورنیو یو ځای په یوه داسې کور کې ژوند کولو چې دومره ستر نه و. دې کور په یوکلید سړک کې موقعیت درلود. کور داسې جوړ شوی و چې دویم پوړ یې یوازې د یوه یا دوو کسانو د اوسېدو لپاره بسیا و. مګر هر څنګه چې کېدل موږ څلور واړو پکې ژوند کولو. پلار او مور مې د خوب کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ويده کېدل او زه او کرېګ سالون کې. کله چې يو څه غټان شو، نو پلار او مور مې يو ترګاڼ راوست چې پرنل شېلدز نومېده. دی که څه هم دومره ماهر نه و، خو په ډېر شوق سره يې خپل کار کولو. ده ارزان بيه درې او لرګي راوړل او سالون کې يې يو لرګين دېوال نصب کړ چې له امله يې دا خونه د ماشومانو لپاره په دوو خونو ووېشل شوه. بيا يې د هرې کوټې لپاره بېلې دروازې جوړې کړې او يوه برخه يې هم د لوبو لپاره جوړه کړه چې مور به پکې لوبې کولې او کتابونه به مو پکې لوستل. که څه هم په دې خونه کې د خوب يو کوچنی کټ او د ليکلو يو کوچنی مېز و خو ما ورسره ډېره مينه درلوده. خپلې ټولې نانځکې به مې د خوب کټ ته راوړلې او داسې به مې له ځان سره نژدې برابرولې چې ګواکي غواړم مذهبي مراسم پرې اجرا کړم. د دې لرګينې خونې هغې خواته کرېګ خپل کټ له دېوال سره چسپولی و او مور به له شپې کولای شول چې له يو بل سره خبرې وکړو. څنګه چې د دېوال سر کې خلاصه فضا وه، نو مور به کله کله چرابې کلوله کړې او يو بل ته به مو ورغورځولې.

روبي تروری خپل کور د يوې مقبرې په شان سينګار کړی و. سالون کې يې چې کوم کوچونه او مېزونه وو تر ټولو يې پلاستيکونه تاوو کړي وو. زه به چې کله ورغلم او په هغې به کېناستم، نو لوڅې پښې به مې يخ وهلې. د کمود پر سر يې چيني مجسمې راځوړند کړې وې چې هېڅکله چا د دې اجازه نه درلوده چې لاس پرې ووهي. روبي تروری ځينې ډبرين سپي هم په کور کې اېښي وو، چې ما به کله کله پرې لاس واهه، خو له ډاره به مې ډېر ژر لاس ترې را ايسته کړ. کله به چې روبي تروری زده کوونکي نه درلودل، نو لومړي پوړ کې به چوپه چوپتيا وه. هغې به هېڅکله تلوېزون نه روښانه کولو او راديو ته يې هم غوږ نه نيوه. ما شک درلود چې آيا له مېړه سره يې هم خبرې کوي او که نه. مېړه يې ويليام ويکتور تري نومېده. مګر زه نه پوهېدم چې مور په څه دليل هغې ته په کورني نوم غږ کولو. تري د يوې سبرې په شان و. ډېر باوقاره سړی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د اونۍ ټولو ورځو کې به يې رسمي دريشي اغوسته او داسې ښکارېده چې ګنې يوه کلمه هم هېڅکله له خپلې خولې نه راباسي.

په همدې خاطر زموږ د کور په لومړي او دويم پوړونو کې دوې بېلابېلې نړۍ وې چې د دوو متفاوتو حکومتونو له خوا اداره کېدلې. پورتنی پوړ له شور او زوږه ډک و. ما او کريګ له شرم پرته پکې لوبې کولې او چيغې او نارې مو وهلې. د خپل کور په لرګين غولي به مو د ځلا ځانګړي تېل موښل چې له جرابو سره پرې ښه وښوويږو. کله ناکله به مو له دېوال سره هم ټکر کولو.

يوه کرسمېس اختر کې پلار موږ ته د سوکوهنې دستکشې اخيستې وې، موږ په پخلنځي ته تلو او سوکوهنه به مو کوله. له يو بل سره به مو له وړاندې دا جوړوله چې څنګه يو بل په سوکونو ووهو. شپه مهال به څلور واړو قطعې کولې، يو بل ته به مو کيسې کولې او د جکسون فايو د سندرو البومونه به مو ټيپ ته وراچول، د هغې غږ به مو لوړاوه او ورته غوږ به وو. کله به چې روبي تروری زموږ له شور او زوږه په تنګ شوه، نو هغه برقي بټنه به يې وهله چې د کور په ګډه زينه کې وه. د ګروپ دې سوچ به د پورتني پوړ دهلېز لګولو او ګلولو. هغې په دې توګه هڅه کوله چې زموږ شور او زوږ بند کړي.

روبي تروری او د دې مېړه تري زموږ څخه لويان وو او په داسې دوران کې پيدا او ستر شوي وو چې زموږ له دوران سره يې کاملاً توپير درلود. نو دا طبيعي ده چې د دوی علاقې او سليقې به هم زموږ سره توپير درلود. هغوی داسې پېښې له سره تېرې کړې وې چې زما مور او پلار پرې خبر هم نه ول. هر کله به چې زه او کريګ د روبي تروری او تري له بداخلاقيو په تنګېدو، نو مور به مې موږ ته ويل چې موږ له هغو شرايطو هېڅ خبر هم نه يو په کومو کې چې دوی ژوند کړی. په دې خاطر موږ بايد دوی ته درناوی ولرو. زه بيا وروسته پوه شوم چې روبي تروری په ۱۹۴۳ کال کې د موسيقۍ له يوې ډلې سره تللې وه چې په نورتوېسترون پوهنتون کې موسيقي اجرا کړي، خو هلته دې ته اجازه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ورکړل شوې چې د نجونو په ليله کې ويده شي. هغې ته ويل شوي و چې ته بايد هغه ځای کې کور ونيسې چې هلته تور پوستي اوسېږي. په همدې خاطر هغې له دې پوهنتون څخه د نژادي تبعيض په خاطر شکايت وکړ. همدارنګه د تري په اړه په دې پوه شوم چې هغه په هغه اورپټلۍ کې کار کولو چې مسافرين يې له شيکاګو څخه بېول. ده ښه معاش هم نه درلود. مګر په هر حال مناسبه دنده يې درلوده. يعنې هغه کار چې تل به تور پوستو نارينه‌وو ترسره کاوه. هغوی به د مسافرانو توکي وړل او راوړل او له دې سره سره يې د هغوی نورې اړتياوې هم پوره کولې. لکه دوی ته يې خواړه راوړل، د دوی بوټونه يې رنګول او داسې نور کارونه يې هم کول. خو په هر حالت کې بايد دوی پاکې جامې اغوستلې وای. که څه هم کلونه کېدل چې تري خپله دنده پرېښې وه خو بيا هم ده خپل پخواني عادتونه ساتلي وو. تل به يې پاکې جامې اغوستې. لږ نوکر ډوله حالت يې درلود او په خپل حق او حقوقو خبر نه و. يعنې د خپلې بقا په خاطر له ځينو شيانو تېرېده. هغه به مې ليدلو چې چرمي بوټونو به يې په پښو و، بندداره پتلون به يې اغوستی و پيکداره خولۍ به يې په سر وه، لاسونه به يې بډ وهلي نه وو او د کور مخ کې به يې تازه چمن لنډولو. هره ورځ يې يو سګرېټ څکولو او هره مياشت يې يو بوتل شراب څښل. زما د مور او پلار په شان نه و چې په څښلو کې به يې زياتی کولو او خپله مخه به يې نشوی نيولای. ما تل دا هيله لرله چې د ده په تېرو کيسو پوه شم. ما په دې کې شک نه درلود چې تري به د امريکا زياتره ښارونو ته نه وي تللی او د ويلو لپاره به کيسې نه لري. مثلاً هغې ويلی شوای چې په اورپټلۍ کې شتمنو څنګه چلن کاوه او داسې نور... مګر هغه په هر دليل چې وو مور ته خپلې خاطرې هېڅکله نه ويلې.

د څلورو کلونو شاوخوا کې وم. ومې پتېيله چې پيانو زده کړم. کرېګ لومړي ټولګي ته تللی و او په اونۍ کې به يو ځل لومړي پوړ ته تلله، د پيانو شاته به کېناسته او له روبي ترورۍ څخه به يې پيانو زده کوله او تل به سم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالم خپل کور ته راتله. هغه مهال داسې ښکارېدل چې زه هم دې ته چمتو یم چې پیانو زده کړم. په خپله نړۍ کې به مې دا فکر کولو چې د روبي تروری د شاګردانو تمرین ته مې غوږ نیولی او نوره مې پیانو زده کړې ده. یعنې موسیقي مې مغزو ته لاره موندلې ده. مګر زما خوښه دا وه چې لاندیني پوړ ته لاړه شم او سختګیرې او د تریو تندي درلودونکې یعنې روبي تروری ته وروښیم چې بااستعداده نجلۍ یم.

د کور شاته یوه مربع کوټه وه. د روبي تروری پیانو هم په همدې کوټه کې کړکۍ ته نژدې اېښودل شوې وه. د کوټې کړکۍ غلي انګړ ته خلاصېده. د خونې په یوه ګوښه کې یوه ګلدانۍ وه او په بله ګوښه کې یې یو کوچنی مېز و چې زده کوونکو به د زده کړې کتابچې پرې اېښودلې او د موسیقي نټونه به یې پکې لیکل. روبي تروری به د موسیقۍ د زده کړې په وخت کې په خپله لوړه څوکۍ کې استواره کېناسته، په خپلې ګوتو به یې نټونه راښودل، سر به یې ښورولو او دې ته به په تمه وه چې یو زده کوونکی کوم نټ غلط کړي. آیا زه له روبي څخه وېرېدلم؟ نه هېڅکله نه. مګر په هر حال هغې وېرونکې څېره درلوده او په ډېر ځواک یې درس ورکاوه چې ما د دې په شان داسې څوک نه دي لیدلي. له زده کوونکو یې غوښتل چې درسونه ښه تمرین کړي. ما داسې انګېرل چې دا زما سیاله او رقیبه ده او هیله مې درلوده چې زه ترې مخکې شم. کله به چې د دې پر وړاندې وم نو تل به مې دا احساس کولو چې دې ته ځان ثابت کړم.

د پیانو په لومړي درس کې زما پښې د پیانو له چوکۍ څخه ځمکې ته نه رسېدې او همداسې ځوړند وې. روبي ماته د زده کړې پاڼې راکړې. زه ډېره هیجاني شوم. بیا یې ما ته رازده کړل چې خپلې ګوتې څنګه په بټنو کېږدم او هغه وغږوم. یعنې په همغې پیل کې، له درس وړاندې هغې ماته په آمرانه ډول وویل: «ډېر ښه، پام وکړه چې سي بټن پیدا کړې. زه درته ګورم».

کله چې څوک ماشوم وي نو داسې ورته ښکاري چې پیانو زرګونه بټنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، خو داسې نه ده. ما هم همدا فکر درلود. پیانو تورې او سپینې بټنې لري. لنډه دا چې د پیانو زده کړه مې پیل کړه. لږ وخت تېر شوی نه و چې سي بټنه مې په واقعي توګه پیدا کړه چې د زیر او بم بټنو په منځ کې ده. که یو څوک خپله بټه ګوته په سي بټنه کېږدي، نو نورې ګوتې به یې په خپله نورو نورو بټنو ته وروړسېږي. د روبي تروری په پیانو ډېر وخت تېر شوی و. ښه یې بدله شوې وه او بټنو یې خپل رنګ بایللی و. دا بټنې داسې ښکارېدې له بې نظمه غاښونه. له نېکه مرغه د سي بټنې یوه څنډه لوېدلې وه. په همدې خاطر ډېر ژر مې پیدا کولای شوه.

په دې توګه ډېر ژر راته څرګنده شوه چې له پیانو سره ډېره مینه لرم. هر کله به چې د هغې شاته کېناستم، نو ښه حس به مې درلود. البته زموږ په کورنۍ په ځانګړې توګه زما د مور په خپلوانو کې زیات کسان موسیقيپوهان وو او یا یې له هغې سره مینه درلوده. حتا زما یوه تره د موسیقۍ په یوه مسلکي ډله کې د موسیقۍ ځینې الې غږولې. زما ځینو ترورګانو د کلیسا د موسیقۍ ډله کې سندرې ویلې. لنډه دا چې که څه هم روبي تروری د کلسیا د موسیقۍ د ډلې سرپرستي کوله، له دې سره سره یې موسیقي هم تدریسوله. د اُپروټ په نامه یې یو ښوونځی هم درلود چې ماشومانو ته د یوه موزیکال تیاتر په شان و. دا ښوونځي د کلیسا په ځمکتل کې و او زه او کرېګ به هره اونۍ د شنبې سهار کې ورتللو. مګر د کورنۍ د موسیقۍ ستر استاد زما نیکه او د روبي تروری ورور شېلډز و چې ترګانې یې کوله. دا سړی بېخیاله، ستر خېټی او خنده رویه و. لږه رېږه یې درلوده چې خاکستري وه. زما په ماشومتوب کې هغې د ښار په لوېدیزه برخه کې ژوند کولو. په همدې خاطر ما او کرېګ ساوت سایډ بللو. مګر کوم کال مې چې د پیانو زده کړې پیل کړې، نو دی هم زموږ سیمې ته راکډه شو او موږ د تېر په شان د ساوت سایډ په نامه یادولو.

ساوت سایډ کلونه وړاندې هغه وخت زما له نیا څخه بېل شوی و چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ځوانه وه. هغه زما د مور له مشرې خور کارولين تروري او زما د مور له کوچني ورور ستيو ماما سره يو ځای په تنګ خو هوسا کور کې اوسېده چې زموږ له کوره يې يوازې دوه کوڅې واټن درلود. ساوت سايډ په خپل کور کې د موسيقۍ لپاره هر ځای د برېښنا مزي غځولي وو، په ټولو خونو او حتا په حمام او تنشاب کې يې هم لاسپيکرونه لګولي وو. سالون کې يې يوه الماری جوړه کړې وه چې څو پلې يې درلودې او هلته يې خپله استريو دستګاه ځای پر ځای کړې وه. همدارنګه ځينې هغه شيان يې هم پکې اېښي وو چې د سيمې له کورني ليلام څخه يې اخيستي و. لکه ګرامافون، د ثبتولو يوه پخوانۍ دستګاه او يو شمېر د موسيقۍ ډېسکونه او پاڼې چې د څو کلونو په اوږدو کې يې ټول کړي وو.

په دنيا کې داسې زيات شيان وو چې ساوت سايډ پرې بې باوره و. هغه يو پخوانی او سُنتي سړی و او داسې يې انګېرل چې ټول په ده پسې توطيې کوي. د غاښونو په ډاکټرانو يې هېڅ باور نه درلود. په همدې خاطر د ده غاښونه وراسته شوي او لوېدلي وو. په پوليسو بې باوره و ځکه د جورجيا يو تور پوستی غلام و. څه وخت يې په آلاباما کې تېر کړی و. بيا په ۱۹۳۰ کال کې شيکاګو ته راغلی و او د نژادي بېلتون ټول قوانين يې تجربه کړي وو. په همدې خاطر يې په هېڅ يو سپين پوستي هم باور نه درلود. کله چې د ماشومانو پلار شو، نو د هغوی ډېره جدي ساتنه يې کوله او هغوی ته يې د تور پوستو ماشومانو په اړه واقعي او خيالي کيسې کولې چې دوی تېروتنه وکړه او داسې ځای ته دننه شول چې هلته د تور پوستو ورتګ بند و. هغوی ته يې په ټينګار ويل چې په پوليسو هېڅکله باور مه کوئ.

داسې ښکارېدل چې موسيقي ده ته ارمتيا وربښله او د ده اندېښنې يې تسکينولې. کله به چې ساوت سايډ د خپلې ترکانۍ پيسې ترلاسه کړې، نو لاړ به او د ځان لپاره به يې د موسيقۍ يو نوی البوم اخيسته. په پرلپسې توګه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ مېلمستیاوې کولې. په دې مېلمستیاوو کې به يې د موسيقۍ استريو دستګاه چالانوله او د هغې غږ به يې دومره لوړاوه چې مېلمانه به مجبور شول چې له يو بل سره په ډېر لوړ غږ خبرې وکړي. مور به د خپل ژوند ډېر مهم مراسم د ساوت سايډ په کور کې لمانځل. لکه د کرسمېس مراسم چې هر کال به مو د ده په کور کې لمانځل او له ده نه به مو د مشهورې امريکايي سندرغاړې اېلا فيتزجرالد د موسيقۍ البومونه د ډالۍ په توګه ترلاسه کول. د زيږېدو د کليزو په مېلمستياوو کې به مو د مشهور ساکسيفون غږوونکي کولترين د سلامتيا په خاطر شمعونه بلول. مور مې ويل چې ساوت سايډ د جاز موسيقي د خپلو اوو واړو اولادونو په وجود کې اغږلې وه. ځکه کله به چې راپاڅېد، نو د کورنۍ غړي به يې د موسيقۍ په لوړ غږ سره راويښ کړل.

له موسيقۍ سره د ده زياته مينه د ساري ناروغۍ په شان وه چې ټول پرې اخته کېدل. کله چې زموږ سيمې ته راغی، زه هره ورځ مازيګر مهال د دوی کره ورتللم. د موسيقۍ هر ډېسک به مې چې غوښته، له البومه مې را اخسته په دستګاه کې مې اچولو او ورته غوږ مې نيوه. که څه هم هغه مهال ماشومه وم او د ده د موسيقۍ البومونه به مې رااخيستل خو دی به هېڅ کله نه غوسه کېده. د موسيقۍ لومړنی البوم ده راته واخيست چې د «غږېدونکي کتاب» په نامه او د سټېوي وندر اثر و. د دې البوم موسيقي زما د خوښې موسيقي وه. کله به چې وړې کېدم، ماته به يې مېلک شيک راکول، يا به يې د چرګ غوښه راته سره کوله او د خوړلو په وخت کې به مې موسيقۍ ته هم غوږ نيوه. لنډه دا چې ماته د ده کور د جنت په شان و او په هغه عمر کې ما داسې فکر کولو چې جنت داسې ځای دی چې له جاز څخه ډک دی.

خپل کور کې به مې د موسيقۍ د زده کړې د پرمختګ په خاطر تل تمرين کولو. دا مې سم انګېرلي وو چې د موسيقي نټونو زما په ځان کې په غيرمستقيمه توګه خپل ځای موندلی دی. څنګه چې موږ پيانو نه درلوده، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبوره وم، چې د تمرين لپاره لاندې پوړ ته لاړه شم او د روبي تروري پیانو وغږوم. په همدې منظور هره ورځ په تمه وم چې د روبي تروري زده کوونکي لاړ شي او بیا به زه له خپلې مور سره لاندې پوړ ته تلم. زړه مې غوښتل چې د پیانو وهلو په وخت کې زما مور په همغه لوړه څوکۍ کې کېني او زما موسیقۍ غږولو ته غوږ شي. د هغه کتاب له مخې به مې تمرين کولو چې روبي تروري راکړی و. کله به مې چې یوه پارچه زده کړه، نو بیا به بلې پارچې ته تلم. له شک پرته ویلی شم، چې زما کار هم له نورو زده کوونکو څخه ښه نه و، مګر په دې بیا ډاډه یم چې له هغوی څخه مې زیاته هڅه کوله. د موسیقي زده کړه زما لپاره یو جادویي کار و. هر ځل به مې چې نوي څه زده کړل، د خوشحالۍ احساس کې به ډوبېدم. د زده کړې په وخت کې به مې دې ته هم پام کېده چې د روبي تروري په چلن کې بدلون راځي. هر کله به مې چې یوه پارچه موسیقي له تېروتنې پرته غږوله او یا به مې په چپه لاس بتهنې خوځولې او په ښی لاس به مې اکورد نیولی و، نو دې به خپل احساس داسې پټولو چې ګواکې هیجاني شوې ده. مګر زما به د سترګو په کونجونو کې دې ته پام کېده چې راضي ده، ځکه نور یې پر خپلو شونډو فشار نه راوسته. زما او د روبي تروري تر منځ به داسې شېبې، د دوستۍ او صمیمیت طلايي شېبې وې. که ما د هغې ښوونيز قوانين ښه رعایت کړي وای، نو ښایي چې دا دوستي به لا نوره هم پسې غځېدلې وه. مګر د هغې ښوونیزې پاڼې زښته زیاتې وې او د لمړنیو پارچو په زده کړو کې هم چندان چټکه نه وم، نو داسې ورځې به هم راتلې چې نور به مې حوصله ختمېده، پاڼې به مې اړولې رااړولې، وروستيو پاڼو ته به رسېدم او خپل وخت به مې د مشکلو او پېچلو پارچو په تمرين تېراوه. لنډه دا چې یوه ورځ مې روبي تروري ته یوه سخته پارچه په ډېر غرور وغږوله چې له امله یې زیاته په غوسه شوه او په سخت حالت کې یې راته وویل: «شپه په خیر.» او بیا یې ماته هم د نورو زده کوونکو په شان جزا راکړه او ملامته یې کړم. زما د دې کار انګیزه دا وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغې ته خپله توانايي وروښيېم. مګر هغې داسې ونګېرل چې ما يو ستر جنايت ترسره کړی دی.

خو ما چې کوم کار کړی و، پرې پښېمانه نه وم. په اصل کې مې له همغې ماشومتوب څخه دا غوښتل چې هر څوک زما پوښتنو ته په منطقي توګه ځواب راکړي. د وکيلانو په شان وم او د نورو ديکتاتوري مې نه منله. زما د زور ويلو او ځواک يوه نښه دا وه چې په وررور به مې امر کولو او ورته ويل مې چې زموږ د لوبو له ګډې خونې لاړ شه. هغې به هم زما خبره منله. لنډه دا چې هر کله به مې ذهن ته کوم نوی فکر راته، نو دا مې نه غوښتل چې له دليل پرته څوک له ما سره مخالفت وکړي. همدا کار هم د دې باعث شو چې زما او تروري تر منځ خبرې اترې راشي. له هغې مې پوښتنه وکړه:

- په دې خاطر غويه شوې يې چې يوه نوې پارچه مې زده کړې؟

- هو، ځکه ته تر اوسه دې ته چمتو نه يې چې داسې سختې سندرې وغږوې.

- مګر تا وليدل چې ما ډېره ښه وغږوله.

- نه، داسې نشې کولای چې خپلې لارې ته ادامه ورکړې.

- نو ولې؟

ځنګه چې ما د روبي تروري ټاکل شوي قواعد او قوانين په سمه توګه نه منل، نو له دې امله د پيانو د زده کړې ټولګی د جګړې ميدان ته ورو ورو ورته کېده. داسې ښکارېدل چې دواړې له خپل ضده نه تېرېدو او دواړو حق هم درلود چې داسې وکړو. ما به پيانو داسې غږووله، ځنګه مې چې زړه غوښته او هغې به هم ورته غوږ نيوه او په ما به يې نيوکې کولې. هغه په دې باور وه چې زه داسې کوم پرمختګ نشم کولی او زه هم په خپلې عقيدې ولاړه وم او ويل مې چې زه پرمختګ کوم. البته خپل پرمختګ مې د هغې د ښوونې په خاطر نه ګاڼه. زموږ ټولګی همداسې پر مخ تله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د پلار، مور او ورور باور دا و چې زما او روبي ترورۍ کارونه د خندا وړ دي. کله به مو چې ماښام ډوډۍ خوړله او ما به دوی ته ویل چې زما او روبي ترورۍ ترمنځ داسې خبرې اترې تېرې شوې، نو دوی به ډېر خندل. کرېګ له روبي سره هېڅ ستونزه نه درلوده او د هغې لپاره یو ښه زده کوونکی و، ځکه خوشحاله و، قوانین یې منل او له ښوونیزو پاڼو یې پیروي کوله. زما مور او پلار نه د روبي پلوي کوله او نه هم زما. په کُلي توګه هغوی داسې کورنۍ وه چې د خپلو اولادونو په کارونو کې یې لاسوهنه نه کوله او پر دې باور وو چې زه او زما ورور باید خپله له خپلو مسایلو او ستونزو سره مخامخ شو. البته زموږ د کارونو پوښتنه به یې کوله، زموږ خبرې به یې اورېدې او له موږ سره به یې همغږي ځرګندوله. نور پلرونه او میندې داسې ول چې که اولادونو به یې له ښوونکو پیروي نه کوله، نو ملامتول به یې، مګر زما مور او پلار زما سره کوم کار نه درلود. مور مې له شپاړس کلنۍ راهیسې له روبي ترورۍ سره ژوند کړی و او او د دې له وسواسي قواعدو سره یې پوره آشنایي درلوده. داسې ښکارېدل چې مور مې زما او روبي ترورۍ نانډرۍ ویني او دا ویني چې زه د هغې پر وړاندې درېدلې یم او قوانین یې نه منم، نو په زړه کې راضي وه او خوشحالېدله. کله چې اوس د هغو ورځو په اړه فکر کوم، وینم چې مور او پلار مې زما سرکښه او خپلواکه روحیه درکوله. په دې خاطر یې منندویه یم. داسې ښکارېدل چې زما په وجود کې یوه رڼا وه، د دوی خوښېده او غوښتل یې چې تل دا لمبه روښانه وساتي.

روبي به هر کال داسې مراسم جوړول چې د موسیقي یوه اله به پکې غږول کېده. دا مراسم یې په دې خاطر نیول چې زده کوونکي یې موسیقي وغږوي، خپله وړتیا وښیي او خلک یې واوري. نه پوهېږم چې دا کار یې څنګه ترتیبولو خو فکر کوم چې د شیکاګو په مرکز کې یې د شیکاګو پوهنتون یو سالون په کرایه نیولو. دا سالون په یوه ستره او ډېرینه ودانۍ کې جوړ شوی و او په میشیګان سړک کې یې موقعیت درلود. همدارنګه د شیګاکو د سمفوني ارکستر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنسرتونو ورکولو ځای ته هم نژدې و. کله به مې چې دا فکر کولو چې زه هم ورځم، نو فکر به مې ګډوډېدلو. زموږ اپارتمان د ښار په جنوبي برخه کې و او د شیګاکو له مرکز او د هغې له خرابو ودانیو او له بیرباره ډکو سړکونو سره یې ډېر توپیر درلود. موږ به هر کال یوازې یو ځل د ښار مرکز ته تلو او هلته به مو د هنر او تیاتر موزیم لیدلو. هغه هم څلور واړه چې د پلار په بیوک موټر کې به سپاره شوو او د موټر له شیشو څخه به مو بهر ته داسې په تعجب او حیرانیتا کتل لکه فضايي انسانان چې په فضا کې سفر کوي.

پلار به مې د موټر چلولو په خاطر له هرې پلمې ګټه اخیسته. ځکه له خپل موټر سره یې مینه درلوده او د ده موټر الکترا ۲۲۵ بیوک موډل او نقريي رنګه و چې دوې دروازې یې درلودې. تل به د خپل موټر شاوخوا تاوېده راتاوېده او داسې به یې پاک ساتلو چې ځل بل به یې کاوه. مور مې هم ده ته ورته وه. ځکه دې به هم موږ ته پاکې جامې رااغوستې او ډاکټر ته به یې د چیک‌اب لپاره بېولو چې له روغتیا مو ډاډه شي او پلار به مې هم موټر ورکشاب ته بېولو او د هغې موبلایل او ټیرونه او داسې نور څه به یې جوړول. البته زموږ هم له موټر سره ډېره جوړه وه. ځکه په ظاهري توګه پاک او ځلېدونکی و او ډېر ښکلي څراغونه یې درلودل. منځ یې هم پراخه و. کله به چې موږ پکې کېناستو، نو داسې فکر مو کولو چې په کور کې یو. ما په موټر کې کولای شول چې په دوو پښو ودرېږم او خپل لاس د هغې پر چت ووهم چې له ټوکر څخه جوړ او نرم و. هغه مهال د ساتنې کمربندونه لا اجباري نه وو. زه او کریګ به اکثره مهال پر څوکیو ښکته او پورته غورځېدو او که به مو له مور او پلار سره خبرې کول غوښتل، نو مخکې به تلو او د دوی څوکۍ شاتنۍ برخه به مو کلکه رانیوه. ما به خپل مخ مخکې کاوه او په څنګ به مې د پلار له مخ سره چسپاوه. دا کار مې ځکه کاوه چې له هغه سره خبرې وکړم او هغه منظرې وویم چې هغه یې ویني.

همدارنګه دې موټر زموږ د کورنۍ په منځ کې د مینې او محبت فضا

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامنځته کړې وه. مورې ته به یې د دې وخت راکولو چې په سفر کې له یو بل سره خبرې وکړو. هره شپه به له ماښامي وروسته ما او کرېگ پلار ته زارۍ کولې چې مور په موټر کې بهر ته بوزه. د پسرلي په شپو کې به هغې سینما ته تلو چې زموږ د سیمې په جنوب لوېدیزه برخه کې وه. دا سینما داسې وه چې له موټر سره یو ځای هم دننه ورتللو او په بیوک کې هوسا کېناستلو او د شادیانو د سیارې فلم مو کتلو. مور به مې چرکوړي او کچالو سره کول او د ساندویچ په شان یې جوړول، بیا یې ما او کرېگ ته راکول چې ویې خورو. د خوړلو په مهال کې به مو دې ته پام و چې خپل غوړ لاسونه د دستمال په ځای د شا په سیټ پاک نه کړو.

کلونه تېر شول چې په دې پوه شوم چې پلار مې ولې له موټر چلولو څخه داسې خوند اخلي. په همغه ماشومتوب کې مې دا احساس کړل چې هغه کله د موټر شترینگ ته کېني، نو د آزادۍ احساس کوي. کله به چې د موټر تېرونه په حرکت شول نو دی به ډېر خوشحاله و. دی د خپل عمر په دېرشمه لسیزه کې و ډاکټر ورته وویل چې ستا د یوې پښې د کمزورۍ احساس د یوه ډول فلج لومړنۍ نښه ده او داسې ښکاري چې د مغزو عصبي سلولونه دې په اختلال اخته دي او کېدی شي، داسې ورځ راورسي چې نور په دې ونه توانېږي چې په پښو وگرزي. نه پوهېږم چې کوم کال و خو هر کال چې و پلار مې په ام‌اس ناروغۍ اخته شو. په هر حال د ده موټر ده ته د لکنې په شان و. خو پلار مې ډېر کلک و او دا حقیقت یې هېڅکله هم پر خوله نه راوړه چې موټر ورته د لکنې په شان دی.

زما مور او پلار د دې ناروغۍ په اړه په څه نه پوهېدل. هغه مهال د اوس په شان انټرنټ او گوگل نه ول چې د دې ناروغۍ نوم پکې ولیکو او د دې ناروغۍ په اړه زیات معلومات ومومو. البته په دې ډاډه یم چې پلار مې نه غوښتل چې د خپلې ناروغۍ په اړه په څه پوه شي. که څه هم هغې په کلیسا ایمان درلود، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅکله يې دعا نه کوله چې خدای يې روغ کړي او هېڅکله يې د خپلې ناروغۍ د درملنې هڅه ونه کړه. البته خپل جېنونه يې هم نه ملامتول. زما کورنۍ ناوړه خبرونه تل په خپل زړه کې ساتل او هڅه يې کوله چې هېر يې کړي. مثلاً مور په دې نه پوهېدو چې کله زما پلار ډاکټر ته لاړ، نو له دې وړاندې يې څومره وخت د پښې دا کمزورتيا زغملې وه. هغه نه غوښتل چې ډاکټر ته لاړ شي. زړه يې نه غوښتل چې مور په خپلې ناروغۍ خبر کړي. له درد او ستونزو سره يې همغږي کوله او خپل ژوند يې تېراوه.

دې کې مې شک نشته چې کله د موسيقۍ د غږولو په خاطر سالون ته تلم، نو دی څه نا څه ګوډ ګوډ کېده. څو وارې مې ليدلي و چې کله به په زينو کې پورته کېده، لږ دمه به يې وکړه او بيا به په ډېرې سختۍ پورته شو. کله به چې د پېرلو (اخيستلو) لپاره سترو پلورنځيو ته تلو، دی به زياتره وخت په چوکۍ کېناسته او مور ته به يې ويل چې څو چې تاسو راګرزئ، زه دلته درته په تمه يم.

هغه ورځ چې مور د موسيقۍ د يوې آلې د غږولو مراسمو ته تلو، نو زه د موټر شاتني سيټ کې کېناستلې وم. ښکلې جامې مې اغوستې وې. ګلالي چرمي بوټونه مې په پښو کړي وو او وېښتان مې د لکۍ په شان کوڅۍ کړي وو. په دې مراسمو کې لومړی ځل وو چې په استرس اخته او خولې شوم. که څه هم په کور کې مې په څو څو واره هغه پارچه د روبي ترورۍ په پيانو تمرين کړې وه، خو بيا هم ډېره انديښمنه وم. کرېګ هم درېشي کړې وه او هغه شپه يې په څېره کې د خپګان هېڅ نښې نښانې نه وې. حتا په شاتني سيټ کې ويده شوی و. څېره يې تازه او له هر ډول انديښنې پاکه وه. کرېګ تل داسې خونسرد و. ما به تل د دې خونسردۍ په خاطر ستايه. هغه مهال يې د باسکټبال په لوبغالي کې هم لوبې کولې او هره اونۍ به يې سيالي درلوده. داسې ښکارېدل چې له سيالۍ وړاندې له دې انديښنو سره روږدی شوی، ځکه داسې ډېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیالۍ یې کړې وې.

پلار به مې تل خپل موټر د پارک په نژدې ځای کې درولو. حتا زیاتې پیسې یې هم ورکولې چې دې ته اړ نه وي چې په خپلو گوډو او کمزورو پښو زیات واټن ووهي او موټر ته ورشي. هغه ورځ چې کله د روزولټ د پوهنتون ستر سالون ته دننه شوو، نو د هغې د سترواليي پر وړاندې مې د کوچنيوالي احساس وکړ. سالون سترې کړکۍ درلودې چې د سيمې پراخه چمن ترې ډېر ښه ښکارېده. په سالون کې منظمې فلزي څوکۍ اېښودل شوې وې چې اندېښمن ماشومان او د هغوی کورنۍ به راتلل او په څوکيو به کېناستل. د سالون په ستېج کې دوې پيانوگانې اېښودل شوې وې چې دروازې يې د يوه الوتونکي د وزرو په شان پرانستل شوې وې. روبي تروريۍ گلداره جامې اغوستې وې او اوتر اوتر يو خوا او بل خوا ته تله راتله او خپل زده کوونکي يې کنټرولول چې وگوري چې د نوټونو پاڼې يې راوړې او که نه. بلاخره کله چې د اجرا وخت راورسېد، نو ټولو ته وويل شول چې غلي شي.

سم مې په ياد نه دي، چې هغه ورځ لومړی چا موسيقي وغږوله. يوازې په دې پوهېږم چې کله زما وار راورسېد، نو له څوکۍ راپاڅېدم او د سالون مخې ته لاړم. په زينو پورته شوم په سترو پيانوگانو کې د يوې پيانو شاته کېناستم. چمتو وم. که څه هم روبي يو تروه او سختگير ښځه وه، خو هغه شېبه کې راته يوه مرستندويه شمېرل کېده. له هغې پارچې سره هم په پشپړه توگه بلده وم چې غږوله مې. يوازې مې بايد ښټنو ته فشار ورکړی وای.

مگر ډېر ژر مې دې ته پام شو چې يوه ستونزه شته. زه د يوې دقيقې او په بشپړه توگه مسلکي پيانو شاته ناسته وم چې په ډېر دقت برابره شوې وه. خو زه له داسې روغې پيانو سره روږدې نه وم. تل مې د روبي تروريۍ په کوچنۍ پيانو تمرينونه کړل چې ژېړې او کږې وږې ښټنې يې درلودې او د سي ښټنۍ يې يوه څنډه هم ماته شوې وه. يعنې ماته د پيانو معنا همغه د روبي تروريۍ گوډه ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيانو وه. همغه شان چې ماته د ژوند سيمه د خپلې سيمې په معنا وه. يا زما د پلار معنا، زما همغه پلار و.

دا مهال مې ناڅاپه هغو ليدونکو ته پام شو چې په څوکۍ ناست وو او په ځير ځير يې راکتل. نه پوهېدم چې خپلې ګوتې مې په کوم ځای کېږدم او خپله پارچه پيل کړم. ترووره وم او زړه مې په ډېر شدت درزا کوله. هڅه مې کوله چې د خپلې مور څېره پيدا کړم، مګر د هغې په ځای روبي تروری وه چې له خپل ځايه راپورته شوه او زما خواته راغله. ګواکي په دې پوه شوې وه چې وېرېدلې يم. په هر حال د دې لپاره چې خپله اجرا ترسره کړم، نو خپله ګوته يې په ډېر ظرافت د پيانو په منځ کې په سي بټن کېښوده، چې زما پام شي چې بايد خپل کار له کوم ځايه پيل کړم. بيا په ډاډه زړه راته مسکه شوه، چې زړه يې راکړ او لاړه په خپل ځای کېناسته چې زه خپل موسيقي غږول پيل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ۱۹٦۹ کال په پسرلي کې په برین ماور ښوونځي کې شامله شوم. هلته مې د نورو په پرتله دوې ځانګړنې درلودې، لومړی دا چې لوستل مې کولای شول او بل دا چې یو مینه‌ناک ورور مې درلود چې دویم ټولګي کې و او له ما سره یې مرسته کوله. ښوونځي څلور پوړه درلودل او له ښتو جوړ شوی و. مخکې یې انګړ و او یوازې څو کوڅې یې زموږ له کور سره واټن درلود. د دوو دقیقو پلې تګ لاره یې درلوده. خو که د کرېګ په شان مې منډې وهلې وای، نو په یوه دقیقه کې ښوونځي ته رسېدم.

له همغې پیله مې ښوونځی ډېر خوښ شو. همدارنګه خپله ښوونکې مې هم خوښه شوه چې مېرمن بوروز نومېده. دا سپین پوستې او له جثې وړه وه، داسې ښکارېده لکه زړه، خو زړه نه وه، بلکې عمر یې د څو پنځوسو کالو په شاوخوا کې و. زموږ ټولګی ستر و او داسې کړکۍ یې درلودې چې ډېر ښه لمر ترې راته. هلته زیات شمېر نانځکې هم وې چې موږ پرې لوبې کولې. ډېر ژر له خپلو ټولګیوالو سره ملګرې شوم، د دوی هم ښوونځی ډېر خوښېده. مور مې د کتابتون غړیتوب درلود. د هغې له کارته مې ګټه اخیسته او د «ډېک او جین» کتابونه مې کورته راوړل او ټول مې څو څو ځله لوستل. پر دې اساس کله چې په ښوونځي کې پوه شوم چې نوې کلمې باید د انځورونو له مخې زده کړم، نو ډېره خوښه شوم. لومړی مې باید د سره، آبي، شنه، تور، نارنجي، بنفش او سپین رنګونو نومونه د انځور له مخې زده کړي او لیکلي وای. مېرمن بوروز به بېلابېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارتونه پورته کړل او له مور هر یوه به یې وغوښتل چې په کارت د کوم رنګ کلمه لیکل شوې، په لوړ غږ یې ولولو.

هر چا به چې پام وکړ او سم ځواب به یې ورکړ، نو د ښوونکې په امر په یوه ځانګړي ځای کې کېناسته. داسې ښکارېدل چې دا یوه لوبه ده، خو داسې نه وو، بلکې په دې لوبه کې ځینې ماشومان تحقیرېدل، ځکه ځینو زده کوونکو نشول کولای چې حتا یوه ساده او اسانه کلمه هم ووایي. لکه سور. البته دا موضوع په ۱۹٦۹ کال او د شیکاګو په یوه پخواني ښوونځي پورې اړه لري چې یو دولتي ښوونځی و.

هغه مهال چا لا د ماشومانو ځانباورۍ (عزت نفس) ته پاملرنه نه کوله. که کوم ماشوم به په کور کې ژر لوستل زده کړل، نو په ښوونځي کې به یې زیات امتیازونه ترلاسه کول. هغه ته یې هوښیار ویل او له دې امله یې ځانباوري زیاتېده. زمور په ښوونځي کې هم دوه هوښیار زده کوونکي وو. یو د ټَدي په نامه یو کوریایي- امریکایي هلک او بله هم د چیاکا په نامه یوه تور پوستې نجلۍ. ما هڅه کوله چې هغوی ته ځان ورورسوم. کله چې د کارتونو د لوستلو وار ماته راورسېد، له ځایه پورته شوم او له ستونزې پرته مې په پرلپسې توګه د سره، شین او آبي رنګونو نومونه وویل. بیا له لږ مکث وروسته مې د بنفش کارت او همدارنګه د نارنجي کارت نومونه هم واخیستل. مګر کله یې چې سپین کارت راته راواخیست، نو په خپل ځای مېخ شوم. ماغزه مې له کاره ولوېدل. خوله مې په عجیبه توګه کږه وږه شوه. هر څومره مې چې هڅه وکړه، ومې نشول کولای چې د سپین رنګ کلمه ادا کړم. ګونډې مې سستې شوې او داسې مې حس کړل چې دا دی په ځمکه لوېږم. له نیکه مرغه مېرمن بوروز راته وویل چې کېنه. کله چې په خپل ځای کېناستم، نو د سپین رنګ کلمې زما په مغزو کې د سوټک وهلو په څېر غږ وکړ. مګر نور وخت تېر شوی و. هغه شپه چې کله کورته لاړم او په کټ کې اوږده وغځېدم، نو یوازې د سپین رنګ په کلمې مې فکر کولو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل حماقت ته خندېدلم چې ولې مې ونشول کولای چې دا کلمه په ټولګي کې په خوله راوړم. زړه مې ډېر غوښتل چې بریالی شم، خو اوس مې نور شک نه درلود، چې ښوونکې به ما یوه ټنبله زده کوونکې ګڼي. تل به د هغو طلایي ستورو په فکر کې وم، چې هغه ورځ مېرمن بوروز ټَدي او چیاکا ته ورکړي وو چې په خپلو ټېرونو یې راځوړند کړي. دا د دوی یوه نښه وه چې زیات هوښیاران دي او د ټولګي نور زده کوونکي کندذهنه. په هر حال هغوی ټول هغه کارتونه فوراً لوستلي وو چې ښوونکې ورښکاره کړي وو.

بله ورځ مې بیا له خپلې ښوونکې هیله وکړه چې له ما نه بیا ازموینه واخلي. مګر مېرمن بوروز زما خبره ونه منله او راته کړل یې چې موږ زیات نور کارونه هم لورو چې باید ترسره یې کړو. خو ما زیات ټینګار وکړ او دې هم زما څخه دویم ځل ازموینه واخیسته. دا ځل مې خپله خونسردي وساتله. کله به مې چې یو کارت ولوستلو، تازه ساه به مې واخیستله چې ماغزه مې فعاله شي. لنډه دا چې بریالی شوم او ومې کولای شول چې د تور، نارنجي او بنفش او سپین رنګونو نومونه له هر ستونزې پرته بیان کړم. هیله مې درلوده چې مېرمن بوروز دا کوچنی تور پوستې نجلی تشویق کړي یا مې زړه غوښتل چې ټَدي او چیاکا هم زما بریالیتوب ووینې. په هر حال، هغه ورځ مازیګر چې له ښوونځي څخه کور ته راتلم، نو هغه طلایي ستوری مې هم په ټټر ټومبلی و او له غرور څخه په ډک حالت کې کور ته لاړم.

کله چې کور ته تلم، په لار کې په خیالونو کې ډوبه وم او د خپلو نانځکو سره مې بېلابېلې پېښې انځورولې. نانځکو زما د ماشومتوب په خیالي دنیا کې ماشومان زېږول، یوې او بلې ته یې توطیې جوړولې، له یوې او بلې سره یې خیانت کولو، له یو او بلې سره به یې جګړې کولې او کله به هم په هیله او کله به هم په کرکه اخته کېدې. کله چې کور ته لاړم، تر ماښام پورې څه وخت و. ما غوښتل چې د خپلې خونې او د کریګ د خونې په منځ کې مشترکې فضا ته لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شم، په ځمکه خپلې باربي نانځکې کېږدم او له هغوی سره داسې کیسې جوړې کړم چې له واقعیت سره نژدې وي. کله کله به مې د کریګ پلاستیکی سرتېري هم رااخیستل او په خپل نمایش کې به مې ځای ورکولو. زما د نانځکو کالي په یوه کوچني پلاستیکي بکس کې وو چې په مخ یې ما څو ګلان هم چسپولي وو. زموږ کره د لرګیو الفبې وې چې پخوا وختونو کې به میندو خپلو اولادونو ته د دې په واسطه الف بې ورزده کول. ما به رااواخیستل او باربي نانځکو او جنګي سرتېرو ته به مې ځینې شیان ورزده کول. هر یوه ته مې ځانګړی نوم او ځانګړې شخصیت ورکړی و. زموږ د ګاونډیانو ماشومان به چې له ښوونځي څخه کور ته راغلل، نو لږ استراحت به یې وکړ، یو څه به یې وخوړل، بیا کوڅې ته به لاړل چې له یو بل سره لوبې وکړي. مګر زه به دوی ته نه ورتلم او همدارنګه د ښوونځي هېڅ کومه ملګرې مې هم کور ته نه راوسته، ځکه وسواسي وم او نه مې غوښتل چې څوک زما په نانځکو لاس ووهي. مخکې د خپلې یوې یا دوو ملګرو کور ته تللې وم او لیدلي مې و چې د هغوی د باربي نانځکو وېښته څنګه پرې شوي او په مخونو یې په قلم کرښې راایستلې دي. د ماشومانو په لوبو کې به تل خرابکاری، ګډوډی او حسادتونه ول. ما نه غوښتل چې له ښوونځي وروسته داسې شیان وزغمم. له هغوی سره د لوبو په ځای به په خپله کوچنۍ نړۍ کې ډوبېدم.

که په داسې وخت کې به حتا کریګ هم راغی او زما په نانځکو به یې لاس وواهه، نو ورته غوسه به شوم او په چغو او سورو به مې له ځانه لیرې کړ. حتا کله کله به مې کار دې ته هم رساوه چې ویې وهم. په هر حال نانځکو او لرګینو الفباوو دې ته اړتیا درلوده چې ژوند وروبښم او د خپل ژوند ماجراوې او ښکېلتیاوې په هغوی کې ننداري ته وړاندې کړم. زه هغوی ته د ښه خدای په شان وم، چې د هغوی درد، رنځ او وده مې لیدل.

له دې سره سره مې داسې هم کولای شول چې د خپلې خونې له کړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ووینم چې په یوکلید سړک کې څه پېښېږي. ښاغلی ټامسون یو تور پوستی و چې د سړک بلې غاړې ته یې یوه درې پوړیزه ودانۍ درلوده. ده هر مازیګر معمولاً خپل ګیتار را اخیسته، د خپل کادیلاک (د یوه برند نوم دی: ژباړن) موټر په شا کې به یې ایښود او د ښار یوه لوبغالي ته به تله چې موسیقي وغږوي. همدارنګه زموږ د څنګ ګاونډیان د مندوزا کورني وه چې مکزیکیان وو. دوی به چې کله یوه ودانۍ رنګ کړه، نو یوه ورځ وروسته به له خپلې پیکپ سره راغلل چې له زینو او د رنګولو له وسایلو به ډکه وه. سپیانو به یې ښه راغلاست ته ورودانګل او ورته غپېدل به.

زموږ په سیمه کې د ټولنې د منځنۍ طبقې بېلابېلو کسانو ژوند کولو چې بېلابېل نژادونه یې لرل. ماشومانو به خپل ملګري د پوټکي د رنګ پر اساس نه موندل، بلکې هر څوک به چې له کوره راووتل او لوبه به یې کوله، نو دوی به ورسره ښکته او پورته کېدل او لوبې به یې ورسره کولې. زما یوه ملګرې ریچل وه چې سپین پوستې مور یې درلوده او د انګلیسانو په لهجه یې خبرې کولې. بله ملګرې مې سوزي وه چې سره او چنکچنکي وېښتان یې درلودل. همدارنګه د مندوزا د کورنۍ لمسې مې هم ملګرې وه چې هر کله به د خپل نیکه او خپلې نیا لیدلو ته راغله، نو ما به ورسره لوبې کولې. زموږ کورنیو هم بېلابېل نومونه درلودل: کانسوپانټ، ابوعاصف، یاکر، رابینسون او داسې نور. موږ ډېر کوچنیان وو او همدا لامل و چې د خپلې شاوخوا نړۍ په ډېریو بدلونونو چندان نه پوهېدو. په ۱۹۵۰ کال کې یعنې ۱۵ کاله مخکې له دې چې زما کورنۍ د شیکاګو جنوبي برخې ته کډه وکړي، د دې ځای مېشت وګړي کابو ۹۶ سلنه سپین پوستي و. مګر کله چې زه په ۱۹۸۱ کال کې پوهنتون کې شامله شوم، نو د دې ځای مېشت وګړي کابو ۹۶ سلنه تور پوستي وو.

زه او کرېګ د دې مختلفو بدلونونو او تحولاتو په جریان کې ستر شوو. اوس زموږ سیمه له یهودي مهاجرانو، له دوه رګه تور پوستو او له بېوزلو او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځنۍ طبقې له افرادو هم ډکه شوې وه. مگر دوی ټولو د خپلو کورنو د مخې د چمن ښه پالنه کوله. همدارنگه خپل ماشومان یې هم روزل. ځینو به روبي ته چک ورکولو چې اولادونو ته یې پیانو ورزده کړي. په حقیقت کې زما کورنۍ یوه بېوزله کورنۍ وه. مور د کور خاوندان نه وو او یوازې دا گټه مو کړې وه چې د روبي د کور په دویم پوړ کې مېشت شوي وو. زموږ سیمه د نورو سیمو په شان نه وه شوې چې ډېری نسبتاً شتمن مېشت کسان یې د ښار شاوخوا ته کډه وکړي. البته شرکتونه یو په بل پسې له منځه تلل او اقتصادي ځوړتیا د پراختیا په حال کې وه.

موږ د دې بدلونونو اغېزې په خپل ښوونځي کې احساسولې. کله چې دویم ټولگي ته لاړم، نو زده کوونکو به تل غالمغال کولو او یو بل به یې په گچ ویشتل. ما او کریگ له دې واړندې داسې څه نه وو لیدلي. زموږ ښوونکي نشو کولای چې ټولگی کنترول کړي. داسې ښکارېدل چې د ماشومانو ټولگی چندان نه خوښېږي. ځوک نه و چې ماشومانو ته لارښوونه وکړي. په دې خاطر موږ یې هغه ټولگي ته تبعید کړو چې په ځمکتل کې و او کمه روښنایي یې درلوده. هغه ځای موږ ته د دوزخ په شان و. ما به یوازې دا هیله کوله چې د تفریح زنگ هر څومره ژر ووهل شي چې کور ته لاړه شم، ساندویچ وخورم او په مور ته مې گیلې وکړم.

په یاد مې دي چې کله به په ماشومتوب کې د کومې موضوع له لاسه په غوسه شوم، نو خپل دوکمن زړه به مې په خپله مور خالي کاوه. هر کله به چې له ښوونځي راغلم، په ډېر غوسَناک حالت به مې په خپل نوي ښوونکي پسې خبرې کولې. مور مې رانه غوښتل چې ارامه واوسم او په خپل ښوونکي پسې داسې بدې خبرې ونه کړم. مگر هغې په ډېره ښه توگه زه درکولم. په همدې خاطر څو ورځې وروسته ښوونځي ته لاړه او د هغې له مسئوولینو سره وغږېده. دا کار د دې لامل شو چې له ما او زموږ د ټولگي له دوو نورو زده کوونکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازموینه واخیستل شوه او مور یې د دویم پوړ ټولګي ته بوتلو چې رڼا یې درلوده او ښوونکې یې خندنۍ او پوه ښوونکې و.

همدې کوچني بدلون زما په ژوند کې مهمه ونډه ایفا کړه. هغه مهال ما تر ډېره د هغو ماشومانو په اړه فکر کولو چې همالته د ځمکتل په ټولګي کې پاتې شول. اوس چې پخه او بالغه شوې یم، نو په ښه توګه پوهېږم چې په هماغه وړکتوب کې ماشومان بې پروايي او نادیده انګېرل زده کوي. همدا چاره ده چې د دې باعث کېږي چې سر کښه شي. په هر حال زه هغه مهال له دې موضوع ډېره خوشحاله وم چې له هغې دوزخي ټولګي وژغورل شوم. څو کاله وروسته پوه شوم چې مور مې یوه سرسخته او رښتیانۍ مېرمن ده. ځکه هغه مهال یې د دویم ټولګي ښوونکي ته په زغرده او ملایم لحن ویلي وو چې ته ښوونکی نشې کېدلای او ښه دا ده چې له دې ځایه لاړ شې او چېرته د خزانَدار په توګه کار وکړې.

مور مې په تدریجي توګه دې ته هڅولم چې کوڅې ته لاړه شم او له ماشومانو سره لوبې وکړم. زړه یې غوښتل چې د ورور په شان مې له خلکو سره په اسانۍ اړیکه ټینګه کړم. کرېګ په ډېره ښه توګه کولای شول چې پېچلي شیان په ساده شیانو بدل کړي. شوخ او پرتحرکه و او ونه یې د لوړېدو په حال کې وه او لوړېدو. پلار مې تل کرېګ دې ته هڅولو چې په سختو سیالیو کې ګډون وکړي، ځکه غوښتل یې چې په راتلوونکې کې کرېګ د ښار له ډېرو غورو لوبغاړو سره لوبې وکړي.

کرېګ به تل د باسکټبال توپ له ځان سره اخیسته او له داسې سیمې به تېرېده چې ډېرې ونې پکې وې او هغه پارک ته به تله چې زموږ کور ته نژدې و. هغه له ونو ډکه سیمه تل له مستو، لوچکو او جنایتکارو کسانو ډکه وه. مګر کرېګ په دې باور و چې هغوی دومره هم جنایتکاره نه دي څومره چې زه فکر کوم. د باسکټبال لوبه زما د ورور لپاره داسې یوه وسیله وه چې له امله یې کولای شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له نورو سره ملګرى شي، په سياليو کې ګډون وکړي، د ځينو ګاونډيانو د شايعاتو دروغ ثابت کړي او همدارنګه زما د پلار دا خبره تاييد کړي چې که له چا سره ښه چلن وشي، نو ښه انسان به ترې جوړ شي.

لنډه دا چې هغه له ټولو سره جوړ و. حتا له جنايتکارو او لوچکو کسانو سره هم چې د شراب پلورنځيو شاوخوا به وو او کله به يې چې کريګ وليد، له ده سره به يې په لاسو سترې مشي کولې او د يو بل پوښتنه به يې کوله.

ما به په داسې حالت کې ترې پوښتنه کوله چې: «آيا هغوى پېژنې؟»

هغه به هم اوږې پورته واچولې او ويل به يې: «نه پوهېږم، خو داسې ښکاري چې هغوى ما پېژني.»

د لسو کلونو شاوخوا کې وم چې ما هم لږ لږ بهر ته تګ پيل کړ. نور په کور کې راته پاتېکېدل ګران و او خسته کېدم به. کله به چې ښوونځي رخصت شول، نو هره ورځ به زه او کريګ د ميشګان سمندرګي په بس کې سپاره کېدو او هغه پارک ته به تلو چې ساحل ته مخامخ و او له تياره کېدلو څخه به څلور ساعته وړاندې بېرته کور ته راتلو. نور ماته له نانځکو سره لوبې خوندورې نه وې. څنګه چې زموږ اپارتمان کولر نه درلود، نو کله به چې لمر ولوېد، زموږ کور به ډېر ګرم شو.

په همدې خاطر، هر چېرې به چې کريګ تله، زه به هم ورسره تلم، په دې توګه له داسې ماشومانو سره اشنا شوم چې په ښوونځي کې مې ورسره ملګرتيا نه درلوده. زموږ کوڅې ته نژدې يو ښکارګوټى و چې پنځلس کورنه يې درلودل. دا ښارګوټى ډېر ښکلى و او شنه او سمسوره فضا يې درلوده. زړه مې غوښتل چې هلته لاړه شم او د هغې ځاى له نجونو سره رېسمان بازي وکړم يا هلته په څوکيو کې کېنم. هلته د ډي‌ډي په نامه يوه نجلۍ وه چې د کاتوليکانو په ښوونځي کې يې زده کړې کولې او ښوونځى يې کور ته نژدې و. ډي‌ډي يوه ورزشکاره او ښکلې نجلۍ وه، مګر له چا سره يې ښه چلن نه کاوه. هغې يوه ملګرې درلوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دېنین نومېده. دا به له خپلې ملګرې سره تل د خپل کور په مخ کې په زینو ناسته وه. داسې نه ښکارېدل چې د ډېرې دې زه خوښه شم، مګر دې له ما سره ښه چلن کاوه. ډېرې به چې کله ولیدم، نو په ملنډو به یې پیل وکړ او پر ما به یې ملنډې وهلې. زه به ډېره خواشینې او خوابدې شوم. اوس نو زما لپاره دوه انتخابه راپاتې وو، یو دا چې له دوی سره یو ځای شم چې تل راپورې ملنډې ووهي او بل دا چې هلته تګ بند کړم او بیا په خپل کور کې پاتې شم او له خپلو نانځکو سره لوبې وکړم. البته یوه بله لاره هم وه، هغه دا چې له ډېرې سره خبرې وکړم او یو ډول نه یو ډول ورسره ملګرتیا پیل کړم یا هم دا چې له هغې سره شخړه وکړم.

ما دویمه لار انتخاب کړه. یعنې کله چې بل ځل د تېر په شان ډېرې پر ما ملنډې ووهلې، نو په هغې مې داسې ورودانګل لکه څنګه چې پلار مې راښودلې وو. له هغې سره مې جګړه پیل کړه. دواړه سره په جنګ شوو، لاندې په ځمکه راوغورځېدو او یو بل ته مو سوکان ورکول. لنډ وخت نه و تېر شوی چې د پارک د شاوخوا ماشومان هم راورسېدل مور ته ودرېدل او د لومړني ښوونځي د زده کوونکو په شان یې شور ماشور پیل کړ. په یاد مې نه دي چې چا سره بېل کړو. ښایي چې زما ورور به و، یا به هم د ماشومانو د کورنۍ کوم یو غړی و. کله چې زموږ جګړه ختمه شوه، نو شاوخوا چوپه چوپتیا شوه. په دې توګه زه په رسمي توګه د دې ماشومانو له ډلې سره یو ځای شوم. زه او ډېرې ژوبلې نه شوو. یوازې کالي مو په خاورو ولړل شول. ډېرې سترې شوو او ستمېدو. که څه هم هېڅکله له هغې سره صمیمي ملګرې نه شوم، خو دا شخړه لږ تر لږه د دې باعث شوه چې له دې وروسته ماته درناوی وکړي.

زما د پلار موټر موږ ته یو پناه ځای و چې کله ناکله به پکې کېناستو او د هغې د ښیښو له شا څخه به مو نړۍ لیدله. موږ به هره یکشنبه او د پسرلي په ګرمو شپو کې په موټر کې بهر وتلو او له مقصد پرته به مو په سړکونو کې تګ او راتګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه. کله کله به له پیل هیل سیمې هم تېرېدو چې جنوبي سیمه وه او هلته ځینې تور پوستي ډاکټران مېشت وو. دا ځای د جنوبي ساحل یوه ښکلې او شتمن مېشتې سیمه وه چې تقریباً ټولو کورونو یې یو یا دوه موټرونه درلودل. د کور په مخ کې به یې ښکلي ګلان او بوټې لیدل کېدل.

پلار مې شتمنو ته تل د شک په سترګه کتل. مغرور کسان یې هېڅ نه خوښېدل. په یاد مې دي چې یو وخت یو کور پلور ته وړاندې شو. دا کور د روبي تروری کور ته نژدې و. مور او پلار مې وپتېیله چې دا کور واخلي. یوه ورځ د املاکو د ادارې له یوه کارکوونکي سره د دې کور لیدلو ته ورغلل. مګر له لنډ مهال وروسته یې تصمیم بېرته بدل شو. ما د داسې کور درلودلو هیله درلوده. له ځان سره به مې ویل چې که زموږ کورنۍ داسې یو کور ولري، نو څومره ښه به وي. مګر زما پلار یو ډېر محتاط انسان و. د راکړې ورکړې او سوداګرۍ په اړه چندان نه پوهېده او په دې نه پوهېده چې څنګه د خپلې راتلونکې لپاره پیسې ذخیره کړي. ده ویل که خلک بانکي پس اندازونه له لاسه ورکړي، نو پوروړي به شي. ویل یې که دا کور واخلو، نو مجبوره یو چې د هرې میاشتې تنخا د کور خاوند ته ورکړو. موږ ته بیا هېڅ نه پاتې کېږي.

پلار او مور مې له موږ سره تل د مشرانو په شان چلن کاوه. موږ ته یې نصیحتونه نه کول، په زغم یې زموږ خبره اورېده او زموږ بې ځایه پوښتنو ته یې ځوابونه راکول. کله به چې سره کېناستو، نو څو ساعته به مو خبرې کولې او ما او کرېګ به له فرصته ګټه اخیسته او د هغو شیانو په اړه به مو له دوی پوښتنې کولې چې نه پرې پوهېدو. مثلاً پوښتنه به مو کوله چې خلک ولې تشناب ته ځي، یا ولې خلک کار کولو ته اړتیا لري. لنډه دا چې په دې شان پوښتنو موږ د دوی سر په دردولو. مګر ما بلاخره له دې سقراطي پوښتنو او ځوابونو څخه وکولای شول چې یوه عالي پایله واخلم. ومې پوښتل موږ ولې باید د سهارې لپاره د چرګې هګۍ وخورو؟ بحث دې ته لاړ چې زموږ بدن پروټینو ته اړتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري او ما بيا پوښتنه وکړه چې ښه مور، ولې د پروټينو د ترلاسه کولو په خاطر د پليو له مربا ګټه نه اخلو. په پای کې زما مور دې ته اړ شوه چې د چرګې د هګۍ په اړه له خپل تعصبناک ليدلوري تېره شي. له هغې ورځې بيا تر نهو کلونو پورې ما هره ورځ د چرګې د هګۍ په ځای يو سندويچ خواړه چې د پليو له مربا او له نورو مرباګانو څخه به ډک و.

کله چې لږ څه لويان شوو، نو د نشه‌يي توکو، جنسي اړيکو، د ژوند د خوښوونو، نژادونو، بې عدالتيو او سياست په اړه به مو پوښتنې کولې. مور او پلار مې له موږ څخه تمه نه درلوده چې د مقدسو کسانو په شان پاک او سپېڅلي واوسو. په ياد مې دي چې پلار مې تل ويل چې په هر حال جنسي مسايل طبيعي کار دی او بايد په همدې شان ورسره برخورد وشي. همدارنګه هغوی د دې هڅه نه کوله چې له موږه د ژوند سختۍ پټې کړي او يا هر څه ته ښه او ښکلي ووايي.

مثلاً د يوه کال په پسرلي کې زما مور او پلار کرېګ ته بايسکل واخيست. هغې بايسکل راواخيست او د ميشګان سمندرګي ساحل ته لاړ. د ساحل په يوه پاخه سړک کې يې بايسکل ځغلولو او د ساحل له تازه هوا يې خوند اخيسته چې مخه يې يوه پوليس ونيوه، بندي يې کړ او پر دې يې تورن کړ چې بايسکل يې غلا کړی. پوليس دا نشو منلای چې يو تور پوستی ځوان دې بايسکل واخلي او چکر دې پرې ووهي. پوليس خپله تور پوستی و او په پای کې چې کله زما مور ورسره خبرې وکړې، نو له کرېګ څخه يې ښښنه وغوښته. دا ډېره بې عدالتي ده، خو موږ هر ځل ورسره مخ کېږو. هغه موږ ته په ټينګار وويل چې همدا د پوټکي رنګ دی چې تل موږ له زيان او تاوان سره مخ کوي.

زما په اند، کله چې مې پلار د هيل پيل سيمې ساحلي سيمې ته بوولو، نو له دې کاره يې يوه موخه درلوده. هغوی غوښتل چې موږ ته راوښيي چې که يو څوک ښه درس ولولي او لوړې زده کړې وکړي، نو کولای شي چې هوسا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند وکړي. زما مور او پلار تقريباً خپل ټول وخت د شيکاګو په بېوزل مېشته سيمو کې تېر کړی و. مګر زړونو يې نه غوښتل چې زه او کرېګ هم د دوی په شان ژوند ولرو. هغوی له واده وړاندې د لنډمهال لپاره سيمه‌يز پوهنتون ته تللي ول. مګر له ډيپلوم اخيستلو وړاندې يې پوهنتون پرېښی و. مور مې په پوهنتون کې د ښوونې او روزنې څانګه ټاکلې وه چې ښوونکې شي او درس ورکړي. خو بيا وروسته يې خوښه بدله شوه او غوښتل يې چې مديريت څانګه ووايي. په همدې خاطر يې لوړې زده کړې پرېښودې. پلار مې هم فيس نشو ورکولای او په ځای يې له پوځ سره يو ځای شوی و. زموږ په کورنۍ کې داسې څوک نه وو چې په دوی ټينګار وکړي چې بايد خپل درسونه پای ته ورسوي. په همدې خاطر زما پلار دوه کاله نظامي خدمت کړی و. په داسې حال کې چې د ده هيله پوهنتون او هنرمن کېدل وو. مګر له خپلې ګټې تېر شو او د خپلې تنخا يوه برخه يې خپل ورور ته ورکړه چې هغه په معماري کې زده کړې وکړي او ډيپلوم واخلي.

اوس مې نو پلار د دېرش کلنۍ په وروستيو کې و او ټول فکر يې دا و چې خپلو ماشومانو لپاره پيسې ذخيره کړي. هغه نه غوښتل چې د کور په اخستلو يې لاس تش شي او بيا ونه شي کولای چې زموږ د زده کړو له ادامې سره مرسته وکړي. هغو ورځو کې يې ناروغۍ هم پرمختګ کړی و او کله چې ما د ښوونځي لومړۍ دوره پای ته ورسوله، نو لکڼه يې د تخرګ د لاندې په لرګي بدله شوې وه او د يوې په ځای يې د تخرګ له دوو لرګيو استفاده کوله. پلې يې په تدريجي توګه وچېدلې او دې ټولو ته يې د شخصي چالش په توګه کتل او په چوپتيا کې له خپلې ناروغۍ سره په مبارزه بوخت و. موږ د کورنۍ په توګه په کوچنيو خوشحاليو قانع وو.

کله به چې کال پايته ورسېد او ما او کرېګ به په ښوونځي کې پارچې واخيستې، نو پلار او مور به مې له يوه ايټاليايي رستوران څخه پيزه راوغوښته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې توګه به مو خپله بریا لمانځله. زموږ ټولو د دې رستوران خواړه خوښېدل. په پسرلي کې به مو چې آیسکریم اخیستل نو ډېر به مو اخیستل او د هغې ککوي، چارمغزي او د سرکیو (آلوبالو) طعمونه به مو خوښول. دا آیسکریم به په یخچال کې وو او څو ورځې به مو خوړل. سربېره پر دې، هر کال داسې ځایونو ته هم تلو چې تازه هوا تنفس کړو. لکه هغه کلني ننداړتون ته به تلو چې د میشګان سمندرګي په مخه کې به جوړېده. دې ځای ښکلې هوا او پاکه فضا درلوده او ښکلې ننداړې به هم پکې وړاندې کېدې. دلته به جنګي جټ الوتکو هم د اوبو په سر خپل ننداریز تمرینات اجرا کول. لنډه دا چې د لیدنې وړ ځای و. موږ به په موټر کې هلته تلو او د مېلې وسایل به مو هم له ځانه سره وړل. څنګه چې د کارکوونکو کورنیو ته یې په چمن کې د ناستې اجازه ورکوله او زما پلار هم د اوبو د تصفیې په کارخانه کې کار کولو او دنده یې دا وه چې د اوبو نلونه جوړ کړي، نو له دې امله موږ هم کولای شول چې هلته لاړ شو.

له دې سره سره هر کال زما پلار په جولای میاشت کې یوه اونۍ رخصتي اخیسته. په دې رخصتي کې به له موږ سره زما تروریۍ او د هغې کوم زوی یا لور هم یو ځای شول چې اووه کسه به شوو، په بیوک کې به سپاره شوو او له ستړې لارې څخه به له شیکاګو بهر ووتلو. کله به چې له میشکان سمندرګي تېر شو، نو یوه هوټل ته رسېدلو چې د «ډوکس هَپي هالډې» په نامه و. دې هوټل د لوبو لپاره یوه خونه، د خرڅلاو یوه خپلکاره دستګاه چې د مېوې اوبه ترې اخیستل کېدې او تر ټولو یې لا ښه دا چې یو سرخلاصی حوض یې درلود. موږ به تل داسې کوټه نیوله چې پخلنځی به یې درلود. د ورځې په لمبا او تفریح ته تلو. پلار او مور به مې کباب پخولو، سګرېټ به یې وهل او له تروریۍ سره به یې قطعې کولې. البته کله کله به مې پلار له موږ سره حوض ته هم تله او لمبل به یې. ده ښه څېره درلوده او د شونډو شاته یې د لور په شان برېت درلودل. دی هډور و او سینې یې راوتلې وې. له دې ښکارېدل چې مخکې یې ورزش کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حوض کې به تله راتله، مور به یې پورته اچولو او د یوې شېبې لپاره به یې خپل معلولیت هېراوه.

هر کار چې نیمایي ته رسېدلی وي نو زوال ورته بد دی. هر کال به چې د سپټمبر په میاشت کې زه او کرېګ بیا برین ماور ښوونځي ته تلو، نو په سړکونو کې به مو ډېر کم سپین پوستي ماشومان لیدل. ځکه ځینې د کاتولیکانو ښوونځي ته تلي وو چې په همغه سیمه که و. خو زیاترو یې کډه کوله او له ښوونځي تلل. په پیل کې به یوازې تور پوستې کورنۍ زموږ له سیمې تلې، مګر په تدریج سره به چې هر چا شتمني ترلاسه کوله او توانایي به یې درلودله، نو دا ځای یې پرېښوده. دا کډې به په ډېر ناڅاپي توګه تللې. ناڅاپه به مو د کور په مخ کې د خرڅلاو تابلوګانې لیدلې. لږ مهال وروسته به د بار وړلو یو موټر د کور په دروازه کې راښکاره شو او بله ورځ به خلک تللي ول.

زما مور هغه وخت زیاته خواشینې شوه چې ملګرې یې ولما سټوارټ ورته وویل چې موږ غواړو له ښاره بهر د فورسټ پارک سیمې ته کډه وکړو. هلته یې قسطي کور اخیستی و. سټوارټانو دوه ماشومان درلودل او کور یې د یوکلید سړک په وروستۍ برخه کې و. زموږ په شان یې په یوه کرایي کور کې ژوند کولو. مېرمن سټوارټ ډېره شوخه او ټوکي وه او کله به یې چې وخندل نو خندا به یې نورو ته هم سرایت کاوه. هغې او زما مور به تل یو بل ته د خوړو پخولو لارې چارې ورزده کولې او په خبرو به بوختې وې. مګر هېڅکله یې د نورو ګاونډیو مېرمنو په شان د دې او هغې غیبت نه کاوه. د مېرمن سټوارټ زوی داني نومېده، چې د کرېګ همزولی او د ده په شان ورزشکار و. همدې کار دوی سره زیات ملګري کړل. مګر د داني خور پاملا نوې پېغله شوې وه او له ما سره یې چندان نه لګېده. د ښاغلي سټوارټ په اړه مې یوازې دا په یاد دي چې د یوې بار وړونکې لارۍ موټروان و، د ډوډۍ پخولو په یوه ستره کارخانه کې یې کار کولو، د دوی توکي به یې له یو ځایه بل ځای ته وړل او په نورو به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلورل. د ده او د ده د مېرمنې او اولادونو رنګ ډېر تور و، چې ما تر هغې وخته داسې تور تور پوستان نه ول ليدلي.

زه په سمه توګه پر دې نه پوهېدم چې دوی څنګه په دې توانېدلي چې په هغه سيمه کې کور واخلي. فورسټ پارک د هغو ښارګوټو له ډلې و چې د لومړي ځل لپاره په امريکا کې جوړ شوي او پلان داسې و چې دا ښارګوټی به شاوخوا ۳۰ زره کسان په ځان کې ځای کړي. دې ښارګوټي د پلور څو مرکزونه، کليساوې ښوونځي او پارکونه هم درلودل. دا ښارګوټی په ۱۹۴۸ کال کې جوړ شوی و، کورونه يې ټول سره ورته وو او د ګوتو په شمېر تور پوستو کورنيو ته پکې ځای ورکړل شوی و. په هر حال د سټوارټ کورنۍ ورو ورو دې ښارګوټي ته ګډه وکړه. د دوی د کډې لږ وخت نه و تېر شوی چې مور ته يې بلنه راکړه چې کور ته يې ورشو. مور ډېر هيجاني وو. ځکه هغه ښارګوټی مو له نژدې څخه ليدلو چې اوس يې نو هر چا ستاينه کوله. څلور واړه په بيوک کې سپاره شو او له شيکاګو ووتو. څلوېښت دقيقې وروسته يوه غلي بازار ته ورسېدو او بيا ښارګوټي ته دننه شوو. مېرمن سټوارټ مور ته د خپل کور پته راکړې وه او مور هم له هغې سره سم يوې داسې کوڅې ته دننه شو چې خلوته وه او دواړو خواوو ته يې سره ورته کورونه درلودل. د ټولو کورونو مخ ته يو کوچنی بڼ و، چې خاکستري شګې پکې پرتې وې او کوچني بوټي پکې زرغون شوي وو. کله مې چې پلار وليدل، نو ويې ويل: «زه په دې نه پوهېږم چې ولې يو څوک ځان دې ته اړ کړي چې په داسې ځای کې ژوند وکړي.» زه تر يوه ځايه پورې له هغې سره موافقه وم. ځکه هر ځای به دې چې کتل، نو کومه زړه او ستره ونه نه تر سترګو کېده. لکه زموږ د کوټې د کړکۍ په مخ کې د بلوط ستره ونه. د فورسټ پارک ښارګوټي ټولې برخې خلوت او زړه وهونکې وې او شاوخوا هېڅ کوم رستوران نه ښکارېده چې خلک ورشي. نه د موټرونو هارنګونه و، نه د کوم امبولانس غږ و او نه هم د پوليسو د کوم موټر غږ او نه هم د يوې سندرې غږ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخلنځي راووزي. داسې ښکارېدل چې د کورونو ټولې کړکۍ تړل شوې وې.

مګر دا ښارګوټی د کرېګ لپاره یو نمونه ځای و. ځکه هغه ټوله ورځ یې تر شنه اسمان لاندې له داني سټوارټ او نوو ملګرو سره د باسکټبال لوبه وکړه. زما پلار او مور هم له ښاغلي او مېرمن سټوارټ سره په خبرو بوخت شول. زه د پلاما خونې ته لاړم، هلته مې د دې وېښته ولیدل، د دې روڼ پوستکي ته مې وکتل او د دې ګاڼو ته حیرانه شوم. بیا مو سره یو ځای د غرمې ډوډۍ وخوړه. ماښام شوی و چې د سټوارټ له کورنۍ سره مو خدای پاماني وکړه. په تیاره کې پلې هغه ځای ته لاړو، کوم ځای کې چې پلار مې موټر درولی و. کرېګ دومره لوبې کړې وې چې سېک یې وتلی و او خولې پرې راتلې. زه هم ستړې شوې وم او غوښتل مې چې هر څومره ژر چې کېږي خپل کور ته ورسېږم.

په دې ښارګوټي کې یو څه و چې زه یې حیرانه کړم. ما د ښارګوټي له شاوخوا ځایونو سره مینه نه درلوده. د دې کار په دلیل هم نه پوهېدلم. د دوی اکثره ګاونډیان سپین پوستي وو او مور مې وویل فکر کوم چې د هغوی کور ته زموږ تر ورتګه پورې څوک پر دې نه پوهېدل چې هغوی دې تور پوستي وي. مور مې داسې انګېرل چې موږ د خپل تور پوست له امله د دې باعث شوي یو چې د هغوی ګاونډیان پوه شي چې هغوی هم تور پوستي دي. هغوی د خپلو ګاونډیانو په اړه څه ونه ویل. موږ هم د هغوی د کورونو د شاوخوا چاپېریال په اړه په څه نه پوهېدو.

دا چې هغه شپه، کله چې پلار مې د موټر خوا ته ورته نو کوم چا له کومې کړکۍ څخه څارلو او که نه؟ نه پوهېږم. آیا کېدی شي چې څوک د پردې شاته ولاړ وو و او موږ ته ځیر وو؟ نه پوهېږم او دې پوښتنو ته به هېڅکله هم ځواب پیدا نه کړم. په یاد مې دي چې کله مې پلار خپل موټر ته ورنږدې شو، نو د موټر په لیدلو سره ځای پر ځای ودرېد. یو چا د هغه په ښکلي موټر په کلۍ، یا تېره باندې ژورې کرښې ایستلې وې. له شک پرته داسې ښکارېدل چې دا کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قصدي توګه شوی و. څنګه مې چې وړاندې هم وویل چې پلار مې ډېر زغم درلود او هر کوچنی او لوی مصیبت به چې پرې راغی، شورماشور يې نه جوړاوه او صبر يې کاوه. په کور کې هم همداسې و. هر څه به چې پاخه ول په پټه خوله به يې خوړل. داسې يو څوک و چې ډاکټر يې د ناروغۍ په اړه ورته ويلي هم و، خو ده بيا هم په ارامه توګه خپل ژوند ته ادامه ورکوله. په دې اساس دا مهال هم پلار مې خپل زغم وساته. حتا که کومه لار وای چې هغه خطاکاره کس پيدا کړي او د دې کار په ځای يې د کور دروازه ورماته کړي، بيا يې هم داسې کار نه کولو. يوازې د موټر له دروازې پرانيستلو وړاندې وويل: «هی، عجيبه بدې طالع». مور هم همغه شپه له خبرو پرته په موټر کې سپاره شوو او خپل ښار ته راغلو. د هغې شپې سهار ته مې پلار له همدې موټر سره خپل کار ته لاړ. مګر همدا چې فرصت يې پيدا کړ، نو موټر يې ورکشاپ ته بوت او هغه کړښې يې جوړې کړې چې په موټر کې ايستل شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

زما ورور کرېگ ډېر زغم درلود او تل به خندنی و خو د ژوند په یوه پړاو کې یې اندېښنې پیل کړې. زه په سمه توگه په دې نه پوهېږم چې کله او ولې په داسې حالت اخته شو. دی هغه څوک و چې زموږ په سیمه کې ډېریو کسانو پېژانده او زیاترو کسانو سره یې سلام او کلام درلود. کله ناکله به داسې کسانو هم ورته سلام کاوه چې ده به نه پېژندل او ده به هم له موکې گټه اخیسته او له هر چا سره به یې خبرې کولې، خو اوس په کور کې په ژور خپگان اخته و او گډوډ عصبي حالت یې درلود. تل به یې داسې انگېرل چې داسې ښکاري چې په موږه کومه بلا راځي. په خوب او خیال او کابوس اخته شوی و او فکر یې کولو چې هره شېبه کېدی شي، فاجعه رامنځته شي. یو ورځ یې دې ته اندېښنه وه چې ړندېږي. په همدې خاطر به یې سترگې په کور کې په سترگېتې تړلې وې او سالون او پخلنځي کې یې د شیانو په لمسولو سره خپله لاره پیدا کوله. بله مهال یې دې ته اندېښنه وه چې کنېږي. له دې امله یې د کڼو د ژبې (اشاره‌یي ژبې) په زده کولو پیل وکړ چې که داسې شي، نو له دې لارې وکولای شي، له نورو سره اړیکه ټینگه کړي. بل مهال یې دې ته اندېښنه وه چې د بدن یو غړی یې کېدی شي پرې شي. په دې خاطر به یې خپل ښی لاس تل په شا تړلی و او په چپ لاس به یې خواړه خوړل او نور کارونه به یې هم په همدې لاس ترسره کول.

په هر حال د هغه ډېر زیات ډار د اور بلېدنې په اړه و. په شیکاگو کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونو سوزېدل یوه طبیعي پېښه وه، ځکه د کور خاوندانو کله ناکله په لاسي توګه داسې کول چې کورونه یې اور واخلي او له خاورو سره خاورې شي څو له دې لارې وشي کولای چې د بیمې له ادارې خساره واخلي. له بله پلوه د اور لګېدنې د خپرولو دستګاه ډېره ګرانه وه او کارګرې طبقې نشو کولای چې دا دستګاه واخلي. په همدې خاطر اکثره کورنیو ته د اور لګېدنې خطر معمولي او رایج و.

زما نیکه له هغې کسانو څخه و چې کور یې وسوځېد او زموږ سیمې ته راکډه شو. البته له نیکه مرغه هغه حادثه کې هېڅا ته کوم زیان ونه رسېد. مور مې راته کیسه کوله چې د اورلګېدنې په وخت کې نیکه خپل کور ته مخامخ ولاړ و او د اور وژنې د ادارې کارکوونکو ته یې نارې وهلې چې زما د موسیقۍ البومونه وژغورئ. د اورلګېدنې بله غمجنه پېښه زما د یوه ټولګیوال وه چې له مور سره په پنځم ټولګي کې و. د دوی په کور کې هم اورلګېدنه رامنځته شوې وه چې هم، ده پکې خپل ژوند بایللی و او هم یې ورور او خور. دا ټولګیوال مې د لستړ مک کولم په نامه و چې ګڼ چنګچنګي وېښته یې درلودل، ونه یې لوړه وه او زموږ کور ته نژدې اوسېده. په هغه بدمرغه ورځ کې دی، د ده خور او ورور د دوی د خوب په کوټه کې وسوځېدل او مړه شول.

دا د خواخوږۍ لومړني مراسم ول چې ما پکې ګډون وکړ. د سیمې زیاتره ماشومان د خواخوږۍ په خونه کې ناست ول او ژړل یې. همغه وخت د جکسون فایو یوه غمجنه سندره د خپرېدلو په حال کې وه. لویان هماغسې هک پک خپلو ځایونو کې ناست وو. د خونې په یوه څنډه کې درې لرګین تابوتونه وو. د درېیواړو انځورونه چوکاټ شوي او په تابوتونو ایښودل شوي وو. مېرمن مک کولم او د هغې مېړه پر دې توانېدلي و چې د خپل کور له کړکۍ ځانونه راوباسي او وژغورل شي. دې درانه غم د دوی ملاوې کړوپې کړې وې او په څېرو کې یې د ټولې نړۍ غمونه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوی کور تر څو ورځو پورې سوځېدو او بیا وروسته راغورځېد. کله چې کرېګ دا پېښه ولیده، نو اندېښنه یې لا نوره هم زیاته شوه. په ښوونځي کې به یې موږ ته له اور لګېدنې سره د مقابلې او ساتنې لارې چارې رازده کولې. دا چې د اور لګېدنې په وخت کې ځانونه په ځمکه وغورځوو او راوښویېږو تر هغې ځانونه یوه خوندي ځای ته ورسوو. کرېګ ټینګار کاوه چې دا ټکي په کور کې تمرین کړو. ده د اور وژنې د مامور په قالب کې تمرینونه پیل کړل او زه یې په دې کار کې خپله مرستیاله کړم. موږ په تمرین کې زده کړل چې څنګه د وتلو لار پیدا کړو او مور او پلار ته مو هم وویل چې باید څه وکړي. په تدریج سره مو زده کړل چې وخت وپېژنو او ژر خپل ځان یو ځای ته ورسو چې پلار مو په پارک کې زموږ په پیدا کولو او پلټلو کې له ستونزو سره مخ نه شي او همدارنګه اړ نه شي چې زیاته پلې لاره ووهي. له دې سره سره کله به چې کرېګ سیالي درلوده، نو وخته به تیارېدو او سیالۍ ته به ورتلو چې سم ځای ونیسو.

اوس مو نو زده کړي و چې تر کومې کچې کولای شو، تر هغې کچې خپل ژوند کنټرول کړو. تل مو تمرین کولو چې که کور مو اور واخلي، نو څنګه وکولای شو چې د کور له یوې کړکۍ بهر شو او د کور په مخ کې د بلوط په ونه یا هم د ګاونډي د کور پر بام راښکته شو. تل مو داسې انګېرل چې که په پخلنځي کې منقل اور واخلي، یا په ځمکه کې یوه برېښنایي وسیله د اور لګېدنې باعث شي، یا برېښنا د اور لګېدنې باعث شي، نو په دې حالتونو کې موږ څنګه کولای شو چې له هغې سره مقابله وکړو. ما او کرېګ د اور لګېدنې په وخت کې خپلې مور ته اندېښنه نه درلوده، ځکه کوچنۍ او چالاکه و او د خطر په وخت کې یې لږ ادرالین په بدن کې ترشح کول چې کولای یې شول، پاڅېږي او وتښتي. زموږ یوازینۍ اندېښنه د خپل پلار د ناتوانۍ په اړه وه. هغه له شک پرته نشول کولای چې له کړکۍ ټوپ کړي.

ژر مې دې ته پام شو چې د فیلمي لوبغاړو په شان نه شو کولای، د ژغورنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملیات ترسره کړو. همدارنګه دې ته مو هم پام شو چې پلار مو نه شي کولای چې موږ په غېږ کې ونیسي او د اور له لمبو نه مو وژغوري. په دې پوه شوم چې یوازینی کس چې داسې کار کولی شي، هغه کرېګ دی. ځکه هغه زما د پلار په پرتله هدوړ و خو تر دې دمه هلک و او زیات وخت ته اړتیا وه چې د پلار کچې ته مې ورسېږي. په همدې خاطر یې په کورني تمرین کې ډېر بد حالتونه هم په پام کې نیول او پلار ته یې ویل چې د یوې بورۍ په شان په ځمکه پرېوزي او داسې څرګنده کړي چې د دوی په خاطر بې هوښه شوی.

پلار به مې په ناراضیتۍ سر خوځاوه او ویل به یې: «د خدای په خاطر ما پرېږدئ. تر کله به دا مسخره تمرینونه ترسره کوئ؟»

پلار مې له ناتوانۍ سره روږدی نه و. ده به تل هڅه کوله چې له ستونزو او مشکلاتو سره کلکه مبارزه وکړي. ډېر ناروغه هم و، خو هېڅکله یې د دردونو له لاسه زګېروي نه دي کړي. خپله دنده یې هم په ښه توګه ترسره کوله، دندې ته به په خپل وخت تلو او بیا به ترې راتلو او غیرحاضري یې هېڅ کوله نه. همېشنی عادت یې دا و چې د نورو د لاسونو امسا شي. اوس چې کمزوری شوی و، نو هڅه یې کوله چې په خپلو عواطفو باندې خپله جسماني کمزوري جبران کړي او په خپل عقل د شاوخوا کسانو لارښوونه وکړي. څو کاله کېدل چې پلار مې د دیموکرات ګوند غړیتوب ترلاسه کړی و. که څه هم دا مسئولیت یې په زور منلی و، مګر له خپل کار سره یې مینه درلوده. د اونۍ په پای کې به کلو او باندېو ته تلو. کله کله به زه هم ورسره تلم. موټر به مو په یو ځای کې دراوه او د یو کور دروازې ته به ورتلو او هغه به مو ټکوله. ډېری مهال به زموږ پر مخ دروازه یوې زړې کوندې او یا یو چاغ او زاړه کارګر پرانیسته او ویل به یې: «اوه، سلام فریزر، هیله کوم کور ته راشئ.»

د دوی په دې چلن به زه هېڅ نه خوشحالېدم. ځکه کله به چې د دوی کور ته لاړو، نو تر شپې پورې به په یوه چټل کوچ کېناستلو او سون‌اَپ به مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنبه. د کور خاوند به معمولاً د کثافاتو د راټولولو او یا په سړک کې د واورو د پاتېکېدلو په اړه زما پلار ته شکایت کاوه. هغه په ډېر زغم د هغوی خبرې اورېدلې. په دې کار به یې دا روښانول چې مثلاً دیموکرات ګوند د خلکو د سیمو په اړه په فکر کې دی او په انتخاباتو کې غوره دا ده چې دوی ته رایه ورکړي. زما له بده بخته زما پلار هېڅکله دا بېره نه کوله چې دا لیده کاته ژر پایته ورسېږي. هغه به چې کله د کور د خاوند د لمسیانو انځورونه ولیدل، نو د هغوی په ستاینه به یې پیل وکړ. د کور د خاوند درد او غم ته یې غوږ نیوه او د ژوند د سختیو په خاطر یې له هغه سره خواخوږي کوله. لنډه دا چې کله به له کوره راوتو، نو ده به د کور زوړ خاوند په غېږ کې نیوه او هغه ته به یې ډاډ ورکاوه چې هر کار چې مې له لاسه کېږي، زه به یې ترسره کړم چې ستاسو ستونزه هواره شي.

پلار مې په خپلو وړتیاوو باور درلود او په همدې خاطر یې نه غوښتل چې د کور د اور لګېدنې په تمرین کې د یوه کمزوري او بې لاسو او بې پښو کس نقش کې ولوبېږي. مګر په دې پوهېده چې دا موضوع څومره زموږ لپاره مهمه ده. کله به مو چې له ده وغوښتل چې په ځمکه پرېوزه، نو په خندا به یې ځان په ځمکه غورځولو او په همغه حالت کې به یې زما مور ته داسې کتل چې هغې ته وواییې چې وګوره ماشومان له موږ سره څه کارونه کوي. زما مور هم په دې نظر وه چې دا تمرینونه خندني وو. بیا به یې سترګې پټولې او دې ته به په تمه کېده چې کرېګ خپل عملیات پیل کړي. زه او مور به د دوی په څنګ کې درېدو او دې ته به مو کتل چې کرېګ څنګه هغه په سختۍ له ځمکې پورته کولو، بیا یې کشولو او د زینو خواته یې وړلو. کله به چې کرېګ دې ځای ته راورسېد، نو هڅه به یې کوله چې پلار له زینو راښکته او له شاتنۍ دروازې یې وباسي. مګر پلار به مې هېڅکله هغه ته دا اجازه نه ورکوله چې دا برخه تمثیل کړي. په مسکا به یې ورته وویل چې تر دې ځایه بس دي. بیا پورته کېده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریده. په هر حال دې تمرین موږ ته رابنودل چې که کومه ورځ مو کور اور واخیست، نو د ژغورنې کار دومره هم ساده نه دی او همدارنګه کوم ضمانت هم نه و چې موږ دې ژوندي پاتې شو. یوازې په دې خوښ وو چې لږ تر لږه د خپلې ژغورنې لپاره خو یوه برنامه لرو.

په تدریج سره زه هم اجتماعي نجلۍ شوم. اوس مې نو زړه غوښتل چې له خلکو سره زیاته مخامخ شم. له پلار سره تګ او د ګوند له رایه ورکوونکو سره لیدنو کتنو زه د دې جوګه کړم چې له نورو سره له خبرو اترو او اړیکو مخ وا نه ړوم. همدارنګه د ترورپانو، تروري ګانو، ماماګانو، د تروري ګانو د زامنو او د لورانو کورنو ته تګ او د ګاونډیانو له ماشومانو سره لوبې کولو او منډو وهلو او بهر کې د کباب له دودونو سره کېناستل د دې لامل شول چې زه نوره هم اجتماعي شم.

مور مې په یوه نهه کسیزه کورنۍ کې ستره شوې وه او پلار مې د خپلې کورنۍ په پینځو هلکانو کې تر ټولو مشر و. د مور خپلوان به مې تل د نیکه په کور کې د کوڅې ها بل پلو ته راټولېدل، د هغه په لاس پاخه شوي خواړه به یې خوړل، قطعې به یې کولې او د جاز لوړې موسیقۍ ته به یې غوږ نیوه. نیکه به ټول راټولول. هغې په بهر نړۍ چندان باور نه درلود او له هر څه نه زیاته اندېښنه یې د خپلې کورنۍ د روغیتا او امنیت په اړه وه. خپله ټوله هڅه به یې کوله چې موږ ته ښه خواړه راکړي او په خپل کور کې مو بوخت وساتي.

نیکه حتا ماته یو سپی هم واخیست چې مهربانه و، خاورین رنګ یې درلود او ربکس مو بللو، خو مور د دې اجازه رانه کړه چې سپي کور ته راسره بوزم. یوازې یې دا اجازه راکړه چې نیکه کره یې ووینم. ما به له سپي سره لوبې کولې، مخ به مې د هغه په نرمو وېښتو موښلو او لیدل به مې چې کله به نیکه زموږ له خوا تېرېده، نو سپي به خپله لکۍ ورته خوځوله. څرنګه چې نیکه پر ما ځان ګران کړی و داسې یې په ربکس هم ځان ګران کړی و. هغې ته یې خواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکول او پرې مهربانه و. د نیکه دا ټول چلنونه په واقعیت کې د دې لپاره وو چې هېڅکله یې یوازې پرېنږدو.

زما د پلار کورنۍ او خپلوانو د شیکاگو په جنوبي برخه کې ژوند کولو چې تروریانې، د تروریانو زامن او لوڼې او ځینې نور پکې شاملېدل او ما هېڅکله ونشو کړای چې د هغوی اړیکه له ځان سره درک کړم. مور به په ټوله سیمه کې گرزېدو چې وشو کولای هر یوه ته سر ورښکاره کړو. زه به تل د ونو د شمېر له مخې په دې پوهېدم چې چېرې ځو. البته د بېوزلو په سیمه کې به زیاتره مهال ونې نه وې. پلار به مې چې هر وخت کالیو تره لیده، نو ډېر به خوشحالېده. هغه کوچني هډونه درلودل، ډنگر و، وېښته یې گوړگوتي او زیاتره مهال به نشه و. پلار مې له وېردېله ترور سره ډېره مینه درلوده چې له خپلو اتو اولادونو سره یې په یوه کوچني او پخواني اپارتمان کې ژوند کولو. د دوی کور د یوه ستر سړک په څنگ کې و. دا داسې ځای و چې د بقا قوانین پکې له نورو ځاینو ډېر جلا وو.

زیاتره وخت به هره یکشنبه له غرمې وروسته مور ټول د خپل پلار کورنۍ ته ورتلو چې کور یې په گاردنر پارک کې و او زمور له کوره یې شاوخوا لس دقیقې واټن درلود. هم مې پلرنی نیکه ژوندی و او هم پلرنۍ نیا. پلار مې درې خویندې درلودې او یو ورور. خویندې یې اندرو، کارلټون او فرانچسکا نومېدې او ورور یې نامېني. ورور یې کوچنی و. دوی ټول زمور له پلاره یوه لسیزه وروسته زیږېدلي وو او مور ته هېڅ داسې ښکارېدل نه له لکه ترور او تره بلکې د خویندو او ورور په شان راته وو. پلار مې هم دوی ته د پلار په شان و نه د ورور. څکه تل یې ورته نصیحتونه کول او د اړتیا په وخت کې به یې پیسې هم ورکولې. فرانچسکا یوه ښکلې او هوښیاره نجلۍ وه چې کله ناکله به یې له ما غوښتل چې وېښته یې ورته ږمنځ کړم. اندرو او کارلټون څو څو ویشت کاله عمر درلود. په ځانونو یې ډېر لاس واهه. د سترو پایڅو پتلونونه، چرمي چمپرونه او هغه بلوزونه به یې اغوستل چې غاړه هم پټوي. دوی به رنگا رنگ خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې، لکه د مالوک اېکس په اړه یا هم د اروا د ځواک د سندرې په اړه. ما او کرېگ به د دوی ځینې توکي رااخیستل، بیا به د اپارتمان شاتنۍ خونې ته تلو او هلته به مو پرې لوبې کولې.

پلرنی نیکه مې فریزر رابینسون نومېده، سپینږیری و، تریو تندی یې درلود او ډېر خسته کن و. په څوکۍ به کېناسته، سگرېټ به یې څکول او کله به یې هم ورځپاڼې لوستلې. د خبرونو په وخت کې به تلویزون ته کېناسته. که څه هم تلویزیون به ډېر نژدې و، خو ده به بیا هم د تلویزون غږ تر پایه لوړولو. زما د پلار اخلاق هغه ته هېڅ ورته نه و. نیکه تل ناراضه و. کله به یې چې د ورځپاڼو ځینې سرټکي ولوستل، نو په غوسه به شو او دا کار یې د تلویزون د خبرونو په وخت کې هم کاوه. کله به یې چې په کوڅه او سړکونو کې د سیمې ځوانان ولیدل چې گرزي راگرزي، نو ډېر به ناراحته شو او ویل به یې چې دوی هسې خوشي گرزي او د تور پوستانو ابرو یې هر چېرې وړي. نیا مې لاوان نومېده. که څه هم خندنۍ او مومنه وه او ښې خبرې یې کولې، خو نیکه به مې تل په دې ورپرچېده. نیا به د ورځې په یوه کتابپلورنځي کې مقدس کتاب انجیل پلورلو، مگر د بېکارۍ په وخت کې یې زما له نیکه سره وخت تېراوه او داسې معصومه او بې ژبې به وه چې زه حتا په همغه ماشومتوب کې هم د دې په دې چلن نه پوهېدم. نیکه ته به یې خواړه برابرول او هغه به چې کله سپکې او سپورې ورته ویلې دې به یې ځواب نه ورکاوه او هېڅکله به یې د ځان دفاع نه کوله. زما لپاره د نیا دا معصومیت او بې ژبېتوب ډېر عجیبه و.

زما د مور له وینا سره سم، په ټوله کورنۍ کې یوازې زه وم چې کله به مې نیکه شورماشور کاوه نو ما به یې ځواب ورکاوه. په ماشومتوب او نوي زلمیتوب کې مې هم دا کار کاولو. زما د غبرگون لامل دا و چې نیکه به بدخلقي کوله او نیا به مې ځواب نه وراکاوه چې دې کار زه ډېره په غوسه کولم. هغه به چې بدخلقي کوله، نو ټول یې پر وړاندې غلي ول. خو له دې ټولو سره سره نیکه پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ډېر ګران و. د هغه په دې ضدونو زه پوهېدم. ځکه د ده دا اخلاق ماته هم په میراث کې پاتې شوي و. ما يوازې دا هيله درلوده چې دا ضدونه مې لږ څه راکم شي. البته د نيکه په وجود کې نرمي هم وه او مهرباني هم چې ما به يې کله کله نښې پکې ليدلې. کله به چې په ځمکه د هغه د راحتې څوکۍ تر څنګ کېناستم، نو په نرمۍ به يې زما پر سر لاس تېراوه. هر کله به چې زما پلار يوه ښه خبره وکړه او يا به مور ماشومانو کومه عالمانه خبره وويله، نو دی به مسک شو. مګر لږ وروسته به بيا يو څه د ده د تندخويۍ باعث شول او بيا به يې شورماشور جوړ کړ. کله ناکله به مې هغه ته ويل چې دومره چيغې مه وهه او په نيا باندې دومره مه غورېږه. يا به مې ترې پوښتل چې نيکه جانه ولې دومره غوسه يې؟

د دې پوښتنې ځواب هم پېچلی و او هم ساده. نيکه زما پوښتنه نه راځوابوله. يوازې به يې تندی تريو شو او اوږې به يې پورته واچولې. بيا به يې مجله راواخيسته او لوستله به يې. مګر کله به چې خپل کور ته راوګرزېدو، مور او پلار به مې هڅه کوله چې چې زما پوښتنو ته ځواب ووايي.

هغوی ماته ويل چې نيکه دې د جنوبي کارولينا د جورج ټاون ښار په يوه بندر کې لوی شوی و. دې ځای کې کروندې وې او يو مهال زياتو غلامانو پکې کار کولو. وريژې او د نيل بوټي يې کرل او له دې لارې به يې خپل خاوندان شتمَنول. نيکه په ۱۹۱۲م کال کې پيدا شوی و، د دوو غلامانو لمسی، د يوه ژرندَګرې زوی او د يوې لس کسيزې کورنۍ يو اولاد شمېرل کېده. هوښيار هلک و. په همدې خاطر يې پروفيسور بللو. هغه په همغه ماشومتوب کې هيله درلوده چې يوه ورځ پوهنتون ته لاړ شي. مګر نه يوازې يو تور پوستی او د بېوزلې کورنۍ غړی و، بلکې کله چې قانوني سن ته ورسېد، نړيوال اقتصاد پر ځوړه شو. په همدې خاطر کله چې نيکه ښوونځی پای ته ورساوه، نو د لرګيو پرې کولو په يوه فابريکه کې پر کار بوخت شوی و. په دې پوهېده، که په هماغې جورج ټاون ښار کې پاتې شي، نو د پرمختګ هېڅ فرصت به ونه مومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د لرګیو پرېکولو فابریکه وتړل شوه، دی هم د نورو تور پوستانو په شان شمالي شیکاګو ته لاړ او له هغې ډلې سره یو ځای شو چې د کډوالو د سترې ډلې په نامه یادېده. دې ډله کې شپږ میلیونه تور پوستان شامل و چې د پنځوسو کلونو په اوږدو کې د نژادي تبعیض په خاطر شمالي ښارونو ته لېږدېدلي وو او هلته یې هڅه کوله چې مناسبې دندې پیدا کړي.

هغه مهال امریکا د فرصتونو د هېواد په نامه مشهوره وه. پر دې اساس نیکه په ۱۹۳۰م کال کې شیکاګو ته ورسېد. ده باید لومړی ښه دنده پیدا کړې وای او بیا پوهنتون ته تللی وای. خو واقعیت داسې نه و. ځکه هغه مهال دنده موندل ډېر ستونزمن کار و او د فابریکو رییسانو د تور پوستو کډوالو په پرتله زیات لومړیتوب د اروپا سپین پوستو کډوالو ته ورکاوه او منل یې. په همدې خاطر نیکه د هر کار پر کولو راضي کېږي او یو مهال هم په خدمت کولو تېروي. په دې توګه د ده هیلې کوچنۍ او لاپسې کوچنۍ شوې او پوهنتون ته د تللو فکر یې له سره بهر کړ. بیا یې پتېیلې وه چې برقي شي، مګر ډېر ژر ورته یو خنډ پیدا شوی و. هغه وخت به چې چا غوښتل چې برقي، پښ، ترکاڼ، نلدوان یا په شیکاګو کې د یوې سترې ادارې کارکوونکی شي، نو باید د کارګرۍ د اتحادیې د غړیتوب کارت یې درلودلای وای. مګر په معموله توګه تور پوستانو داسې کارتونه نه درلودل او هغوی ته نه ورکول کېدل هم.

دا تبعیض د دې باعث شو چې امریکا کې د ډېرو تور پوستو برخلیک بدل او شغلي فرصتونه یې محدود شي. نیکه د ترکاڼ په نامه حق نه درلود چې په سترو ساختماني شرکتونو کې کار وکړي. ځکه د هېڅ یوې صنفي اتحادیې غړیتوب یې نه درلود. د روبي تروری مېړه نلدوان و او په همدې خاطر یې خپل کار پرېښودلی و او جیوالیتوب یې کاوه. پېټ ماما هم پر دې نه وو توانېدلی چې د ټکسي چلوونکو اتحادیې ته ورشي. هغه له لېسنس پرته د بس ډرېور و او هغه مسافران یې وړل راوړل چې د لوېدیزې برخې په ناامنه سیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې ژوند کولو او معمولي ټيکسۍ به د ښار هغې برخو ته نه ورتللې.

دا بااستعداد کسان و چې باثباته او دايمي کار يې نه شو پيدا کولای او پايله يې دا شوه چې د دې توان يې نه و چې کور واخلي، خپل ماشومان ښوونځيو ته واستوي، يا هم تقاعد شي. حتماً چې دا د دوی لپاره له خواشينۍ ډک حالت و چې داسې محروميت وګالي او په داسې کارونو بوخت شي چې وړ يې نه وو او همهاله هغه سپين پوستي ووينې چې له دوی مخکې کېږي او يوه ورځ به د دوی رييسان شي. دې موضوع په دوی کې د کرکې او بې اعتمادۍ زړي وکرل.

مګر د نيکه په برخه کې، ژوند ده ته دومره هم بده څېره ورځرګنده کړې نه وه. هغه چې کله د ښار د جنوبي برخې کليسا ته تللی و، زما نيا يې ليدلې وه او بيا پر دې توانېدلی و چې د فدرال دولت د کارموندنې شرکت له لارې يو کار پيدا کړي. دې شرکت به د هغې اقتصادي ځوړتيا په وخت کې له بې مهارته کارګرانو ګټه اخيسته او په ودانيزو پروژو کې به يې پر کار ګمارل. له هغې وروسته نيکه کابو دېرش کاله د پوست مامور و او د پوسته‌رسان په توګه يې کار وکړ. کله چې تقاعد شو، د تقاعد حقوقو يې دا اجازه ورکوله چې په هوسا څوکۍ کېني او تل د دې او هغه پر سر وروپړچېږي.

بلاخره نيکه د پنځو اولادونو خاوند شوی و چې ټول د ده په شان هوښياران وو. دويم زوی يې نامېښي نومېده چې لوړې زده کړې يې وکړې او د هاروارډ پوهنتون د حقوقو له څانګې فارغ شو. درې يې لونې وې چې يوه يې اندرو نومېده چې د اورپټلۍ کارکوونکې شوه. بله لور يې کارلټون نومېده چې انجينره شوه او بله يې هم فرانچسکو چې څه مهال يې د هنري مديرې په توګه په يوه تبليغاتي شرکت کې کار وکړ او بيا په يوه ښوونځي کې ښوونکې شوه. مګر نيکه نشو کولای چې د خپلو اولادونو لاسته‌راوړنې د خپلو لاسته‌راوړنو ادامه وګڼي. همدارنګه کله به چې موږ هره يکشنبه ګاردنز پارک ته تلو او د دوی کره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مو ماښامی کاوه نو په ښه توګه مې لیدل چې نیکه خپلې ځپل شوې هیلې نه هېروي او تل پکې سوچونه وهي.

ډېر ژر پر دې پوه شوم چې دا یوازې زما پوښتنې نه دي چې بې ځوابه دي، بلکې نور هم له ځانه سره داسې پوښتنې لري چې نه یې شي ځوابولی. ماته هم ډېرې پوښتنې پیدا شوې، خو په دې نه یم توانېدلې چې ځواب یې کړم. داسې یوه پوښتنه یوې نجلۍ هم رانه کړې وه چې ځواب یې راسره نه و. د هغې نوم مې اوس نه دی په یاد. خو دومره مې یاد دي چې لرې خپلوانه مې وه. زما د پلار یوه ترور وه چې کور یې زمونږ د سیمې لویدیزې خواته و، کله به چې زه د دوی کره ورتلم، نو د هغې اولادونه به هم له مونږ کره راتلل او په انګړ کې به یې له مونږ سره لوبې کولې. کله به چې لویان په پخلنځي کې په قهوه څکلو او خبرو اترو او خنداوو بوخت شول، ما او کرېګ به د هغوی له اولادونو سره لوبې کولې. په داسې حالتونو کې به کرېګ ترې تم شو او یو کوښه ځای ته به لاړ چې له ځان سره باسکټبال لوبه وکړي.

یو دوبی چې کابو لس کلنه وم د کور په زینو کې ناسته وم او د پلرنیو خپلوانو له نجونو سره مې خبرې کولې. مونږ ټولو خپل وېښته د لکۍ په څېر اوبدلي وو، لنډ پتلونونه مو اغوستي وو او کېدی شي چې د ښوونځي، مشرانو وروڼو یا حتا د مېړیانو د غارونو په اړه مو خبرې کولې. دې وخت کې زما د خپلواني لمسۍ رابرګه شوه او پر ما یې راپرچ وهل: «ته څنګه د دې جرأت کوې چې د سپین پوستو نجونو په شان خبرې وکړې؟»

ډېره نېشداره پوښتنه وه چې یا یې زما د سپکاوي لپاره وکړه یا دا چې غوښتل یې چې زما ځواب واوري. سمه ده چې مونږ سره خپلوان و، مګر داسې ښکارېدل چې جهانونه مو بېلابېل دي. د دې له دې ډول پوښتنې څخه ډېره خواشینې شوم او زړه یې راوواهه. له همدې امله ما د دې په ځواب کې وویل: «زه هغسې خبرې نه کوم» مګر له ځانه سره پر دې پوهېدم چې رینښتیا وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به چې کله له خپلوانو سره خبرې کولې نو دوی ته به بل شان ښکارېدې. کرېگ هم همداسې و. واقعیت دا و چې مور او پلار مو رازده کړي وو چې کلمې تل په سمه توگه بیان کړو. هغوی زموږ لپاره د لغاتو یو قاموس پېرلی و چې د اپارتمان د دهلییز په کتابتون کې به مو کېښوده. موږ به هر وخت له خپلو والدینو څخه د ځینو کلماتو او موضوعاتو په اړه پوښتنې کولې. هغوی به موږ په کتابونو پسې لېږلو چې ویې لولو. کله به چې په ماښامي کې د ډوډۍ لپاره د مېز شاته کېناستو، نیکه به زموږ گرامري غلطۍ نیولې او ټینگار به یې کاوه چې کلمې په سمه توگه بیان کړو. البته دا زړسوی یوازې د دې لپاره و چې په خپل ژوند کې پرمختگ وکړو. هغوی زموږ په هوښ او استعداد ټینگار کولو او زموږ ځانباوري یې زیاتوله چې داسې خبرې وکړو. مگر زموږ له دې موضوع سره دومره جوړه نه وه. ځکه تور پوستانو داسې خبرې کولو ته په بده سترگه کتل او داسې یې انگېرل چې موږ ځانښودونکي او کبرجن بنیادمان یو چې د تور پوستي فرهنگ مو هېر کړی. مېړه مې بارک اوباما هم داسې سړی دی چې د ځینو په اند تور پوستی او د ځینو نورو په اند روڼ پوستی دی چې سپین پوستي شمېرل کېږي. کلونه وروسته چې موږ سره واده وکړ، نو زموږ واده ته هم تور پوستان راغلي وو او هم سپین پوستان، دوی حیران وو چې بارک بلاخره پر کوم نژاد پورې اړه لري. وروسته امریکایانو هم له بارک څخه دا ډول پوښتنې وکړې: «آیا تاسو همغه څه یاستئ څنگه چې ښکارئ؟ آیا کولای شو چې پر تاسو اعتماد وکړو؟»

له هغه ورځې راهیسې مې نور له خپلوانې سره خبرې ونه کړې. که رښتیا غواړئ، نو د دې له داسې ټُند او تریخ لحن څخه خوابدې شوې وم. زړه مې غوښتل چې هغه راته یوازې د یوې تور پوستې نجلۍ په سترگه وگوري چې تگړه ده، هوښیاره ده، ځانښودنه نه کوي او غواړي هغه څه واوسي څه شی چې ده. هغه حال کې مې له پخلنځي څخه د مشرانو د خبرو اترو او خنداوو غږونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدل. همداسې مې خپل ورور لیده چې د سړک په یوې څنډه کې په لوبو بوخت و او له ځانه سره مې فکر وکړ چې ګواکې دوی خپل ځای په ټولنه کې موندلی دی، مګر ما نه. اوس چې د هغه وخت په اړه فکر کوم نو انګېرم چې ګنګسه او ناتوانه وم نو اوس هم له دې پوښتنې سره مخ کېږم چې زه څوک یم او غواړم چېرته لاړه شم؟ همدارنګه دې ته مې پام کېږي چې اوس مې هم یوه اوږده لار په مخکې ده چې خپل غږ، خپل لیدلوری او خپل هویت پیدا کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٤

په ښوونځي کې هره ورځ شاوخوا يو ساعت وخت د غرمې د ډوډۍ خوړلو لپاره راکول کېده. زموږ کور هم ښوونځي ته نژدې و، مور مې هم کار ته نه تله او په کور کې وه. په همدې خاطر ما له دې موکې ګټه اخيسته، څو ټولګيوالې به مې له ځان سره کړې او کور ته به مې راسره بوتلې. دوی به مې بيا په پخلنځي کې له ځانه سره کېنولې، مور به مې ساندويچ راکړل، ساندويچ به مو خوړل او له يوې او بلې سره به مو خبرې کولې او په تلويزيون کې به مو «زموږ ټول ماشومان» سريال ليده. ما خپل دا عادت، يعنې د صميمي دوستانو پالل او له هغوی سره خبرې اترې کول د ژوند تر پايه وساتلو. په پخلنځي کې به مې له دوستانو سره د هغو پېښو په اړه خبرې کولې چې په ښوونځي کې به په همغه ورځ پېښې شوې وې. له هغو سترې کوونکو تمرينونو څخه به مې شکايت کاوه چې ښوونکې به راکول او په دې برخه کې به له يو بل سره همفکره وو. ټول د جکسون 5 ډلې مينه‌وال وو او د اوزموندز ډلې په اړه مو هېڅ کوم ځانګړی حس او درک نه درلود. هغه مهال د واټرګېټ پېښه نوې رامنځته شوې وه، خو موږ يې په اړه په څه نه پوهېدو. موږ په دې اند و چې څو زاړه او بوډا انسانان سره په واشنيګټن کې راټول شوي او د ميکروفون شاته خبرې کوي. واشنګټن زموږ لپاره يو لرې ښار و چې ډېرې سپينې ودانۍ يې درلودې او ډېر سپين پوستي انسانان پکې راټول شوي وو.

مور به مې ډېره خوشحالېده چې موږ ته خواړه راکړي، ځکه په دې توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کولای شول چې زموږ د خبرو له لارې بهر نړۍ ته یوه کوچنۍ کړکۍ پرانیزي. کله به چې موږ ډوډۍ خوړله او له یوې خوا او بلې خوا به غږېدلو، نو دا به معمولاً موږ ته نژدې په کار بوختېده او زموږ خبرو ته به یې غوږ نیوه. البته داسې یې نه څرګندول چې زموږ خبرې نه اوري. په هر حال، زموږ څلور کسیزې کورنۍ په هغه شاوخوا پنځه اتیا متري فضا کې هېڅکله نشو کولای چې له یو بله څه پټ کړي. دا موضوع کله کله د اذیت او ناراحتۍ سبب کېده. دا مهال، نو د کرېګ پام نوی نجونو ته وراوښتی و. کله به یې چې په تلیفون کې له دوی سره خبرې کولې، نو تلیفون به یې له لین سره حمام ته یوړ او د تړلو دروازو شاته به یې له هغوی سره خبرې کولې. هغه مهال ملفون جوړ شوی نه و.

زموږ ښوونځی د شیکاګو په ښوونځیو کې د منځنۍ طبقې ښوونځی شمېرل کېده. د ۱۹۷۰م کال په لسیزه کې زموږ په سیمه کې نژادي تبعیض، بېوزلۍ او اقتصادي ستونزو خپلې ودې ته ادامه ورکوله، یعنې ورځ په ورځ تور پوستي زده کوونکي زیاتېدل او د کورنیو بېوزلي هم مخ په زیاتېدو وه. یوه ورځ د ښوونځي چارواکو تصمیم ونیو چې ماشومان باید ښوونځي ته په بس کې راشي، خو د ماشومانو کورنیو له دې طرحې سره مخالفت وکړ او ویې ویل چې ښه دا ده چې دا لګښت د ښوونځي د وضعې په ښه کېدو ولګول شي. په ماشومتوب کې زه په دې نه پوهېدم چې د ښوونځي د امکاناتو ښه والی څه ته وایي، یا دا څه اهمیت لري چې سپین پوستي زده کوونکي په ښوونځي کې وي او یا نه وي؟ برین ماور ښوونځي د ماشومانو لپاره وړکتون درلود او تر اتم ټولګي پورې یې ماشومان روزل. کله چې ما په ښوونځي کې څو کاله تېر کړل، نو د برېښنا ټولې بټنې او ټولې تورې دړې راته ښې معلومې وې او په دې هم پوهېدم چې کومو دېوالونو کې چاکونه دي او کومې لارې خرابې دي. همدارنګه له ټولو ښوونکو او اکثرو زده کوونکو سره مې هم پېژندګلوي درلوده. برین ماور زما دویم کور شوی و.

په شیکاګو کې یوه اونیزه ورځپاڼه وه چې دیفندر نومېده او ډېر تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستي يې مينه‌وال و. کله چې اووم ټولګي ته تلم، نو دې ورځپاڼې زموږ د ښوونځي پر ضد يوه تُنده او تېزه مقاله چاپ کړه. ورځپاڼه کې راغلي وو چې دا ښوونځی يو وخت ډېر ښه دولتي ښوونځی و، خو اوس ډېر بد حالت لري او د بېوزلو او نېستمنو افرادو ذهنيت پرې واکمني کوي. زموږ د ښوونځي مدير ډاکټر لاويزو نومېده چې له ځنډ پرته يې دې خبريال ته د يوې مقالې له لارې ځواب ورکړ. هغه په خپله مقاله کې له زده کوونکو، د ښوونځي له چارواکو او له ميندو او پلرونو دفاع وکړه او د هغه خبريال ټولې خبرې يې توهين آمېزه او دروغ وبللې چې يوازې د زده کوونکو د ناهيلۍ او له ښوونځي څخه د تېښتې لپاره ليکل شوې وې.

ډاکتر لاويزو پېښ، لنډی او خندنی سړی و، ګوړګوتي وېښته يې درلودل، خو کنجی و او پکه ککرۍ يې درلوده چې جړ وېښته يې دواړو خواوو ته پراته وو. د انګړ په يوه ګوښه کې يو دفتر و چې زياتره وخت به هلته کېناسته. کومه مقاله يې چې ليکلې وه، دی هم پوهېده او له مقالې يې هم څرګندېدل چې د ماتې له احساس سره مخالفت کوي او په ښه توګه پوهېده چې د ماتې احساس زموږ د سيمې په فضا کې هره ورځ مخ په پراخېدو دی. دا حس هغو ميندو او پلرونو درلود چې چندان شتمني يې نه درلوده او هغو ماشومانو درلود چې انګېرل يې چې په ژوند کې به هېڅکله پرمختګ ونه کړي او هغو کورنيو هم درلود چې د خپلو ګاونډيانو پرمختګونه به يې ليدل او ليدل به يې چې له دې سيمې څخه ښار ته کډه کوي او خپل ماشومان په ځل بل ښوونځيو کې شاملوي. د ملکي معاملاتو کارکوونکي هم زموږ په سيمه کې ګرزېدل راګرزېدل او د کورونو بدمرغو خاوندانو ته يې ويل چې د خپلو کورنو په پلورلو کې بېړه وکړي او دا سيمه پرېږدي. هغوی ويل چې سيمه نور بېوزله شوې ده. دوی له دې خبرې څخه د يوې پلټې په توګه ګټه اخيسته چې کولای يې شول يو انبار وسوزوي. دوی له دې لارې خلک وېرول. مګر زما مور په دې خبرو کې هېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ری هم نه واهه. شاوخوا لس کاله کېدل چې د شیکاګو په جنوبي ساحل کې یې ژوند کړی و او کولای یې شول چې څلوېښت کاله نور هم هلته ژوند وکړي. هغه د معاملاتو د لارښوونې د کارکوونکو له دې خبرو نه وېرېده او له هر ډول خیالبافۍ سره مخالفه وه. واقع بینه وه او په راحتۍ یې کولای شول چې زموږ کورنۍ ژوند په خپل کنټرول کې راولي.

برین ماور ښوونځي کې زما مور د کورنیو او ښوونکو د انجمن یوه ډېره فعاله غړې وه. پیسې یې راټولولې او د ښوونځي د ټولګیو لپاره یې پرې نوي وسایل او تجهیزات اخیستل. د ښوونکو د پېژنګلوۍ او ستاینې لپاره یې د ماښام مېلمستیاوې جوړولې او دا هڅه یې هم پیل کړې وه چې د هوښیارو زده کوونکو لپاره ځانګړي ټولګي رامنځته کړي. د دې ټولګیو د رامنځته کېدو وړاندیز د ښوونځي د مدیر یعنې د ډاکټر لاویزو و. هغه د دوکتورا د سند د ترلاسه کولو لپاره شپني پوهنځي ته تللی و او هلته له داسې لارې سره اشنا شوی و چې غوره او هوښیار زده کوونکي یې د سن په اساس نه، بلکې د درسونو د درک او توانایۍ په اساس په یوه ټولګي کې راغونډول او په دې توګه به د دوی ښوونیزې چارې په ډېره چټکه توګه ترسره کېدلې.

دا نظریه د بحث وړ وه. منصفانه هم نه ښکارېده او یو امتیاز شمېرل کېده چې هوښیارو او بااستعداده افرادو ته ورکول کېده. دا نظریه په تدریج سره په ټول هېواد کې مطرح شوه. ما هم د خپلې زده کړې په درېیو ورستیو کلونو کې د هښیارانو په دې ټول ټولګي کې ګډون درلود. له بېلابېلو ټولګیو څخه شل زده کوونکي وټاکل شول چې زه هم پکې وم. موږ به له نورو ټولګیو ګوښې په بل ټولګي کې کېناستو او درس به مو ویلو. له نورو زده کوونکو سره به یوازې د ښوونځي په ځینو بېلابېلو برنامو کې یوځای کېدلو، لکه د غرمې د ډوډۍ زنګ، د تفریح زنګ، د موسیقي ټولګي او د ورزش په لوبو کې. زموږ لپاره به یې ځانګړې برنامه جوړوله. لکه هره اونۍ به د سیمې یوه پوهنتون ته تلو یا به مو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوالۍ د زده کړې په ټولګیو کې ګډون کاوه یا به مو د بیولوژۍ په لابراتوارونو کې موږکان تشریح کول. همدارنګه په ټولګي کې به مو په خپلواکه توګه هم ځینې کارونه ترسره کول. خپله به مو ځانته موخه ټاکله او هر هغه سرعت به چې موږ ته مناسب و، په همغې سرعت به مو زده کړې کولې.

لومړی ښوونکی مو مارتینز نومېده چې له ده وروسته بیا ښاغلی بنېټ زموږ ښوونکی شو. دوی دواړه تور پوستي، مهربانه او د ښو اخلاقو څښتنان وو او د زده کوونکو خبرو ته به یې ډېر ښه غوږ نیوه. د ټولګیو له وضعیت څخه په بشپړه توګه څرګندېده چې ښوونځی موږ ته ځانګړې پاملرنه لري او همدا کار د دې لامل شوی و چې موږ هم په خپل کار کې لا زیاتې هڅې او کوښښونه وکړو. ډېر ښه حس مو درلود. اوس نو په زده کوونکو کې د سیالۍ کولو روحیه زیاته شوې وه. زه په دې ټولګیو کې په ډېرې چټکۍ پرمخ روانه وم او همدا چې د تقسیم عملیه به مو زده کړه، نو ټول به د الجبر او هندسې خواته لاړو. ما به په پټه دې ته پاملرنه کوله چې د خپلو ټولګیوالو په پرتله څنګه یم. له شک پرته د نورو زده کوونکو په شان ما هم هیله لرله چې په ټولګي کې لومړۍ واوسم او په ټولو سیالیو کې ګډون وکړم او بریالۍ شم.

په یاد مې دي هغه مهال به چې په ښوونځي کې هر څه تېرېدل، نو کله به چې کور ته راغلم، مور ته به مې ویل. دا کار مې یوازې په غرمه کې نه کوولو چې له خپلو ټولګیوالو سره به کور ته راتلم، بلکې کله به چې له غرمې وروسته ښوونځي رخصت شو، نو زه به په چټکۍ کور ته تلم، بکس به مې یوې خوا ته غوځارولو، وږې به وم، د لوږې له امله به مې په یخچال کې خواړه لټول او مور ته مې د ښوونځي د پېښو په اړه ژر ژر خبرې کولې. اوسمهال چې د هغو وختونو په اړه فکر کوم، نو وینم چې هغه مهال ماته دا مهم نه وو چې کله به کور کې نه وم، مور به مې کوم کار کولو. زه هم د نورو ماشومانو په شان په خپله نړۍ کې ډوبه وم او هېڅکله به مې له مور څخه داسې پوښتنه نه کوله چې د دې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه وي. نه پوهېږم چې د کار کولو په وخت کې يې څه احساسول او نه پوهېږم چې ولې يې د کور له کار پرته ځانته بل کوم کار غوره نه کړ. يوازې په دې پوهېږم چې کله به کور ته راغلم او يخچال به مې راخلاص کړ، نو خواړه به پکې وو، دا خواړه نه يوازې زما لپاره بلکې زما د ټولګيوالو لپاره هم وو. همدارنګه کله به چې ښوونځي زموږ لپاره علمي سفر برابراوه، نو مور مې به له نورو وړاندې دې کار ته ورمخکې کېده. بيا به يې لب سيرن وهل، شيکې جامې به يې اغوستلې او له موږ سره به په بس کې سپرېدله چې د کوم پوهنتون يا کوم ژوبڼ په ليدلو کې راسره ملګرتيا وکړي.

موږ د کور د لګښتونو لپاره محدوده او ثابته مياشتنۍ بوديجه درلوده. مور مې تل صرفه جويي کوله چې له امله به يې په دې بوديجه کې ستونزې نه رامنځته کېدې. د مثال په توګه، دې به خپل نوکان په خپله په رنګ ناخون رنګول، وېښته به يې خپله رنګول او دې موضوع يو ځل يو اضافه کار هم ورته پيدا کړ، ځکه وېښته يې په شنه رنګ واوښتل. پلار به مې يوازې هغه وخت ورته نوې جامې اخيستې چې د زېږېدو ورځ به يې وه او دا جامې به هم د ډالۍ په توګه وې. خو له دې پرته يې هېڅکله نوې جامې نه اخيستې. زموږ له جرابو څخه به يې په ډېره حيرانوونکې توګه نانځکې جوړولې او زموږ د ميزونو لپاره يې سرمېزۍ اوبدلې. همدارنګه تر هغې چې تر شپږم ټولګي پورې رسېدم نو زما اکثره جامې به دې ګنډلې.

کله کله به يې د خونې ډېکورېشن هم بدلاوه او مېزونه او کوچونه به يې يو خوا بل خوا وړل، د مېزونو سرمېزۍ به يې بدلولې او کوم انځورونه به چې په دېوالونو راځوړند شوي وو نوي چوکاټونه به يې ورته راوړل. کله به چې هوا ګرمه شوه، خونې به يې پاکولې او جارو کولې، پردې به يې مينځلې او د کړکيو شيشې به يې پاکولې. کله به چې کړکۍ خلاصې شوې، نو له کړکيو څخه به زموږ کوچني او مختصر اپارتمان ته پسرلنۍ هوا راغله. بيا به لانديني پوړ يعنې د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تروری او تري کور ته تله چې پاک يې کړي. په ځانګړې توګه په دې ورستييو کې چې هغوی زاړه او ناتوانه شوي وو. د همغو ورځو د خاطراتو اغېز دی چې کله د مينځونکو موادو بوی احساس کړم، نو په غيرارادي توګه د ژوند په اړه ښه احساس ترلاسه کوم.

د کرسمېس په رارسېدلو سره مې د مور نوښت لا پسې زياتېده. يو کال يې کاغذي کارتنونه ټول کړي وو، دا کارتنونه يې پرې کړل او مرکزګرمۍ يې پرې پوښ کړې. بيا يې دا کاغذونه د سرو خښتو په څېر رنګ کړل چې د يوه دېوال په شان معلومېدل. بيا يې له هماغو کاغذونو يو مصنوعي پايه جوړه کړه چې تر چته رسېده او د دود کش معنا يې درلوده. د دې پايې لاندې يې شومينه بخارۍ جوړه کړه او زما له هنرمن پلاره يې وغوښتل چې د اور شغلې وکاږي چې په شوميه کې يې کېږدي او شاته يې ګروپ ولګوي چې د اور په شان معلومې شي او خلک دا ګومان وکړي چې په دې بخارۍ کې اور لمبې وهي. په دې خاطر د يوې مجازي شومينې خاوندان شوو. د نوي کال په شپه به يې د دې شپې له دود او دستور سره سم، د پوزي يو سبد رااخيسته او هغه يې د پوڅې (پنير) په سترو ټوټو، خوراکي صدفونو او بېلابېلو ساسچو باندې ډکاوه. زما ترور فرانچيسکا يې هم کور ته رابلله چې قطعې ورسره وکړي.

چې شپه به شوه پيزه به مو راوغوښته او تر ناوخته پورې به د بېلابېلو خوراکونو په خوړولو بوخت و. مور مې په پرلپسې توګه مونږ ته ساسچونه، سره شوې ميګو او بېلابېل کېکونه او بېسکېټونه راکول او کله به چې د شپې نيمايي ته ورسېدو، ټولو به يو کوچنی ګيلاس شمپاين څښل.

مور مې يوه عالي مور وه. زه اوس پر دې پوهېږم چې په ډېره ښه توګه يې زمونږ پالنه کوله چې په آسانۍ يې څوک نشي کولای. ما داسې دوستان لرل چې ميندو يې په ټولو کارونو کې دخالت کولو او د دوی هر څه ته به يې پام و. له بل پلوه مې داسې ماشومان هم پېژندل چې والدين يې دومره په خپلو مسايلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوخت ول چې هېڅکله يې وخت نه پيدا کولو چې له خپلو ماشومانو سره واوسي. مگر زما مور تل تعادل ساتلو. هېڅکله يې ژر قضاوت نه کولو او هېڅکله يې زموږ په مسايلو کې دخالت نه کولو. زموږ ساتنه يې هم کوله، خو موږ ته يې هم اجازه راکوله چې خپله له خپلو ستونزو سره مخامخ شو. يوازې هغه وخت به يې څه ناڅه زړه سوی کولو چې حالت به مو ډېر سخت او ستونزمن و او کله به مو چې ستره لاسته راوړنه ترلاسه کړه، موږ به يې ستايلو چې ومو پوهوي چې بريا مو ورته مهمه ده.

دې به که غوښتل چې موږ ته نصيحت وکړي، نو دا کار يې په ډېره هوښيارانه او واقع‌بينانه توگه کاوه. يوه ورځ چې کله کور ته راغلم او له ښوونکې څخه مې شکايت وکړ، نو راته ويې ويل: «اړينه نه ده چې حتماً له خپلې ښوونکې راضي او خوشحاله واوسې. دا ښوونکې د رياضياتو ډېر ښه درس ورکوي او ته هم دې پوهې ته اړتيا لرې. په دې اساس يوازې په هغه درس تمرکز وکړه چې درکوي يې او د هغې نور چلنونه ناليدلي وانگېره.»

له ما او له کرېگ سره يې ډېره مينه درلوده، خو دومره هم نه چې اسيران يې شو. همدارنگه موږ يې له اندازې زيات هم نه نازولو، بلکې زړه يې غوښتل چې موږ په نړۍ کې د ژوند لپاره وروزي. تل يې په خوله دا خبره وه چې: «زه ماشومان لويوم نه، بلکې هڅه کوم چې پوه او هوښيار انسانان وروزم.» هغې او زما پلار موږ ته له سرې کرښې، پولې او محدويت پرته لارښوونه کوله. مثلاً کله چې زلمکي شوو، نو کور ته په تگ راتگ کې مو محدوديتونه نه درلودل. د دې په ځای يې له موږه پوښتنه کوله چې کور ته د راتگ وخت کوم دی او بيا به يې زموږ ځواب منلو. يوه ورځ کرېگ د اتم ټولگي له يوې نجلې سره ملگری شوی و او نجلۍ ده ته بلنه ورکړې وه چې کور ته يې ورشي او په غير مستقيمه توگه يې پوهولی و چې مور او پلار يې په کور کې نشته، نو دوی کولای شي چې يوازې واوسي. ورور مې نه پوهېده چې څه وکړي. له يوه پلوه يې هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله چې د نجلۍ کور ته لاړ شي او له بل پلوه پوهېده چې د مور او پلار له نظره مې دا کار ناسم دی. بلاخره مور ته یې وویل چې غواړم له هغې نجلې سره وګورم. خو په دروغو یې وویل چې په یوه عمومي پارک کې ورسره وینم. مګر کله یې چې جامې واغوستلې او تګ ته چمتو شو، وجدان یې ملامته کړ او نه پوهېده چې څه وکړي. لنډه دا چې مور ته یې هر څه په زغرده وویل او په تمه و چې مور مې پرې وروپرچېږي او له تګه یې راوګرزوي. خو مور مې داسې ونه کړل. هغې ځان ناګاره واچواوه او ویې ویل:«زویه! هغه څه وکړه چې ستا په اند سم دي.» بیا پخلنځي ته لاړه او په لوښو مینځلو یې ځان بوخت کړ. مور مې پر مور؛ اعتماد درلود او پوهېده چې کرېګ به په پایله کې سم تصمیم ونیسي. هغې شک نه درلود چې مور؛ یې په معقولانه او منطقي فکر ستر کړي یو او پوهېده چې مور؛ باید خپله سم تصمیم ونیسو.

په هر حال، کله چې څوارلس کلنۍ ته ورسېدم، نو فکر مې کاوه چې نوره بالغه شوې یم، ځکه د بلوغ نښانې راکې څرګندې وې. میاشتنۍ عادت مې پیل شوی و او یوه ورځ مې په ډېر هیجاني حالت کې خپلې کورنۍ ته وویل چې زه داسې یم. زموږ کورنۍ تګلاره داسې وه چې هر څه باید په زغرده ووایو. له دې وړاندې مې مصنوعي او د دروغو سینه بند اغوسته، خو اوس مې واقعي سینه بند درلود او له دې پلوه ډېره هیجاني وم. د غرمنۍ لپاره به کور ته نه راتلم او د دې په ځای به مې له خپلو ملګرو سره ډوډۍ د ښاغلي بېنېټ په خونه کې خوړله چې په ښوونځي کې وه. نور به نو کله چې یکشنبې شوه، سیمه‌یز لوبغالي ته به نه تلم، یا د نیکه جاز موسیقي به مې نه اورېده، بلکې په بایسکل به مې پښه واړوله او ختیز پلو ته به لاړم چې اپارتمانونه نه بلکې بنګلې یې درلودې. د ګور خویندو ته به ورغلم چې بنګله یې درلوده. د دې خویندو کور په اوګلېس‌بي سړک کې موقعیت درلود.

ګور خویندې زما صمیمي ملګرې وې او ماته نمونې وې نمونې. دایان زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګیواله وه او پَم له ما نه یو ټولګی شاته. دواړه ښکلې وې. د دایان پوست روڼ و او پَم لږ څه تور چکه وه. مګر دواړو یوه ځانګړې جاذبه درلوده چې زما په اند فطري وه. حتا د هغوی ډېره کوچنۍ خور جینا هم یو ځانګړی جذابیت درلود چې ټوله ګور کورنۍ ترې برخمنه وه. د هغوی په کور کې زیات سړي نه لیدل کېدل. واقعیت دا و چې د هغوی پلار له دوی سره نه اوسېده. هغوی به د خپل پلار په اړه ډېرې کمې غږېدلې. د دوی مشر ورور هم په کور کې ډېر نه لیدل کېده.

د دوی مور اغلې ګور شادابه او جذابه مېرمن وه چې تل یې په کور کې کار کولو. د دې د سینګار مېز له عطرونو، د مخ له پوډرو او له بېلابېلو کریمونو ډک و. خنګه چې زما مور داسې وسایل نه کارول، نو ماته دا سینګاري توکي داسې ښکارېدل لکه یوه ځلانده خزانه. په دې خاطر ډېره هیله مې درلوده چې د هغوی په کور کې واوسم. ما، پَم او دایان به تل د هلکانو په اړه خبرې کولې. البته د هغو هلکانو چې زموږ به خوښېدل. شونډې به مو سرې کولې او بېلابېلې جامې به مو اغوستې چې پوه شو، کومې جامې زموږ بدن ښه او غوره ښکاره کوي. هغه مهال مې تل د ځان په اړه فکر کولو. په خپله خونه کې به یوازې کېناستم او موسیقۍ ته به مې غوږ نیوه. په خپل خیال کې به مې له هغه هلک سره ګډا کوله چې زما به خوښېده. له کړکۍ به مې بهر ته کتل او هیله مې درلوده چې په بایسکل باندې سپور یو داسې هلک له کوڅې تېر شي چې زما خوښېده او ما وګوري. په همدې خاطر له څو خویندو سره ملګرتیا زما لپاره ارزښتمنه ډالۍ وه چې له هغوی سره یو ځای په بایسکل وګرځم او د هلکانو په اړه ورسره وغږېږم.

هېڅ کوم هلک حق نه درلود چې ګور کورنۍ ته رادننه شي، خو داسې هلکان هم و چې تل به د کور شاوخوا کې ښکارېدل او د کور په مخ کې به یې په بایسکل تګ راتګ کاوه. دوی هیله درلوده چې دایان یا پَم له کوره راووزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دوی ته لاس پورته کړي. که څه هم زه نه پوهېدم چې دا چلنونه څه معنا لري، مگر داسې حالتونو ماته ډېر خوند راکاوه. په ډېر تعجب او حیرانتیا مې لیدل چې د ښوونځي د هلکانو اندامونه او څېرې څنگه نارینه شوي او غړونه یې درنېږي، یا زما ټولگیوالې چې په چټکۍ یې وده کوله او داسې ښکارېدلې لکه اتلس کلنې چې پېغلې شوې وي. زما ټولگیوالو لنډې جامې اغوستې او په جسپو بلوزونو کې به یې په سیمه کې تگ راتگ کاوه او داسې ښکارېدلې لکه له بلې سیارې چې دلته راغلې وي. البته په ځینو نورو کې چندان بدلونه نه و راغلي او دې ته په تمه وې چې بالغې شي. خو بیا هم د وړو اسپو په شان په خپلو پښو کلکې درېدلی نه شوو او هر څومره به مو چې شونډې سرې کولې، بیا هم زموږ څېرې د ماشومانو په شان وې.

زه پوره بالغه شوې نه وم چې د ځینو نورو نجونو په څېر مې د لویانو په شان خبرې کولې. ښه ځانباوره وم او په سیمه کې به ډاډه گرځېدم. ځان مې په خپلې مور او خپل پلار پسې ډېر نه تاړه. یوازې به بس کې سپرېدم، مېفېر اکادمي ته به تلم، هلته مې د نڅا ټولگی درلود. د نڅا دې اکاډمۍ په نهه اویایم سړک کې موقعیت درلود. کله کله به مې د مور لپاره ځینې شیان اخیستل او کله به چې د نارینهوو په مخ کې تېرېدم، تل به مې مخامخ کتل او احساسول مې چې زما تیو او پنډیو ته گوري. همدارنگه پر دې هم پوهېدم چې زموږ د سیمې کوم سړکونه خطرناکه دي او د شپې باید هلته لاړه نه شم او په سړکونو کې یې ونه گرځم.

کله چې زه او کرېگ د نوي زلمیتوب دوران ته وردننه شو، نو مور او پلار مې موږ ته ځینې امتیازونه راکړل. د پخلنځي په مخ کې چې کومه برنډه وه، دې برنډه کې یې د کرېگ لپاره خونه جوړه کړه. ځکه اوس نو نوی ځوان شوی و او ښوونځي کې هم په متوسطه دوره کې و. همدارنگه زما او د کرېگ د خونو تر منځ پخوانی دېوال یې هم لیرې کړ او هلته یې د ځانونو لپاره د خوب خونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړه کړه. د دې په ځای يې ماته د خپل خوب خونه راکړه. اوس نو ما او زما ورور بېلې بېلې نوې خونې درلودې چې معمولي اندازې يې وې. زما سرتختې سپينه وه چې آبي گلونه يې لرل او له قالينې، له کټ او د گروپونو له شېټ سره يې ځانگړې رنگې همغږي درلوده او د خوب هغو خونو ته ورته وه چې په ودانيزو مجلو کې به اعلانېدل. مور ته يې يو يو تليفون راکړ چې زما يو يې زما د خونې د رنگ سره سم ابي و او د کرېگ هم تور رنگه. له دې لارې مور کولای شول چې له نورو سره شخصي خبرې وکړو.

ما خپله لومړی عاطفي اړيکه د تليفون له لارې پيدا کړه. د رانېل په نامه يو هلک و. دې هلک زموږ په ښوونځي کې درسونه نه ويل بلکې په شيکاگو کې د يوې موسيقي ډلې سندرغاړی و. په دې ډله کې زما يو ټولگيوال هم و چې چياکو نومېده. په دې توگه مور سره وپېژندل او هر ځل به چې ما ده ته ټليفون کولو نو په ځان کې به مې يو عجيب حس رامنځته کېده. څو وارې زموږ د کور مخې ته راغی او شاوخوا وگرزېدو. بيا يوه ورځ چې مور په يوه سمنټي څوکۍ د يوه گاونډي د کور مخې ته گلونو او بوټو ته نژدې ناست و، رانېل ماته راټيټ شو او زه يې ښکل کړم. دا لومړی ځل و چې يوه هلک ښکل کړم او په ځمکه او اسمان کې هېڅ کومه پېښه رامنځته نه شوه. له هلکانو سره خبرې کول ماته ډېر بوختوونکې او جالب و. کله به چې زه له خپلې مور او خپل پلار سره د کرېگ د باسکټبال لوبې کتلو ته تلو، نو کله کله به چې د باسکټبال ځينې لوبغاړي زموږ له مخې تېرېدل، ماته به يې راکتل، چې ما ډېر خوند ترې اخيست. له دې ټولو څرگندېده چې زه د غټېدلو په حال کې يم.

په تدريج سره زما نړۍ، زما د مور او پلار له نړۍ څخه بېلېده او نور به چې هر فکر زما مغزو ته راتلو، ما به په خوله نه راوړو. اوس نو چې کله به د باسکټبال له سيالۍ وروسته په خپل بيوک موټر کې سپاره شوو او کور ته به راتلو، نو شاتنۍ څوکۍ کې کېناستم او ډېرې خبرې به مې نه کولې. ځکه احساسات مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره پاشلي او ګاواکه وو چې نه توانېدم نورو ته يې ووايم. زه د ماشومتوب او نوي زلميتوب د احساساتو په پوله کې وم او انګېرل مې چې شاوخوا لويانو مې داسې بحران تجربه کړی نه دی.

کومه شپه به مې چې غاښونه بورس کړل او له تشنابه به راووتم، نو کور به راته تياره ښکارېده. د سالون او پخلنځي څراغونه به مړه شوي وو او هر څوک به په خپله خصوصي فضا کې اوسېدل. د ګرېک د خونې د وره د درز له رڼا څخه پوهېدم چې درس لولي. د مور او پلار د خونې له رڼا څخه به هم څرګندېدل چې په خپله خونه کې تلويزيون ته ګوري او ما به د دوی خبرې اترې او خنداوې اورېدلې. خو په دې هېڅکلنه نه پوهېدم چې مور مې ولې تل په کور کې ده او کار ته نه ځي. همدارنګه ما د دوی کورنيو اړيکو ته هم ډېر پام نه کاوه. له يو بل سره د دوی همغږي او يوځای‌والی د ستاينې وړ و. دا هغه حقيقت و چې زموږ څلور واړو ژوند پرې ولاړ و.

هغه مهال به مې مور کله ناکله راته ويل: «هر کال چې کله پسرلی راشي او د شيکاګو هوا ګرمه شي، زه په دې فکر کې شم چې له پلاره دې ببله شم.» زه نه پوهېږم چې رښتيا يې ويل او که نه، جدي وه يا نه وه، همدارنګه پر دې هم نه پوهېږم چې د بېلتون فکر د دې په مغزو کې يو ساعت، يوه ورځ او يا يوه اونۍ ګرزېده راګرزېده که ډېر. مګر داسې ښکارېدل چې دا خيال تل ورسره و او نه ترې بېلېده. دې فکر ښايي دې ته انرژي ورکوله چې ښه فکر وکړي.

اوسمهال چې د هغې خبرو ته فکر کوم، نو وينم چې کله کله حتا يو بريالی واده هم کېدی شي د مېړه او مېرمن لپاره ځوروونکی واوسي. په دې اساس څومره به ښه وي چې د مېړه او مېرمنې ترمنځ د واده تړون کله ناکله څو څو ځله په خصوصي يا حتا څرګند ډول تمديد شي. البته په دې ډاډه يم چې مور مې هېڅکله د خپلو شکونو او ناراحتيو په اړه زما پلار ته څه نه ويل او فکر نه کوم چې د خپل ايډيال او ارماني ژوند په اړه دې له ده سره غږېدلې وي. آيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې داسې انګېرل چې په یوه ګرمسېره ټاپو کې د یوه بل سړي مېرمن ده؟ یا یې داسې فکر کاوه چې متفاوته کور او د دوو ماشومانو په ځای یو ښکلی کاري دفتر ولري؟ نه پوهېږم، البته اوس مې مور له اتیا کلنۍ اوښتې او دا پوښتنې ترې کولای شم، خو فکر نه کوم چې دا مسله به نور کوم اهمیت ولري.

ژمی په شیکاګو ښار کې ځانګړی حالت او ځانګړې هوا لري. آسمان له درېیو میاشتو زیات خړ چکی شي او رنګ یې هېڅ بدلېږي نه. هوا ډېره سړه کېږي او له سیندنو څخه ساړه بادونه راالوزي چې سړی چیچي. له سهاره تر ماښامه واوره ورېږي او ټول ځایونه یخک وي. د پلي تګ لارې او سړکونه ټول په واورو پټ وي. د ښاپېریانو په کیسو کې د راغلي حالت په شان د واروې دانې په هوا کې ناڅي او یوې بلې خوا ته ځي او د موټرو مخکینۍ ښیښه په واورو پټېږي. سهار چې کله خلک خپلو کارونو ته ځي، نو د واورو پاکولو وسایل رااخلي، د خپلو موټرو ښیښې پاکوي او هر چېرته د پاک کولو خش خش غږونه اورېدل کېږي. ګاونډیان ټول پشمي او ډبلې جامې اغوندي او د باد او باران پر وړاندې خپل سر ټیټ نیسي. داسې چې نه پېژندل کېږي. د واورې پاکولو موټرونه کوڅو او سړکونو ته راځي او د خلکو او نقلیه وسایلو لپاره د تګ راتګ لارې پاکوي.

خو بلاخره یوه ورځ هوا کې بدلون راځي. نری شمال پیلېږي او اسمان لږ څه پرانیستل کېږي چې موږ یې احساسولای شو او وایي چې ژمی د تللو په حال کې دی. له خړ چکي اسمانه لمر هم لږ لږ راوځي او د ونو په شاخونو او پاڼو لګېږي. دا نو هغه مهال وي چې د ونو په شاخونو کې کوچنۍ غونچې ګلونه کوي. ګاونډیان هم خپلې پشمي او ډبلې جامې راباسي او تصمیم نیسي چې د خپلو خونو کړکۍ خلاصې او ښیښې یې پاکې کړي او کور ته د تازه هوا د راتلو لار پرانیزي. په همدې شېبو کې ده چې د کور د ښځې ذهن خلاصېږي او فکر کوي چې که واده یې نه وای کړی او ماشومان یې نه وای ستر کړي، نو ښایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای کې وای او بېل ژوند یې درلودلای. ښایي له دې وړاندې چې د مینځونکو موادو ډک سطل د لوښو مینځلو ځای کې خالي کړي، تېوله ورځ په دې فکر کې وي چې کاشکي په بله لار او بله طریقه مې ژوند کولای او ښايي هم په یوه شېبه کې یې بېرته اوسني ژوند ته خپل ډاډ او ایمان بیا راوګرځي او ځانته ووايي چې هو ریښتیا پسرلی راغلی او یو ځل بیا باید تصمیم ونیسم چې همدلته پاتې شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

کله چې د ښوونځي ثانوي دورې ته لاړم، نو مور مې وپتېیله چې له کوره راووزي او ځانته دنده پیدا کړي. دنده یې پیدا کړه او د شیکاګو په اسمان‌څکو ودانیو کې په یوه بانک کې د مرستیالې په توګه پر کار وګمارل شوه. د خپلې دندې لپاره یې یو جوړه رسمي جامې واخیستې او هر سهار به د کار لپاره له کوره وتله. زیاتره وخت په بس کې تله، مګر کله ناکله به که د دې د کار وخت زما د پلار د کار له وخت سره همغږی و، نو د پلار په بیوک کې به ښار ته تله. دا دنده د دې لپاره یوه تنوع شمېرل کېده او د دې په یونواخته او معمولي ژوند کې یې بدلون راوسته او له بل پلوه یې له کورنۍ سره مالي مرسته هم کوله. کورنۍ مې پیسو ته اړتیا درلوده ځکه د کرېګ د کاتولیکي ښوونځي فیس راپسې و. همدارنګه هغه د پوهنتون په اړه هم فکر کولو او زه هم له ده وروسته پوهنتون ته تلم. دا ټول اضافه لګښتونه وو.

ورور مې نو اوس په بشپړه توګه وده کړې وه، هډور شوی و، په لوبو کې یې لوړ ټوپونه وهل چې له امله یی زموږ د ښار یو غوره لوبغاړی شمېرل کېده. په کور کې یې ډېر خوراک کولو. په پرلپسې توګه یې شیدې څښلې. د یوې پیزا په ځای یې څو دانې پیزاوې خوړلې. حتا کله به داسې هم کېدل چې له ماښامي وروسته به یې له خوبه وړاندې د دویم ځل لپاره هم سپک خواړه خوړل. د تل په شان یې هر څه په راحتۍ ترلاسه کول او سربېره پر دې یې لوړ تمرکز هم درلود. که څه هم په ورزش کې ځواکمن و، خو په درسونو کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم لوړې نومرې اخیستې. د خپل ښوونځي له باسکټبال ټیم سره یې بېلابېلو ښارونو ته سفرونه کول او له هغو وتلو لوبغاړو سره یې لوبې کولې چې وروسته د امریکا د بسکټبال په سیالیو کې شامل شول. کله چې ده غوښتل چې د ښوونځي ثانوي دورې ته لاړ شي، نو د څو مشهورو ښوونځیو استادان ورته راغلل چې خپل ښوونځي او خپل ټیم ته یې ورجذب کړي، ځکه ده ته یې اړتیا درلوده چې د دوی ورزشي ټیم پرې بشپړ شي. خو مور او پلار مې ټینګار درلود چې کریګ باید داسې ونه کړي چې خپلې زده کړې له ورزشه ځار کړي او د ښوونځي په بسکټبال ډله کې لوبه وکړي. هغوی د ورزش په پرتله د ده زده کړو ته زیات اهمیت ورکولو.

ماونت کارمل ښوونځي د باسکټبال یو پیاوړی ټیم او یوه مناسبه درسي برنامه درلوده. داسې ښکارېدل چې همدا به ښه غوراوی وي او د دې ارزښت یې درلود چې مور او پلار مې یې پیسې ورکړي. د کریګ ښوونکي کشیشان وو چې قهوه‌یي چپنې یې اغوستې او ټولو زده کوونکو دوی ته د پلار په نامه غږ کاوه. په ټولګیو کې شاوخوا اتیا سلنه زده کوونکي یې سپین پوستي ایرلنډي کاتولیکان وو چې له لرې سپین‌پوست مېشتو او د کارګري طبقې له سیمو راتلل. کله چې کریګ د ثانوي دورې پای ته ورنژدې شو، نو ډېر ژر د باسکټبال د لومړۍ درجې د لیګونو ټیمونه په ده پسې راغلل چې له دوی سره یو ځای شي. مګر بیا هم زما مور او پلار ټینګار وکړ چې د خپلو درسونو لګښتونو ته دې پام نه کوي، خپلو درسونو ته دې ادامه ورکړي او موخه یې دا وي چې یوه ډېر ښه پوهنتون ته لاړ شي.

زه ډېره نېکمرغه وم چې ثانوي دوره مې په ویتني ام. یانګ ښوونځي کې وویله. دا ښوونځی د شیکاګو په یوه بېوزله سیمه کې و چې د څو کلونو په تېرېدو سره د ښار په یوه غوره ښوونځي بدل شو. له نېکه مرغه دې ښوونځي د بس له کرایې پرته کوم بل اضافي لګښت نه درلود. ویتني م. یانګ د مدني

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقوقو یو فعال و چې دا ښوونځي یې په یوه محرومه سیمه کې په ۱۹۷۵م کال کې تاسیس کړی و او د ښار د شمال او د ښار د جنوب ترمنځ پوله کې یې موقعیت درلود. روښانفکره ښوونکي یې پر کار ګمارلي وو او نوي امکانات او تجهیزات یې درلودل. موخه یې دا وه چې له هر نژاده هوښیار زده کوونکي ورجذب کړي. د منلو ظرفیت یې داسې و: ۴۰ سلنه تور پوستي زده کوونکي، ۴۰ سلنه سپین پوستي زده کوونکي او ۲۰ سلنه اسپانَوي او د نورو نژادونو زده کوونکي. خو د ښوونځي چارواکو دې سهیمه بندۍ ته کومه پاملرنه نه وه کړې. ځکه کله چې زه دې ښوونځي ته لاړم نو ومې لیدل چې ۸۰ سلنه زده کوونکي یې له سپین پوستو پرته نور نژادونه دي.

اوس نو نهم ټولګي ته تللې وم. لومړی ورځ چې ښوونځي ته تلم، اوږده لاره مې ووهله، په دوو بسونو کې سپره شوم او نوي دقیقې وروسته له استرس او هیجان سره ښوونځي ته ورسېدم. هغه ورځ سهار په ډېرې سختۍ په پنځو بجو له خوبه راپاځېدم، خپلې نوې جامې مې واغوستلې او دوې ښکلې غوږوالۍ مې پر غوږو کړې وې، مګر خبره نه وم چې دا جامې او دا ظاهري څېره له ښوونځي سره مناسبه ده او که یه. سهاری مې په کور کې خوړلی و، مګر نه پوهېدم چې د غرمې ډوډۍ به چېرته وخورم. له مور او پلار سره مې مخه‌ښه وکړه. څنګه چې ټولو ویل چې ثانوي دوره په انسان کې بدلون راولي، نو نه پوهېدم چې همغه ورځ همغه میشل وم او که بله. د ښوونځي ودانۍ راته ښکلې او نوې ښکاره شوې او له ټولو هغو ښوونځیو سره یې توپیر درلود چې وړاندې مې لیدلي ول.

ښوونځي درې مکعبه ودانۍ درلودې چې د څو هوایي پلونو له لارې سره وصل شوې وې. د ټولګیو فضا یې پراخه وه. په ډېرې هوښیارۍ دا ښوونځی طراحي شوی و. یوې ودانۍ په بشپړه توګه په هنرونو پورې اړه درلوده او بېلابېلې خونې پکې وې چې د سندرو ویلو، عکاسۍ، کُلالۍ او د موسیقي د ډلو لپاره طراحي شوې وې. ښوونځی معبد ته ورته جوړ شوی و او شاوخوا ۹۰۰ زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي يې درلودل. ما داسې انګېرله چې دا ټول هغه زده کوونکي دي چې پر ځانونو بشپړ باور لري خو ما له دوی سره زيات واټن درلود. داسې ښکارېدل چې دوی د ازموينې ټولې څلور ځوابه پوښتنې ځواب کړې وې او بيا دلته راغلي وو او دوی ټولو په خپل مغزي ځواک کنترول درلود، خو زه داسې نه وم او د دوی پر وړاندې مې د کمترۍ او ناتوانۍ احساس درلود. په برين ماور ښوونځي کې يوه تکړه زده کوونکې وم مګر اوس داسې ښوونځي ته راغلې وم چې ډېر تکړه زده کوونکي يې درلودل. په هر حال، کله چې له بسه ښکته شوم، نو پوه شوم چې زياتره نجونې د ښوونځي له بکس پرته يو بل ښځينه بکس هم لري چې له ځانونو سره يې راوړي.

په ثانوي ښوونځي کې هم زما انديښنه دا وه چې آيا په کافي اندازه هوښياره يم او که يه؟ ورو ورو له نوي ښوونځي سره روږدې کېدلم، سهار وختي به له خوبه پاڅېدم، ښوونځي ته به لاړم او په ښوونځي کې مې منډې وهلې چې خپل ټولګی پيدا کړم، مګر بيا مې هم په لومړۍ مياشت کې تل هماغه پوښتنه له ځانه کوله.

ويتني يانګ ښوونځی په پنځو برخو وېشل شوی و، هرې برخې خپل زده کوونکي درلودل چې يوه ډله يې جوړوله. زما د ډلې نوم «زرينه ډله» و او د ښوونځي د يوه ښوونکي ښاغلي سمېټ له خوا اداره کېده. په اتفاقي توګه د ده کور هم زموږ له کوره څو کوره ها بل پلو ته و. د کلونو په اوږدو کې ما د ښاغلي سمېټ د کورنۍ لپاره بېلابېل کارونه ترسره کړي چې د دوی د ماشومانو له ساتنې او هغوی ته د پيانو له ورزده کوونې نيولې آن د دوی د سپي تر روزلو پورې کارونه دي. کله مې چې ښاغلی سمېټ په ښوونځي کې وليد، نو انديښنه مې راکمه شوه.

زموږ د ګاونډيانو کمشمېر ماشومان ويتني يانګ ښوونځي ته راغلي وو چې په دوی کې زما ملګرې تري جانسون او چياکا هم شاملې وې. ما د وړکتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې راهیسې له دوی سره دوستانه سیالي درلوده. همدارنګه دې ښوونځي کې زموږ د نژدې سیمې دوه هلکان هم وو. زما په ژوند کې لومړی ځل و چې د خپل ورور له ساتنې پرته ښوونځي ته تلم. کرېګ تل مهربانه و او زما له مخې یې ستونزې لیرې کولې. په برین ماور ښوونځي کې هغه د ښوونځي له ښوونکو سره ډېره ښه اړیکه درلوده او کله به یې چې لوبه کوله دوی به ډېر ورته خوشحاله و او زه هم هلته د کرېګ رابینسون د کوچنۍ خور په نامه پېژندل کېدلم.

خو اوس په ویتني یانګ ښوونځي کې یوازې میشل رابینسون وم او باید هڅه مې کړې وای چې هلته خپل ځان ته ځای پیدا کړم. زما طریقه داسې وه چې کېناستم به او خپلو ټولګیوالو ته به مې په ځیر ځیر کتل. زه چې د دوی په اړه په څه پوهېدم، هغه دا وو چې ګواکې دوی ټول له ما هوښیاران دي. مګر آیا زه خپله هښیاره نه وم؟ ما، تري او چیاکا د هوښیارۍ په خاطر دې ښوونځي ته لاره موندلې وه. مګر په هر ترتیب زه نه پوهېدم چې آیا موږ د نورو ماشومانو په کچه هوښیارانې یو او که نه. یوازې پر دې پوهېدم چې موږ د تور پوست مېشتو او منځنۍ طبقې په یوه ښوونځي کې ډېرې غوره زده کوونکې یو. حتا په ټولګي کې له زده کوونکو سره د پېژندګلوۍ په وخت کې، د بیولوژي او انګلیسي په لومړیو درسونو کې او په کفیتریا کې له نویو ملګرو سره په خبرو اترو کې همداسې له ما سره دا شک او تردید و چې آیا په کافي اندازه غوره یم؟ آیا په دې ښوونځي کې د زده کړو لیاقت لرم؟ دا همېشنی فکر تل راسره ملګری و او ډېر ژر مې باید ورته یوه لاره موندلې وای.

ډېر ژر پوه شوم چې شیکاګو له هغې ډېره ستره ده چې ما فکر کولو. هره ورځ به په پنځه اویاووم سړک کې په بس کې سپرېدم، په بس کې مې درې ساعته سفر کولو او په لاره کې به له بېلابېلو تمځایونو تېرېدم. ډېرې سیمه‌یزې هڅې به مې لیدلې. کله کله به بس کې دومره بیربار و چې د کېناستلو ځای به هم نه و، ولاړه به وم او شاوخوا ته به مې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رستورانونو به تېرېدو چې لا به يې د کباب لپاره اورونه نه و بل کړي او د باسکټبال له لوبغالو به تېرېدو چې تر هغې دمه به هېڅوک پکې نه ول. بيا به شمال پلو ته تر جېفري پورې تلو، له دې وروسته به د اوه شپېتم سړک لوېديز پلو ته راتاو شو او هر تمځای کې به ډېر کسان بس کې سپرېدل او بيا به له جکسون پارک او هايد پارک څخه تېر شوو، د شيکاګو پوهنتون ودانۍ به مو هم وليدله. بلاخره، څه مهال به مو بيا اوږد واټن وواهه او د ميشګان سمندر په څنډو څنډو کې به تېر شوو او ځانونه به مو د ښار مرکزي سيمې ته ورسول.

بسونه ډېر ورو تلل. بېړه يې نه کوله. په خپله طبعه تلل. موږ بايد ډېر زغم درلودلای. زه هر سهار د ښار په مرکزي برخه کې په ميشيګان سړک کې له بس څخه ښکته کېدم او په وان بيورن سړک کې په يو بل بس کې سپرېدم او لوېديزې خوا ته تلم. دا ځل مو ښکلې منظرې شاته پرېښودې او د سترو بانکونو او هوټلونو له مخې تېرېدو. بانکونو سترې طلايي دروازې درلودې او د هوټلونو مخې ته ساتلونکي ولاړ وو. ما به د بس له ښيښې څخه هغه ښځې او نارينه ليدل چې دريشۍ به يې اغوستې وې، د لوړو کوريو بوټونه به يې پر پښو وو، د قهوې کيلاسونه به يې په لاس کې ول او خپلې دندې ته به روان ول. زه نه پوهېدم چې دوی مسلکي کارپوهان دي او کوم تحصيلي اسناد لري چې په وان بيورن سړک کې لوړو اداري ودانيو ته ځي، مګر څنګه چې دوی هوډمن او انګېزه لرونکي ښکارېدل، نو ما به له دې حالته ډېر خوند اخيسته.

په ښوونځي کې مې د معلوماتو راټولول پيل کړل. غوښتل مې د ښوونځي په نوو زلميانو کې ځان ته يو ځای پيدا کړم. تر هغې وخته مې يوازې له ځينو محدودو ماشومانو سره سرو کار درلود لکه، زموږ ګاونډيانې، يا زموږ خپلوان او يا هغه ماشومان چې د دوبي د رخصتيو په سفرونو کې مو له يو بل سره پېژندل چې اکثره يې د جنوبي سيمو بېوزله وګړي وو. خو په ويتني يانګ کې مې له هغو سپين پوستو ماشومانو سره پېژندګلوي وشوه چې د ښار په شمالي څنډو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسېدل او زما لپاره د سپوږمۍ د نیمې تیارې برخې په شان وو. یعنې هېڅکله د دوی په اړه په څه نه پوهېدم. په نوي ښوونځي کې مې یوه جالبه موندنه دا وه چې پوه شوم زموږ په ښار کې لوستي او برجسته تور پوستان هم شته. زما د نوو ټولګیوالو کورنۍ ډېرې لوستې کورنۍ وې، لکه د یوه ټولګیوال یا ټولګیوالې به مې یا پلار ډاکټر و یا مور او یا به یې پلار وکیل و او یا هم مور وکیله، همدارنګه نورې دندې یې هم درلودې. کله به چې دوی له ښوونځي رخصت شول نو سکي لوبې ته به تلل یا یې هم بهر ته سفر کولو او د داسې شیانو په اړه یې خبرې کولې چې په بشپړه توګه ما پېژندل نه. مثلاً په دوبنیو رخصتیو کې کار زده کړه. زما یو تور پوستی ټولګیوال و چې ښه درسونه یې هم ویل او له ټولو سره یې ښه چلن هم درلود. د ده پلار او مور د یوه شرکت بنسټ ایښی و چې سینګاري توګي او درمل یې تولیدل. دوی ښه شتمن و او په لوړو ودانیو کې یې ژوند کاوه.

په هر حال ثانوي دوره زما لپاره یوه نوې نړۍ وه. البته په ښوونځي کې ټول زده کوونکي د سترو او شتمنو کورنیو اولادونه نه و، بلکې ګڼشمېر یې زما په شان د منځنۍ طبقې وو او حتا ښايي چې له ما څخه یې هم زیاتې ستونزې تېرې کړې وي. خو سربېره پر دې په ویتني یانګ ښوونځي کې لومړنیو میاشتو زما لپاره د موندنې ډېر څه درلودل. پوه شوم چې طبقاتي امتیازات او امکانات د یوې پټې زینې په شان دي چې زموږ پر سر راځوړند ده او کولای شي چې ځیني زده کوونکي د پرمختیا او پرمختګ لوړو پوړیو ته ورسوي.

په ښوونځي کې زما لومړنۍ نومرې ډېرې ښې شوې او همداسې دویم ځل هم زما نومرې ښې وې. د ثانوي دورې د لومړني کال او دویم کال په اوږدو کې مې هغه ځانباوري بیا پیدا کړه چې په برین مارو ښوونځي کې مې درلود. هر ځل به چې بریالۍ کېدم او هر ځل به مې چې ماته شاته پرېښوده، نو هغه شکونه به مې ورکېدل چې مخکې مې د هغو په اړه خبرې وکړې. زیاتره ښوونکو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې مینه وه او په ټولګي کې له لاس پورته کولو نه وېرېدم. ځکه په ویتني یانګ ښوونځي کې هوښیاري معمولي وه. ټولو هغه کوله چې پوهنتونونو ته لاره پیدا کړي او په پایله کې هېڅا ډار نه درلود چې هغې ته ووایي چې ته د سپین پوستو نجونو په شان خبرې کوې.

زما ټول هغه درسونه خوښېدل چې لیکل پکې شامل وو. په فرانسوي ژبه کې څه نا څه ښه وم. البته داسې ټولګیوال مې هم درلودل چې له ما څو ګامه وړاندې وو. خو ما هغه کوله چې دوی ته ورورسم. پوهېدلې وم چې که زیاته مطالعه وکړم، نو خپلو سیالانو ته به ورورسم. نومرې مې تل لوړې نومرې نه وې، خو تل مې هغه کوله چې لوړه نومره واخلم.

کرېګ پرېنستون پوهنتون ته کامیاب شوی او د پوهنتون لیلیې ته تللی و. اوس نو داسې سړی ترې جوړ و چې دوه متره او یو سانتي ونه یې درلوده او وزن یې نوي کیلوګرامو ته رسېده. په کور کې یې ځای خالي و او له تللو سره سم یې زموږ یخچال د تېر په شان له شیدو او غوښو نه ډکېده او زموږ د ټلیفون لیکه هم بوخته نه وه، ځکه هغو نجونو زنګ نه راواهه چې له ده سره یې خبرې کولې. ډېر نامتو پوهنتونونه په ده پسې وو او هغه ته یې د بورسیو وړاندیز کولو. یعنې هغه په باسکتبال کې د لوبې کولو له لارې کولای شول چې په یوه وتلې څېره بدل شي. خو مور او پلار مې هڅولو چې پرېنستون پوهنتون انتخاب کړي. که څه هم دې پوهنتون زیات لګښت درلود، خو د هغوی په باور کرېګ ته یې ښه راتلونکې مهیا کوله. کرېګ د پوهنتون په دویم کال کې د پرېنستون پوهنتون د باسکتبال په ټیم کې شامل شو. پلار مې نو نور له ډېرې خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېده. هغې د دوو لګښو په مرسته تګ راتګ کاوه. همدارنګه موټر ته به ناست و او زیات مهال به یې موټر چلولو. خپل زوړ بیوک یې پلورلی و او ۲۲۵ موډل نوی بیوک یې پېرودلی و چې جیګري رنګ یې درلود. کله کله به یې د ښار د اوبو د تصفیې له شرکت څخه رخصتي اخیسته، دوولس ساعته به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چلولو او د کریګ د سیالیو لیدلو ته به ورتلو چې په ایندیانا، اوهایو، پنسیلوانیا یا نویوجرسی کې به وې.

ویتني یانګ ته زما تګ او راتګ ډېر وخت نیوه. په دې خاطر ما هم مور او پلار د پخوا په پرتله ډېر کم لیدل. د هغو وختونو په اړه چې فکر کوم نو داسې انګېرم چې کله به کور کې نه وم مور او پلار به مې هم ځانونه یوازې ګڼل. دا مهال به زیاتره وخت له کوره بهر په ښوونځي کې وم. زه، تري او جانسون ډېرې ستړې کېدو، ځکه نوي دقیقې به په بس کې ولاړې وو. په همدې خاطر مو یوه چاره موندلې وه. له معمولي وخت څخه پنځلس دقیقې وړاندې له خوبه پاڅېدو او هغې بس ته به مو ځانونه وررسول چې د ښوونځي د لارې پر خلاف یې حرکت کولو، په دې بس کې به څو تماځایه د جنوب خوا ته تلو، بیا به ترې ښکته شوو، له سړک څخه به تېرې شوو او په خپل معمولي بس کې به سپرېدو چې شمال خوا ته به تلو. دا بس به له هغه وخت څخه ډېر تش و چې کله پنځه اویایم سړک ته رسېده. په دې اساس خالي څوکۍ به مو پیدا کولې او تر ښوونځي پورې به له یو بل سره غږېدو.

مازیګر به شاوخوا شپږنیمې بجې کور ته راورسېدم. په ډېرې ستړیا به مې ماښامی وخوړ او له والدینو سره به مې د هغې ورځې د پېښو په اړه خبرې وکړې. کله به چې لوښي ومینځل شول، ژر به خپلې کوټې ته تلم او په خپلو کورنیو دندو به بوختېدم. کله کله به مې کتابونه راواخیستل، د لاندیني پوړ دهلیز ته به لاړم، هلته به کېناستم او خپلې کورنۍ دندې به مې ترسره کولې. البته غلې او آرامه به وم چې روبي دوی ته مزاحمت ونه کړم. هلته مې چې کوم کتاب غوښته، لاسرسی مې ورته درلود، لکه دایرة المعارفونه او داسې نور...

زموږ د زده کړو د لګښت په خاطر زما په مور او پلار ډېر فشار راغلی و، مګر هېڅکله یې په دې اړه کومه خبر نه کوله. خو زه په ډېره ښه توګه له دې موضوع خبره وم او داسې کوم کار مې نه کولو چې پر دوی دا فشار نور هم ورزیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي. مثلاً کله چې د فرانسوي ژبې ښوونکي وویل چې په رخصتیو کې پاریس ته ځم او هر څوک چې د تګ پیسې لري، کولای شي، له ما سره لاړ شي، ما هېڅکله داسې کار ونه کړ چې دا خبره خپلې کورنۍ ته ووایم. زما او د شتمنو کورنیو د ماشومانو تر منځ توپیر همدا وو چې زیاتره یې زما صمیمي ملګري هم ول. ما په یوه ښه، صمیمي او منظمه کورنۍ کې ژوند کولو، په بس کې ښوونځي ته تلم او د شپې به چې کور ته راغلم، ګرم خواړه به مې خوړل او زړه مې نه غوښتل چې له دې څخه زیات فشار پر خپل پلار او مور راوړم. خو فرانسې ته د سفر موضوع زما مور د تري له مور څخه واورېده. هماغه شپه هغه او پلار راته مخامخ کېناستل چې ډېر حیران ول او له ما یې وپوښتل: «ولې دې مور ته ونه ویل؟»

ومې ویل: «ځکه چې زیات لګښت غواړي.»

پلار مې په خواشینۍ خو په ارام لحن وویل: «میشل، د داسې شیانو په اړه تصمیم په تا پورې اړه نه لري. کله چې داسې خبرې مور ته نه رارسوې، نو مور څنګه د هغې په اړه تصمیم نیولای شو؟»

هغوی ته مې په ځیر ځیر کتل او نه پوهېدم چې څه ووایم. مور مې په مهربانو سترګو ماته کتل. پلار مې د خپل کار جامې باسلې وې او سپینې جامې یې په تن وې. دواړه څلوېښت کلنۍ ته رسېدلي وو او شاوخوا شل کاله کېدل چې یو بل سره یې ژوند کولو. دوی هېڅ یوه تر دې دمه اروپا ته سفر نه و کړی، هېڅکله ساحل ته تللي نه ول، کوم شخصي کور یې نه درلود او د هغوی یوازینۍ پانګه زه او کرېګ وو.

څو میاشتې وروسته ما او زما ښوونکي او ټولګیوالو ځانونه چمتو کړل چې پاریس ته لاړ شو. پلان داسې و چې هلته په یوه مېلمستون کې مېشت شو، د لورو موزیم ووینو او بیا ایفل څلي ته لاړ شو. همدارنګه غوښتل مو چې د سرک غاړې خواړه وخورو او په ساحل کې قدم ووهو. مور د شیکاګو د یوه ثانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونځي زده کوونکي وو او په پاريس کې مو څه ناڅه په فرانسوی ژبه خبرې کولای شوې. هغه ورځ چې زموږ الوتکې حرکت وکړ او په آرامۍ پورته شوه، نو له کړکۍ مې بهر ته وکتل. پوهېدم چې مور مې ژمنۍ جامې اغوستي او د هغې تورې کړکۍ له شا څخه ماته لاسونه ښوروي. بيا الوتکه په خپل زړه بوږنَونکي غږ سره اوج ته پورته شوه. په خپل ځای کې لږ ښکته او پورته شوه او بلاخره له هوايي ډګره لرې شوه. کله چې الوتکه اوج ته ورسېده نو ساه مې بنده بنده کېده او ځان مې په څوکۍ کې کلک نيولی و.

ما او زما ملګرو د ثانوي دورې د نورو زده کوونکو په شان غوښتل چې هرې خواته لاړ شو، د خلکو په منځ کې دلته او هلته وګرزو او له يو بل سره په لوړ اواز خبرې اترې وکړو. کومه ورځ به چې له ښوونځي ژر رخصت شوو، يا به مو کمې کورنۍ دندې درلودې، نو په ډلهيزه توګه به له ښوونځي بهر ته وتلو او د ښار په مرکز کې به اته پوړيز مارکېټ ته ورتللو، په برېښنايي زينو کې به ښکته او پورته کېدو، پولی به مو اخيستلې او مک‌دونالډ رستوران ته به تلو، هلته به مو لږ څه خواړه اخيستل او له راوړو خوړو سره يو ځای به مو خوړل. پلورنځيو ته به تللو او د مارشال فيلډ پلورنځي ښځينه دستکولونه او جامې به مو ليدل، ساتونکو به د سترکو لاندې پټ پټ څارلو. کله کله به سينما ته هم تلو.

لنډه دا چې خوشحاله او آزاده وو او په هغو ورځو کې به ښار لا موږ ته ښه ښکارېده چې ښوونځي به رخصت وو. ځکه د درسونو په فکر کې به نه وو، چکر ته به تلو او زده کول به مو چې په ټولنه کې څنګه ځانونه څرګند کړو.

زه به زياتره مهال له خپلې يوې ټولګيوالې سره وم چې سانتيتا جکسون نومېده. هغه به هره ورځ له ما څخه څو تمځايه وروسته بس ته راپورته کېده. ورو ورو زما ډېره صميمي ملګرې شوه. سانتيتا ښکلې سترګې او راوتلي کومي لرل. که څه هم شپاړلس کلنه وه، خو د سترو ښځو په شان يې په ادب سره چلن کاوه. په ښوونځي کې يې په ټولو هغو برنامو کې ګډون کولو چې له ټولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه به بهر وي. تل یې ښې نومرې اخیستې. که څه هم زیاتره زده کوونکو کاوباې پتلونونه اغوستل، خو هغې به له پاسه پرې دامن هم اغوسته. ښکلې او ځواکمن غږ یې درلود. وروسته د دې دا غږ د دې باعث شو چې د سندرغاړې په توګه د روبرټا فلوک د موسیقۍ ډلې په کنسرتونو کې ګډون وکړي. ډېر ښه شخصیت یې درلود. د دې همدا شخصیت د دې لامل شو چې ما ورجذبه کړي. دا هم له مور سره په یوه ستره ډله کې وه چې کله به له ډلې سره یو ځای وو نو زما په شان به شوخه او بې پروا وه خو کله به چې دواړې سره یوازې شوو نو پر یوې درنې او فکرمنې نجلۍ به واوښته. مور به د فیلسوفانو په شان د خپل ژوند د ورو او مهمو ستونزو په اړه خبرې کولې. ساعتونه ساعتونه به د سانتیتا د خونې په غولي پرتې وو چې د دوی د کور په دویم پوړ کې وه او د راتلونکې په اړه به مو له یو بل سره خبرې کولې. د دوی کور د ښار په ختیزه برخه کې و چې یوه هوسا سیمه وه. هغه ډېره ښه اورېدونکې وه، خبرو ته به یې ښه غوږ نیوه. هوښیاره وه او ښه پوهه یې درلوده. ما هم هڅه کوله چې د هغې په شان واوسم.

د سانتیتا پلار مشهور کس و چې د ژوند په حقایقو کې یې اساسي حقیقت شمېرل کېده. د دې پلار جېسي جَکسون نومېده چې یو کشیش او یو ځواکمن سیاسي رهبر و. ده له کشر مارتېن لوترکنیګ سره همکاري کړې وه او د ۱۹۷۰ کال په اوایلو کې یې د عملیاتي فشار (Operation PUSH) تر نامه لاندې یو سیاسي سازمان رامنځته کړی و چې ده ته یې خورا شهرت ګټلی و. دا سازمان د امریکا د مظلمو تور پوستانو د حقوقو یو مدافع سازمان و. کوم مهال چې مور د ښوونځي په ثانوي دوره کې وو، نو ښاغلی جَکسون په یوه جذابه څېره بدل شوی و چې له نورو سره یې پراخې اړیکې درلودې او د پرمختګ پوړۍ یې یو په بل پسې وهلې. د هېواد هرې برخې ته یې سفر کولو او د تور پوستو ټولنو لپاره یې ویناوې کولې. په لوړ غږ به یې له دوی نه غوښتل چې هغه حقوق وغواړي چې دوی ته نه دي ورکول شوي. د ده همېشنی شعار دا و چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید خپله قدرت تر لاسه کړو او مرګ دې پر ناهیلۍ وي او هیله دې ژوندۍ وي. ده به د ښوونځي له ماشومانو غوښتل چې هره شپه دوه ساعته تلویزیون بند کړي، خپل درسونه ووایي او کورنۍ دندې ترسره کړي. همدارنګه له میندو او پلرونو څخه يې غوښتنه کوله چې د خپلو اولادونو زده کړو ته پام وکړي. هغه له والدينو غوښتل چې د ماتې احساس ونه کړي او خپل برخليک په خپل لاس کې ونيسي.

د سانتيتا مور جاکلين نومېده. د دوی په کور کې ويکتوريايي کوچونه او او ګرانبيه ښيښه‌يي لوښي وو. آغلې جَکسون د دې ډېره شوقي وه چې انتيک شينان راټول او په کور کې يې کېږدي. همدارنګه ډېر ښه چلن يې درلود او تل به موسکه وه. رنګارنګ او ځل بلي جامې يې اغوستې او تل به يې خواړه خوراک‌خونه کې خوړل. ډېرو کسانو د دوی کور ته تګ راتګ کاوه چې مشهور سوداګر، سياستوال، شاعران، سندرغاړي او ورزشکاران پکې شامل وو.

کله به چې ښاغلی جَکسون په کور کې و، نو د کور فضا بل شان وه. د کور نظم او مقررات نه پلي کېدل او د ماښام له ډوډۍ وروسته به خبرې د شپې تر ناوخته پورې غځېدلې. د دوی او په يوکليد سړک کې زموږ کور توپير درلود. زموږ کورنۍ له يوه ځانګړي نظم څخه پيروي کوله. زما د کورنۍ ټوله اندېښنه دا وه چې زه او ګرېګ نېکمرغه شو. د جکسون کورنۍ ډېر ستر او پېچلي مسايل درلودل. د دوی زياته اندېښنه سترې بېروني ټولنې ته وه، خو رسالت يې بل څه و. سانتيتا او د هغې خور او د هغې ورونه داسې ستر شوي وو چې وروسته سياسي فعاليتونه ترسره کړي. هغوی ټولو د خپل پلار تګلاره غوره کړې وه او دا لار يې وهله. له پلار سره به يې اسراييلو، کيوبا، نيويورک او اتلانتا ته تلل او کله به چې د دوی پلار دريځ ته پورته شو او خبرې به يې کولې، نو دوی د خلکو په منځ کې ورته درېدل، د هغه خبرې به يې اورېدلې او په ټولنه کې به يې د خپل پلار له ستونزو او ننګونو سره ګوزاره کوله. ښاغلي جَکسون څو شخصي ساتونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلودل چې ټول ځواکمن کسان وو او هر چېرې به له ده سره تلل. زه هغه مهال په سمه توګه نه پوهېدم چې د هغه ژوند ته ګواښ دی.

سانتیتا په خپل پلار ډېر افتخار کولو او د هغه نظریې یې منلې. مګر له دې سره سره د خپل ژوند په فکر کې هم وه. زما او د هغې ستره هیله وه چې تور پوستي ځوانان ورځ تر بلې زیات قدرت ترلاسه کړي. خو د دې تر څنګ مو بله اندېښنه هم درلوده، هغه دا چې مشهورو پلورنځیو ته لاړې شو او لیلام شوي سیویسي بوټونه واخلو چې هسې نه خلاص شي. د دې کار لپاره به تل د نورو په موټرو کې سپرېدو او زیاتره مهال به مو له نورو غوښتل چې موږ خپلو کورونو ته ورسوي. څنګه چې ما په یوه کارګره کورنۍ کې ژوند کولو او یوازې یو موټر مو درلود، نو د داسې کارونو مسئولیت به زیاتره مهال سانتیتا ته ورتر غاړې و. مور یې دوه موټرونه درلودل، یو سرف او بله کورولا. کله ناکله به د هغو کسانو په موټرو کې سپرېدلو چې د مېلمنو په توګه به راغلي وو. مګر د وړیا تګ لپاره په هر حالت کې مجبورېدلو چې د نورو د اوږو بار شو چې دا کار چندان ښه نه و. مثلاً کله ناکله به یې د پلار ویناوې اورېدې شوې او موږ به په تمه و چې لاړې شو یا کله ناکله به ښوونځي ته د تګ په وخت کې یوه سیاسي لاریون ته لاړو او د څنډ په خاطر به مو غوښتل چې لاړې شو نو د نورو په موټرو کې بې کېناستو او تلو به.

یوه ورځ د جسي جَکسون په پلوۍ کسان راټول شوي وو چې یوه دودیزه ورځ ولمانځي. دا ورځ د یوه افسانوي شخص په نامه نومول شوې وه چې بود بیلکین نومېده. دا افسانوي شخص د یوې پخوانۍ مجلې د کیسو یو اتل و. همدارنګه دا ورځ د شیکاګو د جنوبي برخې له ډېرو پرتمینو آدابو او مراسمو څخه شمېرل کېږي چې هر کال اګست میاشت کې لمانځل کېږي. لنډه دا چې دې لمانځنه کې موږ هم ګډون درلود چې د چارواکو له خوا نیول شوې وه. په دې لمانځنه کې څو ارکستره او څو ارابې هم ګډون لري او ټول کسان د مارټېن

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوترلینګ په سړک کې شاوخوا دوه مایله پلی مزل کوي او د تور پوستو سیمې ته رسېږي. دا لمانځنه له ۱۹۲۹ کال راهیسې پیل شوې چې اجتماعي او سیاسي فعالان پکې ګډون کوي او موخه یې دا وي چې امریکایي افریقایانو کې د غرور او افتخار حس پیاوړی کړي.

زه هغه مهال په دې موضوع نه پوهېدم، خو داسې ښکارېدل چې هماغه مهال چې زه په ثانوي ښوونځي کې په درسونو بوخته وم، نو جسي جَکسون ځان د دې لپاره چمتو کاوه چې د امریکا د متحده ایالتونو د ولسمشرۍ لپاره ځان نوماند کړي. ده باید پیسې ترلاسه کړې وای او خپلې ټولنیزې اړیکې یې پراخې کړې وای. اوس پوهېږم چې ولسمشرۍ ته نوماندېدل، د یوه چا په ټول ژوند څومره اغېز کوي. له ده وړاندې د امریکا د کانګرس غړي شرلي چیزهولم هم په ۱۹۷۲م کال کې د ولسمشرۍ لپاره ځان نوماند کړی و، خو بریالی شوی نه و. پر دې اساس جسي جَکسون دویم تور پوستی و چې په ۱۹۸۲م کال کې یې غوښتل ولسمشر شي.

په هر حال هغه لمانځنه د همدې موخې په خاطر نیول شوې وه. خو ما نه غوښتل چې تر سره لمر لاندې او د پوقانو او د لاسپیکرنوو او سازونو د لوړو آوازونو په منځ کې له نورو خلکو سره یو ځای ودرېږم او هورا نارې ووهم. رښتیا دا ده چې ما او سانتیتا هېڅ نه غوښتل، په هغه لمانځنه کې ګډون وکړو، خو ګواکې د دې د مور، پلار یا د دوی د غورځنګ د کوم غړي له خوا دې کار ته وهڅول شوو. په هر حال زه تل داسې نجلۍ وم چې د لویانو امرونو ته مې درناوی کاوه. همدا لامل و چې په هغه شور او ځوړ کې مې په هغه لمانځنه کې ګډون وکړ. هماغه شپه چې کله کور ته راوګرزېدم، مور مې راته موسکه شوه او راته کړل یې: «همدا اوس مې په تلویزیون کې ولیدلې».

مور مې زه او سانتیتا د تلویزیون په خبرونو کې د سړک د سر په لمانځنه کې لیدلي وو چې لاسونه مو ښورول او خندل مو. داسې ښکارېدل چې دا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې اند وه چې ګنې زما دا کار د خندا وړ دی. ځکه دې فکر هم نه کولو چې زه دې په داسې لمانځنه کې ګډون وکړم.

پوهنتون ته د تللو او د هغې د ټاکلو په وخت کې ما او سانتیتا دواړو د امریکا د ختیز ساحل له پوهنتونونو سره علاقه درلوده. هغه هاروارډ پوهنتون ته لاړه، خو د دې پوهنتون د زده کوونکو د منلو مسئول په هغې له دې امله ملنډې ووهلې چې پلار یې سیاسي فعالیتونه کول. دې کار ډېره ناهیلې کړه. په داسې حال کې چې دې فکر کولو چې په پوهنتون کې یې منل او نه منل د پلار په چارو پورې کومه اړه نه لري. زه د یوې اونۍ په وروستیو کې د کرېګ د لیدلو لپاره پرېنسټون پوهنتون ته لاړم. کرېګ هلته په بسکټبال، درس ویلو او له خپلو ملګرو سره په ښه وخت تېرولو بوخت و. د هغې ځای ښکلې ودانۍ مې خوښه شوه چې شاوخوا یې ښکلي بوټي زرغون شوي وو. زموږ کورنۍ د پوهنتونونو په برخه کې زیاته تجربه نه درلوده. په همدې خاطر ما داسې کس نه درلود چې په دې اړه ورسره مشوره وکړم. په همدې خاطر مې له ځان سره فکر وکړ، هغه ځه چې کرېګ ځانته ورجذبوي، ما ته هم باید مناسب او ښه وي. په دې توګه ما هم پرېنسټون پوهنتون د ځان لپاره غوره کړه.

د ثانوي دورې په وروستي کال کې د ښوونځي د مشاورې دفتر ته ورغلم. دې کار اجباري اړخ درلود. د دې مشاورې به اړه مې څه په یاد نه دي، ځکه قصدي مې هېر کړل، له دې سره مې له لیدنې وروسته دا پېښه له ذهنه وتوړله. په یاد مې نه دي، څو کلنه وه، د کوم نژاد وه، یا کله چې دفتر ته ورغللم دې له ما سره څنګه چلن وکړ. یوازې دا مې په یاد دي چې زه په ویتني یانګ ښوونځي کې د خپل ټولګي یوه تګړه زده کوونکې وم او له ډېرو هڅو وروسته توانېدلې وم چې له ځانه هغه ځان ناباوري لرې کړم چې په تېرو کلونو کې پرې اخته وم. نه پوهېږم چې دې مشاورې زما د درسي نومرو وضعیت ارزولی و که نه، یا یې په یاد و چې زما ورور په پرېنسټون پوهنتون کې درس لولي. ډېر مې نه یادېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې مېرمنې له ما سره څنګه خبرې وکړې. یوازې یې زما مسکا یادېږي چې بابېزه یې راته وویل: «زه ډاډه نه یم او فکر کوم چې پرېنستون ته د تللو توانایي نه لرې.»

زما په اند دا د هغو کسانو له ډلې وه چې د نورو په اړه ډېر ژر پرېکړه کوي. ما غوښتل خپلې موخې ته د درسېدلو په خاطر هڅه وکړم، خو دې ښځې له دې وړاندې زه د ماتې په احساس اخته کړم. ما ته یې دا پیغام راکړ چې خپلې غوښتنې باید ډېرې راټیټې کړم. د دې دا چلن زما د پلار او مور پر خلاف و. که د دې په خبرو مې باور کړی وای، نو بیا په ځان ناباوري اخته کېدم او بیا مې په مغزو کې دا جمله تکرارېده چې آیا په کافي کچه هوښیاري او وړتیا لرم او که نه؟ خو درې کاله ویتني یانګ ښوونځي کې د زده کوونکو تر څنګ زده کړې رازدکړي وو چې ښه توانایي لرم او د ډېرو غورو زده کوونکو له ډلې شمېرل کېږم. ما ځان پېژندلو، نو په دې خاطر مې اجازه ورنه کړه چې یو کس دې زما فکرونه راخراب کړي. د مشاورې خبرې مې هېرې کړې او تصمیم مې ونیو چې د پرېنستون پوهنتون لپاره غوښتنلیک ولیکم او دې پوهنتون ته یې ورواستوم. همدارنګه په دې کار کې مې د ښوونځي له معاون او ګاونډي ښاغلي سمېت څخه هم مرسته وغوښته. دوی چې زما توانایي لیدلې وه، نو ویې منله چې زما د پاره د معرفۍ پاڼه ولیکي.

ما په خپل ټول ژوند کې ډېر ښه چانسونه درلودل او له سترو انسانانو سره مې پېژندلي. لکه د نړۍ له رهبرانو، مخترعینو، موسیقيپوهانو، فضانوردانو، ورزشکارانو، د پوهنتون له استادانو، کارپوهانو، هنرمندانو، لیکوالو، ډاکټرانو او داسې نورو بریالیو انسانانو سره. په دې ډله کې ښځې هم کمې نه دي، بلکې شمېر یې زیات دی او همدارنګه ځینې یې تور پوستي او یا هم رنګین پوسته دي. ځینې په بېوزله کورنیو کې پیدا شوي او سخت ژوند یې تېر کړی دی، خو هغوی د خپل ژوند نیمګړتیاوو ته پام نه دی کړی او د بریا لپاره یې چټک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګامونه پورته کړي. هغوی د خپل ژوند په ټولو پړاوونو کې له داسې کسانو سره مخامخ شوي چې د دوی په توانایيو يې شک کړی او له هغې تګلارې راګرزولي چې دوی غوره کړې وه. خو دې بريالیو کسانو په پرلپسې توګه زده کړي وو چې د چا ناهيلې کوونکو خبرو ته اهميت ورنه کړي او يوازې هغو کسانو ته غوږ شي چې په دوی او د دوی په وړتياوو باور لري.

هغه ورځ د مشاورې په دفتر کې ډېره غوسه شوم. ځانباوري مې له ګواښ سره مخ شوې وه. خو هماغه شېبه مې په خپل زړه کې ووېل چې زه به يې تاسو ته دروښيم. د پرېنستون پوهنتون په غوښتنليک کې مې وليکل چې د يوې کارګرې کورنۍ غړې يم، پلار مې په ام‌اس ناروغۍ اخته دی او په دې پوهنتون کې د زده کړو په اړه په ډېر څه نه پوهېږم او دې ته اړ يم چې راسره مرسته وکړئ. بلاخره پايله دا شوه چې بريالۍ شوم. شپږ يا اووه مياشتې وروسته پرېنستون پوهنتون راته يو ليک راولېږو او خبره يې کړې چې دې پوهنتون ته منل شوې يم. هغه شپه مې دا خوشحالي له خپل مور او پلار سره ولمانځله. له ايټاليايي رستورانه مو پيزا راوغوښته چې زموږ کور ته نږدې و. بيا مې کرېګ ته تليفون ورکړ او په خوشحالۍ مې دا زېری پرې وکړ. بيا سبا ته د ښاغلي سمېټ کور ته ورغلم او هغه مې هم خبر کړ چې په پرېنستون پوهنتون کې منل شوې يم. د مشورو او مرستو په خاطر مې له ده څخه مننه وکړه. هېڅکله د خپل ښوونځي د تحصيلي مشاورې دفتر ته ورنه غلم، چې ورته ووايم چې زما په اړه مو اشتباه کړې وه. دې ته مې اړتيا نه ليده چې ځان ورته ثابته کړم بلکې هر څه مې بايد د ځان لپاره ثابت کړي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

یوه ستره لاره وه چې ایلینوی ایالت یې له نیوجرسي سره تړلو. د ۱۹۸۱ کال په دوبي کې له دې لارې څخه زه خپل پلار په خپل موټر کې پرېنستون پوهنتون ته ورسولم. البته زما ملګری ډېویډ هم له مور سره و. پوهنتون بلنه راکړې وه چې په یوه درې اونیزه دوبنۍ برنامه کې یې ګډون وکړم. د دې برنامې موخه دا وه چې د پوهنتون له چاپېریال او د هغې له ټولګیو سره آشنا شم. کرېګ هم دوه کاله وړاندې په دې برنامه کې ګډون کړی و. خپل بکس مې برابر کړ او له مور سره مې خدای پاماني وکړه.

احساساتي نه وم، اوښکې مې نه تویولې. د پلار په موټر کې سپره شوم. ډېره ستړې شوې وم، ځکه دوې میاشتې کېدې چې په یوه شرکت کې مې کار کاوه. دا شرکت د شیکاګو په مرکزي سیمه کې و. یوه کوچنۍ مطبعه وه چې ما پکې په یوه حرارتي سربښ یو ځانګړی کار ترسره کاوه. د ورځې اته ساعته او په اونۍ کې پینځه ورځې وخت به مې هلته تېرېده. د دې کار کړاوونو په دې پوه کړم چې پوهنتون ته تلل یو ډېر اړین او ګټور اقدام دی. دا کار د ډېویډ مور ما او خپل زوی ته پیدا کړی و. ځکه دې په همدې مطبعه کې کار کاوه. ما او ډېویډ د دوو میاشتو په اوږدو کې په دې شرکت کې د یو بل تر څنګ کار کاوه. ډېویډ هوښیار او دنګ هلک و، ښه خبره یې لرله، مهربانه و او له ما څخه دوه کاله مشر و. څو کاله وړاندې چې زموږ سیمې ته د خپلو خپلوانو لیدلو ته راغلی و، د باسکټبال په میدان کې یې له کرېګ سره پېژندګلوي شوې وه او بلاخره زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې هم شو. کوم وخت چې زه ثانوي ښوونځي ته لاړم، ډېويډ له شيکاګو څخه بهر يوه پوهنتون ته لاړ او په دې توګه مور سره لرې شوو. خو په رخصتيو او دوبي کې خپل کور ته راته او له خپلې مور سره اوسېده. د دوی کور د ښار په جنوب لوېديزو څنډو کې و. هغه تقريباً هره ورځ زما ليدلو ته راته. د ده په موټر کې به شاوخوا سره يو ځای ګرزېدو.

ډېويډ د هغو انسانانو له ډلې و چې ژوند ته يې بابېزه کتل او په ځان يې سختي نه راوسته. دی له هغو ټولو هلکانو لوړ و چې تر هغې دمه زما سره آشنا شوي وو. په کوچ کې به زما د پلار تر څنګ کېناسته او زما له پلار سره به يې د فوټبال لوبه کتله. له کرېګ سره به يې ټوکې کولې او زما له مور سره يې مهربانانه او مودبانه چلن درلود. له يو بل سره به رستورانونو او سينماوو ته تلو او د هغه په موټر کې به مو سګرېټونه څکول. مطبعه کې به مو چې کله کار کولو او حرارتي سرېښ به مو کارولو، نو په دې وخت کې به مو له يو بل سره خبرې اترې کولې، ټوکې ټکالې به مو کولې او له يو بل سره به غاړه غړۍ وو. نه ده له دې دندې سره مينه درلوده او نه ما. موږ دا کار د دې لپاره ترسره کاوه چې د پوهنتون لپاره پيسې ټولې کړو. زه پوهېدم چې ډېر ژر به له شيکاګو څخه لاړه شم. زما ټول فکر او ذهن په پرېنستون پوهنتون کې و.

هغه ورځ لمر په لوېدو و چې زه، ډېويډ او زما پلار د پوهنتون انګړ ته ورورسېدو. زه په بشپړه توګه دې ته چمتو وم چې له خپل نوي چاپېريال سره مخامخ شم. دې ته چمتو وم چې خپل دوه بکسونه ليليې ته يوسم، چمتو وم چې له نورو محصلينو سره آشنا شم، په ځانګړې توګه له هغو محصلينو سره چې لرګي وو، مالي وضعه يې ښه نه وه يا هم ورزشکاران وو. چمتو وم چې د پوهنتون خواړه وخورم، چمتو وم چې د پوهنتون د شاوخوا نقشه خپل ذهن ته وسپارم او همدارنګه چمتو وم چې ټول هغه درسونه ولولم چې بايد لوستلي مې وای. اوولس کلنه وم او مخې ته مې ژوند و. هغه مهال مې يوازې يوه ستونزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله او هغه د ډېويډ ستونزه وه.

همدا چې د پنسيلوانيا ايالت له پولې تېر شوو د ډېويډ څېره مړاوې شوه. کله مو چې د موټر له شاتني ټولبکس څخه بکسونه راښکته کول، نو زما پام شو چې څه شوي نه دي، خو دی د يوازيتوب احساس کوي. يو کال کېدو چې مور سره ملګري وو او يو بل ته مو خپله مينه ابراز کړې وه. خو دا مينه هم د يوکليد سړک، د لابستر رستوران او د باسکټبال په هغه ميدان کې وه چې زمور کور ته نژدې و. ما اوس هغه ځايونه پرېښي وو. څو دقيقې وخت يې ونيو چې زما پلار په دې وتوانېد چې له موټره راښکته شي. پلار چې راښکته شو، ځان يې پر لګنه ټينګ کړ. زه او ډېويډ د لمر لوېدو په رڼا کې غلي ولاړ وو او د پوهنتون د ليليې د انګړ ښکلو چمنونو ته مو کتل. په هغه شېبه کې مور خپله هم نه پوهېدو چې دا يوه لنډمهاله خدای پاماني ده يا مو د تل لپاره غوښتل چې له يو بله بېل شو. يا غوښتل مو چې بيا هم له يو بل سره وګورو او يو بل ته عاشقانه ليکونه وليکو. مور د دې اړيکو ساتلو ته څومره اهميت ورکاوه. د خپل احساس د بيانولو لپاره مې مناسبې کلمې نه درلودې. تل مې هيله کوله چې پر يوه سړي دومره مينه شم چې ما په ځان کې ډوبه کړي. زما پلار او مور د ځوانۍ په دوران کې سره مينان وو. زړه مې غوښتل يوه ورځ په داسې يوه سړي مينه شم چې پر ما دومره اغېز وکړي چې دې ته حاضره شم چې خپل لومړيتوبونه په خپل ژوند کې بدل کړم. خو کوم ځوان چې زما په مخ کې ولاړ و، داسې يو سړی نه و.

بلاخره پلار مې زمور ترمنځ چوپتيا ماته کړه او ويې ويل: «بکسونه بايد ليليې ته دننه يوسو.» هغه د ځان او ډېويډ لپاره د ښار په يوه مېلمستون کې يوه خونه نيولې وه. دوی تصميم درلود چې سبا ته شيکاګو ته لاړ شي. په پارکېنګ کې مې پلار کلک په غېږ کې ونيو. ده په ځوانۍ کې سوکوهنه کوله او ځواکمن لامبوزن هم و. په همدې خاطر يې لاسونه کلک او ځواکمن شوي وو او له کوم مهاله يې چې له لګنې ګټه اخيسته، نو لاسونه يې لا نور هم عضلاتي شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شېبه وروسته له ده څخه بېله شوم.

د پلار په څېره کې مې غرور څپې وهلې او راته کړل يې: «میشل، ښه نجلۍ واوسه.»

بیا لاړ، په موټر کې سپور شو او زه او ډېوېډ يې یوازې پرېښودو.

موږ په پیاده رو کې ودرېدو. څنګه چې دواړه شرمېدو او دواړو ته حیا راتله، نو داسې خبرې مو نه درلودې چې سره ويې کړو. خو بلاخره دی راوړاندې شو او ما ته يې په ځير ځير وکتل. زړه مې له شور او هیجانه ډک شو، مګر بلې خوا ته مې وکتل او ومې ليدل چې له دې پارګېنګ څخه بهر یوه بله لاره هم وتلې چې د غونډۍ په موړونو کې پورته ځي او هغې ودانۍ ته ځي چې څلور کونجونه لري او دا ودانۍ به راتلونکې کې زما ژوند ته یوه ځانګړې معنا او يو ځانګړی مفهوم ورکړي او د يوې نوې نړۍ دروازه به مې پر مخ پرانیزي. یعنې زما چورت بل چېرې و. لومړی ځل و چې غوښتل مې له خپلې کورنۍ بېل ژوند وکړم، په دې خاطر اندېښمنه وم. خو زما د وجود یوه بله برخه په نویو لاستهراوړنو پسې وه. ښه پوهېدم چې که د هغې ورځې سبا ته ډېوېډ لیلیې ته زنګ راووهي او وغواړي چې له تللو وړاندې له يو بل سره خواړه وخورو او شاوخواو کې چکر ووهو، نو زه به ورته ووایم چې له بده مرغه بوخته يم او نه شم کولای چې ورشم. همداسې هم وشول. په دې توګه زما او د هغه د هغه شپې خدای پاماني د تل لپاره وه او ما باید په زغرده د خپل زړه خبره ده ته کړې وای. مګر څنګه چې پوهېدم چې د دې حقیقت ویل، هم زما او هم د ده لپاره تریخ او دردناکه دي، نو څه مې ورته ونه ویل. بیا وروسته راته څرګنده شوه چې داسې ډېر شیان وو چې د اتیايمې لسیزې په پرېنستون پوهنتون کې زه پرې نه پوهېدم او نه پوهېدم چې ژوند څه دی او څنګه يې باید زده کړم. ما باید ژوند زده کړی وای.

کله چې د پوهنتون له چاپېریال سره د آشنايۍ هغه دوره تېره شوه، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاخره پسرلنی سمستر په رسمي توگه پیل شو او ګڼ شمېر محصلین پوهنتون ته راغلل. ما خپل بکسونه او توکي هغه خونې ته یوړل چې درې کټونه پکې وو. دا خونه په وروستۍ ودانۍ کې وه. ما د خپلې خونې له کړکۍ ولیدل چې ډله ډله محصلین پوهنتون ته راغلل چې شمېر یې زرهاوو ته رسېده او اکثره یې سپن پوستي وو. محصلین ډېر شول او د نارینه محصلینو شمېر د ښځینه محصلیو د شمېر په پرتله دوه برابره و.

په لومړي کال کې یوازې زما نهه سلنه ټولګیوال تور پوستي وو. د دوبي په اوږدو کې چې موږ د پوهنتون له چاپېریال سره د پېژندګلوۍ دوره تېروله ما احساس کړي وو چې زیاتره محصلین تور پوستي دي، خو اوس چې سمستر پیل شوی و، نو موږ په وریجو کې د قهوه‌يي دانو په شان و. هغه هم د سپینو وریجو د کاسې په شاوخوا کې. زه هېڅکله د خلکو یا د خپل ښوونځي په ټولګیو کې، د خپل پوست د رنګ په خاطر نه وم بېله شوې، خو دلته خبره بله وه. دې موضوع خواشینې کولم او ځورولم. داسې مې احساسول چې په یوه ناپېژانده چاپېریال کې بنده شوې یم چې زما لپاره جوړ شوی نه دی. خو انسان داسې یو موجود دی چې بلاخره د خپل ژوند له هر څه سره روږدی کېږي.

په پوهنتون کې چې کوم څه ته ډېره حیرانېدم، هغه دا وو چې هېچا د دې اندېښنه نه درلوده چې توکي به یې غلا شي. محصلینو به خپلې خونې نه قولفولې، ترې وتل به او بیرون ته تلل. دوی خپل بایسکېلونه همداسې د ودانۍ په مخ کې درول. ښځینه محصلینو به خپلې غوږوالۍ همداسې په تشناب کې پرېښودې. دوی په نړۍ ډېر باور درلود، خو دا موضوع زما لپاره لږ څه عجیبه وه او زه باید ورسره روږدې شوې وای. زه به چې کله له ښوونځي څخه کور ته راتلم، نو په بس کې به مې تل خپلو توکو ته پام کاوه. کله به چې له بس څخه راښکته شوم، تر کوره به چې رسېدم، نو کلۍ به مې په لاس کې کلکې نیولې، دا کار به مې د دې لپاره کولو چې که اړتیا وي وکولای شم له ځانه دفاع وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پرېنستون پوهنتون کې مې باید کوم څه ته اندېښنه نه وای کړې، بلکې یوازې خپلو درسونو ته مې باید پام کړی وای. هلته د محصلینو د هوساینې لپاره هر څه مهیا وو. د خوړو په سالون کې محصلینو ته د سهار پنځه ډوله ډوډۍ ورکول کېده. د پوهنتون په انګړ کې د بلوتو څو زړې ونې وې چې موږ کولای شول چې تر سېرې لاندې یې کېنو او استراحت وکړو. د پوهنتون اصلي کتابتون هم د یوې پخوانۍ کلیسا په شان و، لوړ چت یې درلود، ځل بل مېزونه یې درلودل چې موږ کولای شول چې شاته یې کېنو او په چوپتیا کې خپل درسونه ووایو. بیا وروسته مې دې ته هم پام شو چې اکثره محصلین په خپل شخصي ژوند کې هم له هماغسې آرامش او هوساینې برخمن وو.

سربېره پر دې، ډېرې نوې کلمې مې اورېدې. مثلاً د درس وویلو او درس تکرارولو دوره، یا په لیلیه کې روجایي، سرتختي او د خوب جامې. ما د خپل کټ لپاره یوه ډېره لنډه سرتختي اخیستې وه چې د لیلیې پلاستیکي کټ یې په بشپړه توګه نه پوښلو. په همدې خاطر زما پښې به له سرتختۍ وتلې او په پلاستیک به لګېدلې. یا هم ما په ورزشونو کې یوازې د فوټبال او باسکټبال او بېسبال نومونه اورېدلي او ورسره لویه شوې وم. خو هلته له لاکراس، د چمن پر مخ هاکي او ټېنس سره آشنا شوم، یا هم له هغو کلمو سره اشنا شوم چې د بېړۍ چلولو په اړه وې. په پوهنتون کې یوازې یو څه زما لپاره امتیاز شمېرل کېده. دا هماغه امتیاز و چې ماشومتوب کې مې هم درلود. هغه دا چې ټولو د کرېګ رابینسون د کوچنۍ خور په نامه پېژندلم. هلته هم همدا خبره وه. البته هلته اوس کرېګ د درېیم کال محصل و او د پوهنتون د باسکټبال په ټیم کې یې لوبې کولې. پر دې اساس د تل په شان یې شاوخوا کې ډېر پلویان درلودل. حتا د پوهنتون ساتونکو هم ده ته د ده په واړه نامه غږ کولو. پر دې اساس ما هڅه وکړه چې د ده له ملګرو او همټیمیانو سره د دوستۍ تار وغځوم.

یوه شپه هم له ده سره د پوهنتون د باسکټبال د ټیم د یوه پلوي کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو، هلته د خوړو پر مېز چې څه برابر شوي وو، نو ډېره ورته حيرانه شوم، په سپينو چيني قابونو کې آرتيچوک (Artichoke) هم برابر شوي وو. ما له دې وړاندې داسې څه نه و ليدلي. ما داسې فکر کولو چې دا يوازې د شتمنو خواړه دي.

په هغه کلونو کې کرېګ وړيا ځای پيدا کړی و. يعنې د سرايوال په توګه د دربېمې نړۍ د مرکز (TWC) په يوه پورتني پوړ کې د سرايوال په توګه مېشت شوی و او د کرايې لپاره يې هېڅ پيسې نه ورکولې. هغې ځای په پوهنتون اړه درلوده او د رنګين پوستو محصلينو د ملاتړ په خاطر جوړ شوی و (البته شل کاله وروسته د دربېمې نړۍ دې مرکز خپل نوم بدل کړ او د لومړنيو تور پوستو مديرانو څخه د يوه مدير نوم پرې کېښودل شو، يعنې کارل آ. فيلدز مرکز ونومول شو چې د مساواتو، برابرۍ او فرهنګي تفاهم يو سازمان و.) د پرسپکت سړک په څنډه کې يوه ودانۍ وه چې له سرو خښتو جوړه شوې وه او دا مرکز هم همدې ودانۍ کې و.

ډېر ژر ما ته د دربېمې نړۍ دا مرکز د خپل کور په شان شو. هلته ډېرې مېلمستياوې جوړېدې. دې مېلمستياوو ته ځينې شوونکي راتلل چې له محصلينو سره په درسي چارو کې مرسته وکړي. په هغه دوبنۍ برنامه کې چې د سمستر له پيلېدو وړاندې وه، ما ځينې ملګرې پيدا کړې وې. يوه يې سوزان آلل نومېده. دنګه او ډنګره نجلۍ وه، ډېلې وروځې يې درلودې او تور وېښته يې آن تر ملا پورې رسېدل. دا ملګرې مې نايجيريايۍ وه او په کينګستون جامايکا کې لويه شوې وه. مګر کله چې نوي پېغلتوب ته رسېدلې وه، نو د دوی کورنۍ د امريکا مريلند ته لېږدېدلې وه او په همدې خاطر د دربيو فرهنګونو په منځ کې سرګردانه پاتې وه. دې به په خپلو خنداوو ټول ځانته جذبول. ډېره شادابه او بانشاطه وه او همدا د دې لامل شوي وو چې ټول يې خپلو مېلمستياوو ته ورويلي. که څه هم دې نورې زده کړې هم کولې خو له دې سره سره يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کُولالۍ او نڅا په ټولګیو کې هم نوملیکنه کړې وه او ویل یې چې دا ټولګي یې روحیه خوشحاله کوي.

په دویم کال کې سوزان وپتېيله چې یوه روستوران کې نوم لیکنه وکړي او ډوډۍ تل هلته وخوري. دا کار یې وکړ او د روستوران همېشنۍ غړې شوه. کله به یې چې د هغه ځای د مېلمستیاوو کیسې راته کولې، زما به ډېرې خوښېدې. مګر ما نه غوښتل چې د دې رستوران غړیتوب ومنم. د هغو تور پوستو او لاتین تبارو محصلینو په ډله کې خوښه وم چې د درېیمې نړۍ په مرکز کې جوړه شوې وه. زړه مې نه غوښتل چې د پوهنتون په ډېرو سترو ټولنیزو صحنو کې حضور ولرم. زموږ ډله کوچنۍ وه، مګر یو بل سره ډېر صمیمي وو. ډېری مهال به مو مېلمستیاوې کولې او د شپې تر نیمایي پورې به نڅېدو. د خوړو د خوړلو په وخت کې به زیاتره وخت لس او یا هم دولس کسه وو چې د مېز شاوخوا ته به کېناستو، خبرې به مو سره کولې او معمولاً به زموږ ماښامۍ تر ډېرو ساعتونو پورې غځېده.

د پرېنستون پوهنتون چارواکو ډېر تمایل نه درلود چې تور پوستي محصلین دې په ډله‌یزه توګه سره راټول شي او یا یوازې له یو بل سره ناسته پاسته ولري، بلکې دوی هیله درلوده چې بېلابېل نژادونه سره ګډ شي او د محصلۍ ژوند ته یو نوی کیفیت او یوه نوې معنا ورکړي. دا چې د بېلابېلو نژادي ډلو محصلین د یو بل په څنګ کې کار وکړي او له یو بل سره همغږي ولري، دا ډېر ښه دي، مګر حتا اوس هم کله چې د سپین پوستو محصلینو شمېر د تور پوستو محصلینو له شمېر څخه زیات وي، په دې حالت کې له لږکیو محصلینو دا تمه کېږي چې له ډېرګیو محصلینو سره یو ځای او ګډ شي او دا بیا زما په اند یوه زیاته تمه ده چې له رنګین پوستان باید ونه شي.

په پوهنتون کې مې خپلو تور پوستو ملګرو ته اړتیا درلوده چې یو بل ته هیله ورکړو او له یو او بله ملاتړ وکړو. موږ چې پوهنتون ته راتلو، نو له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې په موږ کې داسې ډېر کسان وو چې په دې نه پوهېدل چې کومې نیمګړتیاوې لري. مثلاً کله چې زه پرینستون پوهنتون ته راغلم، نو پوه شوم چې زما د ثانوي دورې سیالان داسې ټولګیو ته تللي چې پوهنتون ته یکې چمتو کېدل یا یې هم په شپنیو او ورځنیو ښوونځیو کې د پاتې کېدلو تجربه تېروله. دوی زما په شان نه وو چې د لومړي ځل لپاره له خپل کور او خپلې کورنۍ جلا شي. دا زما لپاره داسې وه چې ستېج ته لاړه شم او وغواړم د ځینو په مخ کې پیانو وغږوم، مګر ناڅاپه پوه شم چې تر اوسه مې په یوې خرابې او ماتې پیانو باندې تمرین کړی. په هر حال زیاتره لږګي محصلین په خپل ژوند کې له بېلابېلو کړاونو سره مخامخېدل. په بشپړه توګه په یوه ټولګي کې داسې یوه محصل ته ډېره سخته ده چې یوازې دی پکې تور پوستی وي، یا یوازې د یوه تور پوستي په توګه په یوه ډرامه کې لوبېدل ورته له کړاوه ډک دي او یا دا هم ډېر ورته ستونزمن دي چې په یوه پوهنتوني ډله کې دې یوازینی تور پوستی واوسي. په داسې ډلو کې شتون او ګډون، په ځان ډېر زیات باور او اعتماد ته اړتیا لري. په همدې خاطر وو چې کله به زه او زما ملګري د ماښام په وخت کې له یو بل سره راټولېدو، نو د یو بل په لیدلو به مو هوډ ټینګېده او احساسول به مو چې یوازې نه یو.

له ما سره د لیلیې په خونه کې دوې سپین پوستې نجونې وې چې ښه خوی یې درلود او زغمناکه وې. خو ما به په لیلیه کې ډېر وخت نه تېراوه چې وکولای شم خپله دوستي له دوی سره نوره هم ژوره وپالم. اوس چې خپلو تېر وختونو ته ګورم، نو دې ته مې پام کېږي چې په حقیقت کې ما په پوهنتون کې هېڅ سپین پوستي ملګري نه درلودل او دا هم منم چې خپله ما هم د نورو په کچه په دې کار کې نیمګړتیاوې درلودې. په اصولي توګه محتاطه او محافظه کاره وم او یوازې په هغه شیانو ډاډه کېدم چې ورسره آشنا وم. له یوې ډلې او یا له یوه ځای سره د تعلق نه لرلو حس په رښتیا هم چې ډېر راته سخت و. مګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ښکارېدل چې ګنې يو څوک تل راته ګوتڅنډنه کوي چې خطر ته پام مه کوه او يوازې پر هغو کسانو اعتماد وکړه چې پېژنې يې او د همدوی په منځ کې پاتې شه.

کَتي هغه نجلۍ وه چې د پوهنتون دوره کې له ما سره په يوه خونه کې اوسېده. د پوهنتون له فارغېدو کلونه وروسته يې رسنيو ته خپله يوه کيسه وکړه چې زه اصلاً ترې خبره نه وم. هغې ويلي وو چې مور يې په نيواورليان ښوونځي کې ښوونکې وه. دې د پوهنتون پر چارواکو نيوکه کړې وه چې ولې يې د دې لور ته په داسې خونه کې ځای ورکړی چې يوه تور پوستې هم پکې ده. مور يې د پوهنتون له چارواکو غوښتنه کړې وه چې ډېر ژر دې د دې لور له دې خونې څخه بلې خونې ته بوزي. بيا وروسته چې کله خبريالانو د دې له مور سره مرکه کوي، نو دا موضوع يې تاييد کړې وه او زياته کړې يې وه چې دا په داسې کورنۍ کې ستره شوې چې تور پوستانو ته وايي توری کاکا او دې داسې نيکه درلود چې په دې يې افتخار کولو چې پر دې توانېدلی و چې تور پوستان له خپل ښاره وشړي. په هر حال دا مور وېرېدلې وه چې لور يې له ما سره په يوه خونه کې ژوند کوي. د دې پېښې يوازې دا زما په ياد پاتې دي چې د پوهنتون د لومړي سمستر په منځ کې کَتي زموږ له درې کتيزې خونې لاړه او په داسې خونه کې مېشته شوه چې يو کټ پکې و. هغه وخت په موږ کې هېڅوک هم پرې دې پوه نه شول چې دا ولې لاړه او لامل يې څه و چې لاړه. نن بايد ووايم چې له دې کاره ډېره خوشحاله هم يم.

په پرېنستون پوهنتون کې مې تحصيلي لګښتونه زيات وو، نو اړ وم چې له درس ويلو سره سره لږ کار هم وکړم. له ډېرو هڅو او پلټنو وروسته بلاخره پر دې وتوانېدم چې يو ښه کار پيدا کړم او د درېيمې نړۍ د مديرې د مرستيالې په توګه پر دنده وګمارل شم. هر کله به مو چې په ټولګي کې درس نه درلود، نو په اونۍ کې به شاوخوا لس ساعته د لويرتا مېز ته نژدې د يو بل مېز شاته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستيالې په توګه کېناستم او يادښتونه به مې ټايپول، تليفونونو ته به مې ځوابونه ويل او همدارنګه هغو محصلينو ته به مې لارښوونه کوله چې په ازموينو کې به يې چانسونه خوړلي وو او غوښتل به يې چې بيا ازموينه ورکړي. دفتر ډېرې پراخې کړکۍ درلودې چې ښه رڼا ترې راتله. کله به مې چې د دفتر مېزونو او څوکيو ته کتل، نو ښه حس يې راباښه او هلته مې له کار کولو خوند اخيسته.

زما رييسه چرني برازوېل نومېده، تور پوستې، هوښياره او ښکلې مېرمن وه، شواخوا دېرش کلنه ښکارېده، ډېره تر او تازه وه، د نيويارک وه، تل به يې پټې پټې پتلون اغوسته او لوړ بوټونه يې په پښو کول. د تور پوستو محصلينو يوه ټکره مدافع وه او له همدې امله ټولو ورسره مينه درلوده. هغې په دفتر کې ټول کارونه کول، د پوهنتون له چارواکو سره به يې غونډې جوړولې چې د لږګيو محصلينو د حق او حقوقو په اړه خبرې وکړي او همدارنګه له نورو ټولو محصلينو څخه يې هم ملاتړ کاوه او دا يې ډېر خوښېدل چې د دوی اړتياوې هم رفع کړي. د دې په ذهن کې تل نوي فکرونه وړ چې د کار له پرمختګ سره يې مرسته کوله. کله کله به يې په ډېرې بېړۍ سره، پاڼې په لاس کې وې، سګرېټ به يې په خوله کې و، خپل دستکول به يې راواخيست اوږې ته به يې کړ او هماغسې به په ډېرې بېړې له دفتره ووتله. په دې حالت کې به يې لوريتا ته د دې يادونه کوله چې خپلې دندې ترسره کړي. له هغې سره کار کول ما ته يوه جالبه تجربه وه، ځکه هغه يوه ډېره خپلواکه ښځه وه چې په ډېره مينه يې خپلو دندو ته رسيدګي کوله او همدارنګه يوه مجرده مور وه چې يو هوښيار او مينَناک زوی يې درلود چې جاناتان نومېده او ما به يې کله ناکله ساتنه کوله.

نه پوهېږم چې چرني په ما کې څه ليدلي وو چې فکر يې کولو زه ډېرې توانايۍ لرم. که څه هم ما ډېره تجربه نه درلوده، خو بيا هم هغې له ماسره د يوې مشرې په شان چلن کولو او دا يې ډېر خوښېدل چې زما ظرفيتونه لوړ کړي. دې به معمولاً خپلې خبرې په «آيا»، «تر»، «تر اوسه» باندې پيلولې. مثلاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل به يې «آيا تر اوسه دې د جېمز کين کارونه لوستلي؟» يا «آيا تر اوسه دې په جنوبي افريقا کې د پرېنستون پوهنتون د پانګونې په اړه څېړنې کړي؟» يا «آيا تر اوسه دې د زياتو لږکيو محصلينو د جذبولو لپاره کوم اقدام کړی؟» چې البته ډېری مهال به زما ځواب دې ته «نه» و.

يو ځل يې رانه وپوښتل «آيا تر اوسه نيويورک ته تللې يې؟» بيا مې هم ځواب منفي و. خو چرني دا ستونزه ډېر ژر هواره کړه. يوه ورځ يې د کومې يوې شنبې پر سهار، جاناتان، زموږ يو همکار او زه په خپل موټر کې سپاره کړو او د منهاتن پر لوري مو حرکت وکړ. د لارې په اوږدو کې مو خبرې کولې او سګرېټ مو څکول. ځومره چې وړاندې تلو، داسې ښکارېدل چې ګنې د دې د اوږو درون پېټی سپکېږي. له پرېنستون څخه چې لرې شوه او له بېلابېلو سړکونو چې تېره شوه، نو بلاخره يې د نيويورک ښار ودانۍ او اسمانڅکې ودانې وليدلې. د نيويورک ليدلو د دې ټول استرسونه له منځه يوړل. ځکه څنګه چې زما کور شيکاګو و داسې د دې کور هم نيويورک و. تر هغې چې يو څوک له خپل کور او کلي لرې نه شي او په خپل ټول وجود کې د جلاوطنۍ خوند احساس نه کړي، نو هېڅکله به يې داسې يوه حس ته پام نه شي. اوس نو موږ د نيويورک ښار په مرکز کې وو، ډېره ګڼه ګوڼه وه، ژېړې ټيکسۍ وې او د موټرو هارنګونه وو. اوس مې په سمه توګه په ياد نه دي چې څه کارونه مو وکړل، مګر دومره پوهېږم چې يو ځای مو پيزا وخوړله، د راکفلر له مرکز څخه مو ليدنه وکړه، په سنترال پارک کې راتېر شو او د آزادۍ مجسمه مو د هغې له مشال سره وليده. چرني به په ځينو ځاينو کې درېده، له خپل موټره به يې ځينې شيان رااخيستل، موږ به يې يوازې پرېښودو، دا به يوې ودانۍ ته ورننه کېده او له څه مهال وروسته به په ډېرې ببړې ببرته ترې راوتله. نيويورک له ګڼه ګوڼې ډک ښار و چې زه يې ډېره حيرانه کړم. خو د چرني لپاره بيا دا ښار د هوساينې ښار و او حتا که د سړکونو په شاوخوا کې به د کثافاتو او چټليو بوی هم وو، نو د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعصاب يې نه خرابول.

يو ځای کې يې بيا غوښتل چې موټر په قطار کې پارک کړي، مګر کله يې چې شاته وکتل چې د موټرو ليکې اوږدې دي، نو له دې کاره تېره شوه. ما ته يې وويل چې بايد جلو ته کېنم. رانه ويې پوښتل چې ليسنس لرې؟ په اشاره مې ورته وويل چې هو. په ډېره بېړه له موټره ښکته شوه او راته کړل يې چې راشه شترنګ ته کېنه او ځو چې راګرزم، يو دوه ځله په دې سړک کې تاو راتاوه شه او پنځه دقيقې وروسته همدلته راشه، زه به ځان راورسوم.

زه ډېره ورته حيرانه شوم. بې باوره وم او په ځيره مې ورته کتل. لاسونه او پښې مې ورک کړي وو، زه يوه نابلده نوې پيغله وم، ما څنګه کولای شول چې په منهاتن کې دې موټر وچلوم. که رښتيا يې درته ووايم، نو ما هېڅ نه غوښتل چې موټر وچلوم او د کوچني هلک ژوند ته ګواښ پېښ کړم. خو چرني د نورو ټولو نيويارکيانو په شان زما منفي غبرګون ناليدلی وګڼلو. له موټره ښکته شوه او زه يې داسې يوه کار ته اړ کړم چې هېڅکله مه يې فکر نه کاوه چې ترسره يې کړم.

د ژوند په دې پړاو کې تل په درس ويلو او زده کړو بوخته وم او غوښتل مې چې ښه ليکل وکړم او خپل انتقادي فکر ته وده ورکړم. که څه هم په زياتره ټولګيو کې مې د نورو په پرتله متفاوته څېره درلوده، خو هڅه مې کوله چې په خپل ټولګي کې ځان مطرح کړم. زياتره مهال به د دربيمې نړۍ د مرکز په يوه ګوښه خونه يا به د کتابتون په لرګينه خونه کې په درس ويلو بوخته وم. د محصلۍ په لومړي کال کې خطاوتم او د الهياتو درس مې ولوست چې د محصلۍ پر دربيم کال يې اړه درلوده. د دې درسونو د زده کولو لپاره مې ډېرې ستونزې او کړاوونه وګالل. مګر هر څنګه چې وو، بلاخره دا مضمون مې د ښو نومرو په اخيستلو پای ته ورساوه. که څه هم ښه تجربه نه وه، خو بيا هم پوه شوم چې په ډېرې هڅې او ډېر کوښښ سره کولای شم بريالۍ شم. همدارنګه پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پوه شوم چې که څه هم ما د يوه ښېوزله ښار په يوه معمولي ښوونځي کې زده کړې کړي، مګر بيا هم د نورو په مرسته او د ځان په هاند او هڅو کولای شم چې د ستونزو له عهدې ووزم او بريالی شم.

له دې ټولو سره سره بيا هم نه کېدل چې په يوه پوهنتون کې دې يوه تور پوستې محصله واوسې چې زياتره محصلين يې سپين پوستي وي او بيا هم تبعيض حس نه کړې. زه د ځينو محصلينو او حتا د ځينو استادانو په ځير ځير کتو سره پوهېدم او دا مې احساسول چې ماته وايي: «پوهېږم چې د څه لپاره دلته يې.» دې شان کتلو زما روحيه کمزورې کوله. حتا که پر دې هم ډاډه کېدم چې دا يوازې زما خپل خيالونه دي. همدې امر زما په زړه کې د شک او ترديد زړي کرل. آيا زه د يوې ټولنيزې ازموينې په خاطر هغې پوهنتون ته تللې وم؟

ورو ورو مې دې ته پام شو چې يوازې موږ تور پوستي نه وو چې د ونډې له مخې پوهنتون ته راغلي وو. داسې محصلين هم وو چې د ثانوي دورې نومرې يې د پوهنتون لپاره پوره نه وې، مګر بيا هم پرېنستون پوهنتون ته راغلي وو. د مثال په توګه دا هغه کسان وو چې يا يې پلار يا يې نيکه په يوه ورزشي ټيم کې غوره لوبغاړي وو، يا د دوی کورنۍ د ليليې او کتابتون لګښوته ورکړي وو. يعنې که چا به شتمني درلوده او يا به مشهور و نو کولای شول چې ځانونه له محروميته او يا له شکسته وژغوري. مګر بيا هم شتمنۍ هر چېرې نه شي کولای چې لاره پرانيزي او تاسې پر مخ بوزي.

ما په خپلو سترګو ليدلي چې شتمن محصلين به تل په شپنيو مېلمستياوو کې وو يا هم ډېر بې انګېزې وو او يا هم ډېر ټنبلان. دوی له درس ويلو ستړي شوي وو او غوښتل يې له يوې لارې نه له يوې لارې له پوهنتونه وتښتي. خو زما موخه تل همدا وه چې ښې نومرې واخلم او پوهنتون پای ته ورسوم.

کله چې له سوزان سره په يوه خونه کې شوم، نو دې ماته ډېر درسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړل چې څنګه وکولای شم د ستونزو پر وړاندې دوام وکړم. د پوهنتون دویم کال راورسېد. په دې کال کې راته دا ستونزه نه ښکارېده چې تور پوستې یم. اوس له دې موضوع هم نه وېرېدم چې د ټولګي هلکان به بحثونه په خپل کنترول کې راولي. دوی د بېلابېلو مسایلو په اړه خپلې نظریې ورکړې وې او زه پرې پوهېدلې وم چې هېڅکله داسې نه ده چې تر موږ دې هوښیاران واوسي. د تاریخ په اوږدو کې یوازې نارینه‌سالاري د دې باعث شوې وه چې په خودي مسایلو کې دې دوی له موږه زیات پر ځان باور ولري.

زما ځینو ملګرو نژادپالنه ډېره زیاته احساسوله. د مثال په توګه زما ملګري دریک ویل چې کله په پیاده رو کې ځي، نو سپین پوستي محصلین ځانونه ترې ګوښه کوي، یا زما یوه بل ملګري د خپل زېږېد ورځې د لمانځنې په خاطر خپلې خونې ته شپږ هلکان او نجونې رابللي وو، مګر له ده سره چې په خونه کې کوم سپین پوستی محصل و، د پوهنتون مسئولینو ته یې شکایت کړی و او ویلي یې وو چې په خونه کې د څو هڅورو تور پوستو هلکانو تر منځ د امنیت احساس نه کوي. هر برخلیک چې و، زموږ تور پوستو محصلینو شمېر په پرېنستون پوهنتون کې ډېر کم وو، نو ډېرې سترګې رااوښتې او دا کار زما لپاره د دې انګېزه وه چې له خپل توانه زیات کار وکړم چې وکولای شم له سپین پوستو سره سیالي وکړم او حتا تر دوی وړاندې شم. په ثانوي دوره کې مې دا احساسول چې زه باید د خپلې سیمې د استازې په توګه پرمختګ وکړم، مګر په پوهنتون کې مې ځان د تور پوستو استازې باله. په همدې خاطر هر کله به چې په خپل ټولګي کې کومې بریا ته رسېدم، نو له ځانه سره به مې د غرور احساس درلود او پوهېدم چې خپلې موخې ته نژدې شوې یم.

ډېر ژر په دې هم پوه شوم چې زما هم‌خونې سوزان ځانته ژوند دومره نه سختوي، ډېره هوسا او بې خیاله وه او تل په خوشحاله وخت تېرولو او ښادیو پسې وه. مثلاً په کوم ټولګي کې به چې د دې ښه وخت تېرېده، هلته به تله. نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ټول ټولګي يې پر همدې اساس ټاکلي وو او کله به چې پوه شوه چې ټولګی سترې کوونکی دی، نو هغه به يې بدل کړ. کله چې زه د تور پوستو د ټولنې غړې شوم سوزان د منډو سياليو ته لاړه او د پوهنتون د فوټبال ټيم غړيتوب يې واخيست. ځکه غوښتل يې چې له ښکلو او ورزشکارو هلکانو سره ملګرتيا وکړي. کله چې د روستورانونو له انجمن سره يو ځای شوه، له دې وروسته بيا له څو شتمنو سپين پوستو هلکانو سره يې د ملګرتيا تار وغځاوه چې په دوی کې يې يو د ماشومانو او نووځوانانو د فيلمونو لوبغاړی و. په واقعيت کې سوزان د خپلې کورنۍ په ټينګار په طب پوهنځي کې نوم ليکنه کړې وه، مګر وروسته له دې څانګې تېره شوه. ځکه ويل يې چې د دې د خوشګذرانيو مخه نيسي. حتا په يوه سمستر کې مشروطه هم شوه، خو د دې لپاره مهمه نه وه. سوزان زموږ په ګډه خونه کې د زياتو کتابونو، پاڼو او خپلو کاليو شاته ډوبه وه او د همدې توکو شاوخوا کې به ويده کېده. مګر زه به خپل پاک کټ کې کېناستم او شاوخوا ته به مې هر څه په وسواسي بڼه سم او منظم وو. سوزان به چې هر کله له ورزشي تمرين وروسته راستنېده، نو خپلې له خولو ډکې جامې به يې هماغلته ايستلې او د خپلو پاڼو، کتابونو او پاکو کاليو په څنګ کې به يې په ځمکه اچولې او حمام ته به ننوتله. ما به په داسې وخت کې دې ته ويل چې ولې دا کار کوې او هغه به هم تل موسکه شوه او وبه يې ويل چې کوم کار؟

کله کله به مې زړه غوښتل چې پرې ورپړچ وهم. که څه هم هېڅکله مې دا کار ونه کړ. په هر حال د هغې شخصيت همداسې و او ما کوم کار نه شو کولای. کله به چې عصباني شوم، نو د دې چټلې جامې او توکي او کثافات به مې له مځکې راټول کړل او د دې پر کټ به مې واچول. زه اوس پوهېږم چې د دې ضد او نامنظموالي ما ته يو ښه درس راکړ، هغې رازده کړل چې ټول انسانان پاک، صفا او بانظمه نه دي او داسې نه شي کېدی چې ټول انسانان دې له يوې برنامې سره سم خپلې چارې ترسره کړي. په ناڅاپي توګه څو کاله وروسته زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یوه داسې سړي مینه شوم چې سوزان ته ډېر ورته و او تل به یې خپل توکي او خپلې جامې د شرم له احساسولو پرته دې خوا هغې خواوو ته غورځول او ضدي و. زما په اند همدا سوزان وه چې له ما سره یې مرسته وکړه چې وکولای شم له دې سړي سره جوړجاړی وکړم. هغه سړی چې اوس مې هم تر څنګ دی. په هر حال کوچنۍ پوهنتوني ټولنې رازده کړل چې داسې نه شي کېدی چې ټول انسانان دې سره یو شان وي.

یوه ورځ چرني راته وویل: «تر اوسه دې دا فکر کړی چې د ماشومانو ساتنه وکړې؟» ما د دې زوی جاناتان ساته چې اوس ښوونځي ته هم تلو. هغه مې د تګ راتګ لپاره د پوهنتون شاوخوا ته بېوه او حتا یو دوه ځله مې له ځانه سره د درېیمې نړۍ مرکز ته هم بوتلو او له یو بل سره مو پیانو وغږوله، یا هم هلته کېناستو او له یو بل سره مو کتاب لوسته. چرني د دې کار په خاطر ما ته څه پیسې راکولې. خو دې ته داسې ښکارېدل چې دا پیسې ډېرې نه دي، نو د زړه سوي په خاطر یې ما ته وړاندیز وکړ: «د پوهنتون ډېر استادان پېژنم چې داسې چا ته اړتیا لري چې کله یې ماشومان له ښوونځیو راشي یو څوک یې پالنه وکړي. غواړې وه یې ازمایې، ویې ګوره چې څنګه ده؟»

ډېر ژر د پوهنتون ځینو تور پوستو چارواکو او استادانو خپل ماشومان د پالنې لپاره ما ته راوسپارل.

ما به له دې ماشومانو سره په چمن کې لوبې کولې، هغوی ته به مې خواړه ورکول او د دوی په کورنۍ دندو کې به مې له دوی سره مرسته کوله. دې کار زما د استرس او اندېښنو په رفع کولو کې له ما سره ډېره مرسته وکړه. کله چې ماشومه وم، خپلو نانځکو ته به مې خواړه ورکول، جامې به مې وراغوستې، د دوی وېښته به مې ورږمنځول او د دوی په پښو به مې د زخم چسپونه نښلول او اوس مې دا دی د ځوانۍ په وخت کې هم هماغه کار درلود چې له واقعي ماشومانو سره مې ترسره کاوه. ښايي چې په هماغې کچې مې له دې کاره خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیسته. لنډه دا چې له سترو او په عین حال کې له خوشحالو او راضي ماشومانو سره له څو ساعتونو تېرولو وروسته لیلیې ته راګرځېدم.

په اونۍ کې به مې یو ځل د لیلیې تلیفون راپورته کاوه او په یوکلید سرک کې به مې خپل کور ته زنګ واهه. که پلار به مې سهار کار کاوه، نو ما به بیا له غرمې وروسته زنګ ورواهه او له هغه سره به مې خبرې کولې. ما به داسې انګېرل چې دی په خپله راحته څوکۍ ناست دی او تلویزیون ګوري او دې ته په تمه دی چې مور مې له کار راوګرزي. مازیګر به معمولاً زما مور غوږۍ پورته کوله. ما به دوی ته د پوهنتون مسایل او چارې له جزییاتو سره بیانولې. دوی ته به مې د فرانسوي ژبې د استاد په اړه خبرې کولې او ویل به مې چې ډېر مې نه خوښېږي او بیا به تر دې ځایه ورسېدم چې کوم ماشومان زه له ښوونځي وروسته ساتم، ډېر شیطانان دي او د دوی د شوخیو په اړه به مې دوی ته ویل همدارنګه د هغه تور پوستي هلک په اړه هم له دوی سره غږېدم چې شنې سترګې یې درلودې او په مهندسۍ ځانګه کې یې زده کړې کولې چې زه او سوزان دواړه په ګډه پرې مینې وو. دی هغه څوک و چې مورږ به هر ځای ورپسې وو، مګر د هغه اروا هم پر مورږ خبره نه وه. پلار ته به مې چې کله کیسې کولې، نو خندل به یې او ویل یې:

«عجیبه ده! ریښیتا؟ نورې څه خبرې دي؟ ډاډه اوسه دا هلک مهندس دی، د تاسو هېڅ یوې وړتیا نه لري.».

کله چې زما خبرې پای ته رسېدې، نو پلار به مې له ما سره د کور د پېښو په اړه خبرې کولې. دا چې نیا او نیکه د نیکه زېږدځای ته لېږېدېدلي یعنې د جنوبي کارولینا جورج‌ټاون ته یې کډه کړې او نیا یوازیتوب احساسوي. دا چې مور مې ډېر کار کوي او د روبي تروري ساتنه هم کوي چې په ۷۰ کلنۍ کې کونډه شوې او کمزورې او ناتوانه ده. خو پلار مې هېڅکله له ما سره د ځان د ستونزو او مشکلاتو په اړه خبرې نه کولې. که څه هم پوهېدم چې ډېرې ستونزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. نه پوهېږم کومه شنبه وه، کرېگ لوبه درلوده نو په دې خاطر مې پلار او مور هم پرېنستون ته راغلل چې د ده لوبه وگوري. هغه ورځ مې هغه تریخ واقعیت په خپلو سترگو ولید چې هېڅکله یې د تلیفون پر لیکه نه و راته ویلی. کله مې چې پلار موټر په پارکېنگ کې ودرولو، نو د خپل خوښې پر خلاف په ویلچر کې کېناست او دې ته یې اجازه ورکړه چې زما مور یې ټېله کړي. ما اصلاً د پلار د کمزورۍ او ناتوانۍ زغم نه درلود. د ده د ناروغۍ په اړه مې لږ څه څېړنې کړې وې او څو طبي مقالې مې هم کاپي کړې او پلار او مور ته مې وراستولې وې. پر ده مې ټینگار هم کړی و چې ډاکټر ته ورشي او فیزیوتراپۍ وکړي. خو په چا یې منې. ده زما خبرې هېڅکله نه اورېدې. تل به مې چې ورسره اړیکه نیوه او ترې پوښتل به مې چې څنگه یې نو ده به تل همدا یو ځواب یې راکاوه: «ښه یم». په غږ کې یې د دې نښه نه وه چې گنې پر خپل ځان باندې ترحم او زړه سوی لري. تل به یې راسره ټوکې کولې او لږ به هم د جاز موسیقۍ په اړه راسره غږېده. همدا د ده مهرباني خبرې ډېرې راته ښې وې او د زړه ډاډ یې راکاوه. تل به یې په تلیفون کې له خدای پامانۍ وړاندې رانه پوښتل چې کوم څه ته خو اړتیا نه لرې. مثلاً پیسو. او ما به تل منفي ځواب ورکاوه چې نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

له کله راهیسې چې پوهنتون ته راغلې وم، له خپلو ځینو دوستانو سره مې اړیکه ساتلې وه. په ځانګړې توګه له سانتیتا سره چې په هاروارد پوهنتون کې یې درسونه ویل. د یوې اونۍ په پای کې له دې امله واشنګټن ته لاړم چې هغه ووینم. د تېر په شان مو سره خبرې وکړې او سره ومو خندل. هاروارد پوهنتون ډېر ستر و. کله چې له لیلیې راووتو، نو په مخ کې مو یو ستر موړک تېر شو. ما د شوخۍ له مخې سانتیتا ته وویل: «نجلۍ، داسې ښکاري چې ته اوس هم زموږ په خپله سیمه کې ژوند کوې». د هغې ځای محصلین د پرېستون د محصلینو دوه برابره او اکثره یې تور پوستي و. له دې بابته مې له سانتیتا سره بخیلي وشوه چې هره ورځ د ګېشمبر تور پوستو په منځ کې اوسېږي او زه هره ورځ د اقلیت خوا ته تلم او له دې کاره ځورېدم. له دې سره سره کله چې د خپل پوهنتون شنه او تازه چمن او ډبرینو ودانیو ته راوګرزېدم، نو په زړه کې مې خوشحالي احساس کړه.

ټولنپوهنه مې لوستله او ښې نومرې مې هم پکې اخیستې. تازه له یوه هوښیار فوټبالر سره هم ملګرې شوې وم چې تفریح او خوش ګذراني یې خوښېدل. زما او د سوزان خونې ته یوه بله نجلۍ هم نوې راغلې وه چې آنجېلا کېنیډي نومېده. دا نجلۍ ډېره ګړېده، د واشنګټن وه او ډېره شوخه چې موږ یې په خپلو خنداوو خوشحاله کولو. که څه هم تورپوستې وه خو رنګارنګ شوخ کالي یې اغوستل چې ماشومانه ښکارېدل او د دې هم نه خوښېدل، مګر بیا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم اغوستل.

په کومه نړۍ کې چې موږ ژوند کاوه، زما له تېرې هغې سره متفاوته وه. په نوې دونیا کې زموږ ټولو محصلینو اندېښنه دا وه چې ولې ټولګې طبقاتي دي. بله اندېښنه دا وه چې څنګه تېنس لوبه ترسره کړو او داسې نور... مګر هر چا به چې له ما پوښتل چې د کوم ځای یې، نو ما به ځواب ورکاوه چې د شیکاګو یم او یو ډول ټینګار مې هم کاوه چې د شیکاګو د جنوبي برخې یم. اصلاً مې زړه نه غوښتل چې ځان د ښار د شتمنو کورنیو له ډلې وګڼم. زموږ د سیمې په اړه ډېر خبري ګزارشونه خپرېدل، په دې ګزارشونو کې به د جنایتکارو ډلو جګړې او نانندرۍ راغلې وې، ما به هم چې کله ویل د جنوبي برخې یم، نو د ټولو سترګو ته به همدا ودرېدل چې په یوه تور پوستې بېوزله سیمه کې ژوند کوي او دا سیمه یوه ګنډواله ده.

په تلویزیون کې د جنوبي شیکاګو په اړه داسې شیان خپرېدل، مګر ما یې برعکس انځور درلود. هلته زما کور و. زموږ کوچنی کور چې په یوکلید سړک کې یې موقعیت درلود. د ناستې په خونه کې یې زوړ نخي فرش وېړ شوی و. چت یې ټیټ و. زما پلار به په کوچ کې ویده کېده. کور کوچنی انګړ درلود چې روبي به هغې کې بېلابېل ګلان کرل او د ډبرې یوه څوکۍ یې هم په یوه کوښه کې وه چې زه به له غرمې وروسته په یوه بجه له خپل ملګري رایل سره هلته کېناستم. دې کور کې زما ټول تېر خوندي شوی و.

په پرېنستون کې مې یوه خپلوانه درلوده، هغه هم لرې خپلوانه چې زما د نیکه ځوانه خور وه. موږ سیس ترور بلله. ساده او هوښیاره ښځه وه چې د ښار شاوخوا کې یې په یوه عادي کور کې ژوند کاوه. نه پوهېږم چې داسې څه و چې سیس ترور یې دې ښار ته راکاږلې وه. له ډېر وخته راهیسې یې هلته ژوند کاوه. د خدمتکارې په توګه یې د سیمې د خلکو په کورونو کې کار کاوه او تل یې د جورج‌ټاون لهجه کاروله. سیس ترور هم زما د نیکه په څېر په جورج‌ټاون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ستره شوې وه. کله چې زه ماشومه وم، نو په دوبي کې به له خپلې کورنۍ سره جورجټاون ته تلو. د دې ښار يادونه اوس هم زما په ذهن کې پاتې دي، لکه دې ښار زياته ګرمي درلوده، بلوت ونې پکې زياتې وې، په ډنډونو کې به ونې راشنې وې او بوډاګان به و چې د سين تر څنګ به کېناستل او کبان به يې نيول. کله به چې شپه شوه، نو د دې ښار مياسو به شورماشور پيل کړ.

کله به چې جورجټاون ته د خپلوانو کره لاړو، نو زما د پلار د تره يا زما د نيکه د ورور په کور کې به اوسېدو چې توماس نومېده او د يوه ښوونځي مدير و. ده به کله ناکله زه هم ښوونځي ته ورسره بېولم او اجازه به يې راکوله چې د مېز شاته يې کېنم. د هغه مېرمن ډاټ نومېده. له سهار به يې مور ته کورنۍ ډوډۍ او ښوروا راوړل او همدارنګه په ځانګړې توګه به يې ماته د ممپليو مربا هم اخيسته. کله کله به د تفريح لپاره له ښاره بهر تللو او هلته به مو داسې کروندې ليدلې چې يو وخت به تور پوستو غلامانو پکې کارونه کول. دا يو تريخ واقعيت و چې هېچا نه غوښتل د هغې په اړه خبرې وکړي. هلته يو ځنګل و، يوه خواره کوډله پکې وه، دا کوډله زما د پلار د تربره وه. مور به هلته تلو او د ښکار غوښه به مو خوړله. کرېګ به له خپل يوه ملګري سره ځنګله ته تله او نښه به يې ويشتله. د شپې تر ناوخته به هم زه او هم کرېګ پر دې نه توانېدو چې د توماس تره په کور کې ويده شو، ځکه چرچرکونه به چرېدل او شپه کې به يې شورماشور جوړاوه.

کله به چې رخصتۍ خلاصې شوې، مور به بېرته شمالي برخې ته راوګرزېدو خو تر يوې مودې پورې به مې د هغو حشراتو شورماشور، د بلوتو د پاڼو شغاوې او د سين غړاوې په غوږونو کې کړنګاوي کول. جنوبي سيمه تل زموږ په رګونو کې وه. پلار به مې تل هلته تلو چې خپل خپلوان وګوري. زما نيکه په نوي زلميتوب کې له جورجټاون څخه راتښتېدلی و. ما تل داسې فکر کاوه چې زړه يې غواړي بېرته هلته وروګرزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنوبي برخه جنتي سيمه نه وه، مګر زموږ ټولو لپاره يې ځانګړې معنا او ځانګړی مفهوم درلود. موږ يې له خپل تېر تاريخ سره تړلو. په شيکاګو کې مې چې زيات کسان پېژندل، نو ټولو زموږ په شان تېرمهال درلود، لکه د برين مارو ښوونځي هلکان او په ويتني يانګ ثانوي ښوونځي کې زما ملګري او ټولګيوال. خو د دوی ټولو زړونو نه غوښتل چې د هغې په اړه څه ووايي. همدا چې دوبی به راورسېد، نو ټولو به جنوبي سيمې ته سفر کاوه چې هلته خپل خپلوان ووينې. په زيات احتمال هغوی هم زما په شان د تور پوستو غلامانو لمسيان وو. په پرېستون کې مې هم زيات دوستان لرل چې اکثره يې داسې و. البته په امريکا کې نور تور پوستان هم وو. ما داسې کسان پېژندل چې د امريکا له شرقي سواحلو راغلي وو او نيکونه يې پرتوريکويي، کيوبايي او دومينيکيني وو. د چرني نيکونه هم د هاييتي وو، يا هم زما يو ښه ملګری و چې ډېويډ مينارد نومېده او شتمن نيکه‌ګان يې د باهاما وو. د سوزان نيکونه د نايجيريا وو، هغه زما سره د ليليې په يوه خونه کې وه. د دې تروريانې په جامايکا کې اوسېدې. موږ د خپلو نيکونو په اړه هېڅکله نه غږېدو او کوم داسې دليل مو هم نه درلود چې په اړه يې خبرې وکړو. پېغلې وو يوازې مو د راتلونکې په اړه سوچ کاوه او په دې نه پوهېدو چې راتلونکی به څنګه وي.

د سيس ترور کور د پرېنستون په شاوخوا کې و، د کال په اوږدو کې به يې يو يا دوه ځله ما او کريګ ته بلنه راکوله چې کور ته يې ورشو او د شپې ډوډۍ ورسره وخورو. دې به موږ ته کبابونه پخول، بېلابېلې ترکارۍ به يې تيارولې او وچه ډوډۍ به يې پخه کړې وه. ماښامی به مو ورسره کولو. بيا به مو يو په بل پسې څو کيلاسه خوږ چای څښلو. يادېږي مې نه چې ما دې له ترور سره د مهمو مسايلو په اړه خبرې کړې وي. يوازې معمولي خبرې اترې مو کولې. خبرې مو د درناوي له مخې وې. سيس ترور مهربانه او مېلمه پاله بوډۍ وه چې موږ به يې له ځان سره تېرو وختونو ته وړلو. کله به چې ماښامی خلاص شو، موږ به ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته کوله چې لوښي ومينځي او بيا به په ډکه ګېډه بېرته پوهنتون ته تللو.

دلته غواړم خپله يوه خاطره بيان کړم چې له کلونو کلونو راهيسې مې ذهن کې پاتې ده او زما د پوهنتون په دويم کال پورې اړه لري. زما يو ملګرى و چې کوين نومېده. دى فوټبالر او د اوهايو و. دنګه ونه يې درلوده. هډور و او جذابه څېره يې لرله. د فوټبال په ټايګرز ټيم کې يې لوبه کوله، فارورډ و، يعنې د دفاع په ځاى کې به يې لوبه کوله. ډېرې چټکې منډې به يې وهلې او له ټکره نه وېرېده. پوهنتون کې له ما څخه دوه کاله وړاندې و او طبي څانګه کې يې زده کړې کولې او څه پاتې نه و چې فارغ شي. کله به يې چې خندل، نو انګيو کې به يې ژورې رامنځته کېدې. زه يې پر دې حالت مينه وم. خواږه يې زيات خوښول. دا کار يې د فوټبال لپاره هم کاوه چې خپل زيات وزن وساتي او هم يې له دې امله کاوه چې يوه شېبه هم آرامه نشو کېناستلی. ډېر فعاله و. په ناڅاپي توګه يې کارونه ترسره کول.

يوه ورځ يې راته وويل: «څه چې ځو په موټر کې چکر ووهو.» د ده په کوچني او سره موټر کې سپاره شو. د پوهنتون له انګړه ووتلو او د پرېنسټون يوې خلوتې سيمې ته لاړو. هوا ګرمه وه، اسمان صاف و، لمر ځلېدلو.

نه پوهېږم چې يو بل سره مو خبرې کولې او که د يو بل لاسونه مو سره نيولي وو؟ مګر خوښي مې احساسوله. بلاخره، کوين يوې بېديا ته نږدې موټر ودراوه. هلته ګلان رازرغون شوي وو. کوين له موټره ښکته شو، ماته يې هم اشاره وکړه چې ښکته شم. ما ترې وپوښتل:

- څه به وکړو؟

په حيرانۍ يې راته وکتل او ځواب يې راکړ:

- څه به وکړو! ښکاره ده نو، بېديا کې به منډې ووهو.

څو شېبې وروسته مو همدا کار وکړ. د ماشومانو په شان مو ترپکې وهلې. لاسونه مو ښورول او شورماشور مو کاوه. په بېديا کې مو ځغستل. نور سترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي و، ساه مو بنده بنده کېده، موټر ته بېرته راوگرزېدو او ځانونه مو د موټر په څوکیو کې واچول. دا زما یوه خاطره وه چې زما ذهن یې د یو څو شېبو لپاره له راتلونکې څخه منحرف کاوه. دا خاطره زما په ذهن کې حک ده.

خاطره همدا وه. ما په ټولنپوهنه څانګه کې زده کړې کولې. له دې سره سره، هره ورځ به مې د خوړو په سالون کې له خپلو دوستانو سره خواړه خوړل او خبرې به مو کولې او په مېلمستیاوو کې به نڅېدلو. مګر ذهن به مې همېشه په خپلو سترو موخو کې بوخت و. تل به مې د خپل پرمختګ او خپلې ترقۍ په اړه ارزونې کولې او خپلې بریاوې به مې کمې او زیاتې شمېرلې. له هر چالش سره به چې مخېدم، هغه به مې شاته پرېښوده او بل پړاو ته به مې ګام اخیسته. همدارنګه له ځانه به مې پوښتل چې آیا په کافي کچه پر ځان باورمنه یم، لرلید لرم او غوره یم او که نه؟

خو کوین داسې یو هلک و چې تل به له اصلي سړکه وتلو او بېلارې کې به تلو او له دې کاره به یې خوند اخیست. هغه او کرېګ هغه وخت فارغ شول چې زه د دویم کال محصله وم. کرېګ د انګلیستان منچستر ته لاړ چې خپل ورزش بسکتبال ته ادامه ورکړي. مګر کوین د دې پر ځای چې طبابت ته ادامه ورکړي، ناڅاپه یې خپله تګلاره بدله کړه. درس یې پرېښود او ویې پتېیله چې له ورزشي ټیمونو سره ځان بوخت کړي.

کوین غوښتل په ورزشي ټیمونو کې هغه نقش ولوبوي کوم چې د رستورانونو په مخکې کې یې ځینې کسان لوبوي چې نازونه او اداوې کوي او خلک هڅوي چې روستوران ته لاړ شي. بلاخره له کلیولند فوټبال ټیم سره یو ځای شو چې د دې ټیم د لوبې یا تبلیغي مراسمو په وخت کې به یې عجیبې او غریبې جامې اغوستې او ننداریز حرکتونه به یې اجرا کول. حتا په همغه دوبي کې کوین د خپل پلار او مور کور پرېښود او زما د لیدلو لپاره شیکاګو ته راغی. هغه ورځ موږ مختلفو مغازو ته سر ورښکاره کړ چې هغه جالبه جامې واخلو. نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې یادېږي چې هغه ورځ کوین پر دې وتوانېد چې ځانته مناسبې جامې واخلي او که یه. مگر بیا وروسته مې واورېدل چې بېرته پوهنتون ته وروگرزېد او طبي درسونه یې پای ته ورسول او بیا یې په پرېنستون کې له خپلې یوې ټولگیوالې سره واده وکړ.

هغه وخت ما د کوین لېونتوبونه نه خوښول او دا مې هم نه خوښېدل چې په کوږ لارو دې لاړ شي. دا ماته ډېره هېښنده وه او نه پوهېدم چې ولې یو کس لگښوتونه ورکړي، د پرېنستون پوهنتون زیات خرڅونه پرې کړي او له څه درس ویلو وروسته هر څه ته شا کړي او پر یوه ټوکماره نانځکه بدل شي.

په هر حال زه منظمه او پرېکنده نجلۍ وم او په یوکلید سړک کې ژوند رازده کړي وو، یا یې زه واداره کړې وم چې د وخت او پیسو په برخه کې سختگیري وکړم او هېڅ یو هم بېځایه او بېهوده له لاسه ورنه کړم. زما ډېرهستره غلطي دا وه چې د پوهنتون په دویم کال کې مې وکړه. هغه دا چې ومې پتېیله چې په ځنگلونو کې د سیلانیانو مشاوره شم او د هغوی د ماشومانو پالنه او روزنه وکړم. دا هغه کسان وو چې لومړی ځل به یې و چې ځنگله ته به راتلل. دا دنده زما ډېره خوښېده، مگر زیاتې پیسې یې نه درلودې، نو ځکه ژر مې پرېښوده او همدا و چې له مالي پلوه مې کورنۍ ته اړ شوم. البته هغوی هېڅکله په دې اړه کوم اعتراض ونه کړ، مگر ما کلونه کلونه له دې امله د گناه احساس کاوه.

د هماغه کال په دوبي کې زما د پیانو تروشه او سختگیره ښوونکې روبي تروری جون میاشت کې مړه شوه او په یوکلید سړک کې یې کور زما پلار او مور ته په میراث پرېښود. په دې توگه مور او پلار مې د لومړي ځل لپاره په خپل ژوند کې د کور څېښتنان شول. مگر یوه میاشت وروسته زما نیکه هم د ریوي سرطان له امله وفات شو. هغه په ډاکټرانو باور نه درلود. ځکه د ځان درملنه یې هم نه کوله. زما د مور ستره کورنۍ او زما د نیکه ملگري او دوستان او گاونډیان د غمرازۍ په خاطر زما د نیکه په واړه کور کې سره راټول شول. زه هم هلته وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت زما د ماماګانو زامن او لوڼې غټان شوي و. ترورۍ ګانو مې هم د زړېودۍ دوران پیل کړی و. اوس یې نو په کورونو کې نوې مېرمنې او نوي ماشومان هم ورزیات شوي وو. له دستګاه څخه د جاز د البوم غږ اورېدل کېده او مور هغه خواږه خوړل چې نورو راوړي وو. مګر خپله بوډا مړ و. خو زمان نه درېږي او وړاندې درومي.

د هر کال په پسرلي کې د بېلابېلو امریکايي شرکتونو له خوا پرېنستون پوهنتون ته ځینې کارپوهان راتلل چې محصلین خپلو کارونو ته ورجذب کړي. دوی په فارغو محصلینو کې له خپلې اړتیا سره سم ځینې کسان انتخابول. داسې یو حالت و چې خپل ټولګیوال یا ټولګیواله به دې لیدل چې د پینه‌دار جامو پر ځای یې ناڅاپه شیکې جامې پر تن کړي او د یوه کار لپاره د منهتن په سړک کې په یوه اسمانڅکې ودانۍ کې انتخاب شوي. له شک پرته له موږ سره داسې کسان هم وو چې په خپلو علایقو پسې تلل. د مثال په ټوګه یا یې تدریس غوره کاوه یا یې هم هنري کارونه یا هم له خپلواکو سازمانونو سره یو ځای کېدل او یا هم له پوخ سره او همدارنګه داسې نور کارونه. زه هم قراره نه وم ناسته بلکې همداسې یو پر بل پسې مې د پرمختګ پوړۍ وهلې.

ژر وه چې له ټولنپوهنې فارغه شم. د پوهنتون په وروستي کال کې مې خپل مونوګراف بشپړ کړ. بیا مې لږ څه فکر وکړ. له فکر وروسته مې د وکالت د برخې په ازموینه کې ګډون وکړ. پتېیلې مې وه چې د وکالت په ډېر غوره پوهنتون کې نوملیکنه وکړم. کله به مو چې د ماښام ډوډۍ خوړله نو تل به مې د خپلې کورنۍ له غړو سره بحث کاوه. په بحث کې مې له خپلو ښو نظریاتو دفاع کولای شوه او تقریباً هېڅ داسې کوم بحث نه و چې زه دې پکې پاتې راغلې وم. له همدې امله مې سوچ وکړ چې وکالت زما لپاره مناسب دی. ځکه وکیلانو هم همدا کار کاوه، یعنې هڅه یې کوله چې په هېڅ بحث کې هم ماته ونه خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغو وختونو په اړه چې اوس فکر کوم داسې انګېرم چې کله مې تصمیم نیوه، نو له دې سره سره به مې چې له خپل عقل سره مشوره کوله، تل مې داسې هم خوښېدل چې د نورو تاییدي هم له ځانه سره ولرم. له ماشومتوبه راهیسې چې کله زما کوم ښوونکي، یا ګاونډیانو یا هم د روبي تروری دوستانو له ما پوښتل چې کله لویه شې غواړې څه شی شې، نو ما به له ځنډ پرته ځواب ورکاوه، چې غواړم د ماشومانو ډاکټره شم. کله به مې چې د دوی تاییدي او هڅونه لیدله نو ډېره به غوړېدم. کلونه وروسته چې لویه شوم، دې چلن مې تغییر ونه کړ. اوس چې کله په پوهنتون کې له ما څخه کوم استاد یا زما کوم خپل پوښتنه کوي چې په راتلونکي پړاو کې غواړې څه کار وکړې، نو ما به ځواب ورکاوه چې غواړم په هاروارد پوهنتون کې داخله شم او هلته د وکالت زده کړې وکړم. دا ځل به مې هم کله چې د هغوی هڅونه لیده، نو ډېر خوند یې راکاوه. په هر حال چانس راته پیدا شو او تقریباً په زور په دې پوهنتون کې داخله شوم.

کله دې چې تحصیلي ځانګه د نورو په خوښه او هڅونه انتخابوې، نو یوه ګټه یې دا ده چې نشې کولای د کړو لارو په اړه سوچ وکړې، ځکه هر کله چې داسې سوچ وکړې، نو ډېره ګرانه به درته تمامېږي او د نورو خوښه او هڅونه به بایلې. په همدې خاطر درې کاله په ماساچوست کې پاتې شوم. اساسي قانون مې ولوست او په انحصاري دوسیو کې مې د قراردادونو د ګټو په اړه مطالعه وکړه. البته چې دا راته ډېره جالبه نه وه. د دې درېیو کلونو په اوږدو کې مې داسې دوستان پیدا کړل چې د درناوي وړ وو او داسې ښکارېدل چې ګواکې د حقوقو د څانګې لپاره پیدا شوي. مګر ما د خپل زړه په ژورو کې داسې نه احساسول. په هر حال، داسې مې نه شو کولای چې هڅه دې ونه کړم او ځای پر ځای دې پاتې شم. د تېر په شان مې په سرسختۍ هڅه کوله چې بریا ته ورسېږم او خپل دې همېشني دروني پوښتنې ته به مې په پرېکنده توګه مثبت ځواب ورکاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا په کافي اندازه غوره یم او که نه.

بلاخره هغه ځای ته ورسېدم چې غوښتلو مې. د زده کړو ګټې مې ترلاسه کړې. په سدلي انداستیګ کې یو حقوقي شرکت و. دې شرکت کې مې ځانته یوه ښه دنده پیدا کړه چې ښه تنخا یې درلوده. اوس نو هغه ښار ته بېرته ورګرزېدلې وم چې زما د نیکونو و او زه پکې پیدا شوې وم. توپیر یوازې دا و چې اوس مې د یوې اسمانڅکې ودانۍ په اووه څلوېښتم پوړ کې کار کاوه. دا ودانۍ د ښار په مرکزي برخه کې وه چې په مخ کې یې یوه ستره مجسمه هم وه. په ماشومتوب کې به چې کله په بس کې سپرېدم یا وروسته چې کله ثانوي ښوونځي ته تلم، نو په ځلونو به د دې ودانۍ له مخې تېرېدم. اوس نو خپله هم په همدې اسمانڅکې ودانۍ کې وم. یوویشت کلنه وم، یو مرستیال مې هم درلود. تنخا مې له مور او پلاره زیاته وه. همکاران مې باادبه وو. ټولو یې تحصیلات درلودل. زیاتره یې سپین پوستي و. شیک کورتۍ او شیک پتلون به مې اغوستل. هره میاشت به مې تنخا اخیسته او بیا وروسته مې ځان په فټنس کلپ کې هم شامل کړ. اوس نو د دې وخت رارسېدلی و چې یو موټر واخلم. ځکه کافي پیسې مې درلودې. اوس نو یوه وکیله او له زیاتو ښځینو برخمنه وم، لکه د والدینو مینه، د ښوونکو اعتماد، د نیکه او روبي تروری موسیقي، د سیس ترور خواږه او نور زیات شیان. له دې سره سره مې د سترو شرکتونو چارې هم سنبالولې. له هغو وکیلانو سره به مې مرسته کوله چې نوي وو او نوي به پر کار ګمارل کېدل.

یو ورځ زما یوه مشر همکار رانه وپوښتل چې آیا غواړې چې د دوبي لپاره یو نوی کارکوونکی انتخاب کړو. ما په ځواب کې وویل هو، دا به ډېر ښه شي. له دې ټولو سره سره یو ستر بدلون زما ژوند کې پېښېدونکی و. زموږ دا همکار هم محصل و او هم زما په شان تور پوستی. په هاروارد پوهنتون کې یې زده کړې کړې وې. غوښتل یې پرمختګ وکړي. ډېر عجیب او غریب نوم یې هم درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

بارک اوباما لومړی ورځ کار ته ناوخته راغی. زما دفتر د ودانۍ په اووه څلویښتم پوړ کې و، کارونه مې په خپل دفتر کې ترسره کول او د نورو تازه کارو وکیلانو په شان ډېره بوخته وم. ډېر وخت مې په حقوقي دفتر کې تېراوه. اسناد به مې ارزول او سندونه او دوسیې به مې څېړلې. د شرکت نور غړي هم ډېر بوخت وو. دومره بوخت و چې کله کله به مو د غرمې او ماښام ډوډۍ یو ځای خوړله. زیاتره دوسیو پېچلې ژبه درلوده، مګر په دقیقه حقوقي ژبه لیکل شوې وې. زه باید ورو ورو له دې ژبې سره اشنا شوې وای. ګزارشونه مې لوستل او سمول.

اوس مې نو درې لهجې زده وې، یوه محاوره‌وي لهجه، بله د شیکاګو د جنوبي برخې معمولي لهجه او بله هم د پرېنستون پوهنتون د استادانو لهجه چې اوس د وکالت ژبه هم وه. زه د شرکتونو د بازارموندنې او معنوي حقوقو په برخه کې پر کار ګمارل شوې وم. زموږ شرکت د نورو شرکتونو په پرتله ځینې ښېګڼې درلودې، ځکه موږ نوښتونه کول. زما د کار یوه برخه دا وه چې د خپلو پېرودونکو راډیویي او تلویزیوني خبرتیاوې وارزوم او ووینم چې آیا د فدرالي حکومت د اړیکو د کمیسیون له قوانینو سره برابرې دي او که نه.

ښه دنده مې درلوده، خو یوازینی منفي ټکی یې دا و چې له پېرودونکو سره مې مستقیمه اړیکه نه درلوده ده، د رابینسون کروزو په څېر وم، ځکه ما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه پرشوره او پرهیاهو کورنۍ کې ژوند کړی و، مگر دلته ځورېدم. زړه مې غوښتل چې له خلکو سره خبرې اترې ولرم. نو ځکه کله به له خپلې مرستیالې سره له دفتره بهر کېناستم او له هغې سره به مې خبرې کولې. هغه تور پوستې وه او لورن نومېده. له ما څخه څو کاله مشره وه. دا دنده یې درلوده چې تلیفونونو ته ځوابونه ورکړي. البته له خپلو مشرانو سره مې صمیمانه اړیکه درلوده او په هر فرصت کې به مې هڅه کوله چې له هغوی سره خبرې وکړم. مگر همېشه مو کارونه دومره زیات ول چې د هېچا زړه نه غوښتل چې خپل وخت په خبرو کولو تلف کړي. دفتر کې مې یوه چرمي څوکۍ درلوده، یو مې مېز درلود چې ځلېدلو او د چارمغز د ونې له لرگي جوړ شوی و. دفتر مې پراخې کړکۍ درلودې چې جنوب ختیزه خوا یې ډېره ښه ښکارېده. له دې کړکۍ څخه مې د میشیگان سین سپینې څپې لیدلی شوای چې زما تر شا به وې او بېړۍ به معلومېدلې چې سپین بادبانونه به یې هوا کې هوار کړي و او تلې راتلې به. بلې خوا ته جنوبي ساحل معلومېده چې شاوخوا یې کورونه او سړکونه وو. د سړکونو شاوخوا ته بیا ونې معلومېدلې.

امریکا کې نشه‌یي توکي زیات رواج شوي وو. دې نشه‌یي توکو د نیویارک او ډېترویت تور پوستان د نابودۍ کندې ته ټېل وهل او په تدریجي توگه شیکاگو ته هم رسېدل.

مافیا به ځوانان خپل خدمت ته گمارل چې د موادو پېر او پلور وکړي. له همدې امله د قتل او جنایت شمېر هم په دې ښار کې زیات شوی و. په سیډلي شرکت کې ما څه نا څه ښې پیسې راټولې کړې. کله مې چې د حقوقو په پوهنتون کې خپل درسونه پای ته ورسول، خپلې پخوانۍ سیمې ته راوگرزېدم. زموږ په سیمه کې جرمونه، جنایتونه او نشه‌یي توکي دومره زیات نه وو. مور او پلار مې د ترې او روبي تروری د کور لومړي پوړ ته لېږدېدلي و. دویم پوړ یې ما ته پرېښی و. ما دېوالونو ته دېوالي کاغذونه ورکړل، سپین مېزونه او سپینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوکۍ مې واخیستې او تر یوې اندازې پورې مې د اپارتمان بڼې ته بدلون ورکړ. کله ناکله به مې مور او پلار ته د پیسو چک د کور د کرایې په توګه ورکاوه.

که څه هم زما اپارتمان بېله دروازه درلوده، مګر زه به کله چې خپل کور ته راتلم، نو لومړی به د پخلنځي له لارې خپل اپارتمان ته ننوتلم. د دندې او ژوند له پلوه خپلواکه وم، پتلون او بلوز به مې اغوستل، په شیک او نوي موټر کې به سپرېدم، خو زړه مې نه غوښتل چې یوازې واوسم. هره ورځ به چې کار ته تلم، نو یو ځل به مې مور او پلار ته سر ورښکاره کاوه. دواړه به مې په غېږ کې نیول او بیا به خپلې دندې ته تلم.

هغه ورځ مې دوه وارې لورین ته ورنارې کړل او ترې ومې پوښتل «ولې زړه دې نه غواړي دې خوا ته راشې؟»

هغې آه کړل او ویې ویل«نه داسې نه ده، درځمه». لورین پوهېده چې بدقولي څومره ما عصباني کوي. زه دا عصباني کېدل د تکبر او غرور نښانه ګڼم.

باراک اوباما همدا وخت د حقوقو لومړی کال پای ته رسولی و او دویم کال کې و. مور د دویم کال محصلین یوازې د دوبنیو دندو لپاره نیول چې دلته عملي زده کړې وکړي. خو ګواکې داسې ښکارېدل چې د هاروارد یوه ښوونکي ویلي و چې اوباما ډېر غوره او ډېر هوښیار محصل دی چې تر هغې دمه یې لیدلی دی. د شرکت ځینو مدیرانو چې هم هغه د مرکې په وخت کې لیدلی و نو ویل یې چې نه یوازې له ظاهري پلوه جذابه څېره لري بلکې ډېر خوش طبعه او ټوکي هم دی.

مګر ما په دې خبرو ډېر باور نه درلود. د تجربې له مخې مې لیدلي وو چې که یو تور پوستی لږ څه هوښیار وي او درېشي وکړي نو ټول سپین پوستان حیرانېږي. پر دې هم شکي وم چې دی دې دومره ډېر لایق واوسي او ټول یې دې ستاینه وکړي. د دې برعکس مې د محصلینو په کتابچه کې ولیدل چې انځور کې یې خوله خلاصه ده، موسولي یې دي او غیرعادي حالت لري چې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما يې اغېز ونه کړ. تر انځور لاندې يې ليکل شوي و چې د هاوايي دی. د ده په اړه چې ماته څه د حيرانتيا وړ وو هغه دا وو چې کله مې څو اونۍ وړاندې د پېژندګلوۍ لپاره ورسره اړيکه ونيوله او درون او جذابه نارينه غږ مې يې واورېد، نو حيرانه شوم، ځکه غږ يې له څېرې سره هېڅ تناسب نه درلود.

بلاخره، هغه ورځ هغه شرکت ته ناوخته راغی. زه د هرکلي په خاطر له خپل دفتره بهر شوم او ومې ليدل چې په يوه کوچ کې ناست دی. باراک اوباما تياره جامې اغوستې وې او د باران له امله لږ لوند شوی هم و. پاڅېد ما ته يې لاس راکړ او د ځنډ په خاطر يې بښنه وغوښته. موسل يې، موسلو کې يې خوله ډېره خلاصه وه. ما چې څه انګېرل، نو له هغې زيات دنګ او ډنګر و. په ظاهري توګه داسې ښکارېدل چې ډېر خېټو نه دی او دا عادت هم نه لري چې رسمي جامې واغوندي. نه پوهېږم چې دی خبر و که نه چې ټول يې د يوه ډېر هوښيار سړي په توګه پېژني. په هر حال په چلن کې يې داسې څه نه ښکارېدل. ده ته مې لارښونه وکړه چې زما دفتر ته راشي، د فکس او ټايپ ماشيونونه او قهوه مې وروښودل. همدارنګه د هغه دستګاه په اړه مې هم وپوهاوه چې د کارکوونکو د کار وخت يې ټاکه. هغه باادبه و، زما خبرې يې اورېدې او بلاخره له شلو دقيقو وروسته مې خپل مشر کارکونکي ته وروپېژانده او زه ترې خپل دفتر ته راغلم.

څو ساعته وروسته مې د لومړي پوړ يوه ښکلي روستوران ته بوت چې د غرمې ډوډۍ وخورو. هلته بانکوال او وکيلان د خوړلو په وخت کې سره زيات غږېدل. له محصلينو سره د همکارۍ يوه ګټه دا وه چې کولای دې شول چې د شرکت له حسابه ښه او خوندور خواړه وخورې. ما د باراک د مشاورې په توګه دا دنده درلوده چې د شرکت له چارو سره يې آشنا کړم او داسې څه ترسره کړم چې د شرکت ټول غړي يې خوښ شي. له ټولو دوبنيو محصلينو سره همدا چارچلن کېده. ځکه کېدای شول همدا چې محصلين خپل درسونه پای ته ورسوي، نو وروسته دې په دې شرکت کې پر کار وګمارل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې دې ته پام شو چې باراک داسې څوک نه دی چې زما سپارښتنو او لارښوونو ته دې اړتیا ولري. هغه درې کاله تر ما مشر و او ژر وه چې اته ویشت کلن شي. کله یې چې په کولمبیا پوهنتون کې لیسانس کړی و، نو بیا یې څو کاله کار کولو. له دې وروسته بیا د هاروارد د حقوقو په پوهنځي کې شامل شوی و. د ده په اړه ډېر هیښنده څه دا وو چې پر ځان یې ډېر باور درلود. زه د ده په څېر نه وم، ځکه مستقیمه له پرېنستون پوهنتون څخه هاروارد ته لاړم او بیا مې کار پیدا کړ او په اوه څلوېښتم پوړ کې مې دفتر و. باراک ډېر ځایونه هم لیدلي وو. غرمنۍ کې مې دې ته پام شو چې دوه رګه دی. پلار یې یو تور پوستی کنیایي دی او مور یې سپین پوستې کانزاسۍ ده. هغوی په ځوانۍ کې سره واده کړی و، مګر ګډ ژوند یې لنډ و او سره بېل شوي وو. باراک په هونولولو کې زېږدلی او هلته لوی شوی و، خو څلور کاله ماشومتوب یې په اندونزیا کې هم تېر کړي و. هلته یې له کاغذپرانونو سره لوبې کړې وې او پتنګان یې ښکار کړي وو. کله چې له ښوونځي فارغ شوی و، نو بیا کولمبیا پوهنتون ته تللی و. دوه کاله یې د لاس آنجلس په اوکسیدنتال پوهنتون کې تېر کړي و. د شپاړسمې پېړۍ د مرتاضانو په شان یې ژوند کړی و. په ۱۰۹ سړک کې اوسېده. په کور کې په ادبي او فلسفي مطالعه کې ډوب شوی و، شعرونه یې ویلي وو او هره شنبه یې روژه نیولې وه.

هغه ورځ موږ د ځان په اړه او د خپلو کورنیو په اړه خبرې وکړې. سره ومو خندل او یو بل ته مو وویل چې ولې وکیلان کېږو. باراک ټوکي او په عین حال کې مهربانه، جدي او هوښیار و او قوي ذهن یې درلود. سربېره پر دې شیکاګو ورته د لاس ورغوی ښکارېده، ځکه ډېر پکې بلد و.

باراک یوازینی کس و چې د شیکاګو ټولې سلمانۍ، ټول کباب پلورنځي، او د شیکاګو د جنوبي برخې ټول دیني تور پوستي مبلغان یې په ښه توګه پېژندل. مخکې له دې چې د حقوقو پوهنځي ته لاړ شي، درې کاله یې شیکاګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کار کړي و او له هغه يوه خپلواک سازمان څخه يې د کال ۱۲ زره ډالره اخيستي و چې موخه يې د کليساګانو ترمنځ اتحاد و. د ده دنده دا وه چې زړې سيمې ورغوي او د هغه ځای خلکو ته کار پيدا کړي. د ده پر وينا، څو اونۍ يې هڅه کړې وه چې خلک سره راټول کړي، مګر په پای کې يوازې دولس کسان د ده په غونډه کې حاضر شوي وو. د کارګرې اتحاديې رهبرانو پر ده ملنډې وهلې وې او د تور پوستانو او سپين پوستانو هم چندان نه خوښېده. خو دی په تدريجي توګه پر دې توانېدلی و چې ځينې برياليتوبونه ترلاسه کړي. همدې موضوع ده ته هيله‌مندي ورکړې وه. ما ته يې وويل چې له خلکو سره ناستې ولاړې دا ورزده کړي چې د خلکو له ګډونه پرته په ټولنه کې بدلون نه راځي او سياسي خوځښتونو او دولتي اقداماتو ته هم اړتيا نشته.

که څه هم ما هېڅ شی په اسانۍ نه منل خو بيا مې هم دا ومنله چې باراک جدي چلن او پر ځان باور لري. خو هېڅکله مې په دې اړه فکر نه کاوه چې ملګرتيا ورسره وپالم او نژدې اړيکه ورسره ولرم. لومړی دا چې په شرکت کې تر ده بره وم، دويم دا چې له ځان سره مې ژمنه کړې وه چې نور به هېڅکله هم په عاطفي اړيکه کې ځان ښکېل نه کړم. ځکه ډېره بوخته وم او دې شان کارونو ته مې وخت نه درلود. له ټولو مهمه دا وه چې کله مو د غرمې ډوډۍ وخوړله، باراک سګرېټ راوکاږل چې دې کار يې ډېره ناهيلې کړم. يوازينی سوچ مې دا وکړ چې يوازې هماغه دوبي کې له ما سره کار کولای او خوشحالي رابښلای شي او نور بس.

له دوو اونيو وروسته، باراک تقريباً په شرکت کې په بشپړه توګه دېره شو. له غرمې وروسته به يې زما د دفتر شاوخوا کې ګزمه کوله او کله به چې زما دفتر ته راتله نو ډېر راحته به د دفتر په څوکيو کې کېناسته. داسې ښکارېدل چې کلونه کېږي چې يو بل پېژنو. له فکري پلوه ډېر سره نژدې وو. کله به چې زموږ همکارانو بحثونه کول او يا به يې ناندرۍ وهلې، نو موږ دواړو به له بڼو لاندې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ته کتل او غلي به وو. زموږ په شرکت کې له څلورو سوو زیات وکیلان وو چې یوازې پنځه یې تور پوستي وو. پر دې اساس زموږ نژدېوالی ډېر طبیعي و.

باراک له هغو دوبنیو محصلینو سره هېڅ ورته والی نه درلود چې تل به یې هڅه کوله چې له نورو سره اړیکه ټینګه کړي او د راتلونکې لپاره ځانته یو ښه کار وګوري. ډېر آرامه او خونسرده و، زما د دفتر په شاوخوا کې به یې ډېر تګ او راتګ کاوه او په دې توګه به یې خپل جذابیت لا پسې زیاتاوه. ډېر ژر له هغه څخه وغوښتل شول چې د شرکت له مهمو افرادو سره په غونډو کې ګډون وکړي. د ده نظر د بېلابېلو مسایلو په اړه پوښتل کېده او د دوبي په هماغه لومړنیو کې یې د شرکت د مدیریت په اړه یو ګزارش ولیکه چې دېرش پاڼې یې درلودې. دا ګزارش په ظاهري توګه ډېر دقیق و او په بشپړه توګه منطقي ښکارېده. له همدې امله ټولو به له یو بله پوښتل چې دی څوک دی. بله ورځ زما دفتر ته راغی، موسکا یې پر خوله. ګزارش یې زما پر مېز کېښود او کړل یې:

«د ګزارش یوه کاپي مې درته راوړه.»

ما ګزارش راواخیست او ومې ویل:

«زړه مې ډېر غوښتل چې ویې لولم.»

خو کله چې لاړ، ګزارش مې د مېز په روکه کې کېښود. په زیات احتمال پوهېده چې زه به یې هېڅکله ونه لولم. یوازې غوښتل یې چې له ما سره شوخي وکړي. په هر حال زموږ کاري زمینو توپیر درلود. ما ډېر سَندونه او ګزارشونه درلودل چې ټولو ته باید رسېدلې وای. په هر ترتیب زما او د باراک دوستي سره وغځېده. اوس مو نو په اونۍ کې یو یا دوه ځله د غرمې ډوډۍ سره خوړله او پیسې به یې په شرکت پسې حسابېدې. اوس هغه پوهېده چې د پلار او مور کور کې په دویم پوړ کې اوسېږم. په هاروارد کې زما ډېرې ښې خاطرې هغه وې چې کله مې د هاروارد په حقوقي شرکت کې کار کاوه. زه پوهېدم چې باراک په فارغ وخت کې فلسفي او سیاسی کتابونه لولي، پر دې هم پوهېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پلار يې په يوه ترافيکي پېښه کې په کنيا کې مړ شوی او ده هلته سفر کړی چې په دې اړه لا زيات معلومات ترلاسه کړي. پوهېدم چې باسکټبال لوبه يې ډېره خوښېږي او د هرې اونۍ په پای کې اوږد مزل کوي او منډې وهي او همدارنگه خپلې کورنۍ او خپلو ملگرو ته خاص درناوی لري. همدارنگه پر دې هم خبره وم چې مخکې يې ډېرې ملگرې درلودې خو اوس يې کومه ملگرې نه درلوده.

هغه وخت کې ما په شيکاگو کې له بريااليو او وړ مېرمنو سره ملگرتيا درلوده او که څه هم کاري ساعتونه مې زيات وو، مگر بيا هم له نورو سره مې ناسته پاسته خوښېده. هماغه سيدلي شرکت کې مې هم ځينې دوستان درلودل او د ثانوي دورې د وخت ملگرې مې هم وې. همدارنگه هغه دوستان مې هم و چې د کرېگ له خوا ورسره اشنا شوې وم. کرېگ نوی واده کړی و او د يوه بانکي پانگوال په توگه يې ژوند کاوه. کله به مو چې وخت درلود نو د ښار په يوه کافي کې به سره راټولېدو او يا به د اونۍ په پای کې سره يو ځای کلو او بانډو ته تلو او خوندور خواړه به مو خوړل.

کله چې د حقوقو په پوهنځي کې مې زده کړې کولې نو له دوو هلکانو سره مې عاطفي اړيکه هم درلوده. خو کله چې شيکاگو ته راگرزېدلې وم، له هېچا سره مې هم کومه خاصه دوستانه اړيکه ټينگه کړې نه وه. له دې کاره مې کومه موخه هم نه درلوده. ټولو ته مې ويلې وو چې ما ته مې دنده لومړيتوب لري. مگر گڼشمېر ملگرې مې لرلې چې په عاطفي اړيکو او واده پسې وې. د دوبي په يوه شپه کې مې باراک له خپل ځان سره يوې ډلهيزې مېلمستيا ته بوت. هغه جامې يې نه وې اغوستلې چې په کار کې يې اغوستې. سپينه کورتۍ يې پر تن وه. هغه شپه يې ځېره ځلېده، مهربانه او د جنټلمين په څېر ښکارېده. کله چې مېلمستيا ته لاړو نو له ځنډ پرته يوه ښکلې او د ښو اندامو درلودونکې نجلۍ موږ ته رانژدې شوه او له باراک سره يې خبرې پيل کړې. زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله شوم او د څښاک رااخيستلو په خاطر د نورو مېلمنو خوا ته لاړم.

شل دقيقې وروسته مې باراک وليد چې د خونې په پای کې له هماغې ښځې سره په خبرو اترو بوخت دی. له څېرې يې ښکارېدل چې غواړي ځان ترې خلاص کړي. مگر دی بالغه سړی و او خپله يې بايد له هغې مېرمنې ځان گوښه کړی وای. بله ورځ مې چې په دفتر کې وليد نو راته کړل يې: «پوهېږې چې هغې ښځې له ما څه غوښتل. هغې غوښتل چې د آسانو ليدلو ته لاړ شو، پر آسانو سپاره شو او چکر ووهو. همدارنگه د بېلابېلو فيلمونو په اړه مو هم خبرې وکړې، مگر زموږ خبرې اترې چندان ښې پرمخ لاړې نه.»

له دې وروسته پوه شوم، چې باراک عياش نه دی او زياتره د منطقي چارو، فکر کولو او سوچ کولو سړی دی. دا هغه څه دي چې ډېر کم انسانان يې زغملی شي. زما شاوخوا کې داسې پېغلې او هلکان وو چې سخت کارونه يې کول او تل په دې هڅه کې وو چې يو موټر يا يوه بنگله واخلي او غوښتل يې چې له کار وروسته يو گيلاس څښاک وڅښي او له نورو سره د هماغه شيانو په اړه خبرې وکړي. خو باراک دا خوښوله چې شپه کې يوازې واوسي او د ښاري کورنو اړوند قوانين او چارې ولولي. هغه اونۍ- اونۍ او مياشتې- مياشتې له بېوزلو خلکو سره خبرې کړې وې او هغوی خپلې ستونزې ده ته ويلې وې. ده هڅه کوله چې هغوی هيله ښوونکی راتلونکی ولري ځکه يې په دې برخه کې هڅې کولې.

اوباما ماته وويل چې يو وخت بې خياله او بې مسئوليته بنيادم و. کله چې نوی زلمی و، نو د اوهايو د اورشيندو غرونو لمنو ته تلو او هلته به يې ماري‌جونا راټولول. همدارنگه ده ويل چې د اوکسيدنتال پوهنتون په وخت کې مې له ځينو سندرغاړو لکه هندريکس او رولينگ ستونز سره مينه درلوده. بيا وروسته مې پام شو چې د ده بشپړ نوم باراک حسين اوباما دی. يعنې هغه هم تور و او هم سپين، هم افريقايي و او هم امريکايي. په مهربانۍ کې يې ژوند کاوه خو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله زیاته هوښیارۍ هم خبر و او غوښتل یې چې دا هوښیاري د خپل راتلونکي ژوند د جوړولو لپاره وکاروي. زه پوه شوم چې هغه په ژوند کې ډېر جدي دی. ټوکي و، مګر هېڅکله یې خپلې اخلاقي ژمنې او مسئولیتونه نه هېرول. د داسې موخې په لټه کې و چې ښایي دی خپله هم ترې نه و خبر. یوازې دومره ډاډه وم چې دا موخه یې له شرابو سره هېڅ همغږي نه لري. بل ځل چې خپلو دوستانو ته د مېلمستیا لپاره ورتلم، نو دی مې سره نه بېوه.

له ماشومتوبه راهیسې مې یادېږي چې پلار او مور به مې تل سګرېټ څکول. د شپې به په پخلنځي کې سره کېناستل، یو پر بل پسې به یې سګرېټونه وهل او د ورځې د پېښو په اړه به یې خبرې اترې کولې. کله به چې د بېګاه ډوډۍ وخوړل شوه او لوښي به ومینځل شول، نو دوی به بیا سره سګرېټ وهل او کله کله به یې دومره دودونه جوړول چې اړ به شول کړکۍ خلاصه کړي ترڅو کور ته تازه هوا راشي. په سګرېټ څکولو ډېر روږدي وو. حتا هغه وخت چې څېړنو ثابته کړه چې سګرېټ څکول د روغتیا لپاره ډېر زیان لري، بیا هم دوی پر دې ونه توانېدل چې ترې لاس په سر شي.

د دوی دې کار ما او کریګ ته ډېره غوسه راوسته. کله به چې دوی سګرېټ روښانه کړل نو ما او کریګ به ټوخی او پرنجی پیل کړ. کله کله به مو د هغوی سګرېټ پټول. حتا یوه ورځ مې په یاد دي چې د هغوی د سګرېټ قوطی مې له منځه یووړ. ټول سګرېټونه مې ټوټې ټوټې کړل او په کثافاتو کې مې واچول. یو ځل مې د سګرېټو پاتې شونی راواخیست په ډېره ترخه چکنۍ کې ښه ولاړه او بیا مې د دوی د سګرېټو په قوطي کې کېښود. هغوی ته به مې د ریوي سرطان په اړه معلومات ورکول او هغه ډاروونکي انځورونه به مې ورته بیانول چې په ښوونځي کې به مې لیدلي وو. د دې خبرو په واسطه مې غوښتل چې داسې یو کار وکړم چې دوی له سګرېټو راګرزوم. مګر په هر حال کلونه کلونه تېر شول ترڅو راضي شول چې سګرېټ پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باراک هم زما د مور او پلار په شان سګرېټ څکول، هغه هم له ډوډۍ وروسته یا د قدم وهلو په وخت کې یا هم کله به چې اندېښمن و. په دې ډول وختونو کې باید ده کوم څه په لاس کې نیولي وای. د نن په پرتله په ۱۹۸۹ کال کې سګرېټ څکول ډېر دود و او کاملاً عادي څه بلل کېدل. یعنې خلکو په رستورانونو، اداري دفترونو او هوایي ډګرونو کې دایم سګرېټ څکول. مګر زما او د هر عاقل بنیادم له نظره سګرېټ څکول یو ډول ځانوژنه ده. باراک پوهېده چې زه د سګرېټو په اړه څه نظر لرم. زموږ دوستي د ریښتینولۍ پر پایه رغول شوې وه او دواړه پر دې موضوع خوښ وو. په یاد مې دي، کله مو چې لومړی ځل سره ولیدل، او د غرمې ډوډۍ مو وخوړله، نو ده له ځنډه پرته سګرېټ بل کړ. ترې ومې پوښتل تا غوندې یو معقوله او هوښیاره شخص دې ولې باید داسې احمقانه کار ترسره کړي؟ زما خبره د ریښتینولۍ له مخې وه.

هغه په ځواب کې یوازې اوږې پورته وغورځولې او نور یې څه ونه ویل. پوهېده چې زه په ریښتیا یم. په دې اړه مو نور بحث ونه کړ او سره ونه غږېدو. سګرېټ څکول یوازینۍ موضوع وه چې ګواکې د بارک منطق د هغې پر وړاندې پرځېده. مګر زما او د هغه اړیکه په پټه توګه په تدریج سره ژورېده. هغه ورځ به چې دواړه بوخت و او وخت به مو نه پیدا کاوه چې سره ووینو، نو ما به له ځانه پوښتل چې هغه به څه کوي. کله به چې بیا پیدا شو، نو زه به خوشحالېدم. د ده پر وړاندې مې احساس درلود. مګر دا حساس زما د ارادې په واسطه په ژوند او دندو کې د پرمختګ په خاطر پټ شوی و. ما غوښتل چې خپل راتلونکی جوړ کړم او په دې لاره کې مې هڅې کولې چې له هر ډول هیجان او عاطفي اړیکې تېره شم. د کارکوونکو په کلنۍ ارزونه کې مې ښه وضعیت درلود. ما غوښتل چې له ۳۲ کلنۍ وړاندې په سیدلي شرکت کې اسهام ولرم. دا هغه مهم څه وو چې غوښتل مې یا مې داسې څرګندوله چې غواړم یې.

زما او د باراک ترمنځ چې کوم احساس رامنځته شوی و، ما انکارولو، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه.

یو ورځ چې کله مو خواړه پای ته ورسېدل، نو باراک وویل: «داسې انګېرم چې زه او ته باید زیات سره واوسو.» ما څرګنده کړه چې ګڼې حیرانه شوې یم او حتا داسې سوچ مې هم ذهن ته نه دی رسېدلی. ځواب مې ورکړ: «څه؟ زه او ته؟ ما خو وړاندې هم تا ته ویلي وو چې زه نه غواړم په عاطفي اړیکه کې ښکېل شم. سربېره پر دې زه ستا مشاوره هم یم.»

هغه موسک شو او کړل یې: «ښایي زما مشاوره واوسې، مګر زما رییسه نه یې... همدارنګه ډېره جذابه یې او له زړه درسره خوشحاله یم.»

بیا یې خپلې شونډې د خپل مخ له ساره سره سمې خلاصې کړې او ویې موسل. چلن یې له وقار، آرامتیا او متانته رامنځته شوی و. په راتلونکو ورځو کې یې داسې ډېر دلیلونه راوړل چې زموږ اړیکه ولې باید زیاته وي. موږ له یو بل سره همغږي یو، یو بل خندوو، دواړه یوازې وو او تا هم چا ته راښکون نه درلود او ما هم. هغه ټینګار وکړ چې بلاخره د شرکت رییسان به له ده وغواړي چې له دې شرکت سره یو ځای شي او ویې ویل چې که زه او ته سره یو ځای و، نو زیات احتمال شته چې زه به هم ډېر ژر له دې شرکت سره یو ځای شم.

ومې خندل او ومې ویل: «او هو، نو بیا زه ستا لپاره یو ډول ښکار یم. ځان ته ډېر خوشحاله یې.»

شرکت به د دوبي په اوږدو کې د خپلو کارکوونکو لپاره ځینې تفریحي او سیاحتي برنامې لرلې. موږ هر یوه ته به یو فهرست رالېږل کېده چې په خپله خوښه یو ځای انتخاب کړو. یوه برنامه دا وه چې موږ یوه تیاتر ته تلو، هلته د بېوزلانو ننداره وړاندې کېده. دې تیاتر زموږ له شرکته دومره زیات واټن نه درلود. ما خپل او د باراک نومونه په لیست کې ولیکل. په هر حال، زه د دوبنیو محصلینو مسئوله وم او ما باید زیاته هڅه کړې وای چې هغوی ته شرکت ښه ورمعرفي کړم چې له زده کړو وروسته له موږ سره کار وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاخره د تګ ورځ راورسېده، د شرکت کارونو ستړي کړي وو. تیاتر ته لاړو او د تیاتر په سالون کې د یو بل ترڅنګ کېناستو. پرده پورته شوه او غمجن پاریس مو ولید او د ننداريې لوبغاړي مو ولیدل چې سندرې ویل یې پیل کړل. یوه ساعت کې د بې عدالتیو مجموعه زموږ له سترګو تېره شوه، لکه ظلم، بدمرغي، زندان او بېوزلي. زه حیرانه وم چې دا کیسه په نړۍ کې ولې دومره مشهوره ده. ډېره ستړې شوې وم، غوسه راغلې وه او نه پوهېدم چې څه وکړم. له نیکه مرغه هماغه شېبه څراغونه روښانه شول او د پردو ترمنځ دمه راورسېده. باراک ته مې وکتل. دی په خپله څوکۍ کې کاملاً لاندې تللی و او خپله څنګله یې پر څوکۍ تکیه کړې وه او د شهادت ګوته یې پر خپل تندي ایښې وه. ترې ومې پوښتل «فکرونه وهې؟»

ما ته یې وکتل او ځواب یې راکړ: «څومره مزخرفه ننداره، همداسې نه ده؟»

بیا پورته شو او سیده کېناست او کړل یې: «څنګه ده چې له دې ځایه لاړ شو. څه مجبوره خو نه یو چې تر پایه کېنو.»

په عادي وختونو کې مې هېڅکله داسې کار نه کاوه. زما لپاره دې ډېر اهمیت درلود چې نور وکیلان به زما په اړه څه فکر وکړي چې ومې ګوري څوکۍ مې خالي ده او له هغې ځایه تللې یم. هر څنګه چې کېدل نو د بېوزلانو غمجنه موزیکاله ننداره مې زغمله او ټولنیز قواعد مې نه تر پښو لاندې کول. مګر هغه ورځ هر څنګه چې وو د وکیلانو، مشاورانو او محصلینو له منځه راپاڅېدم. سالون کې شورماشور و او موږ له تیاتر څخه راووتو. کله چې تازه هوا ته ورسېدو، نو اسمان د تیاره کېدلو په حال کې و. د زړه له تله مې ژوره ساه وایستله. باراک په خندا شو.

ترې ومې پوښتل: «اوس چېرته لاړ شو؟»

راته کړل یې: «څنګه ده چې یو څه وڅښو!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تل په شان زه وړاندې شوم او هماغه يوې نژدې کافې ته لاړو.

باراک تل آرامه پر لاره تلو او هېڅ بېړه يې نه کوله. برعکس که ما به کوم کار هم نه درلود، مګر بيا به هم په بېړه تلم. هغه ورځ مې پر ځان فشار راوړ چې ورو لاړه شم ترڅو وکولای شم چې د هغه ټولې خبرې واورم. ما خپل ژوند کې تل هڅه کړې چې خپل کارونه مرتبه او منظمه او د يوې برنامې له مخې ترسره کړم. اوس پوهېږم چې هغه وخت مې ولې په ناخودآګاه توګه د باراک غوښتنې منلې. هغه د يوه توپان په څېر و چې له ځانه سره يې هر څه وړل.

څو ورځې وروسته باراک له ما وغوښتل چې د کباب خوړلو يوې مېلمستيا ته ورسره لاړه شم. مېلمستيا د ښار شواخوا په يوه بنګله کې جوړېده چې زموږ يوه لوړپوړي وکيل نيولې وه او په خپله بنګله کې يې لمانځله چې د سين د ساحل ترڅنګ وه. هوا پاکه او لمرينه وه او موسقي هم ازانګې کولې. خدمتکارانو خواړه راوړل او ووېشل شول، مېلمانه هم له يو بل سره غږېدل او د هغې بنګلې ښکلاوې يې ستايلې. د کور په هره برخه کې د شتمنۍ او هوساينې نښې نښانې ښکارېدې. باراک تر اوسه هم نه پوهېده چې له ژونده څه غواړي او دا مسلک به په راتلونکي کې هغه چېرته رسوي. خو زه ډاډه يم چې زياته شتمني يې نه خوښېده او پسې منډې ترړې يې نه کولې. له هر څه زياته غوښتنه يې دا وه چې د ټولنې لپاره يو ګټور او اغېزمن کس واوسي. په مېلمستيا کې مو د دوو دوستانو په څېر خښاک کاوه، له خپلو همکارانو سره غږېدو او برګر او سلاټه مو خوړل. کله کله به سره بېل شوو، مګر بيا به سره يو ځای شو. هغه نازونه کول او ما به هم په ناز ځوابونه ورکول. څو کسه د باسکټبال لوبې ځای ته ورغلي وو او دا لوبه يې کوله. باراک هم دوی ته ورغی. هغه د شرکت له ټولو کارکوونکو سره ښه اړيکه درلوده، که پخواني وو او که اوسني. مديران يې په کوچني نامه يادول. باراک وړاندې لاړ او لوبه يې پيل کړه. په ډېر مهارت يې توپ رااخيسته او حرکت يې کاوه او بيا يې توب په سبد کې ورغورځاوه. ما د يوه سړي له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مېرمنې سره خبرې کولې چې مېلمستیا ته راغلې وه خو سترګې مې په اوباما کې وې او داسې فکر مې کاوه چې دی په هر څه پوهېږي او زما سیال دی. هر څه ته حیرانه وم.

کله چې لمر ولوېده، په موټر کې کېناستو او ښار ته راروان شوو. داسې مې احساسول چې په وجود کې مې نوی شور او نوی هیجان راټوکېدلي. جولای میاشت وه او خبره داسې وه چې کېدی شول اوباما په اګست میاشت کې دا ځای پرېږدي او حقوق پوهنځي ته وروګرزي. بیا به معلومه نه وي چې ژوند به دی کوم لوري ته روان کړي. په موټر کې مو هغه خبرې وسپړلې چې په مېلمستیا کې نورو کړې وې. دا خبرې هم د تېر په شان له ټوکو او خنداوو سره مل وې. مګر د مینې ګرمي مې په خپل وجود کې احساسوله. د موټر په کوچنۍ فضا کې، هغه ځان راټول کړی و او خپله څنګله یې پر سوچبورډ اېښې وه او زنګون یې زما لاس ته نژدې و. هماغه شان چې د بایسکېلونو او د پلي تګ او منډو وهونکو له څنګه تېرېدو له ځانه سره مې فکر وکړ چې آیا کولای شم چې د هغه په اړه کوم فکر ونه کړم؟ آیا د ده په اړه مې چې کوم حس درلود، دې حس کولای شول چې زما کاري ودې او پرمختګ ته زیان ورواړوي؟ په هېڅ شي ډاډه نه وم. نه پوهېدم چې څه سم دي او څه ناسم؟

باراک په هایدپارک کې په یوه اپارتمان کې اوسېده. دا اپارتمان د ده یوه ملګري کرایه کړی و. کله چې د ده کور ته نژدې شوو، نو زما هیجان لا پسې زیات شو. داسې ښکارېدل چې ګنې یوه ناڅاپي څه ته په تمه یم. هڅه مې وکړه چې پر احساس مې پوه شم. ښایي هغه هم همداسې و. یا ښایي ما ته یې د یوې نجلۍ په سترکه کتل چې په کولر لرونکې موټر کې ورسره وي او هر وخت هغه څه ورسره کولای شي چې زړه یې غواړي. یعنې چکر ورسره وهي او تفریح ورسره کوي.

بلاخره په هماغه ګنګسکوونکو او مبهمو فکرونو کې مې موټر د ده د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخنګ ودراوه. هماغه شان آرامه ناست و. پایله دا چې باراک وویل: «که دې زړه وي راځه چې آیسکریم وخورو؟»

ژر پوه شوم چې دا ځل مې زړه نه غواړي چې خپله مخه ونیسم. تصمیم مې درولود چې راحته واوسم او له ژونده خوند واخلم. په داسې ګرم ښار کې لمر په ډوبېدو و چې د زړه له تله مې ورسره مینه درلوده. د باراک کور ته نژدې یو آیسکریم پلورنځی و. په قوطیو کې مو دوه آیسکریمونه واخیستل او هماغلته نژدې یوه څنګ کې کېناستو او د آیسکریمو خوړل مو پیل کړل. کله چې آیسکریم پای ته ورسېدل، نو داسې ښکارېدل چې ګنې باراک زما په هغه دروني احساس خبر شوی چې د ده په اړه یې لرم. ماته یې وموسل او رانه ویې پوښتل: «مچې درنه اخیستلی شم؟»

له دې خبرې سره سم مې مخ وروړاندې کړ او هغه ماته ګرم او خوندور حس راپه برخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

همدا چې د احساساتو له مخې مې پردې لرې کړې، نو هر څه جاري شول لکه مينه او محبت او حيراني او قدرداني. د ژوند او دندې په اړه مې چې هر ډول اندېښنه له باراک سره لرله په يوې مچې له منځه لاړه او ناڅاپه مې احساس کړل چې زړه مې غواړي ډېر يې وپېژنم. دی يوه مياشت وروسته هاروارد ته بېرته ورستنېده. ما وپتېيله چې له دې فرصته ګټه واخلم. مګر زړه مې نه غوښتل خپل ملګرى هغه کور ته راولم چې لاندې يې زما مور او پلار دي. پر دې اساس، د شپې به د باراک په اپارتمان کې وو. د ده کور د يوې ودانۍ په دويم پوړ کې و. لاندې کوڅې يې زيات شورماشور درلود. د کور خاوند يو محصل و چې په شيکاګو پوهنتون کې يې زده کړې کولې. ښکاره وه چې خپل اپارتمان يې هم په دويم لاس څوکيو او مېزونو ډک کړی و. کور کې يو کوچنی مېز او څو لق او بوق څوکې وې. په کوټه کې يوه ستره توشکه ښکارېده. د خونې غولی له کتابونو او ورځپاڼو ډک و. باراک به خپله کورتۍ د پخلنځي په څوکۍ راځوړندوله. د ده په يخچال کې کم خواړه وو. کور چندان راحته او هوسا نه و. مګر موږ هغه وخت هرڅه ته په عاشقانه ليد کتل. ډېر ژر مې هلته هوساينه حس کړه.

باراک ډېر ژر پرځان ورمينه کړم. ده له هېڅ يوه هغه کس سره ورته‌والی نه درلود چې مخکې مې ملګري وو. د ده په څنګ کې مې د امنيت احساس درلود. ډېر مينه‌ناک و او تل يې ويل چې زه ښکلې او جذابه يم. د ده دې چلن ماته خوندور احساس راکاوه. دی ما ته په کيسو کې د هغه آس په شان و چې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکر يې درلود. داسې چې انګېرل مې هم نه چې دا هر څه دې واقعيت ولري. هغې هېڅکله د کور اخيستلو، موټر اخيستلو، بوټونو اخيستلو او کاليو اخيستلو په اړه خبرې نه کولې. خپلې زياتره پيسې يې په نوو کتابونو مصرفولې. د کتاب لوستلو له لارې به يې هڅه کوله چې ځان قوي کړي. شپه کې به يې تر ډېره کتابونه لوستل. کله ناکله به زه ويده شوم او ده به هماغه شان مطالعه کوله. تاريخي کتابونه، ژوندليکونه او حتا د توني موريسون رومانونه يې لوستل. د ورځې په اوږدو کې يې څو ورځپاڼې هم لاندې باندې کولې. پر نويو کتابونو به چې نيوکې کېدې، هغه به يې لوستلې. کله به چې د باسکټبال سيالۍ وې، نو ده به د آمريکايي ټيمونو لوبې کتلې. څنګه يې چې د لهستان د انتخاباتو په اړه ښې خبرې کولای شوې، داسې خبرې يې د فلمونو او د هغې د نقد په اړه هم کولې.

د ده کور کولر نه درلود. موږ به د شپې اړ و چې کړکۍ خلاصې کړو. په دې توګه سکوت به مو تر خپلې آرمتيا ځاراوه. هغه مهال به ۵۳ سړک د شپې تر نيمايي برخې پورې له موټرو، موټرسايکلونو او خلکو ډک و او شورماشور به يې درلود. تقريباً هر يو ساعت وروسته به د پوليسو هارنګونه اورېدل کېدل. يا به د هغه چا غږونه اورېدل کېدل چې سره ښکر په ښکر به وو. دا ډول شورماشور ماته د يوه خيال په څېر و، مګر باراک هغې ته هېڅ پام نه کاوه. ګواکې داسې ښکارېدل چې په ډېره راحته توګه د دوينا له شورماشور سره غاړه غړې دی. يو ځل د بيرون شورماشور راويښه کړم او ومې ليدل چې باراک چت ته ګوري او د سړک څراغونو د ده د مخ نيمايي برخه روښانه کړې. خپه او انديښمن ښکارېده؛ داسې ښکارېدل چې په ذهن کې يې له کوم شي سره جګړه ده. ښايي زموږ اړيکه به وه، يا ښايي د وفات شوي پلار له امله به و. ورو مې ترې وپوښتل: «د څه په اړه سوچ کوې؟»

مخ يې راواړاوه، موسک شو او ويې ويل: «د خلکو د اقتصادي نابرابرۍ او بې عدالتۍ په اړه مې فکر کاوه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تدریجي توګه پوه شوم چې د باراک ذهن د ځینو موضوعاتو په اړه فکرونه کوي. هغه تل د ټولنې د سترو مشکلاتو او مسایلو په اړه فکر کاوه. د ده دا کار ماته ډېر نوی و. تر هغې ورځې مې زیات داسې مهم کسان پېژندل چې د مهمو مسایلو په اړه یې فکرونه کول، مګر هغوی یوازې د خپلې دندې، کار او همدارنګه د خپل کور د اړتیاوو په اړه فکرونه کول. باراک له دوی سره توپیر درلود. ده نه یوازې د خپلو ورځنیو اړتیاوو په اړه فکر کاوه بلکې د شپې به یې په ډېرو کُلي موضوعاتو هم فکر کاوه.

هره ورځ به چې په سیدلي شرکت خپل شیک او ساده دفتر ته ورګرزېدم، نو خپل خیالونه به مې شاته پرېښودل او د پېرودونکو په چارو به بوختېدم چې هېڅکله مې هم نه لیدل. باراک به هم د دهلېزه ها بل پلو ته په خپلو دوسیو بوختېده او کله به یې چې همکارانو په کار کې پرمختګ لیده نو هره ورځ به یې د هغه ستاینه کوله.

همدارنګه زه خپلې اړیکې ته اندېښمنه وم او غوره مې بلل چې هغه له خپلو همکارانو پټه وساتم. که څه هم دا یو سخت کار و. خو نه کېده چې پټه شي. د مثال په توګه زما مرستیاله لورین ځکه پوهېده چې کله به باراک زما دفتر ته راغی، نو ماته به یې معنالرونکي کاته کول او موسک به و. لومړنۍ شپه چې د مېره او مېرمنې په توګه بهر ته وتلي و او یو بل مو سره مچې کړي وو، نو یوه چا غافلګیره کړو. له موزیمه تازه راوتلي و. غوښتل مو د سپایک لي جوړ کړی فلم «کار سم ترسره کړه» ووینو چې ناڅاپه د شرکت یوه لوړپوړي چارواکي او د ده مېرمنې ولیدلو. دوی په نوبت کې ولاړ و. له موږ سره یې سترې مشې وکړل. د دوی چلن ډېر صمیمانه و، مګر زموږ د اړیکې په اړه یې له موږه څه ونه پوښتل.

دا وخت نو کار فرعي اړخ موندلی و. همدا چې د وکالت له دفتره به خلاص شوو، نو رسمي جامې به مو بدلې کړې او په لنډو جامو کې به هایت پارک ته تلو، هلته به مو خواړه خوړل او خبرې اترې به مو کولې. د موسقي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

البومونو د یوې یوې سندرې په اړه به مو بحث کاوه. باراک نو اوس د هېڅ شي په اړه اندېښنه نه درلوده او مهربانه آواز او زړه راښکونکي کاته یې درلودل.

مور د یو بل په اړه هره ورځ نوي شیان کشفول. د مثال په توګه، د باسکټبال بېلابېل ټیمونه مو خوښېدل، ما د کاپي ټیم پلوي کوله او هغه د وایټ ساکس ټیم سرسخته پلوی و. زما مکروني او برګر خوښېدل، خو هغه دا شان خواړه هېڅ نه خوښول. د هغه له جالبو او په عین حال کې له غمجنو فیلمونو سره جوړه وه، په داسې حال کې چې زما رومانټیک او کومېډي فیلمونه خوښېدل. هغه چپی و او په چپ لاس یې ښه لیکل کول، خو زه ښۍ لاسې وم او په ښي لاس مې لیکل کول چې بد خط مې هم درلود.

مخکې له دې چې یوه میاشت وروسته باراک بېرته کمبریج ته ورستون شي، نو مور خپلې ټولې خاطرې سره شریکې کړې. له ماشومانه لوبو نیولې د نوي زلمیتوب تر تېروتنو او ناکامیو او ژر تېرېدونکو عاشقیو پورې چې بلاخره مور یې یو بل ته ورسولو. پر باراک باندې زما تېر ژوند اغېز وکړ چې په یوکلید سړک کې مې له خپل ورور کرېګ او خپلې مور او پلار سره په یوه کوچني اپارتمان کې تېر کړی و. دا په داسې حال کې وه چې ده په دې کلونو کې په بېلابېلو کلیساګانو کې خدمت کړی و او له همدې امله یې دیني آدابو او لمانځنو ته اهمیت ورکاوه. مګر سنتي انسان نه و. له هماغې پیله یې راته څرګنده کړه چې رسمي واده ورته له یوه غیرضروري کار پرته بل څه نه ښکاري.

سم مې په یاد نه دي چې دی مې په هماغه دوبي کې خپلې کورنۍ ته وروپېژانده او که نه . خو کرېګ وایي چې هو هماغه دوبی و.

کرېګ هماغه شپه د مور او پلار لیدلو ته راغلی و. له دوی سره په چوتره کې ناست و. زه پورتني پوړ ته لاړم چې خپل ځینې اړین شیان راواخلم. په دې مهالي واټن کې کرېګ له باراک سره خبرې کړې وې. د پلار مې هغه خوښ شوی و. خو فکر یې نه کاوه چې زه دې پرې زړه بایلم. ځکه مخکې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلونو ځلونو ليدلي وو چې د لېسې د دورې له ملګرو سره به مې د پرېنستون پوهنتون په انګړ کې خدای پاماني کوله. یا څنګه مې هغه کوين پرېښود چې د فوټبال د ټيم ټوکمار و. پلار او مور مې پېژندلم او پوهېدل چې څنګه مې د ژوند کنټرول په خپل لاس کې دی او پر دې هم پوهېدل چې د خپلې دندې او راتلونکې لپاره څومره هڅه کوم.

کرېګ وايي هغه ورځ چې کله پلار زه او باراک ليدلو چې سره لرې کېږو، نو سر به يې د خپګان له مخې ښوراوه او ورو يې کرېګ ته ويلي وو: «افسوس افسوس، ښه هلک دی، مګر پوهېږم چې ميشل به له هغې سره زياته پاتې نه شي.»

که زما کورنۍ د يوې مربع په شان وه، د باراک کورنۍ بيا د يوه پېچلي هندسي شکل ښه درلوده چې بعدونه يې تر سمندرګيو هم ها خوا ته کاږل شوي وو. هغه کلونه کلونه هڅه کړې وه چې خپل نيکونه وپېژني.

مور يې د هاوايي وه او آنا دانهام نومېده. نوموړې په ۱۹۶۰ کال کې په شپاړلس کلنۍ کې پر يوه هلک مَيَنېږي چې باراک اوباما نومېږي. هلک کنيايی وي او دوی دواړه په ښوونځي کې زده کړې کوي. مګر ډېر ژر يې پام کېږي چې هغه په نايروبي کې يوه بله مېرمن هم لري، نو ژر ترې بېلېږي او د جاوې له يوه ځمک پېژندونکي سره واده کوي چې لولو ستورو نومېږي او جاکارتا ته ځي. دا کوچنی باراک اوباما هم له ځانه سره وړي چې شپږ کلن وي.

باراک راته ويلي چې په اندونزيا کې خوشحاله و او له خپل پلندر سره يې ښه اړيکه درلوده. مګر مور يې زده کړو ته په اندېښنه کې وه. له همدې امله يې يوه خصوصي ښوونځي ته استوي او اړ کېږي چې له خپل پلار او خپلې مور (يعنې د باراک مورني نيا او نيکه) سره يې پرېږدي چې ورسره واوسي. مور يې بېرته اندونزيا ته ځي او بيا کله ناکله هاوايي ته هم ورځي چې خپل زوی ويني. مګر کله چې باراک لس کلن کېږي نو مور يې د تل لپاره هاوايي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي. پلار یې یو دایم‌الخمره سړی و او د ده په ستړېدلو کې هېڅ ونده نه لري. البته هغه هم ښه ذهن لري او ښه هوښیار وي.

له دې بدچانسیو سره سره، باراک په ماشومتوب کې ډېره مینه لیدلې وه. نیکه او نیا یې پر ده او د ده پر میرنۍ خور مایا باندې مینان و او مور یې که څه هم په جاکارتا کې ژوند کاوه، خو له هغوی سره یې ډېره مینه درلوده. همدارنګه باراک وویل چې زما یوه بله میرنۍ خور هم شته چې نایروبي کې ژوند کوي. له دې هر څه سره سره، د ده برخلیک د دې باعث شوی و چې پر ځان باور ولري او خوشبینه ستر شي او که څه هم په ناخوالو کې ستر شوی و مګر پر دې توانېدلی و چې بریا خپله کړي او په خپل ژوند کې کلک او هوډمن واوسي.

د جولای یوه نمجنه شپه وه، باراک غوښتل چې د خپل یوه پخواني ملګري مرستې ته ورشي، زه هم ورسره ملګرې شوم او یو ځای او ورسره لاړم. ملګري یې ترې غوښتي و چې د وینا په خاطر دې په جنوبي ساحل کې د تور پوستانو یوې ځانګړې کلیسا ته لاړ شي. دا کلیسا د بېوزلو په سیمه کې وه. باراک د هغه وړاندیز په مینه ومانه. ځکه دا داسې کار و چې دی یې خپلې پخوانۍ دندې ته بېرته ورستناوه. څو کاله یې په دې برخه کې کار کړی و. دواړه له هماغه اداري جامو سره کلیسا ته ورغللو. په زینو کې ښکته او ځمکتل ته وردننه شوو چې ټیټ چت یې درلود او په یوه یا دو سپوږمیزو ګروپونو روښانه شوی و. کابو پنځه لس کسان څوکیو کې ناست وو چې اکثره یې مېرمنې وې. ګرمي ډېره وه، ټولو ځانته پکې وهلې. زه همدا چې کلیسا ته وردننه شوم نو په هماغه وروستۍ لیکه کې کېناستم. باراک وړاندې لاړ او ټولو ته یې سلام وکړ.

د ناستو کسانو باور و چې هوښیار ځوان ورغلی ځکه سر تر پایه یې وارزاوه چې وګوري آیا د ارایه کولو لپاره باارزښته څه لري او که نه؟ د هغه ځای فضا د روبي تروري د موسیقۍ ښوونتون ته ورته وه چې زه په ماشومتوب کې ورسره اشنا شوې وم. کومې ښځې چې هلته راټولې شوې وې، اکثره یې مجردې

(c) ketabton.com: The Digital Library

میندې او یا هم نېکوکاره نیاوې وې. دوی هغه وخت د خلکو مرستو ته ورتلې چې هېڅوک به هم د مرستې لپاره نه وو.

باراک خپله کورتۍ د یوې څوکۍ په شا کې راځوړند کړه او بیا یې خپل لاسي ساعت له لاسه راوایستو او مخکې یې پر مېز کېښود چې حواس یې راټول وي.

لومړی یې ځان معرفي کړ. بیا یې له هغوی سره خبرې پیل کړې چې شاوخوا یو ساعت یې ادامه درلوده. د هغه ځای له خلکو یې وغوښتل چې په هغه سیمه کې د خپل ژوند د ستونزو او اندېښنو په اړه خبرې وکړي. بیا یې خپله کیسه هم وکړه. ده غوښتل هغوی پر دې پوه کړي چې زموږ ټولو ستونزې سره ګډې دي او که له یو بل سره اتحاد ولرو نو خپلې ټولې ناراضیتۍ به کابو او پر یوه ښه څه بدلې کړو. ده وویل چې که څه هم دوی په کلیسا کې یوه ډېره کوچنۍ ډله ده، مګر کولای شي چې یو ښه سیاسي ځواک رامنځته کړي. البته پر دې یې ټینګار وکړ چې هغوی باید دقیقه برنامه ولري او بیا خپلو ګاونډیانو ته ورشي چې خبرې یې واوري او د هغوی باور او اعتماد راجلب کړي. یعنې اړینه وه چې هغوی ناپېژاندو او بېوزلو ته ورشي او له هغوی څخه وخت وغواړي او ورسره خبرې وکړي او یا هم ښایي چې څه نا څه پیسې ترې واخلي، مګر په دې لار کې د دې امکان هم و چې بیا بیا «نه» کلمه واوري. مګر باراک هغوی ډاډه کړل چې د دوی دا چلن به حتماً ګټه ولري. هغوی ته یې وویل چې وړاندې یې له داسې یوې ډلې سره کار کړی و چې پر دې بریالي شوي وو چې زیاتې رایې راجلبې کړي. بیا یې هغوی ته وویل چې ټول د ښار مسئولینو ته ورشئ او د ککړتیاوو په اړه یې خبر کړئ چې ښاروال پر دې راضي کړي چې په دې برخه کې یو سیمه‌یز ښوونیز مرکز تاسو ته رامنځته کړي.

زما څنګ کې یوه پنډه مېرمن ناسته وه. دې خپل نوی زېږېدلی ماشوم پر زنګنو اچولی و او زنګاوه یې. له څېرې یې ښکارېدل چې پر باراک ملنډې وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ګواکې داسې ښکارېدل چې وايي: «ته څوک يې چې موږ ته وايې چې څه وکړو؟»

مګر باراک داسې ونه نه وه چې دا شان بادونه يې ولړزوي او دا ډول ملنډې يې ناراحته کړي. په هر حال هغه يو افسانوي آس و چې يوه شاخ يې درلود، عجيبه نوم يې درلود، هيښنده کورنۍ مېراث يې درلود او نژادي اصالت يې نامعلومه و. پلار يې ورک و، مګر ماغزه يې پياوړي وو او دا عادت يې درلود چې هر چېرې لاړ شي ځان ثابت کړي.

مېرمنو ته چې ده څه وويل، دوی پرې چندان راضي نه شوې او هيله مندې هم نه وې. روزلند سيمې زياتې ناخوالې زغملې وې. د سپين پوستو کورنيو له مهاجرته نيولې د پولادو د صنايعو تر رخصتېدو پورې او نورې ستونزې يې دا وې چې د ښوونځيو وضعه خرابه شوې وه او د نشه‌يي توکو راکړې ورکړې وده کړې وه. باراک ماته ويلي و چې دا پرلپسې ناکامۍ د خلکو د نااميدۍ باعث شوي وې. په ځانګړې توګه د تور پوستانو. زه پر دې ښه پوهېدم. ما دا خپګان او ناهيلي په خپله سيمه او کورنۍ کې هم ليدلي وو. دواړو نيکونو مې ژور خپګان درلود او له ژونده ناراضه وو. زموږ په ښوونځي کې زموږ د دويم ټولګي ښوونکې ناهيلې و. ګاونډيان مو هم ناهيلي و، ځکه نور يې د خپل کور د مخ چمنونه نه پالل او همدارنګه له دې هم ناهيلي و چې کله يې ماشومان له ښوونځي راځي، بايد چېرې لاړ شي، هغوی په پاکۍ کې هم ناهيلي و، ځکه کثافات او د څښاک بوتلونه يې هرچېرې غورځول. دا ناهيلي زموږ د ټولو په چلن کې وه. باراک کاملاً هوښيار و چې د خلکو ناهيلي او لنډپاري ونه رټي، هغه غوښتل چې د هغه تير په شان واوسي چې د دې خلکو د ناهيليو، بېچارګيو، بېوزليو، بدمرغيو او ظلم او زياتي زړې د دوی په زړونو کې خښ کړي، يوې ښې راتلونکې ته يې هيله‌من کړي چې په دې لار کې مبارزه وکړي او بريالی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د توروالي تحقیري اړخونو هېڅکله پر ما اغېز نه دی کړی. زه داسې لویه شوې وم چې مثبت فکر وکړم. په مینه ستره شوې وم او ښایي چې دا زما د پلار او مور هڅې وې چې غوښتل یې ماشومان یې بریالي واوسي. ما په لاریون او د سانتیتا په څنګ کې، د دې د پلار خبرې اورېدلې وې چې ویل یې هېڅکله خپل غرور ونه بایلئ. زما موخه تل دا وه چې وړاندې وګورم او راتلونکې ته هیله‌منه واوسم. د دوو پوهنتونونو اسناد مې اخیستي و او په سیدلي اند اوستینګ شرکت کې مې دفتر درلود. پلار او مور او نیا او نیکه مې راباندې فخر کاوه. خو کله مې چې هغه ورځ د باراک خبرې واورېدې، نو پام مې شو چې هغه د داسې څه هیله لري چې تر دې هم ورهاخوا دي. هغه غوښتل ټولنه وژغوري. د ده ځانګړي لیدلوري پر ما اغېز وکړ او پام مې شو کومې ښځې چې هلته په غونډې کې وې، یو په بل پسې یې د موافقت په توګه د باراک خبرو ته سرونه وښورول او ویې ویل چې سمه ده.

بلاخره په خونه کې ناستو کسانو ته باراک په لوړ غږ وویل چې: «کومه غوره ده، آیا دا غوره ده چې همدا دونیا مو چې واک کې ده، ورسره سازش وکړو، که لستوڼي بډ وهو او د یوې ښې دونیا د جوړولو لپاره هڅه وکړو؟» دا جمله د ټولو مبلغانو او سیاستوالو په ښوونیزو لیکلو مسودو کې وه او کلونه کېږي چې زما په یاد هم پاتې چې باید غوره دونیا ورغوو. زما تر څنګ چې کومه پنډه مېرمن ناسته وه، د باراک خبره یې سمه وبلله او په هیجاني غږ یې وویل :«هو، سمه ده، همدا کار باید وکړو.» د اګست میاشتې نیمایي ته چې ورسېدو نو مخکې له دې چې باراک د حقوقو پوهنځي ته لاړ شي، ماته یې څو څو ځله په ټینګار سره وویل چې فکر کوي راباندې مَیَن شوی. دا ګډ حس ډېر چټک او په طبیعي توګه د دواړو په وجود کې غځېدلی و. دا په داسې حال کې وه چې یوازې څو میاشتې کېدې چې موږ سره پېژندل او دومره عاقلانه هم نه ښکارېده، مګر هر څه چې وو، موږ یو پر بل مَینان شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ۹۰۰ مایلو زما او د ده تر منځ واټن رامنځته کړی و. باراک باید په پوهنتون کې دوه کاله نورې زده کړې هم کړې وای. ده ماته ویلی و چې له هغې وروسته یې زړه غواړي په شیکاګو کې ژوند وکړي. هغه دا تمه نه درلوده چې زه خپله دنده پرېږدم او د هغه خوا ته ورشم. په سیدلي شرکت کې ما حساس پړاو تېراوه. ډېر ژر وه چې څرګنده شي دا څو میاشتې چې ما کار کړی، نو آیا زما کارونو او برياوو ته په کتو سره ممکنه ده چې زه د هغوی همکاره شم. څنګه چې ما هم په پوهنتون کې د وکالت برخه لوستلې وه، نو پوهېدم چې پر باراک به څومره بیروبار و. سربېره پر دې، کمه موده کېده چې هغه د هاروارد د حقوقي مجلې چلوونکی هم ټاکل شوی و. دا یوه مهالنۍ مجله وه چې د محصلینو له خوا خپرېده او د هېواد مؤثقه حقوقي خپرونه شمېرل کېده. د هغې مجلې د چلوونکي په توګه کمارل کېدل، خپله یو ستر افتخار و، مګر په عین حال کې یې د یو چا پر اوږ دروند پېټی هم وراېښوده.

اوس نو یوه لار پاتې وه چې اړیکه سره وساتو، هغه هم تلیفون و. په ۱۹۸۹ کال کې ملفون نه و چې یو بل ته مسجونه واستولای شو. پر دې اساس د شپې به چې کله ستړي او هلاک له کاره کور ته راستنېدو او خوبوړي به وو، نو په تلیفون کې به مو خبرې کولې. البته باراک له تللو وړاندې راته ویلي وو چې لیک لیکل ورته ډېر راحته دي.

په ټول دوبي کې مو د تلیفون له لارې سره خبرې کولې. زړه مې نه غوښتل چې خپله مینه پوستخانې ته وروسپارم. ځکه دوی ډېر ورو وو او چټک حرکت یې نه کاوه. مګر باراک خپل احساسات د لیک له لارې هم ابراز کولای شوای. په واقعیت کې هغه د لیک له لارې له خپلې مور سره هم اړیکه درلوده. مګر زه به د یکشنبې په شپه همېشه د ماښام د ډوډۍ د خوړلو لپاره د خپلې کورنۍ غړو لکه مور او پلار ته ورتلم او دا مې خوښېدل چې په مستقیمه توګه له ورسره خبرې وکړم. زموږ کورنۍ اجتماعي کورنۍ وه او خبرې اترې یې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښېدې. کمه موده کېده چې پلار مې خپل موټر پلورلی و او د هغې پر ځای يې ټونس غوندې موټر پېرلی و چې ناتوانۍ ته يې په کتو سره وکړلای شي چې په راحتۍ پکې سپور شي. هماغه موټر کې به د خپلو خپلوانو کره تلو چې هغوی ووینې. زموږ دوستان او خپلوان به هم همېشه یوکلید سړک ته راتلل چې زما مور او پلار ووینی او ورسره خبرې وکړي. ما باراک ته وویل د دې لپاره چې زموږ اړیکه پرې نه شي، نو ښه ده چې له تلیفون سره روږدی شي. هغه ته مې په ټوکه وویل: «که داسې وي چې له تا سره خبرې ونه کړم، نو بیا ځم بل څوک پیدا کوم چې خبرې مې واوري.» په دې توگه که څه هم ډېر بوخت وو، مگر له يو بل سره تلیفوني غږېدو او ورځنۍ پېښو به مو يو بل ته بیانولې چې راپېښې شوې به وې. دا چې ده به د ټولو شرکتونو مالیاتي قواعد او قوانین لوستل او یادول، نو زما زړه به پرې سوزېده او ورته ویل به مې چې زه د کار ټولې ستړیاوې په فټنس کې له منځه وړم. دواړو به سره خندل. که څه هم دا وخت زموږ له اړیکو میاشتې تېرې شوې وې، مگر په احساساتو کې مو بدلون نه و راغلی او لا نور هم سره نژدې شوي وو.

سیدلي حقوقي شرکت کې زه د شیکاگو د استخدام د برخې غړې شوې وم. دنده مې دا وه چې د دوبنیو کارونو لپاره د هاروارد د حقوقو د پوهنتون ځینې محصلین د مرکې له لارې پر کار وگمارم. یو پنډ لارښود کتاب هم راکړل شوی و چې د هېواد د ټولو حقوقي شرکتونو نومونه پکې ثبت وو او ماته ویل شوي و چې دا ټول شرکتونه غواړي د هاروارد پوهنتون د وکالت څانگې محصلین ځانته ورجذب او پر کار وگماري. یعنې هغه وخت به چې هر چا په هاروارد کې زده کړې کولې، نو په ښار او هره حقوقي برخه کې يې چې زړه و، هلته پر کار گمارل کېدلای شوای. که هغه په دالاس کې یو ستر حقوقي شرکت وای، یا هم په نیویورک کې د معاملاتو د لارښوونې کوم یو آژانس. یوازې اړتیا وه چې چېرته د مرکې غوښتنه وکړي. که له مرکې وروسته څوک منل کېدل، بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو یوې مېلمستیا ته بلل کېدل چې د الوتکې آسانتیاوې یې هم لرلې او همدارنګه په پنځستاره هوټل کې یوه خونه هم ورکول کېده. کله چې زه هم په هاروارد کې وم، له دې فرصته مې ګټه واخیسته او په کالیفرنیا کې مې د یوه حقوقي کار غوښتنلیک وړاندې کړ. زړه مې غوښتل چې دا ښار ووینم.

اوس چې د سیدلي شرکت کارکوونکې او د ګمارنې مسئوله وم، نو زړه مې غوښتل چې خلک نه یوازې د هوښیارۍ او توانایۍ پر اساس وګمارم، بلکې یوازې تور پوستې مېرمنې غوره کړم. د ګمارنې ټیم کې له ما پرته یوه بله تور پوستې مېرمن هم وه. هغه زما همکاره او تر ما لوړپوړې وه، مرسدس لاین نومېده او ترما لس کاله مشره وه. موږ صمیمي ملګرتیا درلوده. زه او هغه سره همغږې وو چې د انتخاب ساحه مو باید پراخه کړې وای. تر هغې وخته د کار غوښتنه داسې وه چې یوازې د هاروارد، ستنفورد، شیکاګو او ایلینوی د پوهنتونو د حقوقو د څانګې محصلین باید ومنو. دې کار د هر ډول تنوع مخه نیوله. ټولو حقوقي دفترونو او شرکتونو هم همدا ستونزه درلوده. د هېواد د یوې حقوقي مجلې په یوه ګزارش کې راغلي وو، څومره تور پوستان چې په سترو حقوقي شرکتونو کې کار کوي، شمېر یې حتا درې سلنې ته هم نه رسي او د دوی اسهام هم په دې شرکتونو کې له یو سلنې زیات نه دي. ما ټینګار درلود چې د دې بې عدالتۍ د له منځه وړلو لپاره باید د هېواد د نورو پوهنتونونو محصلین هم په پام کې ونیسم او د هغو محصلینو لپاره بیا فرصت پیدا کړم چې په ځینو درسونو کې یې پوره نومرې نه دي اخیستې. ځکه کېدی شي چې دوی وکړلای شي چې په عمل کې خپلې زیاتې وړتیاوې څرګندې کړي. له همدې امله فرصت مې پیدا کړ چې کمبریج ته لاړه شم او د هغې ځای له ځینې محصلینو سره مرکه وکړم. له دې سره سره دا یو فرصت هم و چې باراک ووینم. لومړی ځل چې کمبریج ته لاړم، هغه په خپل موټر کې ما پسې راغی. یوه ژېړ رنګه ډاکسنه یې درلوده چې د خپلې محصلۍ په پیسو یې اخیستې وه. کله چې موټر کې کېناستو، نو موټر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چالان کړ، مګر داسې لړزه یې وکړه چې زه یې وویرولم. په ناباورۍ مې ترې وپوښتل: «دا نو څنګه موټر دی؟» د شوخۍ له مخې یې وموسل، بیا یې وخندل او کړل یې: «هغې ته باید فرصت ورکړې.» بلاخره حرکت مو وکړ. پر ما یې ټینګار وکړ چې «لاندې به بیخي نه ګورې».

مګر زما اندېښنه شوه او لاندې مې وکتل. هلته مې د موټر په غولي کې درې سانتي متره سوری ولید چې سړک ترې ښکارېده. زه پوهېدم چې که له باراک سره ژوند وکړم، نو داسې خبرې به پکې وي. ځکه هغه داسې سړی نه و چې په پیسو او شتمنۍ پسې دې وي. ده د کمبریج په سامرفیلید کې په یوه کوچني اپارتمان کې ژوند کاوه. مګر شرکت ما ته په یوه لوکس هوټل کې ځای ریزرف کړی و. باراک مې هم هوټل ته راوغوښت. پر دې اساس زه او اوباما به پر یوه ګرم او نرم کټ ویده کېدلو او مخکې له دې چې پوهنتون ته لاړ شي، په هوټل کې به یې سهار ښه سباناری کاوه. د شپې به له پوهنتونه زما خونې ته راتلو او د هوټل یوه ډبله کمپله به یې تر ځان تاووله او په خپلو پوهنتوني کارونو به بوختېده. د هماغه کال په کرسمېس کې موږ له یو بل سره هونولولو ته لاړو. زه له هغې څخه مخکې هېڅکله هاوايي ته نه وم تللې. ژمی په شیکاګو کې همېشه اوږد و او موږ به چې کله چېرې تلو، نو د موټر په ډاله کې به مو تل پشمي جامې درلودې. همدارنګه پاروګان به مو هم لرل چې واورې پاکې کړو. البته د محصلۍ په دوره کې له خپل ټولګیوال ډېویډ سره باهاما ته تللې وم او همدارنګه له سوزان سره جامایکا ته هم تللې وم. دا مې خوښېدل چې سمندرونو ته ورنژدې شم. په کنګستون کې سوزان ساحل ته بوتلم او هلته مو په سمندر کې ولمبل او بیا وروسته بازار ته لاړو چې له بیروباره ډک و. بازار کې مو له پېرودونکو سره چنې هم ووهلې. له باراک سره په هاوايي ټاپوګانو کې تقریباً یوه اونۍ وم. هلته په یوه اپارتمان کې اوسېدو چې د ده د کورنیو دوستانو و. د لمبلو په خاطر به هره ورځ سمندر ته تلو او بیا به په ساحل کې لمر ته پرېوتلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته له مایا سره آشنا شوم چې د باراک مېرنۍ خور او مهربانه او هوښیاره نجلۍ وه. عمر یې شاوخوا نولس کاله و. بارنات کې یې زده کړې کولې. غنمې قهوه‌یي سترګې او تور وېښته یې درلودل چې تر اوږو پورې یې رسېدل. همدارنګه د ده نیا او نیکه مادلین او ستنلي دانهام یا د بارک په وینا «توت» او «ګرامپس» مو هم ولیدل. حتا آنا دانهام مو هم ولیده. شوخه شنګه ښځه وه. لږ پنده ښکارېده. تور تونې وېښته یې درلودل. پر ځان یې درنې نقره‌یي ګاڼې راځوړند کړې وې، سور چکې جامې یې اغوستې وې او کلکې څپلۍ یې پر پښو وې. چلن یې له راسره صمیمانه و. زما د دندې او زما د کورنۍ په اړه یې رانه پوښتنې وکړې. دې له خپل زوی سره ډېره مینه درلوده او هغه یې ستایلو. د یوه پخواني ملګري په څېر له هغه سره غږېده او له هغه سره یې د ده د کتابونو او رسالو په اړه خبرې اترې کولې.

په کورنۍ کې یې همداسې هغه بري بللو چې د دوی د صمیمیت څرګندونه یې کوله.

نیکه یې ګرامپس یو هدېور او د یږ په څېر و چې خوندورې او خندوونکې خبرې یې کولې. نیا یې توت، هم یوه پنده ښځه وه چې خاورین وېښته یې درلودل او له ډېرو هڅو وروسته پر دې توانېدلې وه چې د یوه سیمه‌یز بانک مرستیاله شي. هغې به د سهار لپاره تل د تون کب سندیویچ برابرول. د شپې به یې موږ ته له ډوډۍ خوړلو وړاندې بسکېټ او ساردین کبان راکول چې ویې خورو. بیا به یې د شپې ډوډۍ پر کوچنیو مېزونو اېښودله چې ټول وکولای شي په تلویزیون کې خبرونه ووینې، یا د متقاطع کلماتو جدولونه حل کړي او یا هم ډوډۍ وخوري. ساده او متوسطه کورنۍ وه، زما د کورنۍ په څېر. همدا د دې باعث شول چې زه او باراک په خپلو کورنیو کې راحته واوسو. که څه هم موږ زیات توپیرونه لرل، خو په دې برخه کې سره ډېر ورته و او ګواکې داسې ښکارېدل چې له یو بل سره زموږ د جذبېدلو لامل یوازې همدا و. په هاوایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې باراک خپل هغه جدي او منطقي شخصيت پرېښود او يو بېخياله او راحته بنيادم شو. خپل کور کې راحته و او آزادي يې احساسوله. هلته يې نو نور ټينګار نه کاوه چې هر څه دې په خپل وخت ترسره کړو. د باراک د مکتب د دورې يو ملګرى و چې يابي نومېده او کب نيوونکى و. هغه يو ځل موږ په خپله جاله (قايق) کې سپاره کړو او چکر يې راکړ. باراک هلته ډېر خوښ، ډېر بېخياله او آرام و. تر اسمان لاندې اوږد غځېدلى و، بير يې څښل او له خپل پخواني ملګري سره ګړېده. نور يې په ورځنيو خبرونو، وکالت او په ټولنه کې په اقتصادي بې عدالتيو رى هم نه واهه.

اکثره کسانو به چې د ژوند شريک يا شريکه ټاکل، نو لومړى به يې د څېرې له مخې او بيا به يې د مالي وضعې له مخې انتخابول او نورو شيانو ته يې چندان اهميت نه ورکاوه خو يوه بله خبره هم وه هغه دا چې کله به دوى وليدل چې مقابل لورى يې خبرې اترې نه کوي يا ډېر حساس دي او ژر رنځېږي، نو اهميت يې نه ورکاوه او ويل يې چې که واده هم وکړو، دا ستونزې به هوارې نه شي. مګر کله چې باراک زما په ژوند کې رادننه شو، تقريباً چې شخصيت يې بشپړ شوى و. زه له هماغه پيله متوجه شوم چې که کمزورتياوې يې بيان کړم، نو بده پرې نه لګي او کاملاً ساده او صميمي دى. يا په شرکت کې مې دې ته پام شو چې مهربانه او متواضع سړى دى او د دې لپاره چې خپلو سترو موخو ته ورسېږو، نو دې ته حاظر دى چې له خپلو اوسنيو اړتياوو هم تېر شي. اوس مې په هاوايي کې د ده د شخصيت ډېر ظريف اړخونه کتل. د ښوونځي له ملګرو او له پخوانيو ملګرو سره يې اړيکه ساتلې وه، نو زه پوه شوم چې په دوستۍ کې وفاداره او ثابته دى. همدارنګه له مور سره يې هم ښه اړيکه درلوده، خو خپلواکه و او اراده يې درلوده. له دې امله زه پرې پوه شوم چې داسې مېرمنو ته ځانګړى درناوى لري. په دې خاطر که په دې اړه خبرې هم ورسره ونه کړل شي، په راحتۍ سره کولاى شي له هغه ښځې سره ګوزاره وکړي چې خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړې غوښتنې، خپل ځانګړي تمايلات او خپل ځانګړي ارمانونه لري. د ده دا ځانګړتياوې داسې څه نه و چې يو چا ته دې ورزده کړل شي او حتا مينې او علاقې هم نشو کولای چې داسې ځانګړنې دې جوړې او يا يې دې بدلې کړي.

يوه ورځ مو له غرمې وروسته موټر کرايه کړ او د هاوايي شمالي سواحلو ته لاړو. ساحل کې کېناستو او هغو ورزشکارانو ته مو وکتل چې مور، ته نژدې يې د اوبو په څپو کې ورزش کاوه، په يوه دړه به کېناستل او څپې به د دوی دړې پرمخ وړله. لمر لوېدلو، غروب و، د سين څپې لاندې باندې او ښکته پورته کېدې، کله به چې د لمر رڼا پرې ولګېده، نو خوندور رنګونه به يې خپاره کړل چې مور، به ورته کتل او خوندونه به مو اخيستل. له يو بل سره مو خبرې کولې. دا وخت نو لږ لږ ماښې هم راپيدا شوې وې او مور، يې چيچلو. له بل پلوه وږي هم وو. هاوايي ته ځکه تللې وم چې د اوباما د تېر ژوند په اړه وپوهېږم. مګر اوس مو په سمندر کې يوازې د راتلونکې به اړه خبرې کړې وې او بس. دا چې غواړم په څنګه کور کې ژوند وکړم او څنګه مور واوسوم او ته څنګه پلار واوسې. دې څرګندوله چې مور، نور هېڅکله هم نه غوښتل چې سره بېل شو.

له دې وروسته مې له باراک سره مخه ښه وکړه او شيکاګو ته راوګرزېدم. همدارنګه د خپلو دوستانو په مېلمستياوو کې مې هم ګډون کاوه. مګر نور به ډېر کم داسې پېښېدل چې تر ناوخته دې بيرون کې پاتې شم. باراک له کتاب لوستلو سره زياته علاقه درلوده، د ده دا علاقه د دې باعث شوه چې د هرې شنبې په شپه کې زه هم په کور کې پاتې شم او يو ښه رومان مطالعه او خوند ترې واخلم.

کله به مې چې زغم پای ته رسېده، نو له خپلو پخوانيو دوستانو سره به مې اړيکه نيوه. سانتيتا اوس د روبرتا فلاک موسيقۍ سندرغاړې وه چې په مختلفو کنسرتونو کې يې ګډون کاوه. د دې پلار جَکسون نومېده چې کشيش و. کال وړاندې مې چې واورېدل د ديموکراتانو له خوا د جمهوي رياست په انتخاباتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ګډون کوي، نو ډېره خوشحاله شوم. البته هغه په لسګونو مقدماتي انتخاباتو کې بریالی هم شو او بیا له دې وروسته یې خپل ځای بل نوماند ته پرېښود چې مایکل دوکاسیس نومېده.

له سانتیتا پرته، زما یوه بله ملګرې هم وه چې د حقوقو په پوهنځي کې راسره وه او ورنا ویلیامز نومېده. زه له دې سره هم په اړیکه کې وم. هغې یو دوه وارې باراک لیدلی و او هغه یې خوښ شوی و. مګر تل به یې ماته په ټوکه کې ویل چې غوښتنې دې راکمې شوې او له یوه سګرېټي سړي سره دې ملګرتیا پیل کړې. بله ملګرې مې آنجلا کندي وه چې د ښوونکې په توګه په نیوجرسي کې پر کار بوخته وه. دې یو کوچنی زوی درلود، مګر شریک ژوند کې له ماتې سره مخ شوې وه. له هغې سره به مې د ښوونځي د دورې یادونه شاربل او خپل لېونتوبونه به مو بیانول او خندېدو به. بله ملګرې مې سوزان وه چې په پرېنستون پوهنتون کې په یوه خونه کې راسره اوسېده. هغې هماغه شان د خپل ژوند کیفیت د خوش‌ګذرانۍ پر اساس ټاکلو. بېلابېلو مېلمستیاوو ته تله او کله به یې چې ورزش کاوه نو خپلې چټلې جامې به یې یو خوا ته ګوزار کړې چې زه به یې په غوسه کړم، مګر که څه هم زما د ژوند سبک او د هغې د ژوند سبک سره توپیر درلود، مګر بیا هم د خور په شان راباندې ګرانه وه. ماته یې ځانګړې جذابیت درلود، په هر حال، یو وخت دې ته دا موکه برابره شوه چې په یوه ښه پوهنتون کې د مدیریت څانګه ولولي، مګر دې دا پوهنتون ځکه پرېښود چې له عیش و نوش او خوشګذرانۍ پاتې نه شي، دا پوهنتون یې پرېښود او د دې په ځای یې د هېواد په یوه معمولي پوهنتون کې د مدیریت څانګه وویله او ماستري یې پکې واخیسته. زما له انده یې احمقانه کار وکړ او خپله راتلونکې یې تباه کړه. البته داسې کارونه دې تل ترسره کول. همېشه یې ډېر ساده شیان غوره کول او خپل زیات وخت به یې په خوشګذرانۍ کې تېراوه.

کله چې زما اړیکه له باراک سره جدي شوه، نو له سوزان سره مې اړیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیوله او هغې ته مې وویل چې پر باراک مې زړه بایللی. هغه ډېره خوشحاله شوه او ما ته یې خبر راکړ چې د امریکا د متحده ایالتونو په مرکزي بانک کې کار کوي، مګر کېدی شي چې ډېر ژر استعفا ورکړي او د څو میاشتو لپاره له خپلې مور سره په ټوله نړۍ کې راتاو شي.

زما پام هېڅکله دې ته نه شو چې آیا سوزان پر دې پوهېده چې د وجود ځینو سلولونو یې د وجود بشپړ کنټرول په لاس کې اخیستی او هر چېرې چې غواړي هلته یې وړي. هر څه چې وو خو وو. په ۱۹۸۹ کال کې کله چې ما لوړ بوټونه پر پښو کول او په خپل کارځای کې به مې په سترې کوونکو او اوږدو غونډو کې ګډون کاوه او له دې کارونو سره به لاس او ګرېوان وم، نو دې به له خپلې مور سره په کامپوج ښار کې په سین کې لمبا کوله، یا به هم د مېلمستیا په یوه سالون کې پر نڅا بوخته وه. یا هغه وخت چې ما خپلې پیسې شمېرلې او خپلې جامې مې د جامو مینځلو له دوکانونو رااخیستلې، سوزان به په بانکوک کې په پاکه هوا کې ګرزېده او یا هم کېدی شي چې په ځانګړو موټرونو کې به ناسته وه او دا ښار به یې لیده او د خوښۍ چیغې به یې وهلې. رښتیا هېڅکله نه پوهېدم چې چېرته ځي او څه کوي، ځکه عکسونه یې نه رالېږل. پر دې پوهېږم چې هغه وخت یې ماته زنګ راوکړ چې کله مرېلند ته خپل کور ته راوګرزېده. په تلیفون کې یې زړه دوک کړی و او راته کړل یې: «زه په پرمختللي سرطان اخته یم».

په حقیقت کې ډاکټرانو ورته ویلي وو چې د وینې سرطان لري. دې خبرې ماته دومره ټکان راکړ چې نورې خبرې مه یې وانه ورېدې. مخکې له دې چې تلیفون پرې کړي، راته کړل یې چې مور یې هم پر یوې ناروغۍ اخته شوې. داسې ښکارېدل چې ګنې برخلیک دوی شا کړې ده. زه هېڅکله پر دې باور نه وم چې روزګار له بنیادمانو سره عادلانه چلن لري او تل پر دې باور وم چې هر څوک کولای شي چې د هڅو او کوښښونو له لارې پر هرې ستونزې غلبه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر د سوزان سرطان لومړني څه وو چې د دې باعث شول چې زه پر خپله عقیده شک وکړم. ما په خپلو خیالونو کې خپله او د سوزان راتلونکې په دې توګه لیدله چې هغه به زما د واده په مراسمو کې زما تر څنګ وي او زه به د هغې واده کې د دې ترڅنګ. پر دې هم ډاډه وم چې مېړونه به مو د موږ په شان سره توپیر لري. خو له موږ سره به مینه لري. ما فکر کاوه چې د دواړو به یوه وخت کې ماشومان پیدا کېږي، بیا به جامائیکا ته ځو او د هغه ځای په سواحلو کې به ښه وخت تېرو. بیا به د ماشومانو په روزلو کې پر یوه او بله نیوکې کوو او زه به د هغې د ماشومانو تروری وم او دا به زما. کله چې د دې د اولادونو د زېږدېدو ورځ وي، زه به د دې ماشومانو ته کتابونو ورډالۍ کوم او هغه به زما ماشومانو ته جادویي لکڼه ورډالۍ کوي چې پرې والوزي. له یو بل سره به خندېدو او تر هغې به مو خواله کول چې تر څو زړېدلو. صمیمي ملګرې به و او دې ته به هیښې وو چې وخت څومره ژر تېرېږي. مګر ګنې داسې ښکارېدل چې روزګار دې ته بل خېل برخلیک ټاکلی او ښایي اوس هم دا زما خاطر و چې سوزان په مریلند کې وه او له خپلې ناروغۍ سره یې مبارزه کوله. دې عملیاتونه هم کول او همدارنګه د خپلې مور پالنه یې هم کوله چې هغه هم په سرطان اخته وه. سوزان خپله ټوله کورنۍ کې یوازې دوې د تروری لونې درلودې چې له زړه یې له دې سره مرسته کوله. زما د پوهنتون د وخت یوه ملګرې وه چې ورنا نومېده. دا هم د زده کړې په وخت کې له سوزان سره آشنا شوې وه. د دې کور اوس په اتفاقي توګه د سوزان کور ته نژدې و. له ځانه سره مې وویل چې له هغې هیله وکړم چې سوزان ته ورشي او له هغې سره مرسته وکړي. مګر وروسته پوه شوم چې له بده مرغه په همدې نژدې وختونو کې د ورنا پلار وفات شوی. پر دې اساس له هغې مې څه نه شوای غوښتلی. مګر په ریښتیا چې هغه ډېره ستره مېرمن ده. ځکه خپله سوزان ته ورغلې وه. بیا یې له ما سره اړیکه ټینګه کړه او راته یې وویل چې وېښته مه یې رنځ کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې توګه پوه شوم چې حالت يې ډېر خراب دی، ځکه حتا دا هم نشي کولای چې خپل وېښته ږمنځ کړي. د هغې د ناروغۍ په چټکې ودې او وخيمه وضعه هېڅ باور نه شم کولای. بلاخره يوه ورځ د هغې د ترورۍ لور له ما سره اړيکه ټينګه کړه او راته کړل يې ميشل که غواړې ويې وينې نو فرصت له لاسه مه ورکوه. ژر مې ټکټ واخيست، الوتکه کې کېناستم او روغتون ته مې ځان ورورساوه. کله چې د سوزان خونې ته وردننه شوم، نو ومې ليدل چې بې حاله پر کټ اوږده غځېدلې او د تروړۍ لور يې تر څنګ ناسته ده. پوه شوم چې د سوزان مور څو ورځې وړاندې مړه شوې وه. سوزان په کوما کې وه. د سوزان قهوه‌يي څېرې او راوتلو اننکو ته مې وکتل او لږ آرامه شوم. ډېره عجيبه وه چې ناروغۍ د دې په ظاهري بڼې چندان اغېز کړی نه و. تياره وېښته يې هماغسې اوږده و او ځلېدل. شپږ ويشت کلنه جذابه نجلۍ اوس ويده وه. له کله راهيسې چې مور يې سره ملګرتيا درلوده، نو دې ته به مې ويل چې اشتباوې مه کوه. له دې امله مې پښېماني احساسوله. ځکه هغه شېبه کې پوه شوم چې هر څه يې کړي ښه يې کړي. خوشحاله په دې شوم چې زما سپارښتنو ته يې هېڅکله پام نه و کړی او د يوه بې اهميته سَند د ترلاسه کولو په خاطر يوه معتبره پوهنتون نه وه تللې او سختۍ يې نه وې ګاللې. خوشحاله شوم چې تاج‌محل ته تللې وه او له خپلې مور سره يې هلته لمر ختل ليدلي و. د سوزان مړاوی لاس مې په لاس کې ونيو او پام مې شو چې په سختۍ ساه کاږي. يوازې څو شېبې پاتې وې چې سوزان له ژوند سره مخه ښه وکړي. دا حقيقت څومره سخت، ظالمانه او بد و چې سوزان په شپږويشت کلنۍ کې مړه شوه. کله چې د روغتون په دهلېزونو کې تېرېدم، نو داسې ناروغان مې وليدل چې تر دې ډېر زاړه وو او د دوی ظاهري بڼې هم دا څرګندونه چې تر سوزان هم لا زيات ناروغان دي، خو هغوی تر هغې هم ژوندي و. کله چې بېرته شيکاګو ته راتلم، نو په الوتکه کې، له بيروباره ډک بس کې، لفت او دفتر کې مې زيات کسان وليدل چې سره ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، له یو بل سره خبرې کوي او خاندي يا په کافي کې ناست دي او یا هم مېز ته ناست دي او خپل کارونه کوي، خو هېڅوک د سوزان پر برخلیک نه و خبر او نه پوهېدل چې کېدی شي هره شېبه د دې په شان له ژوند سره خدای پاماني وکړي. ژوند خپله لاره وهله، خو زما له سوزان پرته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

همدا چې دوبی راورسېد د خپلو خاطرو لیکل مې پیل کړل. یوه کتابچه مې واخیسته چې تور پوښ یې درلود او په پوښ کې یې تېز آبي رنګه ګلان ول. دا کتابچه مې د کټ تر څنګ کېښوده. کله به چې د شرکت له خوا کوم ځای ته د دندې په خاطر استول کېدم، نو دا کتابچه به مې هم له ځانه سره وړه. د ورځې به مې هم چې کله وخت پیدا کاوه نو خپل احساسات او عواطف به مې پکې لیکل. کله کله به مې یوه اونۍ په پرلپسې توګه پکې لیکل کول. مګر بیا به مې یوه میاشت هم حتا نه رااخیسته او هېره شوې به مې وه. ما نشو کولای چې هغې کې په مرتبه توګه خپل دروني احساسات او افکار بیان کړم. دا کار راته نوی و، دا عادت مې له باراکه زده کړی و. هغه په مرتبه او منظمه توګه خپلې خاطرې لیکلې او پر دې باور و چې دا کار آرمتیا ورکوي.

د هغه کال په دوبنیو روخصتیو کې باراک شیکاګو ته راغی. مګر دا ځل خپل کرایه کړي اپارتمان ته ورونه ګرزېد، بلکې مستقیم په یوکلید سړک کې زما کور ته راغی. ما غوښتل زده کړو چې د یوه واقعي مېړه او مېرمن په توګه ژوند وکړو. له دې لارې د باراک پېژندګلوي زما له کورنۍ سره لا نوره هم زیاته شوه. د ورځې به چې کله زما پلار د اوبو د تصفیه کولو ادارې ته ورتللو، نو د چمتو کېدلو په وخت کې به باراک د باسکټبال د لیګونو په اړه ورسره غږېده. کله کله به یې زما له مور سره مرسته کوله او هغه شیان به یې چې اخیستې و هغه به یې له کراج څخه پخلنځي ته ورته وړل. له دې بابته ما ښه حس درلود. کرېګ هم هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اونۍ د پای باسکټبال لوبو ته بېولو چې زیاتره لوبغاړي یې د ده د پوهنتون د دورې ټولګیوال وو. البته د دې کار په اړه ما کرېګ ته ویلي وو، ځکه د باراک په اړه د کرېګ نظر ماته اهمیت درلود. زما ورور ډېر اجتماعي و او انسانان یې ښه پېژندل. په ځانګړې توګه هغه وخت چې د بسکټبال په لوبه کې به ورسره و. باراک د ده په ازموینه کې په ښو نومرو بریالی شو. کرېګ وویل چې باراک د لوبې په لوبغالي کې آرامه دی، نورو لوبغاړو ته ښه پاس ورکوي او توپ دې کړۍ خواته په ډېرې زړورتیا ورخطا کوي. باراک منلې وه چې د دوبني کار زده کوونکي په توګه د ښار په یوه حقوقي شرکت کې کار وکړي، دا شرکت زموږ شرکت ته نژدې و. خو ژر باید کمبریج ته ورستون شوی وای، ځکه د هاروارد د حقوقي مجلې د مدیر په توګه ټاکل شوی و او باید د دې مجلې د اتو کڼو مطالب یې کتلي وای چې هره ګڼه یې تر درې سوه پاڼو زیاته وه. د دې حقوقي مجلې د مدیریت لپاره به هر کال شدیده سیالي روانه وه چې یو څوک یې مدیر شي. د دې مجلې لپاره به ټاکنې کېدې او اتیا محصلینو به یوه چا ته رایه ورکوله او بیا به هغه د مجلې مدیر کېده. پر دې اساس د دې مسئولیت لپاره ټاکل کېدل، یوهستره بریا وه. باراک لومړنی تور پوستی و چې د دې مجلې په ۱۰۳ کلن تاریخ کې د دې مجلې مدیر شوی و. دا واقعه دومره مهمه وه چې حتا نیویارک ټایمز ورځپاڼې یې هم خبر خپور کړی و او د باراک یو عکس هم پکې و چې ژمنۍ جامې یې پر تن وې، دسمال یې تر غاړه تاوو کړی و او موسک و.

په بله وینا، زما نوی ملګری یو پېژندل شوی کس شوی و. هغه وخت یې کولای شول چې په لوړ امتیاز هر حقوقي شرکت کې دنده واخلي. خو د ده ټول فکر او ذکر دا و چې کله تحصلي سند واخلي، نو د مدني حقوقو په برخه کې فعالیت وکړي. حتا دا کار د دې باعث کېده چې د خپلې محصلۍ قسط په زیات وخت کې پرې کړي. د ده چې شاوخوا څوک و، ټولو ترې هیله کوله چې د هاروارد د مجلې د نورو مدیرانو په شان دې وکړي او د متحده ایالتونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالي ديوان کې دې پر کار بوخت شي. خو له دې دندې سره د باراک جوړه نه وه. هغه غوښتل په شکاګو کې کار او ژوند وکړي. پلان يې درلود چې د امريکا د بېلابېلو نژادونو په اړه يو کتاب وليکي او وروستۍ موخه يې دا وه چې داسې دنده پيدا کړي چې له ارزښتونو سره يې همغږې وي. يعنې ده نه غوښتل چې په داسې ځاينو کې کار پيدا کړي چې د شرکتونو د قوانينو په اړه وي. هغه پر خپل ځان ډېر باور درلود چې زه يې حيرانولم.

له شک پرته چې د باراک پر ځان فطري باور د ډېرې ستاينې وړ و، خو له ده سره ژوند کول، ډېر سخت کار و. باراک پټېيلې وه چې خپلې موخې ته ورسي. له همدې امله ما هم بايد له ده سره ځان غاړه او غړی کړی وای. هغه باور درلود چې کولای شي په دې نړۍ کې يو بدلون رامنځته کړي او ما په دې برخه کې تر ده ځان ډېر کوچنی احساساوه.

د خپلو خاطرو په کتابچه کې مې په هماغه لومړۍ پاڼه کې هغه دليلونه وړاندې کړل چې ولې دا خاطرې ليکم.

لومړی دليل، زه په ژوند کې اصلاً پر دې نه پوهېږم چې په څه پسې يم. غواړم څنګه واوسم؟ او په کومه نړۍ کې چې ژوند کوم، دې نړۍ ته څنګه خدمت کولای شم؟

دويم دليل، زما اړيکه له باراک سره په تدريج جدي کېږي. له همدې امله داسې احساسوم چې پر ځان بايد واکمنه شم.

د خاطرو دا کوچنۍ کتابچه تقريباً يوه لسيزه له ماسره وه. د څو کلونو په اوږدو کې مو چې ګډې کولې، دا کتابچه مې بيا هم همداسې خوندي ساتله. اته کاله چې په سپينه ماڼۍ کې وو، نو دا کتابچه مې د خپلې الماری په يوه روکه کې اېښودله. اوس چې نوي کور ته راغلي يو، دا کتابچه په يوه صندقچه کې اېږدم. هر کله سر ورښکاره کوم چې ياد ته مې راشي چې يو وخت ځوانه وکيله وم. اوس هغه ليکنې په دقيقه توګه لولم. څه چې بايد يوه هوښيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونکي ما ته ویلي وای، ما په دې کتابچه کې ځانته ویلي دي. دا چې ما له وکالته کرکه درلوده، زه د داسې یوې ځانګې لپاره نه وم پیدا شوې او که څه هم کار مې ښه ترسره کاوه، مګر له دندې یې راضي نه وم او دا چې په دې دنده کې مې دومره زیار وګاله، اوس ناراحته او خواشینې یم. له نورو سره مې هسې سیالي کوله چې هر څه ماته راکړل شي چې سم یې ترسره کړم. ښاغلې مې سمې نه وې لیدلې او په یوه اشتباه تګلاره کې روانه ولوېدم.

دویمه موضوع داسې وه چې زه په ژوره توګه پر یو داسې سړي مَیَنه شوې وم چې په خپلې هوښیارۍ او جاه‌طلبۍ یې کولای شول چې زما هوښیاري او جاه‌طلبي هم محوه کړي. ما په شدیده توګه پر باراک زړه بایللی و او د ده موخې زما د غوښتنو او هیلو پر لور داسې راتلې لکه څواکمنې څپې. د دې څپو پر وړاندې باید دربدلې وای. یعنې ډېر ژر مې باید نوې دنده موندلې وای. خو له بده مرغه نه پوهېدم چې کومه دنده مې خوښېږي. کلونه کلونه مې په پوهنتون کې زده کړې کړې وې، خو له دې وروسته بیا هم نه پوهېدم چې د کومې دندې لپاره پیدا شوې یم. مګر باراک څو کاله د لږګیو تور پوستو د یوځای کولو په برخه کې په بېلابېلو سیمو کې کار کړی و. حتا کله یې چې زده کړې پای ته رسېدلې وې، نو د کسب او کار په یوه شرکت کې یې یو کلن مشاوریت هم تېر کړی و، زیاتې تجربې یې درلودې او له بېلابېلو کسانو سره آشنا و. په همدې خاطر، ځکه یې په ژوند کې خپله موخه موندلې وه. مګر زه چې همېشه له ماتې وېرېدم او د درناوي د جذبولو او د ژوند د لګښتونو د پیدا کولو په فکرونو کې وم، نو د تېروتنې له مخې په حقوقو څانګه کې ښکېل شوې وم.

یو کال کې مې باراک تر لاسه کړی و او سوزان مې له لاسه وتلې وه. دې دوو پېښو رښتیا چې سربداله کړې وم. د سوزان ناڅاپي مړینې پر دې خبره کړم چې له ژونده باید زیات خوند واخلم. که څه هم ژوند کې مې دا سربدالي او ګډوډي د باراک له شتون څخه لیده. مګر له بل بابته ترې مننڈویه وم. د خاطرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابچه کې مې ولیکل که هغه مې ژوند کې نه وای چې تل له ما وپوښتي چې ژوند کې مې موخه څه ده او څه مې خوروي، نو آیا هېڅکله مې ذهن ته دا رسېدل چې دا ور پوښتنې له ځانه وکړم؟ تل مې فکر کاوه چې کوم کارونه ترسره کولای شم او کوم نوي مهارتونه دي چې باید زده یې کړم. آیا ښوونکې کېدلای شوم؟ یا د یوه پوهنتون مدیره؟ یا پر دې توانېدلم چې د هغه وخت په شان شم چې په پرېنستون پوهنتون کې مې د چرني ماشوم قرارولو او د نورو ماشومانو پالنه مې کوله؟ آیا داسې دنده مې موندلی شوای چې ماته فرصت راکړي چې داوطلبانه کارونه وکړم، یا اجازه راکړي چې ماشومان راوړم. په ګُلي توګه غوښتل مې چې هم ژوند وکړم او هم کمال ته ورسم. یوه ورځ کېناستم او د هغو شیانو لړلیک مې ولیکه چې خوشحالولم یې: ښوونکې، په پېغلو کې د امیندوارۍ موضوع، په تور پوستانو کې د ځانباورۍ او.... مګر پوهېدم چې دا دندې لږې تنخاوې لري. بیا مې بل لړلیک ولیکه، هغې کې مې یوازې د ژوند اصلي لګښتونه ولیکل او هغه لګښتونه مې ترې لرې کړل چې د سیدلي شرکت د تنخا له امله مې لرل، لکه لوکس توکي او تجملات. لکه د شرابو اخیستلو کارت یا د ورزشي لوبغالي د غړیتوب کارت. ما هغه وخت د پوهنتون ۶۰۰ ډالره فیس باید ورکړی وای. د خپل موټر ۴۰۷ ډالره قسط مې باید پرې کړی وای، همدارنګه د خوراک او څښاک او د تېلو او د بیمې لګښتونه مې باید پوره کړي وای. په پای کې که د مور او پلار له کوره وتلې وای، نو ۵۰۰ ډالره مې باید د کور کرایه ورکړې وای.

له ځانه سره مې سوچ وکړ چې که دا شیان ناممکنه نه دي، خو دومره ساده هم نه ښکاري. یوه ورځ مې په اتفاقي توګه په نیویورک ټایمز کې یو ګزارش ولوست.

په امریکایي وکیلانو کې سټرېا، سترس او نارضایتي ډېره عامه ده. په ځانګړې توګه په ښځینه وکیلانو کې. نارحته او په چورتونو کې لاهو شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې ټوله اګست میاشت مې په هغه خونه کې تېره کړه چې د کنفرانس په خاطر مو په واشنګټن کې کرایه کړې وه. د یوې دوسیې په خاطر هلته استول شوې وم. زموږ شرکت د تېلو د اتحادیې وکالت په غاړه اخیستی و. درې اونۍ کېدې چې واشنګټن کې وم. مګر په دې ځای کې مې لږ ځایونه لیدلي وو. ځکه له یو شمېر همکارانو سره به مې تل یوه خونه کې ناسته وم، شرکت به اسناد په بکسونو کې رالېږل او موږ به دا اسناد بیا ارزول. که څه هم ما داسې انګېرل هم نه، مګر له دې مې خوند اخیسته چې په مهمو سوداګریزو چارو کې ښکېل شوې یم چې د ځینو کیمیاوي موادو په اړه دي. البته په پای کې د دې کیمیاوي شرکت دوسیه له محکمې بهر هواره شوه. یعنې د اسنادو او مدارکو په برخه کې زموږ ټولې ارزونې بېځایه وې. وکالت کې نو داسې پېښېږي. کومه شپه مې چې غوښتل بېرته شیکاګو ته لاړه شم او بیا خپلې ورځنۍ چارې پیل کړم، نو په ژور خپګان اخته شوم.

مور مې مینه راکړه او هوایي ډګر ته راپسې راغله. کله مې چې ولیدله آرمه شوم. اوس نو شواخوا پنځوس کلنه وه او په یوه بانک کې یې د مرستیالې په توګه فول ټایم کار کاوه. د هغه بانک ډېری کارکوونکي نارینه وو، مګر مور مې کلک اخلاقي شخصیت درلود، درنې او ساده جامې به یې اغوستې او وېښته یې تل لنډ وو. زه او کرېګ چې ماشومان و، نو دې هېڅکله زموږ په کارنو کې دخالت نه کاوه او تل یې پر موږ باور درلود. هر کله به چې له کوم ځایه په الوتکه کې راتلم، نو دا به راپسې راتله او زه به یې کور ته بېولم او که وږې به وم خواړه یې راکول. د دې دا آرمتیا ما ته یو نعمت و. هغه شپه همدا چې د ښار په لور روان شو، نو سوی اسوېلی مې وکاږه.

مور مې رانه وپوښتل: «لورې ښه یې؟»

ورته ومې کتل او ومې ویل: «نه پوهېږم، یوازې...» او په یو واري مې زړه ورته تش کړ. هغې ته مې وویل چې خپله دنده مې زیاته نه خوښېږي، اصلاً ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه وکړه چې په دې څانګه کې داخله شوم. زړه مې ډېر غوښتل چې خپله دنده بدله کړم، مګر وېرېږم چې هسې نه په خپل دې کار مې زیاتې پیسې له لاسه ورکړم.

نهه کاله کېدل چې مور مې هغه بانک کې کار کاوه. دا کار یې ځکه کاوه چې زما د پوهنتون لګښتونه راکړي. له هغې وړاندې یوازې په کور کې وه او زما د ښوونځي جامې یې ګنډلې، ما او زما ورور ته یې پخلی کاوه او زما د پلار جامې یې مینځلې. پلار مې هم په ورځ کې اته ساعته کار کاوه. د ښار د اوبو د تصفیې دستګاه‌ګانې یې پاللې. همدارنګه مور مې هر سهار ژر له خوبه پاڅېده چې له ناروغ پلار سره مې مرسته وکړي چې کار ته لاړ شي. له شک پرته هغې حالت کې مې مور د دې خپه کوونکو خبرو زغم نه درلود چې ما له خپلې دندې څخه د ناراضایتۍ په اړه کولې. مور او پلار مې دېرش کاله کېدل چې سره یو ځای و، خو دوی هېڅکله د شغلي رضایت په اړه سره خبرې نه وې کړې. مور مې داسې نه وه چې په هره برخه کې وغواړي ما ته نصحیت وکړي یا هم زما د پلار فداکاري او ایثار پر ما راوپاسلي. مګر هغه شپه یې موټر کې بد بد راوکتل او راته کړل یې: «که له ما وغواړې، نو درته وایم چې ښه دا ده چې لومړۍ پیسې پیدا کړې او بیا د خوښۍ او خوشحالۍ او خوندونو په فکر کې شې.»

حقیقتونه دوه ډوله دي. یو هغه حقیقتونه دي چې موږ ژوند کې ورسره مخامخ کېږو او بل هغه حقایق دي چې ترې انکار کوو. هڅه مې وکړه چې شپږ میاشتې نور هم مقاومت وکړم. د شرکت له سرپرسته مې وغوښتل چې ماته داسې کارونه راکړي چې زیات جنجال ولري. یعنې داسې پروژې وي چې ډېرې مهمې وي. هماغه وخت کې مې د ورځپاڼو د کارموندنې برخه هم کتله. ما هڅه کوله داسې کار پیدا کړم چې له وکالت سره توپیر ولري.

کور کې له داسې حقیقت سره مخ شوم چې لږ یې اندېښمنه کړم. د پلار پښې مې پړسېدلې وې او پوستکی یې شین و. مګر هر ځل به مې چې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال پوښته نو هماغه همېشنی ځواب به یې راکاوه او ویل یې چې ښه یم او بیا به یې خبره په بله اړوله.

شیکاګو کې بیا ژمی راغلی و او ما به هره ورځ سهار د ګاونډیانو شورماشور اورېده چې له خپلو موټرونو څخه به یې واورې او یخونه لرې کول. بادونه به کېدل او واورې به یې دلې کولې. د لمر رنګ مړاوی و او کمزوری. د خپل دفتر یا له ۴۷ پوړ څخه مې د میشیګان سین ته کتل چې یخک و. اسمان د سُربو رنګ درلود. په ډبل ټکري او پشمي جامو کې به کار ته تلم او دوعا به مې کوله چې د هوا درجه له صفر څخه پورته شي. ژمی همېشه د انسانانو صبر قوي کوي. صبر د دې لپاره چې بیا د الوتونکو چغاري واروي او د ګلونو غونچې ووینې.

کرېګ به هم کله کله کور ته راته چې یو ځای سره د ماښام ډوډۍ وخورو. د ده مېرمن جنیس هم اوس زموږ د کور غړې شوې وه. هغه ښاده وه. ډېر زیار یې ایسته چې د ښار په مرکز کې د مخابراتي تحلیلګرې په توګه یو کار پیدا کړي. زما د پلار ډېر درناوی یې کاوه. کرېګ هم له فارغېدلو وروسته د سوداګریز مدیریت په برخه کې ماستري کوله او له دې سره همهاله په کانتیننتال بانک کې د رییس مرستیال هم و. ده په هایدپارک کې ښکلې بنګله اخیستې وه. شیکې او کرانبیه درېشۍ به یې اغوستې او په خپل ګرانبیه موټر کې به زموږ کور ته راتله. مګر بیا وروسته پوه شوم چې له دې شیانو هغه هم راضي نه و او نېکمرغي یې نه احساسوله. د ده هم زما په شان خپله دنده نه خوښېده، مګر څنګه چې پوهېدو چې پلار او مور د خپلو اولادونو په بریاوو خوشحاله دي، نو د ماښامي په وخت کې مو د دا شان موضوعاتو په اړه هېڅ نه ویل.

کرېګ هم زما په شان د پلار په اړه اندېښنه درلوده. مګر کله به چې موږ لیدل چې خپله خپل کارونه کوي، له خپل ځایه پاڅېږي او کار ته ځي، یا یې خواړه د تېر په شان ښه دي، نو ویل مو چې ښه دی او په دې توګه مو ځان ډاډه کاوه. مور مې هم زموږ په شان هڅه کړې وه چې پلار مې راضي کړي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته لاړ شي. مګر پلار مې هېڅکله دا خبره نه منله او دا يې هم نه خوښېدل چې د ده د ناروغۍ په اړه خبرې وکړو. کله يې چې پښې وپړسېدې، نو زما له مور څخه يې يوازې دا وغوښتل چې يوه جوړه سترې موزې ورته واخلي، بس همدا.

پلار مې په کور کې له څلورپايه لکنۍ ګټه اخيسته او پرې تلو به او کله کله به درېده چې ساه تازه کړي. هغه مهال به چې کله سهار له خوبه پاڅېد، نو په ډېرې سختۍ به له کټه راپورته کېده او ځان به يې تشناب ته رساوه. له تشنابه به راواته، پخلنځي ته به ته او بلاخره کراج ته به تلو، هلته به په موټر کې سپرېده او خپل کار ته به تلو. خپل کارځای کې يې هم له يوه برېښنايي سکواټوره ګټه اخيسته چې د هغې په واسطه يوې خوا او بلې خوا ته ګرزېده. ۲٦ کاله يې دنده کړې وه، خو د دې ټولو کلونو په اوږدو کې حتا يو کاري شفت هم ترې پاتې شوی نه و. که د اوبو د ذخيرې تودوخه به له حده زياتېده، نو بيا يوازې همدا زما پلار و چې په خپلې تجربې يې کولای شول چې له يوې فاجعې مخنيوی وکړي. دی به چې کله د شپې کور ته راتله، نو زياته موده به تلويزيون ته کېناسته او د باسکټبال او هاکي لوبې به يې کتلې. خو سترې او هلاکه ظاهري څېره يې درلوده. له پښو پرته يې ورمېږ هم پړسېدلی و او په غړ کې يې عجيبه خور خور هم و.

يو شپه مې نو زغم پای ته ورسېد او پلار ته مې وويل چې زما په خاطر دې ډاکټر ته لاړ شي. پلار مې ومنله. ما وپتېيله چې له ډاکټره ورته وخت واخلم. هغه شپه مې راضي کړ چې ژر ويده شي او استراحت وکړي. زه او مور مې ډېر خوشحاله شو چې پلار مې راضي شوی و چې ډاکټر ته لاړ شي. مګر کله چې سبا شو، د پلار نظر بدل شو. چې لاندې پوړ ته لاړم او ومې ليدل چې مور مې کار ته تللې او پلار مې په پخلنځي کې دی او هڅه کوي چې خپلې موزې واغوندي او کار ته لاړ شي. هغه ته مې وويل: «پلاره ژمنه دې راسره کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داکتر ته راسره لاړ شې.»

اوږې یې پورته وارتولې او په دوکمن غږ یې وویل: «ګرانې پوهېږم، خو اوس ښه یم.»

مور داسې کورنۍ کې ستر شوي وو چې هر چا خپلې ستونزې باید خپله هوارې کړې وای. دې حالت کې هم ما باید پر خپل پلار باور کړی وای او اجازه مې ورکړې وای چې خپله، خپله ستونزه حل کړي. همدا وو چې پلار مې ښکل کړ او پاس پوړ ته راوګرزېدم چې ځان تیار کړم چې دندې ته لاړه شم. بیا مې وپتېیله چې څو ساعته وروسته له خپلې مور سره اړیکه ونیسم چې فکر وکړو څنګه پلار راضي کړو چې ډاکتر ته لاړ شي. څو شېبې وروسته مې د اپارتمان د وره د تړل کېدلو غږ واورېد. ورو ورو د زینو په پوړیو کې ښکته او پخلنځي ته لاړم. پلار مې هلته نه و. د کولپ د کلۍ د ځای تر سوري مې کراج ته وروکتل، نو ومې لیدل چې پلار مې له خولۍ او کورتۍ سره د زینو په مخ کې ولاړ دی. داسې ښکارېدل چې په لرګینو کتارو یې تکیه کړې وه او پر دې نه توانېده چې وړاندې لاړ شي. څرګنده وه چې شل کاله یې له هغې ناروغۍ سره مبارزه کړې وه او له دې کلونو وروسته یې بدن پر دې نه توانېده چې لا نوره مبارزه وکړي. غوښتل مې بیرون ته ووزم او ورسره مرسته وکړم، مګر دا ځل مې خپله مخه ونیوله چې هسې نه د هغه غرور مات کړم. بېرته ډېره آرامه خپلې خونې ته راوګرزېدم او دې ته په تمه شوم چې کراج وتړل شي. هر څنګه چې کېدل، پلار مې خپل موټر ته ځان وروروساوه، موټر کې سپور شو او خپل کارځای ته لاړ.

اوس څو میاشتې کېدې چې ما او باراک د یو بل د واده په اړه خبرې اترې کولې. زما او د ده د ګډ ژوند دوه نیم کاله تېرېدل او داسې ښکارېدل چې زموږ مینه له منځه تلونکې نه ده. دا مهال هغه د پوهنتون د وروستي کال محصل و او له دې سره سره د هاروارد حقوقي مجله یې هم چلوله. خو تصمیم یې درلود چې ژر زما خوا ته راشي او زموږ په ښار کې ځانته کار پیدا کړي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده په اړه زموږ نظرونه متفاوت وو او زه له دې بابته لږ ناراحته وم. واده ما ته داسې یو څه و چې له هماغه ماشومتوبه مې په رویاوو کې درلود. ما به خپله دا هیله هغه وخت ننداري ته وړاندې کوله کله به مې چې له نانځکو سره لوبې کولې. البته باراک هم د واده کولو مخالف نه و، یوازې یې د دې کار لپاره بېړه نه درلوده. د ده په باور، یوه ګډ ژوند مینې ته اړتیا درلوده چې هغه زموږ په منځ کې وه. که په ګوتو کې مو د نامزادۍ چلې وې یا نه وې څه توپیر یې کاوه. له شک پرته چې زما باور له خپل چاپېریاله او د باراک باور د هغه له خپل چاپېریاله ریښه اخیسته. مور یې دوه ځلې واده کړی و، دواړه ځلې یې طلاق هم اخیستی و، ماشومان یې هم راوړي و او خپل ژوند او دندې ته یې ادامه ورکړې وه. مګر زما پلار چې کله زلمی و، زما له مور سره یې واده کړی و. مور مې هم پېغله وه. دوی ټول تېر دېرش کلونه سره یو ځای تېر کړي وو.

ما او باراک واده ته د یوه عاشقانه اتحاد په توګه کتل چې هغې کې دوو کسانو خپل مسیرونه له دې پرته وهل چې فردي آزادي یې سلب شي یا یې ارمانونه پرېږدي. ما د خپل مور او پلار ګډ ژوند نه خوښاوه. نه مې غوښتل چې تل تر تله په یوه کور کې ژوند وکړم، یوه دنده ولرم او د ځان لپاره هېڅکله وخت ونه لرم. له همدې امله مې د خپلو خاطراتو په کتابچه کې ولیکل، سمه ده چې هر فرد ځانته خپل علایق، خپلې موخې او خپل ارمانونه لري، مګر دا مې نه خوښېږي چې د دې لپاره چې خپلو شخصي موخو ته ورسم، له بل چا سره خپل ګډ ژوند تباه کړم.

تصمیم مې ونیو چې کله باراک شیکاګو ته راغی او هوا لږ څه ګرمه شوه او د اونیو په پای کې بیا سره یو ځای و، نو زه به له ده سره د خپلې عاطفي اړیکې برخلیک ټاکم. نور نو صبر کول راته سخت و. زړه مې غوښتل چې زه او دی هم تل زما د مور او پلار په شان یو ځای واوسو او د شپېو شپېو له فدا کولو لاس راوکاږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاخره بریالۍ شوم چې د پلار لپاره مې وخت واخلم چې ډاکټر ته لاړ شي. خو هغه ورځ په کار کې وم چې مور مې په امبولانس کې هغه روغتون ته یووړ. پښې یې په بشپړه توګه پړسېدلې وې او پوستکی یې نازک شوی و. داسې چې خپله یې ویل چې داسې په تکلیف دی چې کنې پر دوو ستنو ځي. پلار مې دوو هډورو نرسانو بیرون ته وړی و چې له دوی سره یې ټوکې هم کړې وې او هغوی یې خندلي وو. هغه یې مستقیم د شیکاګو پوهنتون روغتون ته بوت او له وینې اخیستلو وروسته یې بېلابېلې معاینې پرې ترسره کړې. همېشه یې خونې ته ډاکټران تلل او راتلل. پلار مې د روغتون خواړه نه خوړل. ځان یې ډېر پړسېدلی و او ډاکټرانو وویل چې په کوشینګ ناروغۍ اخته شوی دی. ستونی یې داسې پړسېدلی و چې زندۍ کاوه یې. د هغو کلونو په اوږدو کې مې پلار هېڅ درد حس کړی نه و. ډاکټرانو ته یې وویل: «خپله هم نه پوهېږم چې څنګه په دې ورځ واوښتم.»

زه او مور مې او کریګ او جنیس به په نوبت روغتون ته تلو او د هغه ترخنګ به کېناستو او د هوا او باسکټبال په اړه به مو ورسره خبرې کولې. د ده بالښت او کمپله به مو سمول. خو هغه دومره ستړی او ناتوانه شوی و چې حتا زمو خبرو ته یې هم ځواب نشو راکولای. ډاکټرانو د ده په بدن کې ډېرې دستګاوې او پیپونه وروصل کړل. دوی هڅه کوله چې درملنه یې وکړي. د ده د ناروغۍ په اړه یې مونږ ته داسې شیان ویل چې مونږ ته یې چندان مفهوم نه درلود. پلار مې لږ لږ غلی کېده. ما تېرې خاطرې ورته بیانولې، چې سینما ته تللي وو، د سوکوهنې په دستکشونو کې مو د سوکوهنې لوبه کړې وه، په حوض کې مو لمبلي و، روبي ترورۍ د موسیقۍ درس راکړی و او هغه ماښامي او سهاري چې د فامیل له غړو سره مو خوړل. ده به یوازې راته غوږ نیوه.

یوه شپه چې کله روغتون ته لاړم، نو ومې لیدل چې پلار مې یوازې دی او څوک ورسره نشته. مور مې ډېره ستړې شوې وه او کور ته تللې وه چې ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي. تقریباً لس ورځې کېدې چې پلار مې روغتون کې بستر و. دا مهال هغه یوازې پنځه پنځوس کلن و. خو سترګې یې مړاوې وې، رنګ یې ژېړ و، لاسونه یې درانه وو چې نه یې شول پورته کولای. داسې ښکارېده لکه یو عمرخوړلی بوډا. وېښ و، خو د ورمېږه د پړسوب په خاطر یې خبرې نه شوې کولای. د ده د کټ تر څنګ څوکۍ کې کېناستم او لاس مه یې په لاس کې راواخیست. نور مې نو حس کړل چې د ژوند لمر یې په ډوبېدو دی او دی نشي کولای چې زما نور ژوند وګوري. څو څاڅکي اوښکې مې پر اننګو راپرېوتې. پلار مې لاس ورواخیست خپلې خولې ته یې ورنژدې او بیا یې او بیا یې ښکل کړ. داسې ښکارېدل چې ګنې وایي چې څومره راباندې ګرانه یې او پر ما افتخار کوي. همدارنګه غوښتل یې ما پوه کړي چې تېروتنه یې کړې چې ژر ډاکټرانو ته نه دی ورغلی. چلن یې داسې و لکه مخه ښه چې کوي.

هغه شپه تر هغې د پلار ترڅنګ کېناستم تر څو چې ویده کېده. بیا مې په خواشینۍ او دوکمنۍ کې روغتون پرېښود، موټر کې سپره شوم او کور ته راوګرزېدم. همدا چې سپېدې وچاودېدلې، پلار مې وفات شوی و، تېره شپه یې قلبي سکته کړې وه او مړ شوی و. اوس نو زه او مور مې په کور کې یوازې پاتې شوې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

کله دې چې يو نژدې خپل وفات شي، نو له دې وروسته بيا ژوند کول سختېږي؛ دا حقيقت د انکار وړ نه دی. لا نور بيا هله سختېږي چې دهلېزه کې وگرزو، يا يخچال خلاص کړو او هغه مو ياد نه شي. جرابې به په اسانۍ نه شو په پښو کولای، يا به غاښونه نه شو بورسولی، ځکه تمرکز به نه لرو. خواړه خپله مزه بايلي، رنگونه محوه شي، د موسيقۍ غږ دردناکه شي او خاطرې غمجنې. هر کله چې يوه ښکلي څه ته گورې- د غروب ارغواني رنگه اسمان يا د ماشومانو د لوبې ځای- نو په خواشينۍ به پکې ډېره ډوبېږې.

د پلار له وفاته يوه ورځ وروسته زه، زما مور او کرېگ د فاتحې د مراسمو يوې ترسره کوونکې مؤسسې ته ورغلو، چې فاتحه يې واخلو. زه دومره غمجنه او ويرجنه وم چې د هغې ورځې خاطره مې په ياد نه ده. يوازې دا مې په ياد دي چې کله زه او کرېگ د پلار د تابوت د اخيستلو لپاره لاړو، نو تابوت اخيستلو کې مو لانجه شوه، ځکه زما يو تابوت خوښ و او د کرېگ بل. ما وويل چې د مغازې ډېر شيک او ډېر گرانبيه تابوت بايد واخلو چې طلايي رنگه فلزي لاستي ولري او منځ يې نرم وي. د دې انتخاب په دليل نه پوهېدم. داسې لويه شوې وم چې د خيرغوښتونکو انسانانو تکراري خبرو او نصيحتونو ته مې اهميت نه ورکاوه. هغوی ويل چې پلار مې يوه ښه ځای ته تللی، د پرښتو تر څنگ دی، خو ما باور نه کاوه. ما ويل چې پلار به مې يوازې په يوه نرم او راحته تابوت کې آرمتيا ته ورسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر کرېګ باور درلود چې که پلار اوس ژوندی وای نو یو ساده او ارزانبیه تابوت به یې ټاکلی و او ویل یې چې دا شان تابوت زموږ له کورني وضعیت سره همغږي لري.

زموږ بحث په آرامی پیل شو، مگر ورو ورو پسې ستوغېده. مور مې خواشینې وه او یوازې یې موږ ته کتل. بلاخره خبره داسې شوه چې پلار به مې په معمولي تابوت کې خاورو ته سپارو چې نه ډېر شیک وي او نه هم ډېر ساده. زموږ ترمنځ بېځایه او مسخره شخړه وه. ګواکې داسې ښکارېدل چې دواړه د پلار په مړینه غوسه شوي وو.

بیا مې له مور سره کور ته راوګرزېدم. پخلنځي ته لاړم، هلته مې مېز ته وکتل، چې څلور څوکۍ ورته ایښي، خو کله مې چې څلورمې تشې څوکۍ ته وکتل، لا پسې غمجنه شوم. ډېر وخت ونه واته چې په ژړا مې پیل وکړ. اوږده موده هلته کېناستم او ومې ژړل، تر هغې مې وژړل چې نوره ستړې شوم. مور مې چې تر هغې شېبې څه نه و ویلي، بلاخره په خبرو راغله، اسوېلی یې وایست او ویې ویل: «خدایه، موږ وساته. سترګې مو پړسېدلې، ماغزه مو ستړي شوي، دلته پخلنځي کې ناست یو، په بده ورځ کې ښکېل یو. هسې نه چې هېر شوي مو دي چې موږ څوک یو؟»

بیا یې ما او کرېګ ته وکتل او موسکه شوه. له شک پرته که پلار مې وای، نو د هغې دا کار یې خوښېده؛ پر دې اساس موږ هم وخندل.

پلار مې یوازې ۵۵ کاله او سوزان یوازې ۲٦ کاله درلودل چې وفات شول. د دوی دواړو مړینې دا درس راکړ چې ژوند ډېر لنډ دی او باید ترې غفلت ونه شي. کله چې له دونیا تلم، نو دا مې نه خوښېدل چې هغه څوک مې یاده کړي چې د دوی له حقوقي متنونو او قراردادونو مې دفاع کړې وه. غوښتل مې چې له دې څخه زیات اغېز پر دونیا ولرم.

که څه هم تر دې دمه هم نه پوهېدم چې کومه دنده غواړم چې پیل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړم، مګر خپله کاري مخینه مې ټایپ کړه او د شیکاګو څو شرکتونو ته مې ورواستوله. د ښار څو خیریه بنسټونو او سترو پوهنتونونو ته مې لیکونه ورواستول. له نېکه مرغه ځینو راته ځواب راکړ او د ملاقات ژمنه یې راسره وکړه. زه په تدریج سره پوه شوې وم چې د یوه تحصلي سند لرل نشي کولای چې ما هغې دندې ته وروبلي چې خوښېږي مې. په همدې خاطر د هر چا په اړه مې چې فکر کاوه چې مرسته راسره کولی شي، نو مشوره مې ورسره کوله. بلاخره یوه ورځ له غرمې وروسته مې د شیکاګو پوهنتون له حقوقي مشاور سره لیدنه وکړه. دا سړی ډېر مهربانه و چې آرت ساسمن نومېده. مور مې یو کال د ده مرستیاله وه. هغه وخت زه د ثانوي دورې د دویم ټولګي زده کوونکې وم. آرت ډېر حیران و چې ولې هغه پوهنتون ته نه یم ورغلې چې مور مې وګورم یا یې هم هلته احوال واخلم. په حقیقت کې زه د دې پوهنتون په څو کیلومترۍ کې پیدا شوې وم، مګر هېڅکله مې د شیکاګو پوهنتون په زړه ودانۍ کې پښه نه وه اېښې.

کوم دلیل مې هم نه درلود چې شیکاګو پوهنتون ته لاړه شم. د ښوونځي له خوا هم دې پوهنتون ته نه وو تللي او زموږ کومو خپلوانو یا دوستانو هم په دې پوهنتون کې زده کړې نه وې کړې. د دې هر څه لامل دا و چې مشهوره وه شیکاګو پوهنتون یوازې د غوره محصلینو لپاره دی. یادېږي مې چې کله به له پلار سره په موټر کې سپره وم او د دې پوهنتون له څنګه به تېرېدو، نو پلار به مې هغو محصلیو ته په غوسه و چې ناپامه به له سړکه تېرېدل. ده به یول: «داسې ښکاري چې دې کسانو ته دا نه دي ورښودل شوي چې څنګه له سړکه تېر شي.»

که څه هم مور مې یو کال هلته کار کړی و، مګر زموږ د کورنۍ نور غړي د دې پوهنتون په اړه په هېڅ هم نه پوهېدل. له همدې امله، کله چې ما او کرېګ غوښتل چې پوهنتون ته لاړ شو، نو فکر ته مو هم دا نه رسېده چې د دې پوهنتون د شمولیت غوښتنه دې وکړو. موږ فکر کاوه چې پرېنستون پوهنتون کې ژر منل کېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرت په حیرانۍ کې رانه وپوښتل: «یعنې تاسې هېڅکله دلته نه یئ راغلي؟»
ځواب مې ورکړ: «نه حتا یو ځل هم دې ځای ته نه یم راغلې.»
ناڅاپه راپه زړه شول چې که دې ښار کې ډلې ټپلې نه وای او ما د دې پوهنتون په اړه معلومات درلودلای، نو ډاډه وم چې دې پوهنتون کې به مې زده کړې کولې. مګر افسوس چې تورواله او د ښار په جنوبي برخه کې ژوند راته خنډ شول او ستونزې یې راته پیدا کړې، نو له همدې امله زه هم پر دې ونه توانېدم چې دې موخې ته ورسم. د آرت ساسمن په څېر سړی هم له دې ټولو بې خبره و.
په هر صورت، هغه ورځ آرت په مهربانۍ راته وویل چې خپل کاري سوابق ارایه کړم. بیا یې وویل چې ښه دا ده چې له سوزان سره خبرې وکړم. سوزان تقریباً پنځه لس کاله له ما مشره وه. هغې مخکې په یو ستر حقوقي شرکت کې کار کاوه. مګر بیا وروسته زما په شان له هغې شرکته راووته. آبي او خاکستري سترګې او روښانه پوست یې درلودل چې د یوې ویکتوریایي ملکې په شان ښکارېده. ډېره خندرویه وه. که څه هم ډېره تحصیلکرده او بافرهنګه وه، مګر بیا هم ډېره متواضع او فروتنه وه او بیا وروسته زما په همېشنۍ ملګرې بدله شوه. کله چې د دې خوا ته ورغلم. نو راته ویې ویل: «که زما په لاس کې وای، نو همدا اوس مې پر کار ګمارلې او ته نور لکه چې نه غواړې د وکالت په برخه کې دنده ترسره کړې.»
بیا نو سوزان یوه بل چا ته ورمعرفي کړم. دا هغه څوک وه چې څو ځله یې زما د ژوند مسیر بدل کړ. والري جارت نومېده او د ښاروالۍ په ودانۍ کې یې کار کاوه. هغه هم زما په شان وکیله وه، مګر د دې لپاره چې خلکو ته خدمت وکړي، وکالت یې پرېښی و او د شیکاګو په هماغه جنوبي برخه کې یې ژوند کاوه.
کمه موده کېده چې والري د شیکاګو د ښاروالۍ د کارکوونکو د چارو په اداري برخه کې پر کار ګمارل شوې وه او د ښار له تور پوستانو سره یې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړیکه درلوده. هغه څکه ښاروالۍ ته راغلی و چې د هارولډ واشنګټن پلوی او ملاتړې و. په ۱۹۸۳ کال کې زه په پوهنتون کې وم، په دې کال کې هارولډ لومړنی تور پوستی و چې د شیکاګو ښار ښاروال شوی و. زبردسته او بالیاقته سیاستوال و، زما د مور او پلار ډېر خوښېده. څکه تل یې په خپلو خبرو کې د شکسپیر خبرې رانقلولې او په عین حال کې ډېر مهربانه انسان هم و. کله به چې د ښار په جنوبي برخه کې مراسم و، نو دی به ورتلو، له خلکو سره به یې کېناسته او له دوی سره به یې ډوډۍ خوړله. هغه د شیکاګو په اداري نظام کې له بډو ډېر بېزاره و او د انتخاباتو په وخت کې یې له خلکو سره ژمنه وکړه چې د ښار سیاسي نظام به بدلوي او د ښار له محرومو خلکو سره به مرسته کوي. ده به داسې جامې اغوستې چې روښانه رنګونه به یې لرل. ډېر زړور و او تل به یې د ښار له سپین پوستو چارواکو سره ناندرۍ وهلې. اسطوره‌یی روحیه یې لرله، د خلکو منځ کې محبوب و چې په باراک یې هم اغېز وکړ او د دې باعث شو چې هغه په ۱۹۸۵ کال کې د سازماندهۍ او کارموندنې کار پیل کړي.

والري د هارولډ واشنګټن د شخصیت مینه‌واله هم وه. په ۱۹۸۷ کال کې چې هارولډ د دویم ځل لپاره د ښار ښاروال شوی و، نو والري ۳۰ کلنه و چې ښاراوالۍ کې پر دنده وګمارل شوه. هغه مهال یې یوه کوچنۍ لور درلوده، مګر غوښتل یې چې ډېر ژر له خپل مېړه څخه طلاق واخلي. کله مې چې واورېدل چې هغې هم له یوه حقوقي شرکته استعفا کړې او ځانته یې یوه دولتي دنده ټاکلې، نو هیښه شوم. خو په ښاروالۍ کې یې د کار څو میاشتې نه وې تېرې شوې چې هارولډ واشنګټن له هغه کنفرانس وروسته مړ شو چې د بېوزلو خلکو لپاره د مېشتنځایونو د جوړولو په اړه و. ناڅاپه قلبي حمله پرې راغلې وه. او د مېز شاته ځای پر ځای وفات شوی و. له دې ترخې پېښې وروسته سپین پوستي بیا راپاڅېدل او بلاخره ریچارډ ام دلي ښاروال شو چې د ښار د یوه پخواني ښاروال زوی و او په بډو او فساد کې یې نوم درلود. که څه هم والري د نوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروال په صداقت او رښتينولۍ شک درلود، مګر بيا يې هم وپتېيله چې په ښاروالۍ کې پاتې شي. بيا وروسته يې ما ته وويل دا چې دنده يې بدله کړې وه، نو ډېره خوشحالي يې احساسوله. داسې وه چې د اسمانځکو ودانيو د غيرواقعي شرکتي قوانيو څخه دې يو ځل يوې واقعي دونيا ته تللې وي.

د شيکاګو د ښاروالۍ ودانۍ يوولس پوړه وه چې بېلابېل ستر سالونونه يې لرل. ياد مې دي چې کله په دوبي او په يوه ګرمه ورځ کې د مرکې لپاره والري ته ورغلم، نو د ښاروالۍ ودانۍ کې ډېر شورماشور او بيروبار راته ښکاره شو. ځينې د واده لپاره راغلي و، ځينې د موټرونو د ثبت، او ځينې د شکايتونو لپاره چې د خپلو کورنو له خاوندانو څخه به يې شکايت درلود يا به يې کور ته د سړک پيپونه يا نور ودانيز پيپونه او داسې نور ورغلي و او دوی به ترې شکايت درلود. هلته خبريالان او د پارلمان غړي هم وو. ځينې کمشمېر بېوزلان او بې سرپناه کسان هم و چې له بهر ګرمۍ راتښتېدلي وو او د ښاروالۍ د ودانۍ ساړه ځای ته يې پناه راوړې وه. د ښاروالۍ په پياده رونو کې ځينې سياسي فعالان ولاړ وو، په لاسونو کې يې د شعارونو پوسترونه نيولي وو او شعارونه يې ورکول. البته چې په ياد مه نه دي چې هغه څه شي ته خوشبينه وه. مګر زما دا شورماشور او جنجالونه خوښېدل او د خلکو شتون خوشحالولم. داسې فضا مې مخکې هېڅېرې هم نه وه ليدلې. هغه ورځ داسې وه چې والري به شل دقيقې راسره مرکه کوي. مګر مرکه يو نيم ساعت ته وغځېده. والري يوه ډنګره تور پوستې وه چې روڼ پوټکی يې درلود. شيکه دريشي يې اغوستې وه او د خبرو په وخت کې به يې قهوه‌يي سترګې نورو ته په ځيره نيولې وې. د دې په شخصيت کې داسې څه و چې ما ته يې آرامتيا رابښله. بيا وروسته والري راته وويل چې هغه ورځ په ځای د دې چې هغه له ما سره مرکه وکړي، داسې ښکارېدل چې ګنې ما دې له هغې سره مرکه کړې وي. ډېرې پوښتنې مې ترې کړې وې. له هغې مې پوښتلي و چې د خپلې دندې په اړه څه احساس لري؟ آيا ښاروال خپلو ټيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوړو چارواکو ته اهمیت ورکوي او که نه؟ د ده چلن له هغوی سره څنګه دی؟

کلونه وروسته چې د هغه وخت په اړه بیا فکر کوم، نو وینم چې ما غوښتل چې له هغه چا پوښتنې وکړم چې زما په شان یې تېرمهال درلود، مګر څو ګامه وړاندې تللې وه او ما غوښتل چې خپلې تجربې راته ووایي. والري آرامه، زړوره او معقوله مېرمن وه چې ما غوښتل ترې زده کړم.

بلاخره هغه ورځ یې له مخه ښې وړاندې راته وویل چې د ښاروال د مرستیالې په توګه دنده ترسره کولای شې. ما ورته وویل چې ښه فکر به وکړم او بیا به تصمیم ونیسم. کال کې راته شپېته زره ډالره تنخا وړاندیز شوې وه، یعنې سیدلي شرکت کې مې چې کومه تنخا درلوده، د هغې نیمایي وه.

زه هېڅکله له هغې ډلې نه وم چې ښاروال او ښاروالۍ ته اهمیت ورکړم. ځکه، تور پوستې وم، د ښار په جنوبي برخه کې لویه شوې وم او له سیاست سره مې چندان نه لګېده. البته سیاست هم له تور پوستانو سره دومره جوړ نه و، ځکه مور یې له ټولنې ګوښه کولو او شړلو او مور ته یې فرصت نه راکاوه چې زده کړې وکړو، کار پیدا کړو او که کومه دنده به یې راکوله، نو تر سپین پوستانو به یې کمه تنخا راکوله. زما نیکونو او نیاګانو د نژادي تبعیض په وخت کې ژوند کړی و، له همدې امله دوی مسئولینو ته د شک په سترګه کتل. پلار مې ډېر وخت دولتي چارواکی و او د دې لپاره چې شغلي ارتقا وکړي، نو د دیموکرات ګوند لپاره یې فعالیتونه کړي وو. البته پلار مې هم د تبعیض په خاطر په ښاروالۍ کې ګوښه شوی و.

له دې ټولو سره سره، اوس ما غوښتل چې په ښاروالۍ کې کار وکړم. د هغې کمه تنخا راته سخته وه خو تر یوې کچې پورې مې ورسره زړه لګېده. ما ځانته خیالونه او هیلې لرل، خو اوس مې احساسول چې یوه داسې مسیر ته ورکاږل کېږي چې زما له خیالونو او هیلو سره توپیر لري. څو ورځې وروسته والري له ما سره اړیکه ونیوه او راته کړل یې چې ځواب دې څه دی، آیا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروالۍ کې کار کوي او که نه. ما ورته وويل چې اوس هم په دې موضوع سوچ کوم. بيا مې له هغې څخه يوه عجيبه او غريبه پوښتنه وکړه: «د دې امکان شته چې زه دې خپل نامزد ته ورمعرفي کړم؟»

دلته غوره بولم چې لږ تېرو ته ورستنه شم. زما د پلار له مړينې وروسته، په هماغه گرم او اوږده دوبي کې باراک شيکاگو ته راغی چې له ما سره غمشريکي وکړي او زما په څنگ کې وه اوسي. بيا د خپلو زده کړو په خاطر بېرته هاروارد ته لاړ. بلاخره د هماغه کال په مې مياشت کې له پوهنتونه فارغ شو، خپله ژېړه ډاکسن يې خرڅه کړه او زما خواته شيکاگو ته راغی. له ما سره په کور کې مېشت شو. موږ سره مينه کوله او اوس له دوه کاله بيلتون وروسته موږ کولای شول چې تل سره يو ځای واوسو. پر يوه کټ ويده شو، ورځپاڼې مطالعه کړو، د خوړو په خاطر رستوران ته لاړ شو او يو بل سره خپلې نظريې او هيلې شريک کړو. اوس به مو چې څه اخيستل، نو گډ به د توکو پلورنځيو ته تلو، په گډه به مو تلويزيون کتلو او کله به چې شپه کې ماته خپل پلار رايادېده او ژړل به مې نو باراک به زما ترڅنگ و، په غېږه کې به يې نيولم او د زړه ډاډ به يې راکاوه.

باراک اوس ډېر خوښ و چې د حقوقو د پوهنتون په وکالت څانگه کې يې خپلې زده کړې پای ته رسولې. ده په شور او شوق غوښتل چې پوهنتون او زده کړې پرېږدي او يوه واقعي دنده پرمخ بوزي. يو کتاب يې ليکلی و چې کيسه‌يز نه و، بلکې د نژاد او هويت په اړه وه. د دې کتاب امتياز يې په نيويورک کې يوې خپرندويې ټولنې ته ورکړ. د انتشاراتو مدير د پېشکي په توگه هغه ته څه پيسې ورکړې وې او يو کال يې ده ته وخت ورکړ چې کتاب بشپړ او بيا يې هغوی ته ورکړي.

اوس نو د باراک په مخ کې گڼشمېر لارې وې چې کومه غوره کړي. د ده ستاينه د حقوقو د پوهنځي استادانو هم کړې وه او همدارنگه کله چې دی د هاروارد د حقوقي مجلې مدير ټاکل شوی و، نو نيويورک ټايمز پرې يو گزارش

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم جوړ کړی و، ځکه مشهور و. په دې خاطر د کار لپاره يې ډېر وړانديزونه ترلاسه کړل. لکه د شيکاګو د پوهنتون د حقوقو پوهنځي ده ته وړانديز وکړ چې ده ته به يو کوچنی دفتر ورکړي چې د يو کال موده کې خپل کتاب وليکي او بيا که غواړي چې هلته درس ورکړي، نو استاد به شي. له بل پلوه په سيدلي شرکت کې زما همکارانو هيله درلوده چې باراک د فول ټايم کارکوونکي په توګه له دوی سره يو ځای شي او اته اونۍ دې له دوی سره کار وکړي، بيا دې په جولای مياشت کې د وکالت په ازموينه کې ګډون وکړي. ده خپله هم همدا فکر کړی و چې ديويس حقوقي شرکت ته ورشي. دې شرکت د ښاريانو د حقوقو او د مسکن په برخه کې فعاليت کاوه. د دې شرکت وکيلانو له هارولد واشنګټن سره ښه اړيکه هم درلوده چې همدا د دې باعث شول چې باراک هلته وروکاږل شي.

دا مې ډېر خوښ شول چې ليدل مې چې هغه زيات فرصتونه لري او د دې انديښنه نه لري چې بايد ښېړه وکړي چې هسې نه فرصتونه يې له لاسه ووزي. باراک له ډېرو سختيو او هڅو وروسته پر دې توانېدلی و چې داسې موقعيت ته ورسي، مګر د ځينو نورو وکيلانو په شان نه و. نور وکيلان به چې همدا فارغ شول، لومړنۍ هڅه به يې دا وه چې له ښاره بهر يوه ګرانبيه بنګله او په ښار کې يو شيک اپارتمان او ګرانبيه موټر واخلي. ده نور ارمانونه درلودل. باراک باور درلود، انسان بايد خپل اصول تر پښو لاندې نه کړي.

دا وخت ما له بېلابېلو کسانو سره مشورې او خبرې اترې کولې او په همدې بوخته وم چې وګورم خنګه کولای شم هغه دنده پرېږدم چې پرمختګ مې پکې کاوه او ښه تنخا يې هم لرله. کله به مې چې دوی ته وويل چې پوروړې يم او تر اوسه هم نه يم توانېدلې چې ځانته کور واخلم، نو هغوی به په ځيره ځيره راته کتل. تل به مې همدا فکر کاوه چې پلار مې هم همېشه په خپل ژوند کې سترې هيلې نه درلودې او له رېسک کولو وېرېده. تر اوسه مې هم د مور دا وينا په غوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کړنګېده چې ویل یې: «لومړی پیسې او شتمني راټوله کړه او بیا دې د خوښیو اندېښنه کوه.» څه ته مې چې ډېره اندېښنه درلوده هغه دا وو چې مور، غوښتل ډېر ژر ماشومان وزېږوو او که ما غوښتلای چې نوې دنده واخلم، نو له دې موضوع سره به مې څه کول.

باراک شیکاګو کې و. د ده شتون ماته ډېره آرمتیا او د زړه ډاډ راکاوه. هغه زما اندېښنې درکولې او زما خبرې یې اورېدلې. ده هم ټینګار وکړ چې غواړي ماشومان ولري او همدارنګه کړل یې چې زه او ته دواړه د یوه وکیل هوسا او لوکس ژوند نه غواړو، نو ځکه ناڅرګنده راتلونکې مو په تمه ده. مګر له څنډ پرته یې زیاته کړه چې بېوزلان نه یو او کولای شو چې ځان لپاره یوه روښانه راتلونکې جوړه کړو. هغه یوازینی کس و چې زه یې وړاندې تګ ته هڅولم. ما ته یې وویل چې اندېښنه له ځانه لرې کړم. پر ما یې ټینګار وکړ چې زړوره واوسم او رېسک ومنم. ډاډه یم که د رابینسون کورنۍ هر یوه غړي، زما له نیکونو نیولې زما تر پلار پورې، هر یوه دا خبرې اورېدلی، نو له شک پرته به چې دوی لړزېدل.

کوم وکیلان چې نوي له پوهنتونه فارغ شوي وو او غوښتل یې چې د وکالت په برخه کې کار وکړي، نو دوی باید یوه ازموینه ورکړې وای. دا ازموینه په دوو ورځو او ۱۲ ساعته موده کې ترسره کېده چې د اداري قوانینو او د معاملاتو د عجیبو او غریبو قوانینو او داسې نورو په اړه به وه. باراک هوډ درلود چې په دې ازموینه کې ګډون وکړي. ما هم درې کاله وړاندې کله چې له هاروارډ پوهنتونه فارغه شوم، نو د ایلینوی د وکالت په ازموینه کې مې ګډون کړی و. له هغې وړاندې مې، د ازموینې لپاره چمتوالی نیولی و، په بېلابېلو ټولګیو کې مې ګډون کړی و او ازمویښتي ازموینې مې ورکړې وې.

د هماغه کال په دوبي کې کرېګ وپتېیله چې له جنیس سره په دنور ښار کې واده وکړي. دنور هغه ښار و چې جنیس پکې زېږېدلې وه. جنیس له ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوښتل چې تر څنګ یې واوسم. ما هم له څنډ پرته ومنله او په مینه او تلوسه مې له دوی سره د واده په چارو کې مرسته وکړه چې دوی واده وکړي. په هر حال د ورور واده مې و. زه ډېره ورته خوشحاله او هیجاني وم. له هغې وروسته مې د وکالت ازموینه هم تېره کړه. د وکالت د ازموینې پایله د پوستخانې له لارې رااستول کېده. په همدې خاطر یوه ورځ په کار کې وم چې پلار ته مې زنګ وواهه او له هغه مې وغوښتل چې وګوري چې کوم لیک راته راغلی او که نه. هغه ځواب راکړ چې هو له اېلینوی ایالته درته لیک راغلی. ترې ومې غوښتل چې لیک پرانیزي او پایله وګوري. پلار مې له ځنډ وروسته راته وویل چې په امتحان کې ناکامه شوې یم.

زه په خپل ژوند کې په هېڅ ازموینه کې ناکامه شوې نه یم. مګر کله چې د وکالت په ازموینه کې ناکامه شوم، نو په رښتیا چې ځانته خجالت شوم. ما ټول هغه کسان ناهیلي کړي و چې ما زه یې روزلې وم. تر هغې شېبې به چې ما هره ازموینه درلوده، نو ډېره هڅه به مې کوله چې ډېره مطالعه وکړم او کوښښ مې کولو چې په ازموینه کې بریالۍ شم. خو کله چې د وکالت ازموینه کې ناکامه شوم، نو پوه شوم چې په ذاتي توګه زه د دې ځانګې لپاره پیدا شوې نه یم. ما هیله لرله چې له خلکو سره په اړیکه کې واوسم، نه دا چې ګزارشونه ولیکم، دوسیې جوړې کړم او تړونونه لاسلیک کړم. په هر حال، له ماتې مې بد راتلل، نو ځکه د هماغه کال په مني کې مې بیا وپتېیله چې په یوه بله ازموینه کې ګډون وکړم. هر څه چې وو، زما غرور له خاورو سره خاورې شوی و. بلاخره ازموینه مې ورکړه او په ډېره اسانۍ کامیابه شوم.

اوس له هغې وخته څو کاله تېرېدل، باراک غوښتل چې دې ازموینه کې ګډون وکړي، د ده ازموینې ماته تېر یادونه رایاد کړل. هغه هم په هغو ټولګیو کې ګډون وکړ چې دې ازموینې ته یې خلک روزل. هر چېرته به چې تله، نو د ازموینې لارښود کتابونه به ورسره وو. مګر داسې یې نه ویل چې ګواکې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازموینه زیاته جدي انګېري. په هر حال، مور سره توپیر درلود. د باراک ماغزه له اطلاعاتو ډک وو چې هر وخت به یې غوښتل نو له هغې یې ګټه اخیستلی شوای.

د ۱۹۹۱ کال د جولای په ۳۱ ورځ باراک ازموینه ورکړه، له ازموینې وروسته موږ د ښار یوه رستوران ته لاړو او له نتیجې اخیستلو وړاندې مو خوښي ولمانځله. دا روستوران زموږ دواړو خوښېده، ښه معماري یې درلوده، هنري و، رڼا یې مناسبه وه، پر مېزونو یې سپینې او چینداري سرمېزې پرتې وې او همدارنګه خوندور خواړه یې لرل لکه د خاویاري کبانو خاویار (هګیو ته ورته یو ډول ګرانبیه خواړه دي چې له خاویاري کبانو ترلاسه کېږي: ژباړن) او آرتیچوک (یو ډول ترکاري ده چې ګلپي ته ورته شکل لري: ژباړن).

له اصلي خوړو مو وړاندې سوپ او مارتیني راوغوښتل. بیا مو اصلي خواړه هم له ځانګړي څښاک سره وخوړل. بیا په خبرو راګرم شوو. چې خواړه مو پای ته ورسېدل، باراک موسک شو او د واده موضوع یې راوړاندې کړه. ویې ویل چې له ما سره مینه لري، مګر اوس هم د واده له مراسمو سره ستونزه لري. ناڅاپه مې احساس کړل چې وینې مې په اننګو کې راغونډېږي. ګواکې داسې ښکارېدل چې په وجود کې مې د اخطار یوه تڼۍ روښانه شوې وه. موږ ډېر د واده په اړه سره غږېدلي وو، مګر کومه پایله مو ترې نه وه اخیستې. په هر حال، زه یوه سُنتي پېغله وم، مګر باراک داسې نه و. موږ دواړه وکیلان و، نو په دې اړه مو باید په منطقي توګه خبرې اترې کړې وای. زموږ شاوخوا د روستوران نارینه او ښځینه مېلمانه ناست و، ځینو یې رسمي جامې اغوستې وې، ځیني بیا په شیکو جامو کې راغلي وو، موږ هڅه کوله، چې خبرې مو پورته نه شي. په ډاډ مې ترې وپوښتل: «که یو بل ته ژمن یو، نو بیا ولې دا ژمنه باید رسمي نه کړو. د دې کار له کوم ځای سره ستونزه لرې؟» بیا مو یو بل ته هماغه تکراري خبرې وکړې. دلته باراک له ما نه وپوښتل چې زه څه ستونزه لرم چې دا واده رسمي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړم. زموږ ناندرۍ همداسې پسې وغځېدې. له یو بل نه مو پوښتنې کولې او مقابل لوري هڅه کوله چې د وکیلانو له لحن سره سم ځواب وواییي. بلاخره له څو دقیقو وروسته ګارسون راغی، یو سرپټی قاب ورسره و، قاب نقره‌یي سرپوښ درلود، ګارسون قاب زما پر وړاندې کېښود، سرپوښ یې ترې ببرته کړ، مګر زه دومره عصباني وم چې هېڅ مې ورونه کتل چې منځ کې یې څه دي. هغې کې د یوه کېک پر ځای یو بخملي قوطی و. په قوطي کې یوه ګوتیې وه چې د الماسو غمی یې درلود. باراک د شوخۍ له مخې په ما کې سترګې وګنډلې. په واقعیت کې دا جر و بحث یو ډول نمایش و. ده ماته هغه خبرې کړې وې چې د واده د بې معناوالي په اړه وې. اوس نو هغه دوسیه پای ته رسېدلې ښکارېده. باراک زما پر وړاندې په ګونډو شو، په عاطفي حالت کې یې رانه وپوښتل چې آیا د دې افتخار ورکوم چې ورسره واده وکړم. بیا وروسته پوه شوم چې هغه مخکې زما مور او پلار ته هم ورغلی و او هغوی یې راضي کړي وو. کله مې چې هلته د «هو» ځواب ورکړ، نو څوک چې په روستوران کې وو، ټول پاڅېدل او لاسونه یې وپړکول. باراک ته مې هو وویل، له دې وروسته مې بیا والري جارټ ته هم مثبت ځواب ورکړ او ومې منله چې په ښاروالۍ کې کار وکړم. خو له هر څه نه وړاندې مې هغه ماښامي ته راوبلله چې له باراک سره آشنا شي او موږ سره خبرې وکړو. له دې کاره مې دوې موخې درلودې، یوه دا چې والري مې خوښېده، که دا دنده مې منلې وای یا مې نه وای منلې، مګر بیا مې هم غوښتل چې له هغې سره زیاته آشنا شم. دا مې حتمي ګڼله چې دا به په باراک هم اغېزه وکړي. خو له ټولو مهمه دا وه چې غوښتل مې باراک د والري کیسه واوري. ځکه والري هم د باراک په څېر خپل ماشومتوب په بل هېواد کې تېر کړی و. پلار یې د ډاکټر په توګه په ایران کې کار کاوه. څه موده یې پلار په ایران کې کار کړی و، مګر بیا وروسته متحده ایالتونو ته راغلی و چې والري خپلې زده کړې وکړي. باراک دې ته اندېښنه درلوده چې زه په ښاروالۍ کې کار کوم. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د والري په شان هارولډ واشنګټن خوښېده، خو د ښاروالۍ هغه پخواني سیستم یې نه خوښېده چې ریچارډ ام ډېلي جوړ کړی و. په هر حال دی څو څو واره د خلکو د حقونو د ملاتړ په خاطر اړ شوی و چې د ښار له شورا سره ښکر په ښکر شي، مګر له دې سره سره یې ماته تل د زړه ډاډ راکاوه چې ناهیلې نه شم.

والري خپل ژوند داسې برابر کړی و چې د واشنګټن لپاره کار وکړي. خو د واشنګټن له مړینې وروسته هغه په رڼه میدان پاتې وه. دا زموږ امریکایانو لپاره یو درس و. موږ هم په شیکاګو کې د اصلاحاتو لپاره خپلې ټولې هیلې د یوه شخص پر اوږو وربارولې، خو داسې مو نه کول چې د خپل ښار سیاسي جوړښت داسې ورغوو چې د محرومانو له حقوقو ملاتړ وکړي. تور پوستو او لیبرالو رایو ورکوونکو، واشنګټن ته د خپل ناجي په توګه کتل. داسې کس ورته ښکارېده چې کواګې هر څه بدلولی شي. دا هغه کس و چې باراک او والري یې هڅولي وو چې له خصوصي برخې راووزي او ټولنیز فعالیتونه ترسره کړي. خو کله چې هارولد واشنګټن وفات شو، نو مدني فعالین پر رڼه میدان پاتې شول.

والري احساسول چې د واشنګټن له مړینې وروسته باید همداسې په ښاروالۍ کې پاتې شي. دې ویل چې راتلوونکی ښاروال، یعنې ډېلي به ترې ملاتړ وکړي. په هر حال، د دې هوډ او ارادې پر ما او پر باراک اغېز وکړ او په هغه ماښامي مېلمستیا کې مو نور احساس کړل چې والري زموږ د ژوند یوه برخه شوې ده. هغه شپه کې درېواړو وپتېیله چې دې اوږده لاره کې سره یو ځای واوسو او له یو بله ملاتړ وکړو.

اوس نو موږ په رسمي توګه کوژده کړې وه. زه په ښاروالۍ کې په نوې دنده ګمارل شوې وم او باراک هم له دیویس حقوقي شرکت سره تړون کړی و. یو بل کار مو هم باید ترسره کړی وای، هغه دا چې باید رخصتیو ته تللي وای. د اګست میاشتې په وروستیو کې مو فرانکفورت ته سفر وکړ. هلته اوږده موده تم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوو. غوښتل مو کنیا ته لاړ شو. په شنه سهار کې نایروبي ته ورسېدو. ما احساس کړل چې یوې کاملاً متفاوتې دونیا ته راغلې یم. مخکې جامایيکا، باهاما او اروپايي هېوادونو ته تللې وم، خو دا لومړی ځل و چې احساسول مې چې له خپل کوره لرې شوې یم. د سهار سپېدې وې. زما په ټول وجود کې یوه عجیب او غریب احساس غځونې کړې وې چې زما ډېر خوښېده. د دې ځای هوا کې د سوځل شوو لرگیو یا تېلو، یا د گلونو د عطرونو یا د بوټو د وړمونو بویونه گډ شوي وو. د دې ځای د لمر رڼا هم له نورو ځایونو سره توپیر درلود.

د باراک مېرېزې خور اوما هوايي ډگر ته زموږ هرکلي ته راغله. هغوی یوازې څو ځله سره لیدلي وو چې وروستی دیدن یې هم شپږ کاله وړاندې و چې اوباما شیکاگو ته راغلی و. مگر دوی دواړو صمیمانه او ژوره اړیکه لرله. اوما له باراکه یو کال مشره وه. د اوما مور گریس کیزیا نومېده. کله چې د اوباما پلار په ۱۹۵۹ کال کې د زده کړو په خاطر له نایروبي څخه هاوايي ته لاړ، نو مېرمنې یې ترې حمل درلود. هغه مهال یې یو بل زوی هم درلود چې تي‌خوری و او ابونگو نومېده. د شپېتمې لسیزې په وروستیو کې چې کله د باراک پلار بېرته کنیا ته راوگرزېد، نو دوه نور ماشومان یې هم پیدا شول. د اوما پوستکی د سکرو په شان و، سپین غاښونه یې درلودل او په غلیظه انگلیسي غږېده. زه دومره ستړې وم چې خبرې مې نشوای کولای، خو کله چې د اوما د فولکس واکن په وروستی څوکۍ کې کېناستم نو د لارې په منځ کې مې پام شو چې د اوما موسکا څومره باراک ته ورته ده. اوما ته هم د کورنۍ هوښیاري په میراث رسېدلې وه. هغه کنیا کې ستره شوې وه او کله کله به هلته اوسېده هم. خو زده کړې یې په آلمان کې کړې وې او دکتورا یې اخیسته وه. دې په انگلیسي، آلماني، سوآهیلي او همدارنگه په خپلې کورنۍ سیمه‌یزې ژبې خبرې کولای شوې. هغه هم زموږ په شان د خپلې کورنۍ د لیدلو لپاره کنیا ته راغلې وه. اوما ما او باراک ته په داسې یوه اپارتمان کې ځای راکړ چې د دوستانو یې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الوتکې ستړې کړې وم، حالت مې ښه نه و، له ځایه نه شوای خوځېدلای، ژبه مې وچه وه او خبرې مې نه شوای کولای. د نایروبي کوڅې او سړکونه له پلیو کسانو، له بایسکل چلوونکو، له موټرو او له بسونو ډکې وې. په بسونو نقاشۍ شوې وې او ځینې دوعا ګانې پرې لیکل شوې وې. ځینې موټر به بار هم وو چې بارونه به د موټر پر چت باندې په کلکو رسیو ټړل کېدل. ځینې کسان به په بسونو پسې سرېښ هم وو.

هلته افریقایي هېواد و. عجیبه او له بیروبار ډک هېواد چې نوی ودان شوی و. د اوما ابي رنګ فولکس موټر هم دومره پخوانی و چې کله به ګولېده، بیا به موږ ټېله کولو چې چالان شي. یوه ورځ مو څو څو ځله د اوما موټر ټېله کړ، له یوې ورځې وروسته ما ولیدل چې نوي سپین بوټونه مې د نایروبي د خاورو په شان سره شوي. باراک وړاندې هم دې هېواد ته راغلی و. ځکه د راحتۍ احساس یې کاوه. زه که څه هم تور پوستې وم، مګر هلته مې د سیلانیانو په شان ځان پردی احساساوه. ما د ساده ګۍ له مخې انګېرل چې دا قاره زما مورنۍ ځمکه ده او په دې راتګ ورسره لا نژدې کېږم. مګر خواشینې شوم او احساسول مې چې په دواړو قارو کې زموږ ریښې بېلې دي.

هلته مو په راتلونکو ورځو کې همداسې د پردیتوب احساس کاوه. د دواړو ستوني هم خوږېدل. داسې ښکارېده چې ګواکې ستړیا د دې باعث شوې چې له حده زیاته حساسه واوسم. بلاخره له باراک سره مې ناندرۍ شوې. دعوې او دنګلې مو ووهلې. د هغه له لاسه زیاته غوسه وم او احساسول مې چې زما او د ده ترمنځ هېڅ کوم ګډ ټکی نشته. د هغو نامزادانو په شان وو چې د ژوند په پیل کې سره ناندرۍ وهي. په معمولي توګه، هغه وخت به غوسه کېدو او وینې به مو ژر په جوش راتلې چې ستړي به وو. په داسې وخت کې به زه د سرې مرمۍ په څېر کېدم او نه مې شول کولای چې د خپل چلن او غوسې مخه ونیسم. خو باراک به آرامه و او په آرامۍ به یې خبرې کولې. کلونه یې وغوښتل چې پر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شوم چې دا چلن له خپلو والدینو راته په میراث پاتې او په تدریج پوه شوم چې څنگه کولای شم چې پر خپلې غوسې غلبه وکړم. اوسمهال ډېرې ورو سره دعوې او دنگلې کوو او معمولاً ډېر ژر سره مهربانه کېږو او له یو بل سره مینه کوو.

د بلې ورځ په سهار په نایروبي کې له خوبه تکړه راپاڅېدم. اوس مې روحیه تازه وه. اوما مو د ښار په مرکز کې د رېل‌گاډو په تمځای کې ولیده. درېواړه په رېل‌گاډي کې سپاره شو او د باراک د کورنۍ د نیکونو کلي ته مو حرکت وکړ. زموږ سره د رېل‌گاډي په واگون کې نور کنیایان هم ناست و. له دوی سره پېټي و چې ژوندي چرگان یې پکې اچولي وو. ځینې نورو بیا چې کوم توکي په ښار کې اخیستي وو، هغه یې له خپلو پښو سره اېښي وو. زه له ښیښې سره ناسته وم او پر دې مې فکر کاوه چې یوه شیکاگویي وکیله کې څنگه بدلون راغلی او څنگه مې تر خوا یو داسې سړی ناست دی چې په یوه باراني ورځ کې مې دفتر ته راغی او څنگه یې پر خپل عجیب نامه او خپلو شوخو موسکاوو زما ټول ژوند بدل کړ. هماغه شیبه موږ د افریقا په ډېر ښېوزله ښار کې تېرېدو، د سړکونو شواوخواوو ته گردې کوډلې او له خاورو او خځلو ډکې لارې وې او فقر او فلاکت له ورایه پکې ښکارېده. داسې خواشینې کوونکې صحنه مې هېڅکله نه وه لیدلې.

څو ساعته چې په رېل‌گاډي کې و، باراک کتاب لوستلو، مگر ما له ښیښې بهر ته کتل او ومې لیدل چې څنگه د نایروبي له گڼوڼو او ښېوزلو ودانیو تېر شوو او شنې سیمې کیسومو ته ورسېدو. زه، باراک او اوما له رېل‌گاډي پلي او د وروستي ځل لپاره په ماتاتو بس کې سپاره شو. اوږده لار مو ووهله، چې ډېره پېچلې وه، گړنگونه یې درلودل ، پخه نه وه او تېږې یې درلودې. له دې وروسته د باراک د نیا کلي ته ورسېدو چې کوهیلو نومېده.

زه به د کنیا د هغې برخې سره خاوره هېڅکله هېره نه کړم. دا خاوره غني خاوره وه. ماشومانو چې ولیدو رامنډې یې کړل، دوی ټول په دې سره خاوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ککړل وو. کله چې د باراک د نیا کور ته ورورسېدو نو درې واړه تږي او خولې وو. د کور هره برخه له سیمانو رغلېدلې وه. په انګړ کې یې پالېز (باغچه) هم و چې بېلابېلې ترکارۍ پکې کرل شوې وې. د باراک نیا څو غواوې هم درلودې. هغې ته ټول سارا انا ویل. لنډۍ او هډوره مېرمن وه چې کله به یې خندل نو په مخ کې به یې ګونځې معلومېدې. انګلیسي خو یې بېخي زده نه وه، یوازې په لویو ژبه غږېده. زموږ لیدلو ډېره خوشحاله کړه. کله به چې د هغې تر څنګ درېدم نو ځان به مې دنګ احساساوه. ما ته یې په ځیره ځیره کتل، زما لاسونو او پښو ته یې کتل، غوښتل یې پوه شي چې د کوم ځای یم او ولې د هغې کور ته ورغلې یم. له ما یې لومړۍ پوښتنه دا وه چې مور دې سپین پوستې ده که پلار دې؟ ما یې په ځواب کې وخندل او د اوبا ما په مرسته مې هغې ته وویل چې زما ټول نیکونه تور پوستي دي او موږ ټول د امریکا یو. سارا نیا زما خبرو ته وخندل. ګواکې داسې ورته ښکاره شول چې زما خبرې د خندا وړ دي. حتا کله چې باراک ونه توانېده چې په سیمه‌یزه ژبه ورسره خبرې وکړي، مګر بیا یې هم ټوکې کولې. زه هیښه شوم چې هغه به ډېره ژر خوشحالېده او خندل به یې کله به چې مازیګر شو، موږ ته به یې چرک حلالاونه او پخولو به یې. دا وخت نو د سارا نیا کور ته د هغې ګاونډیان او خپلوان هم راتلل چې له زلمي اوباما سره وګوري او ما او باراک ته د کوژدې مبارکي راکړي. کله به چې هوا تیاره شوه، خواړه به مو وخوړل. هلته کلي کې برېښنا نه وه. زرګونه ستوري به په اسمان کې ځلېدل. په یوه کوچنۍ خونه کې به د باراک تر څنګ پرته وم او د چرچرکانو او نورو حیواناتو غږونه به مو اورېدل. دې پراخ هېواد او د هغې د اسمان ستورو هیجانی کړې وم. له باراک سره د کوژدې له لارې مې یوه کنیایي نیا هم پیدا کړې وه چې له ما سره یې ډېره مینه درلوده. له خپلې محدودې نړۍ راوتلې وم او اوس نو هر څه راته د خوښې وړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ما او باراک د ۱۹۹۲ کال په اکتوبر میاشت کې واده وکړ. شنبې ورځ وه. لمر ځلېدو. واده مو په ترېنټي یونایټد کلیسا کې و. له درې سوو زیات کسان راغلي وو، زموږ خپلوان و او زموږ دوستان. موږ چې کومه کلیسا کې واده وکړ، د ښار په جنوبي برخه کې وه. ښنګه چې دا واده په شیکاګو کې و، نو نه مو شول کولای چې ټول خپلوان او دوستان خبر نه کړو. همدا لامل و چې د واده مراسم پراخ شول. زما کورنۍ ریښې ژورې وې. د تره، ترور، تروروړې او ماما اولادونو مې خپله اولادونه لرل او ما نه غوښتل چې کوم څوک له لیسته وباسم. زموږ واده ته د دوی ټولو راتګ ښکلا او ځلا راښله.

تروریانې، تره، د مور ټول خپلوان، پخواني دوستان او حتا د ښوونځي د دورې دوستان مې هم رابللي وو. ګاونډیان مو هم راغلي وو. اغلې سمېټ هم راغلې وه چې د ویټني یانګ ښوونځي د مدیر مرستیاله وه او په یوکلید سړک کې موږ ته نژدې اوسېدل. دوی له موږ سره په مراسمو کې مرسته وکړه. مخامخ ګاونډیان مو ښاغلی ټامسون او آغلې ټامسون د موسیقي آلې هم راوړې وې او موږ ته یې ساز جوړ کړ. سانتیتا جکسون هم راغلې وه، مُشکي جامې یې اغوستې وې، غاړه یې ترې معلومېده، زما تر ښنګ به ولاړه وه او راسره ملتیا یې کوله. د سیدلي شرکت پخواني همکاران او په ښاروالۍ کې مې خپل نوي همکاران هم رابللي وو. د باراک حقوقي همکاران او همدارنګه د ده پخواني ملګري هم راغلي و چې د تور پوستانو سازمانونه یې جوړ کړي وو. د باراک د ښوونځي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې ملګري او د ده ځينې کنيايي خپلوان هم و چې رنګارنګ افريقايي خولۍ يې پر سر کړې وې. له بده مرغه د باراک نيکه تېر ژمي کې د سرطان له امله وفات شوی و. خو مور او نيا يې راغلې وې. واده ته له دوو بېلو قارو څخه د ده مېرېزې خويندې هم راغلې وې. لومړی ځل و چې زما کورنۍ او خپلوانو د باراک کورنۍ او خپلوان په هغو مراسمو کې ليدل چې دا زموږ د خوشحالۍ سبب کېدل.

د اوباما څو فرهنګي خپلوان وو. همدارنګه رابينسون کورنۍ وه. د خوښۍ او ښادۍ څپې د کليسا په هر ګوټ ګوټ کې وې. کرېګ مې تر لاس ونيو. هغه هم زه تر لاس ونيوم، دهلېزه ته يې بوتلم چې د کليسا منځ کې و. کله چې د کليسا محراب ته ورسېدم، پر مور مې سترګې ولګېدې چې په لومړۍ ليکه کې ناسته وه، تورې جامې يې پر تن وې او په ډېر غرور يې ماته کتل. د پلار غم مې تر اوسه ګاللو، خو که دی هم وای، نو همدا به يې غوښتل. موږ هڅه کوله چې ژوند ته ادامه ورکړو.

د هغې ورځې پر سهار چې باراک له خوبه پاڅېد، شديد سردرد يې درلود. خو همدا چې کليسا ته رادننه شو، سردرد يې په عجيبه توګه ښه شو.

رسمي او کرايي درېشي يې اغوستې وه. ځل بل چرمي بوټونه يې په پښو وو چې نوي يې اخيستي وو. د کليسا په محراب کې په ځانګړي ځای کې ولاړ و او په خپلو خوشحاله سترګو يې ماته کتل. واده د ده لپاره يوه پېچلې او مبهمه موضوع وه. خو په هغو څوارلسو مياشتو کې چې موږ کوژده کړې وه، ده هېڅکله داسې خبره نه وه کړې چې د انصراف يا شاتګ په اړه دې وي. که څه هم باراک ويلي وو چې له شيکو او ځل بلې مراسمو سره علاقه نه لري، مګر په هغه شېبه کې يې هر څه ته په مينه کتل او د هر څه په اړه يې خپل نظر څرګنداوه. په کليسا کې له محفلي ګلانو نيولې د خوړو او څښاک تر ډولونو پورې چې خوړل او څښل کېدل. خاصه سندره مو ټاکلې وه. سندرغاړې سانتيتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې په خپل خوندور غږ یې له پیانو سره زمزمه کوله. سندره د ستیوي واندر وه چې «مور دواړه دونیا فتح کولی شو» نومېده. دا سندره په هغه البوم کې هم وه چې نیکه مې راته ډالی کړی و او د ښوونځي په درېیم یا څلورم ټولګي کې مې اورېدلې وه. هر کله به چې له نیکه کره تلم، نو د دې سندرې صفحه به مې رااخیسته، په دسمال به مې پاکوله او په ګرامافون کې به مې اېښوده، سندره به چالانېده، یوازیتوب کې به مې اورېده، خوند به مې ترې اخیست او ما به هم زمزمه کوله: «مور دونیا فتح کولی شو، ځکه زه او ته یو بل سره مینه لرو».

هغه مهال له نهه کلنۍ نه وم اوښتې او د مینې، ژمنې یا د نړۍ د فتحې په اړه په څه نه پوهېدم. یوازې به مې ښکلې څیزونه په خپل ذهن کې لاندې باندې کول. احتمالاً اتلان مې هم مایکل جېکسون یا خوزه کاردینان یا زما د پلار په شان څوک وو. خو اوس ترینیتي کلیسا کې ولاړه وم، ښاده او زړه راښکوونکې فضا وه. کله چې باراک د تور پوستانو سازمانونه جوړول نو دې کلیسا ته یې تګ راتګ کړی و. خو په دې وروستیو کې زه، هغه او زموږ ځینې نور تور پوستي دوستان د هغې غړي شوي وو. د کلیسا کشیش جرمیا رایس نومېده چې پېژندل شوی ویناوال و او د ټولنیزې برابرۍ لپاره یې مبارزه کوله. همدا کس و چې زموږ د واده مراسم یې ترسره کړل. لومړی یې ټولو هغو کسانو ته ښه راغلاست وویل چې په کلیسا کې وو. بیا یې زموږ د واده چلې پورته کړې چې ټول یې ووینې، بیا یې د واده په اړه څو ښکلې او له معنا ډکې جملې وویلې. ما او باراک د یو بل لاسونه نیولي وو، نو لوړه مو وکړه چې د عمر تر پایه به سره یو ځای اوسو.

د دې مراسمو برم او پرتم زما لپاره ډېر مهم و. خو عین حال کې پوهېدم چې تر ټولو مهمه زما او د باراک ترمنځ د انساني اړیکې ساتل دي او نه مې غوښتل چې دا موضوع هېڅکله هېره کړم. ما ایمان درلود چې هغه سره ګډ ژوند کولای شم او کله به مې چې هغه ته کتل، نو ډېره زیاته به ډاډه شوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم زموږ د اړيکې په اړه همدا احساس لري. هغه ورځ نه ده وژړل او نه ما. کله مو چې خبرې کولې، نو غږونه مو هم نورمال وو. د مراسمو بله برخه داسې وه چې له کليسا وروسته له مېلمنو سره د پذيرايۍ سالون ته لاړ شو، وخورو او وڅښو، ونځېږو او ښاد واوسو.

په پام کې مو نيولې وه چې د خوړلنۍ مياشت به شمالي کالفورينيا کې تېروو. هلته به څښل کوو، د ګلونو حمام ته به ځو او ښه خواړه به خورو. له همدې امله، کله چې واده پای ته ورسېد، نو د واده په سبا مو، ټېکټ وکړ او سانفرانسيسکو ته لاړو. څو ورځې مو ناپا کې تېرې کړې، بيا بيګسور ته لاړو چې په آرمتيا کې کتابونه ولولو، په آبي رنګه سمندر کې سترګې وګنډو او خپل ذهنونه له هر څه نه پاک کړو. که څه هم دا وخت د باراک ناروغي بېرته راګرزېدلې وه، سر يې درد کاوه او رېزش وو، د ګلونو حمام هم موږ ته چندان آرمتيا را نه کړه، مګر په ټوله کې مو ښه وخت تېر کړ.

د يوه بشپړ کاري کال له تېرولو وروسته زه او باراک چمتو وو چې استراحت وکړو. باراک پتېيلې وه چې خپل کتاب پای ته ورسوي او په يوه نوي حقوقي شرکت کې پر کار بوخت شي. خو دا ټولې برنامې په ناڅاپي توګه ګډې وډې شوې. د ۱۹۹۲ کال په لومړنيو کې د يوه غيرګوندي سازمان څو غړو د پروژې په نامه له ده سره اړيکه ټينګه کړه. دوی هغو ايالتونو ته تلل چې هلته د تور پوستو رای ورکوونکو شمېر ډېر کم وو او هڅه يې کوله چې رای ورکوونکي رای ورکولو ته وهڅوي. هغوی له باراکه وغوښتل چې په شيکاګو کې يوه نمايندګي پرانيزي او مخکې له دې چې د نومبر انتخابات راورسېږي، تور پوستي نوم ليکنه وکړي. شمېرنو ښودله چې په اېلينوی ايالت کې څلور سوه تور پوستي د رای ورکوونې د شرايطو وړ دي. اکثره دا کسان په شيکاګو او د هغې شاوخوا کې وو چې تر دې دمه يې نوم ليکنه نه وه کړې.

که څه هم دې کار کمه تنخا درلوده، خو دا مسئوليت د باراک له افکارو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورونو سره سم و. همدا د رای ورکوونکو د راټولولو سازمانونه وو چې په ۱۹۸۳ کال کې یې هارولد واشنګټن بریالی کړ. یوه تور پوستې کاندیده وه چې کارول موزلي براون نومېده. دا پر دې توانېدلې وه چې د دیموکرات ګوند له خوا په سنا مجلس کې بریالۍ شي او اوس په ۱۹۹۲ کال کې شونې وه چې په انتخاباتو کې کمې رایې وګټي. سربېره پر دې، ولسمشریزې ټاکنې هم وې چې بېل کلینټن له جورج ډبیلیو بوش سره سیالي کوله. د دې وخت رارسېدلی و چې تور پوستي رای ورکوونکي میدان ته وردننه شي. د پروژې موخه دا وه چې هره اونۍ په ایلینوی کې د لسو زرو رای ورکوونکو نوم لیکنه وکړي. باراک او د ده همکاران په ټول پسرلي او ټول دوبي کې ډېرو کلیساوو ته ورغلل او حتا کور په کور په خلکو پسې وګرزېدل چې له هغو کسانو سره خبرې وکړي چې د رای ورکوولو لپاره یې نوم لیکنه نه وه کړې. باراک تل د ټولنیزو سازمانونو له مدیرانو سره په اړیکه کې و او له نیکوکاره شتمنو افرادو سره به یې خبرې کولې چې د تور پوستو په سیمه کې د انتخاباتو د رادیویي خبرتیاوو او د بروشرونو په لګولو کې او د کور جوړونې په پروژو کې مرسته وکړي. د دې سازمانونو پیغام هماغه و چې باراک هم پرې باور درلود: «په رای ورکولو کې ځواک دی. که غواړې چې په ژوند کې دې بدلون راولې، نو د انتخاباتو په ورځ کور کې مه پاتې کېږه.»

کله به چې شپه کېده، باراک به کور ته راتله، په کوچ کې به غځېده او تل به یې د سګرېټو بوی ورکاوه. مګر هماغسې باراده او پرېکنده و. د هغو کسانو نومونه به یې شمېرل چې ثبت کړي به یې وو. خو تر اوسه هم د خپلې خوښې وړ شمېر ته نه و رسېدلی. باراک تل پر داسې لارو چارو فکر کاوه چې وشي کولای د رای ورکولو لپاره زیات داوطلبان راټول کړي او همدارنګه نور شتمن کسان پیدا کړي چې د مرستې لپاره یې رامیدان ته کړي. ما ته یې ویل د نورو په پرتله د ځوانانو راضي کول ډېر ستونزمن دي چې راضي شي. ځکه داسې ښکارېدل چې له ۱۸ کاله څخه تر ۳۰ کالو ځوانانو پر دولت باندې چندان باور نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا يو کال کېده چې ما هم د ښاروال په دفتر کې د والري ترڅنگ کار کاوه. زما دنده دا وه چې د ټولنيزو خدماتو او د روغتيايي خدماتو د سازمانونو اړيکې له دولتي برخو سره ټينگې کړم. زما بله دنده هېڅکله محدوده نه وه. له زياتو کسانو سره مې سرو کار درلود چې ما ته يې انرژي راکوله او کار يې راته جذابه کاوه. مخکې مې داسې ځای کې کار کاوه چې غلی مگر شيک دفتر يې درلود او کړکۍ يې د سين پلو ته وې چې زه به پکې تل د گزارشونو په ليکلو او د متنونو په خلاصه کولو بوخته وم. خو اوس مې په داسې دفتر کې دنده ترسره کوله چې هېڅ کړکۍ يې نه درلودې او د ښاروالۍ د ودانۍ په لوړو پوړونو کې و. دلته به نو د ښاريانو ډېر شورماشور وو.

په تدريجي توگه مې زده کړل چې دولتي ستونزې او مسايل پېچلي او بې پايه دي. تل به مې د بېلابېلو برخو له مسئولينو سره غونډې جوړولې او کله ناکله به د شيکاگو ښار مختلفو برخو ته تلم چې د ښاريانو شکايتونو ته رسيدگي وکړم. کله کله به د هغو وچو ونو د ارزونې لپاره تلو چې بايد پرې شوې وای. روحاني پلرونه به چې د ترافيکو او د کثافاتو د وړلو له سيستم څخه ځورېدل، نو مور ږ به ورسره خبرې کولې او حتا يو ځل د ښاروالۍ له خوا د بوډاگانو يوې مېلې ته لاړم، هتله دوه کسان سره ښکر په ښکر و، نو مجبوره شوم چې سره بېل يې کړم. يوې وکيلې چې په بېلابېلو شرکتونو کې کار کاوه، هېڅکله يې داسې تجربې نه درلودې. په همدې خاطر مې نوې دنده خوښېده او له هغې سره مې علاقه لا پسې زياتېده.

اوس نو زياتره مهال د والري او سوزان تر څنگ وم. په تدريجي توگه مې له هغوی څخه باارزښته شيان زده کړل. د دوی ځانباوري زياته وه، له دې سره سره يې نور ستر انساني خصوصيات هم لرل. سوزان خونسرده او پرېکنده وه. په غونډو کې به يې گډون کاوه. والري هم له دې هېڅ نه وېرېده چې په داسې غونډو کې خپلې خبرې وکړي چې ضدي او متعصب کسان پکې وي. دا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلونو ځلونو بریالۍ شوې وه چې په غونډه کې شته افراد له ځان سره همغږي کړي. هغه یوه ستورې وه چې په چټکۍ وړاندې تله. زما له واده وړاندې یې مقام لوړ شو او اوس نو د ښاري برنامه ریزۍ او اقتصادي پراختیا مدیره وه. بیا یې له ځنډه پرته ماته وړاندیز وکړ چې د مرستیاله یې شم او تر څنګ یې کار وکړم. ما هم ومنله او ورته کړل مې چې د خوړلنۍ له میاشتې وروسته به له هغې سره کار ته ادامه ورکړم.

که څه هم ما په اداره کې والري له سوزان څخه زیاته لیده، مګر پام مې وو چې له دواړو یو څه زده کړم. دا هماغه چلن و چې په پوهنتون کې مې له چرني سره درلود. دا هغه ښځې وې چې ځانباوره وې او له هر ډول وېرې پرته یې خپل فکرونه بیانول. البته په خپل وخت به ټوکمارې او متواضع کېدې هم. غالمغالي، جنجالي او ګډوډ کسانو پر دوی هېڅ اغېز نه کاوه او د دې نه باعث کېدل چې خپل باورونه ورته پرېږدي. سربېره پر دې دوی میندې هم وې او دندې یې هم درلودې. ما به د دوی د ژوند دې اړخ ته زیات پام کاوه. ځکه ما هم غوښتل چې ژر مور شم. والري به چې په هر څومره مهمه جلسه کې وه، مګر کله به یې چې د لور له ښوونځي ورته زنګ راغی، نو ژر به یې غونډه پرېښوده. سوزان هم همداسې وه، هر کله به یې چې کوم زوی تبه کوله یا به یې ماشومانو د موسیقۍ په کومه ډله کې برخه درلوده، نو دا به په بېړه له ښاروالۍ وتله او هغوی ته به یې ځان وررساوه. که څه هم دې کارونو کله کله د ښاروالۍ په کارونو کې ځنډ رامنځته کاوه، مګر دوی هېڅکله له دې احساسه شرم نه کاوه چې لومړی د خپلو اولادونو اړتیاوو ته لومړیتوب ورکوي او بیا اداري کار ته. دوی هېڅکله دا هڅه هم نه کوله چې د سیدلي شرکت د نارینه‌وو په شان، د خپل کور او کار موضوع سره په بشپړه توګه جلا کړي. همدارنګه والري او سوزان دواړو له خپلو مېړونو طلاق اخیستی وو او له مالي ستونزو سره یې زور ازمایه. هغوی تل خپل کارونه په سمه توګه ترسره کول او په خپل منځ کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ښه او له صمیمیته ډکه اړیکه درلوده چې ما ته ډېره جالبه وه.

ما او باراک د خوړلنۍ میاشت په شمالي کالیفورنیا کې تېره کړه، کله چې راوګرزېدو، نو له څو ښو او څو بدو خبرونو سره مخامخ شوو. ښه خبر د نومبر د انتخاباتو په اړه و چې بېل کلینټن په زیات توپیر سره د ولسمشرۍ ټاکنو کې بریالی شوی و او ولسمشر بوش ته یې ماته ورکړې وه. بوش یوه دوره ولسمشر هم و. کارول موزلي براون هم د سنا په انتخاباتو کې د اکثریتو رایه ګټلې وه او لومړنۍ تور پوستې مېرمن وه چې سناتوره شوې وه. دې خبر باراک زیات خوشحاله کړی و چې پروژه یې پر دې توانېدلې وه چې ۱۱۰ زره کسان د رایو ورکولو تر صندوقونو پورې راولي.

له یوې لسیزې وروسته دا لومړی ځل و چې په شیکاګو کې له یو نیم میلیون څخه زیات تور پوستي رای ورکوونکي د رای ورکولو لپاره راغلي وو او ثابته کړې یې وه چې په سیاست کې اغېز لرونکي واوسي. د دوی شتون د چارواکو غوږونو ته څرګند پیغام ورورساوه او هغه احساس یې بیا ورغاوه چې له هارولد واشنګټن وروسته له منځه تللی و: «احساس دا و چې د تور پوستانو رایه اهمیت لري.» له دې وروسته به چې هر سیاستوال د تور پوستانو اندېښې په پام کې نه نیولې نو له سیاسي پلوه به زیانمېده. دې پېښې تور پوستانو ته هم یو پیغام له ځانه سره راوړ. هغه دا چې د یووالي تر چتر لاندې پرمختګ کولای شي. دې پېښې باراک هم ډېر خوشحاله کړ. هغه پوه شو چې له خپل سازماني استعداد او مهارت څخه په زیاتو پراخو برخو کې هم ګټه اخیستلی شي. دی پر دې توانېدلی و چې که د ټولنیزو سازمانونو له رییسانو، عادي ښاریانو او همدارنګه دولتي چارواکو سره همکاري وکړي نو ښې پایلې به تر لاسه کړي. د شیکاګو یوې سیمه‌یزې مجلې د باراک په اړه ولیکل: «دنګ، مهربانه او هغه سړی چې تل په پرلپسې توګه زیار ګالي.» او وړاندیز یې کړی و چې هغه باید خپله هم یوه ورځ په انتخاباتو کې ګډون وکړي. مګر باراک ورته چندان پام ونه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بد خبر دا و چې له دې دنگ، مهربان، صمیمي او هوښیار سړي سره چې ما واده کړی و، هغه وخت یې پای ته رسېدلی و چې باید خپل کتاب یې نشراتي ټولنې ته ورسپارلی وای. هغه په انتخاباتو کې د بوختیا له امله پر دې نه و توانېدلی چې د خپل کتاب مسوده بشپړه کړي. پر دې اساس ناشر هوکړه‌لیک فسخه کړ او د خپل وکیل له لارې یې پیغام رالېږلی و چې باراک باید هغوی ته ۴۰ زره ډاله بېرته ورکړي.

نه پوهېږم چې هغه پیغام یې وکاته او که نه او یا حیران شو او که نه.

زه هغو ورځو کې په بشپړه توګه د ښاروالۍ په مسایلو کې ښکېله وم. د بوډاګانو مېلو ته هم نه تلم او د دې پر ځای به زیاتره مهال په غونډو کې د مدیره هییت غړې وم. سمه وه چې د یوه شرکتي وکیل په کچه مې کار او فعالیت نه کاوه، مګر د ښاروالۍ ورځني مسایل او له ښاریانو سره اړیکې نیول د دې باعث کېدل چې زیاته ستړې شم. نور مې نو له شپې سترس نه درلود، یو ګېلاس څښاک به مې ځانته اچاوه، په کوچ کې به غځېدم او تلویزیون ته به مې کتل. د باراک په برخه کې مې هم زده کړي وو چې کارونو ته یې اندېښنه ونه کړم. بې نظمۍ او ګډوډۍ زه پرېشانه کولم. مګر داسې ښکارېدل چې باراک په شور او شوق راولي. هغه د یوه شعبده‌باز په څېر و چې تل یې زړه غوښتل خپل قابونه په هوا کې وڅرخوي او له هیجانه یې خوند واخلي. کار او فعالیت هغه په وجد راوسته. خپل وخت او خپلې انرژۍ ته یې نه کتل او نوې پروژې یې اخیستې. د مثال په توګه، له دوو خپلواکو شرکتونو سره یې کار کاوه او له دې سره سره یې منلې وه چې د شیکاګو پوهنتون په پسرلني سمستر کې پارټ ټایم درس هم ورکړي او هممهاله یې تصمیم درلود چې فول ټایم په یوه بل حقوقي شرکت کې هم ځان بوخت کړي.

البته د خپل کتاب لیکل یې هم نه وو هېر کړي. د باراک مشاور باور درلود چې هغه خپل کتاب پر بل ناشر پلورلی شي. هر څنګه چې کېدل ده باید خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب بشپړ کړی وای. څکه غوښتل يې چې په پوهنتون کې درس ورکړي او همدارنګه په یوه حقوقي شرکت کې فول ټايم پر کار بوخت شي. دا مهال و چې یوه حلاره يې پيدا کړه چې دا ستونزې له مخې لرې کړي. ده وپتېيله چې يوه کوډله کرايه کړي او له هر ډول ورځنيو بوختياوو پرته، پر خپل کتاب فکر وکړي او هغه پای ته ورسوي. هغه فکر وکړ چې کولای شي چې په دوو مياشتو کې خپل کتاب پای ته ورسوي. لنډه دا چې ده خپله دا پرېکړه له وادہ شاوخوا شپږ اونۍ وروسته راته کور کې وويله او په پای کې يې دا هم د احتياط له مخې وويل چې دا وړ کوډله يې مور ورته پيدا کړې. حقيقت دا و چې باراک ته يې کرايه کړې هم وه. يوه ارزانبيه او غلې کوډله وه د سانور په ساحل کې چې د اندونيزيا په بالي ټاپو کې يې موقعيت درلود او له ما څخه شاوخوا نهه زره مايله لرې وه. ما ته يوه ټوکه ښکارېده، مګر هر څه ريښتيا وو. هغه له يوازيتوب سره مينه درلوده او له يوې داسې ښځې سره يې واده کړی و چې له ټولنې، معاشرې او خوش‌ګذرانۍ سره يې مينه درلوده. هر څه چې وو، زه د ګډې اړيکې د خوندي ساتلو په خاطر اړ وم چې د هغه خبره ومنم. بله چاره نه وه.

بلاخره د ۱۹۹۳ کال په اوايلو کې باراک بالي ټاپوګانو ته لاړ او شاوخوا پنځه اونۍ هلته پاتې شو. هلته يې «زما د پلار روياوې» کتاب په خپل خط ليکه او د کوپرې په ونو او د سمندر د څپو په شاوخوا کې به يې چې تګ راتګ کاوه نو خپل فکرونه يې هم منظمول. دا په داسې حال کې وه چې زه په يوکليد سړک کې يوازې اوسېدم، د مور کور مې و او دويم پوړ. کله ناکله به د دوستانو ليدو ته ورتلم او کله به چې لمر لوېده نو ورزشي لوبغالي ته به تلم. په کاري چاپېريال کې يا ګاونډيانو يا د سيمې هر چا به چې د ده په اړه رانه وپوښتل نو ورته وبه مې ويل: «زه او زما خاوند هيله لرو چې يو نوی کور واخلو. هغه ليکوال دی او خپل کتاب ليکي». دا وضعيت راته عجيب و. همدارنګه په باراک پسې خپه وم او زړه مې پسې تنګ شوی و، مګر بيا مې هم هڅه کوله چې په سنجېدلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

منطقي توګه له دې وضعیت سره غاړه غړې شم او ښايي چې دا وقفه زموږ د ګډ ژوند لپاره چندان بده هم نه وه.

هغه خپل نیمګړی کتاب وړی و چې په یوازیتوب کې یې بشپړ کړي. احتمالاً چې نه یې غوښتل چې د کتاب لیکلو په وخت کې یې له کتاب لیکلو سره لاس او ګرېوان ووینم. تل به مې ځانته یادونه کوله چې له داسې سړي سره مې واده کړی چې متفاوت فکرونه لري او هر کله چې یوازیتوب ځورولم نو بې ارادې به داسې سوچونه راتلل چې هغه له ما سره د خوړلنې میاشت تېره کړه او اوس دا دی د خپل یوازیتوب د خوړلنې میاشتې ته تللی.

موږ زده کول چې څنګه ګذاره وکړو او څنګه په بېلابېلو مسایلو کې همغږي شو. پر یوه بدن بدلېدو. دا په داسې حال کې وه چې زه هماغه پخوانۍ میشل وم او هغه هماغه باراک مګر یو بل پېژند مو هم درلود. یعنې هغه مې د ژوند ملګری و او زه یې مېرمن وم. موږ کلیسا ته تللي وو او دا اړیکه مو په لوړ غږ نورو ته وراورولې وه. پر دې اساس موږ په خپل ګډ ژوند کې مختلفې دندې منلې وې. زما او د نورو زیاتره مېرمنو په اند، مېړه یوه درنه معنا او تاریخي مخینه لري.

که یوه ښځه د ۱۹٦۰ کال یا د ۱۹۷۰ کال په لسیزو کې پیدا کېدلای، نو ځانګړنې به یې څنګه چې په تلویزیون کې بیانېدې، دا به وې چې سپین پوستې وي، خوشحاله وي، وېښته یې سینګار کړي وي، فټ بدن ولري، په کور کې د ماشومانو روزنه او پالنه وکړي، خواړه پاخه کړي، عشوه‌ګره وي او داسې نور... خو مور مې له دې ډول ښځو سره توپیر درلود.

موږ هم په یوکلید سړک کې په یوه کور کې ژوند کاوه، خو عجیبه دا وه چې مور مې د کور ښځه وه، له هېڅ نیوکې پرته یې د ماښام او سهار خواړه پخول او مازیګر به په تمه وه چې پلار مې له خپلې دندې راشي. باراک به په ټوکه ویل چې زموږ ژوند تلویزیوني سوریالونو ته ورته دی. زه هم کله چې ماشومه وم نو مېرې ټایلر سوریال مې ډېر خوښېده. مېرې به بهر کار کاوه، ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېښته يې درلودل او الماری به يې له ښکلو جامو ډکې وې. خو د هغو ښځو برعکس وه چې په تلويزيون کې ښکارېدې، ځکه دې هېڅ وخت کورنۍ چارې نه ترسره کولې او د ماشومانو د روزنې او پالنې په اړه يې څه نه ويل. هغه وخت مېري ټايلر هغو نجونو ته يوه بېلګه وه چې غوښتل يې خپلواک ژوند ولري.

اوس نو نهه ويشت کلنه وم او هغه خواړه مې خوړل چې مور مې په ډېر زيار برابرول. مګر ما زده‌کړې کړې وې، ځان مې ښه پېژانده او په مغزو کې مې ډېر پلانونه لرل. مور مې راته له وړکتونه واړندې لوستل رازده کړي وو. زه به ماشومتوب کې د هغې په غېږ کې ناسته وم او هغې به د کيسو کتابونه راته لوستل. همدارنګه تل به يې راباندې ټينګار کاوه چې بروکلي وخورم. زما جامې به هم دې خپله ګنډلې. اوس چې فکر کوم نو ګورم چې هغه د پخوانيو ميندو يوه بېلګه وه چې خپل هر څه يې تر خپلو ماشومانو ځارول او ځان يې هېر کړی و. هغې زه داسې وروزلم چې پر ځان باور ولرم. يا پر نفس اعتماد ولرم. ځان محدود نه کړم، باور ولرم چې مخ پر وړاندې لاړه شم او هغه څه ته ورسم چې غواړم يې. ما غوښتل چې د مېري په شان يوه خپلواکه، شادابه او په عين حال کې يوه مېرمن او يوه معمولي مور واوسم. غوښتل مې چې د خپل ژوند له ملګري سره يو بريالی ژوند ولرم.

بلاخره باراک له يوې مودې وروسته له بالي ټاپو څخه بېرته راستون شو. نقره‌يي بکس يې له پاڼو ډک وو. له يوازيتوبه يې ګټه اخيستې وه او خپل کتاب يې پای ته رسولی و. مشاور يې راغی او د ده کتاب يې پر بل ناشر وپلوره. د تېر ناشر پورنه يې هم خلاص کړل او ډېر ژر بيا خپل عادي ژوند ته بېرته ورستانه شوو. باراک زما طنزي خبرو ته خندل او زړه يې غوښتل چې ورته ووايم چې په دې موده کې ما څه څه کارونه کړي دي.

څو نورې مياشتې هم تېرې شوې. سربېره پر دې چې مور، خواړه پخول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور کارونه مو هم کول او له یو بل سره خندېدو او نوې نقشې مو کاږلې. اوس مو نو دومره پیسې ټولې کړې وې چې یو اپارتمان پرې واخلو. پر دې اساس، د یوکلید سړک له کوره مو کډه وکړه او په هاید پارک کې یوه ښکلې اپارتمان ته لاړو چې غولی یې پر لرګیو فرش شوی و او یوه شومینه بخارۍ یې هم درلوده. ما د باراک په ملاتړ بیا رېسک وکړ او خپله دنده مې بدله کړه. د ښاروالۍ په ودانۍ کې مې له سوزان او والري سره مخه‌ښه وکړه او پر هغه دنده بوخته شوم چې زه پکې رییسه وم. په دې دنده کې مې پرمختګ کولای شو. باید ډېر نوي شیان مې کشف کړي وای. باید اندېښنې مې یوې خوا ته کړې وای، ځکه اوس نو زه او هغه یو شوي او ډېر خوښ وو. ښادي کولای شي چې ډېر شیان درته ډالۍ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

نوې دندې مې سترس راته پيدا کړ. اندېښمنه يې هم کړم. ما په شيکاګو کې د پابليک ايلايز شرکت په نوې پرانيستل شوې څانګه کې کار کاوه. دا شرکت کال وړاندې د ونسا کرش او کاترينا براو له خوا په واشنګټن ډي‌سي کې تاسيس شوی و. دا دوه کسان نوي له پوهنتونه فارغ شوي وو. دوی غوښتل داسې سوداګريز شرکت پرانيزي چې له ځوانانو سره مرسته وکړي چې دولتي او خصوصي ادارو کې ځانونو ته دندې پيدا کړي. باراک په يوه کنفرانس کې له دوی سره پېژندلي وو، د دوی د مديره هييت غړی و او بلاخره يې هغوی ته وړانديز کړی و چې له ما سره د دې دندې په خاطر اړيکه ونيسي. دې شرکت بااستعداده ځوانان او پېغلې پر کار ګمارل، د هغوی لپاره به يې لنډه ښوونيزه برنامه جوړوله او هڅه به يې کوله چې د هغوی له مهارتونو سره سم دوی ته يو مناسب کار پيدا کړي. د دې شرکت موخه دا وه چې د مديرانو يو نسل ټولنې ته وړاندې کړي چې ټولنې ته زياته ګټه ورسوي.

زما په اند د دې شرکت کار ډېر مهم او سنجېدلی و. ځکه يادېږي مې چې کله مې د پرينستون پوهنتون په څلورم کال کې زده کړې کولې، نو ليدل مې چې څنګه زياتره محصلين پرته له دې چې پوه شي چې نورې دندې هم شته، په هغو ازموينو کې ونډه اخلي چې د وکالت پوهنتونونو لپاره دي يا د عملي زده کړې په داسې پروګرامونو کې نومليکنه کوي چې د وکالت په اړه دي. پابليلک ايلايز شرکت اوس دا ستونزه هواره کړې وه او غوښتل يې د ځوانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکري اُفق پراخ کړي او له دوی سره مرسته وکړي چې په ډېره آزاده توګه خپله دنده وټاکي. په واقعیت کې دې شرکت هڅه نه کوله چې د واسطې له لارې د محصلینو لپاره کار پیدا کړي، بلکې غوښتل یې لومړی مختلف استعدادونه وپېژني، بیا پرې پانګونه وکړي او په ټولنه کې د هغوی ځای مشخص کړي. پر دې اساس، اړینه نه وه چې یو کس دې پوهنتوني سند ولري چې زموږ له شرکت سره یوځای شي. موږ ته یوازې سن مهم و چې له ۱۷ کالو زیات او له ۳۰ کالو کم وي او په خپل ژوند کې یې په یو ډول نه یو ډول د خپل مدیریت او رهبرۍ توانایي څرګنده کړې وي.

پابلیک ایلاز غوښتل د هغو ځوانانو او پېغلو هیلې پوره کړي چې یو ډول نه یو ډول یې استعدادونه نالیدلي انګېرل شوي وو. ما داسې ګڼله چې برخلیک له ما سره ډېر ښه کړي چې دا دنده یې راته ټاکلې. کله مې چې سیډلي حقوقي شرکت کې کار کاوه نو په ۴۷ پوړ کې به په خپل دفتر کې بندي وم، له هغه ځایه به مې په جنوبي برخه کې خپلې سیمې ته کتل او نه مې شول کولای چې د هغه ځای د ځوانانو لپاره کوم کار ترسره کړم. خو دلته مې داسې انګېرل چې کولای شم ګټوره واوسم. ځینې استعدادونه به مې په ځینو سیمو کې لیدل، لکه زموږ خپله سیمه کې چې کشف شوي به نه و. ما باور درلود چې استعدادونه کشفولی شم.

په نوې دنده کې مې فکرونه ماشومتوب او ښوونځي ته لاړل چې زده کوونکې وم. زموږ ټولګی ډک او شورماشور به پکې و. ماشومانو به تل یو بل په قلمونو او تباشیرونو ویشتل. خو زه نېکمرغه وم چې مور مې له هغه ټولګي راوایستم او یو بل ټولګي ته یې بوتلم. تل به مې د هغو شلو ماشومانو په اړه سوچ کاوه چې په ټولګي کې بندیان وو او داسې ښوونکي سره ښکېل وو چې انګېزه یې نه درلوده او بې مسئولیته و. پوهېدم چې زه له هغوی څخه زیاته هوښیاره نه یم. د ښوونځي د دویم کال هغه زده کوونکي چې کومه ګناه یې هم نه وه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کال له زده کړو شاته پاتې شوي وو او دې کار ځورولم.

د پابلیک ایلاز شرکت بنسټوالانو په واشنګټن کې یوه پنځه لس کسیزه ډله تر خپل پوښښ لاندې نیولې وه چې تازه کاره هم وه او د ښار په بېلابېلو سازمانونو کې یې کار هم کاوه. دا داسې شرکت و چې د بېل کلینټون د ولسمشرۍ په دوره کې یې له دولته مرسته ترلاسه کوله. له همدې امله یې کافي بودیجه لرله چې شیکاګو کې نوې څانګه پرانیزي. همدا مهال و چې له ما یې وغوښتل چې هغوی سره یو ځای شم. البته د دوی وړاندیز شوې تنخا زما د ښاروالۍ له تنخوا څخه ډېره کمه وه.

البته درنو، شرافتمندو او داوطلبو ځوانانو او پېغلو په دا ډول خپلواکو سازمانونو کې په کمو تنخاوو هم ګذاره کولای شوه، مګر زه د دوی په شان نه وم، ځکه اړ وم چې د خپلې محصلۍ پیسې ورکړم. ماته کوم میراث هم نه و رارسېدلې چې په دې کمه تنخا ګذاره وکړم. هره میاشت مې باید د محصلۍ ۶۰۰ ډالره پور ورکړی وای. همدارنګه له داسې چا سره مې واده کړی و چې هغه هم د محصلۍ قسطونه باید په خپل وخت ورکړي وای. زموږ د ګډ ژوند لګښتونه هم وو. بلاخره د شرکت رییسان سره سلا شول او یوه چاره یې وسنجوله چې زما تنخا دومره لوړه کړي چې له دوی سره همکاري وکړلای شم.

په دې توګه په ډېرې خوښۍ او خوشحالۍ له دې شرکت سره یوځای شوم. دا لومړنۍ موکه وه چې هر څه له بنسټه پیل کړم او زما بریاوې او ماتې هم زما له هڅو سره تړلې وې. د ۱۹۹۳ کال په پسرلي کې مې په میشیګان سړک کې په یوه ودانۍ کې یو کوچنی دفتر پیدا کړ. د دې دفتر کرایه ټیټه وه. د مشاورې یوه شرکت چې خپل توکي نوي کول، نو ما یې دویم لاس څوکۍ او مېزونه واخیستل. څو کارکوونکي مې هم پر کار وګمارل. بیا مو د باراک په مرسته په شیکاګو کې هغو کسانو ته لاس وراوږد کړ چې پېژندل مو. موږ هڅه کوله چې د خیرغوښتونکو او زړه سواندو کسانو مالي مرسته تر لاسه کړو. همدارنګه په دولتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سازمانونو او ادارو او ځينو نورو ځايونو کې هم په داسې دندو پسې وو چې وشو کولای د خپلې خوښې وړ کسان هلته په کار وګمارو. والري له ما سره مرسته وکړه چې د ښاروال دفتر کې او همدارنګه د روغتيا سازمان کې ځينې ځايونه پيدا کړم چې خپل کسان د ماشومانو د واکسيناسيون د پروژې د ترسره کولو لپاره هلته واستوم. باراک هم خپلو څو پخوانيو سازمان‌ورکوونکو ته خبر ورکړ چې له موږ سره د دولتي مرستو او ښوونيزو فرصتونو په برخه کې مرسته وکړي. د سيدلي حقوقي شرکت ځينو همکارانو هم له موږ سره مالي مرسته وکړه او موږ يې له سترو خيرغوښتونکو او زړه سواندو کسانو سره آشنا کړو.

زما لپاره د دې کار ډېره هيجاني برخه هماغه وه چې کارموندونکي ځوانان او پېغلې به مې پيدا کول. موږ د هېواد په ټولو پوهنتونونو کې خبرتياوې خپرولې چې هغه کسان پيدا کړو چې کار غواړي او همدارنګه په خپل ښار شيکاګو کې هم د پټو استعدادونو په پلټلو پسې وو. زه او زما همکاران به د شيکاګو ټولو سترو پوهنتونونو او مکتبونو ته ورتلو. د کورجوړونې په پروژو کې به مو ګډون کاوه او مرستې به مو راټولولې. د پوهنتونونو په هغو عمومي غونډو کې مو هم ګډون کاوه چې مجردو ميندو ته يې ښوونيزې زده کړې برابرولی شوای. موږ د مجردو ميندو لپاره مرستې راټولولې. له کشيشانو او د پوهنتون له اوستادانو او همدارنګه د روستورانتونو له مديرانو مو وغوښتل چې کوم بااستعداده ځوانان او کومې بااستعداده پېغلې پېژني موږ ته يې دې راوپېژني. لنډه دا چې موږ هغه کسان غوښتل چې د يوې برخې مديريت او رهبري پر غاړه واخلي او هغه کسان مو غوښتل چې هيله يې دا وه چې د پرمختګ لوړو پوړيو ته ورسي. کله به مو چې داسې کسان وموندل نو ترې غوښتنه مو کوله چې له موږ سره يو ځای شي. موږ له دوی سره مرسته کولای شوه چې خپلو هيلو ته ورسېږي. موږ دې ته چمتو وو چې د دوی د تګ راتګ کرايه ورکړو او يا هم که چا ماشومان لرل د دوی د ماشومانو د ورکتون پيسې يې ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مني تر اوايلو مو وکړلای شول چې شل کسه د کار زده کوونکو او کار موندونکو په توګه جذب کړو. دا کسان مو په ښاروالۍ او د ټولنيزو او ښوونيزو مرستو په آژانسونو کې د ښار په ها بله خوا کې ځای پر ځای کړل. زموږ کار موندونکي او کار زده کوونکي متفاوته کسان و او مختلفې هيلې او غوښتنې يې درلودې. د دوی تېر مهال هم سره توپير درلود. د مثال په توګه زموږ په ډله کې يوه لاتين تباره مېرمن وه چې د ښار په جنوبي برخه کې لويه شوې وه او مخکې د جنايتکارانو او داړه مارانو د ډلې غړې وه. دې په هاروارد کې زده کړې هم کړې وې. يوه بله مېرمن وه چې شاوخوا شل کلنه وه، يوه ګډ کور کې يې ژوند کاوه، يو ماشوم يې هم درلود چې بايد ستر کړی يې وای. په عين حال کې، دې غوښتل پوهنتون ته لاړه شي او د درس ويلو لپاره پيسې راټولې کړي. دې ډله کې يو شپږويشت کلن ځوان هم و چې ښوونځی يې پرېښی و او په کتابتون کې يې د آزادې مطالعې له رويه بيا پتېيلې وه چې خپله شهادتنامه تر لاسه کړي.

هره اونۍ د جمعې ورځ به د کارموندنې او کار زده‌کړې ټول غړي د شرکت په يوه دفتر کې سره راټولېدل. هلته به يې خپل کاري ګزارشونه وړاندې کول او همدارنګه له بېلابېلو کسانو سره به يې پېژندل هم. دا غونډې مې ډېرې خوښېدې. کار زده کوونکي به چې کله خونې ته رادننه شول، نو پنډې يا بيکونه به يې يوه ګوښه کې اېښودل، بيا به يې د کار جامې ايستلې او نورې جامې به يې اغوستې. له دې وروسته به سره راټولېدل او ګډ به ناست وو. ما هڅه کوله چې د دوی ستونزې هوارې کړم. ځينو په کاري برخه کې له اکسل برنامې سره ستونزه درلوده. ځينې نور يې نه پوهېدل چې يوې ادارې يا کوم شرکت ته ځي نو څه واغوندي او ځينې نور هم پر ځان بې باوره وو چې څنګه د لوستو کسانو په منځ کې خبرې وکړي. کله کله به مجبورېدم چې هغه کار زده کوونکي ته ګوتڅنډنه وکړم چې يا به ناوخته کار ته تللی و او يا به يې کار په سمه توګه نه و ترسره کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا دا چې که کوم چا به د سترو کوونکو غونډو په خاطر نیوکه کوله یا به خپله اداره کې له ستونزو رامنځته کوونکو مشتریانو سره مخېده نو توصیه به مې ورته کوله چې صبر وکړي او بیا وروسته به مې د هغوی بریا هغوی ته وریادوله. ټولو ته مو هیله ورکوله. البته هر کله به چې کوم کار زده کوونکي د خپل فعالیت په برخه کې کوم پرمختګ کاوه یا به یې نوې بریالۍ تجربه زده کوله نو موږ به له ځنډ پرته لمانځلو. که څه هم ټول کار زده کوونکي او کار موندوونکي په دولتي یا شخصي ادارو کې نه بریالي کېدل او خنډونه یې له مخې نه شوای لرې کولای، مګر کله به چې څو کسه بریالي شول او تصمیم به یې درلود چې په ډېره ژمنتیا خپله دنده ترسره کړي، نو له خوشحالۍ به مې وزرونه کول او غوښتل به مې چې والوزم. اوس د پابلیک ایلایز د شرکت له تاسیس څخه پنځه‌ویشت کاله تېر دي او دا شرکت هماغسې بریالی مخ پر وړاندې روان دی او په شیکاګو او څلورویشتو نورو ښارونو کې هم څانګې لري. د دې شرکت زرګونه کار زده کوونکوي د هېواد په ګوټ ګوټ کې پر کار او فعالیت بوخت دي.

څه موده مې چې له پابلیک الایز شرکت سره همکاري کوله، نو هره شپه به مې دا سوچ کاوه چې سبا ته باید کوم کارونه ترسره کړم. بېګاه به مې د خپلو کارونو په اړه سوچ کاوه، کله به چې سبا سهار له خوبه پاڅېدم نو د هغو کارونو لړلیک به راسره و چې همهغه اونۍ یا همهغه میاشت کې مو باید ترسره کړي وای. اوس چې هغه مهال ته ورګرزم نو ګورم چې دا زما ډېره غوره دنده وه چې په ټول عمر کې مې درلودلې. که څه هم د کار په اوږدو کې له ډېرو اندېښنو، ډېرو وېرو او ډېرو رېسکونو سره مخ شوې وم. مګر د لومړي ځل لپاره مې احساس کړې وو چې یو موخه لرونکی او معنا لرونکی کار ترسره کوم او د خپل ښار پر فرهنګ او د خپل ښار د خلکو پر ژوند اغېز لرم. دا کار د دې باعث شو چې پوه شم چې باراک کله په پروژو کې د یوه سازمانورکونکي او همکار په توګه کار کاوه، نو څنګه تجربه یې احساسوله. پام مې شو کوم کار چې د انسان ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهني قواوې رېسک ته رابولي، نو په عين حال کې ډېر ارضا کوونکی او خوندور هم وي. باراک پرې دې ډول رېسکونو او مبارزو مين و او پوهېږم چې تل به ورسره مينه ولري.

کله مې چې له پابليک الايز شرکت سره کار کاوه، له ما سره هممهاله باراک يو باثباته وضعيت پيدا کړ. لومړی دا چې په شيکاګو پوهنتون کې يې د نژادپرستۍ په برخه کې درس ورکاوه او دويم دا چې د ورځې په اوږدو کې به يې د نژادي تبعيض او د رای ورکولو په اړه دوسيې څېړلې او درېيم دا چې کله ناکله به يې د سازمانورکونې په برخه کې ځيني ټولګي هم جوړول، ځينې وختونه به يې د جمعې په ورځو کې زما د ډلې د غړو لپاره هم ځيني ورکشاپونه جوړول. په ظاهره توګه دې روښاندي ځو دېرش کلن سړي چې د خپلو اخلاقي اصولو په واسطه يې ځو ګټورې دندې پرېښودلې وې، څه ناڅه ښه ژوند يې ځانته جوړ کړی و او يو ډول تعادل ته رسېدلی و. اوس نو هم د پوهنتون اوستاد و او هم يو ويناوال او سازمان ورکوونکی چې برنامې جوړوي او ډېر ژر وه چې نوموتی ليکوال هم کېده.

کال کېده چې باراک له بالي ټاپو راغلی و. د دې يو کال په موده کې به چې کله بېکاره و نو خپل دويم کتاب يې ليکه. زموږ د اپارتمان په پای کې يوه کوچنۍ خونه وه. باراک له دې خونې ځانته دفتر جوړ کړی و او د شپې تر ناوخته پورې به يې هلته ليکل کول. خونه يې له کتابونو ډکه وه. کله به چې زه له هغه ځايه تېرېدم، نو ورته ويل به مې چې غار کې پټېدونکيه. کله به چې دې خونې ته ورتلم، نو د دلۍ دلۍ کتابونو او پاڼو له منځه به تېرېدم. دا به په داسې حال کې وه چې هغه به په مطالعه بوخت و. د ده مخامخ يوه څوکۍ کې به کېناستم او هڅه به مې کوله چې په خندنيو ټوکو يې لږ وخندوم او لږ يې ساعت ورتېر کړم. د هغه هم له دې کاره بد نه راتلل. مګر زيات وخت مه يې بايد نه وای نيولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پام شو چې باراک خپل ژوند کې یوه گوښه ځای ته اړتیا لري چې د هر چا له مزاحمت پرته هلته کتاب ولولي او یا هم لیکل وکړي. په واقعیت کې دا ځای د ده لپاره یوه کړکۍ وه چې د خپل ذهن پراخې نړۍ ته یې پرانیسته او داسې ښکارېدل چې له ذهني پلوه هلته خپل ځان چارجوي. له همدې امله هر کور کې به چې وو نو د ده لپاره به مې گوښه او خلوته ځای جوړاوه. د ده لپاره داسې گوښه او خلوته ځایونه د مقدسو ځایونو په شان وو چې هلته یې نوي فکرونه پنځول. په معمولي توگه، ده به هلته څو کتابونه سره گډ لوستل او همدارنگه د ده ورځپاڼې به په ځمکه تیت پرک پرتې وې.

بلاخره زما د پلار رویاوې کتاب د ۱۹۹۵ کال په دوبي کې چاپ شو. که څه هم د منتقدانو له خوا یې ښه هرکلی ونه شو او زیات ونه پلورل شو، مگر مهمه دا وه چې باراک توانېدلی و چې د خپل ژوند کیسه ولیکي او خپل گڼشمېر هویتونه ولیکي چې افریقایي، کانزاسي، اندونیزیایي، هاوایي او شیکاگویي وو. په هر حال هغه یوازې پر دې توانېدلی و چې د خپل هویت معما یو ډول نه یو ډول هواره کړي. له ماشومتوب راهیسې هغه هر څه په یوازې توگه پرمخ وړل.

کله چې د دې کتاب لیکل پای ته ورسېدل او چاپ شو، نو د باراک په ژوند کې یوه تشه فضا رامنځته شوه. ده احساسول چې په یو ډول نه یو ډول دا تشه فضا ډکه کړي. خو دا مهال یې یو بد خبر واورېد، مور یې د رحم په سرطان اخته شوې وه او له جاکارتا څخه هونولولو ته د درملنې لپاره راغلې وه. مور، ته خبر راورسېد چې یو ښه ډاکټر یې درملنه کوي او کیمیاوي درملنه ورته گټوره ده. مایا او توت یې پالنه کوله او باراک به هم کله ناکله ورتله. خو څنگه چې ښکاره وه، نو د هغې ناروغي ډېر وروسته تشخیص شوې وه او سرطان یې ډېر پرمختگ کړی و. څرگنده نه وه چې څه به ورپېښ شي. زه پوهېدم چې دې موضوع د باراک ذهن ډېر مشغول کړی.

له بل پلوه په شیکاگو کې بیا سیاسي بحثونه رامنځته شوي وو. د ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال په پسرلي کې د ديلي ښاروال د دریيمې دورې لپاره ښاروال شوی و او اوس نو ټولو د ۱۹۹٦ کال د انتخاباتو لپاره چمتووالی نیوه. اېلینوی ایالت باید نوی سناتور ټاکلی وای او همدارنگه کلینټون هم د ولسمشرۍ د دویمې دورې لپاره ځان چمتو کاوه. سربېره پر دې داسې گنگوسې هم وې چې د متحده ایالتونو د کانگرس یو استازی د جنسي جرمونو په خاطر تر تعقیب لاندې دی او په دې توگه د هغه دېموکرات سیال زیات چانس لري چې انتخاباتو کې گټونکی شي. یو مشهور سناتور و چې آلیس پاملر نومېده. د نوموړوي په ځینو پروژو کې یو وخت باراک هم کار کاوه او ورسره پېژندل یې. دې سناتور په خصوصي توگه باراک ته ویلي وو چې هوډ لري د ولسمشرۍ په ټاکنو کې گډون وکړي. له همدې امله په سنا کې د ده ځای خالي کېده او باراک کولای شول چې د هغه د څوکۍ لپاره په انتخاباتو کې گډون وکړي. باراک رانه وپوښتل چې سربېره پر دې چې وکیل یم، اوستاد یم، سازمان ورکوونکی یم او لیکوال یم، غواړم چې د یوه ایالت استازی هم واوسم، نو په دې اړه ستا نظر څه دی؟ په ۱۹۹٦ کال کې د اېلینوی ایالت د استازولۍ په اړه زما استدلال دا و چې له سیاستوالو سره مې چندان نه لگېده او زړه مې نه غوښتل چې مېړه مې د سیاست ډگر کې ښکېل شي. د سیاست په اړه مې چې هر څه لوستلي وو، نو ډېر ښه او مثبت نه وو. زما ملگرې سانتیتا جکسون راته ویلي وو چې سیاستوال معمولاً له خپلې کورنۍ لرې وي. ما د هېواد قانون جوړوونکي د کیشبانو په څېر بلل چې کلک او غوړ پوست لري او ورو ورو او په غرور حرکت کوي او مخ پر وړاندې ځي. زما په اند باراک یو ریښتینی او زړور او مهربان کس و چې د کانگرس په گونبدي شکله ودانۍ کې یې د زور او روخو (کینو) پر وړاندې مقاومت نشو کولای. زما په باور ښه او شریف کسان بله غوره لار هم لري چې پر ټولنه اغېز وکړي. ریښتیا باید ووایم چې فکر مې کاوه چې د هغه سیال سیاستوال به هغه تر کومې ژوندی تېر کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بل پلوه مې داسې انګېرل چې که باراک غواړي سياست کې دخيل شي او له خپلې ټولنې سره مرسته وکړي، نو زه يې بايد خنډ نه وای شوې او د ده په ځای مې بايد تصميم نه وای نيولی. په هر حال، کله چې ما غوښتل وکالت پرېږدم، هغه يوازينی کس و چې دې کار ته يې وهڅولم. ما چې ښاروالي کې کار کاوه، دی مې ملاتړی و او اوس چې پابليک الايز شرکت کې پر کار بوخته وم، بيا يې هم زما ملاتړ کاوه. په ګډه مو ځو کارونه کول چې د ژوند لګښتونه پوره کړلای شو. هغه د شپږ کاله ګډ ژوند په اوږد کې زما پر توانايیو هېڅ شک نه و کړی او راته ويل به يې انديښنه مه کوه، مخ پر وړاندې ځه، هر څه ترسره کولای شې. بلاخره يوه لاره پيدا کوو.

په دې توګه، لومړی ځل وو چې ما ومنله په انتخاباتو کې ځان نوماند کړي. البته ده ته مې دا هم وويل «که انتخاباتو کې بريالی شې او کانګرس ته لار ومومې، نو تا به مايوسه کړي او هر څومره هڅه چې هم وکړې، پايله به ور نه کړي، هغوی به تا لېونی کړي.»

خو باراک اوږې پورته واچولې او کړل يې: «شايد، شايد، شايد هم وکړلای شم چې تر عهدې يې ووزم او يو ګټور کار ترسره کړم. څوک څه پوهېږي.» ما نه غوښتل ناهيلی يې کړم. نو اوږې مې پورته وغورځولې او ورته ومې ويل «څوک څه پوهېږي، ښايي هم بريالی شې.»

په دې توګه زما خاوند يو سياستوال شو. هغه يو غوره او شريفه انسان دی چې غوښتل يې په دونيا کې يو ګټور کار ترسره کړي. که څه هم زه دوه زړې وم، مګر دی پوهېده چې له دې لارې په ښه توګه کولای شي چې خپلې هيلې او غوښتنې پلې کړي.

بلاخره د ۱۹۹۶ کال په نومبر مياشت کې باراک د ايلينوی ايالت د سناتور په توګه وټاکل شو او دوه مياشتې وروسته د نوي کال په لومړيو کې مجلس ته وردننه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته ډېره عجیبه وه چې کله به مې د هغه انتخاباتي فعالیتونه لیدل، نو ډېر خوند به مې ترې اخیست. د دې لپاره چې رایې یې زیاتې شي، نو ما ډېر هلې ځلې وکړې او په دې برخه کې مې له ده سره مرسته وکړه. هره شنبه به خپلې پخوانۍ سیمې ته تلم او د خلکو کورونه به مې ورټکول او د دولت او حکومت او د دوی د ستونزو په اړه به مې دوی ته غوږ نیوه. د اونیو دا کار مې د هماغه وروستیو ورځو په څېر وو چې له پلار سره به مې د خلکو کورونو ته تلم. له هغه سره ځکه تلم چې د انتخاباتي حوزې د رییس په توګه خپلې دندې ترسره کړي. البته چې هغه زما فعالیت ته هېڅ اړتیا نه درلوده. ما ځکه په ټاکنیزو فعالیتونو کې برخه اخیسته چې یو ډول بوختیا وه راته او ساعت مې پکې تېرېده. هر کله به مې چې له دوی سره مرسته کوله، نو خوند مې ترې اخیسته او بیا له هغې وروسته به خپل کار ته راګرځېدم.

باراک چې خپله نوماندي اعلان کړه نو له دې نه یو څه موده وروسته یې مور په هونولولو کې وفات شوه. د هغې ناروغي په یوواري توګه داسې وخیمه شوې وه چې باراک حتا نه و توانېدلی چې لیدلو او خدای پامانۍ ته یې ورشي. د مور مړینې پرې ډېر اغېز وکړ. هغه یې غمونو کې ډوب کړ. آنا دانهام هغه څوک وه چې هغه یې له ادبیاتو سره آشنا کړی و او باراک چې د بحث او منطقي استدلال کوم ځواک درلود، نو د دې پوروړی و. له هغې پرته باراک هېڅکله نه شو توانېدلی چې د جاکارتا موسمي بارانونه تجربه کړي او د بالي ټاپو آبي معبدونه وګوري، له هغې پرته باراک هېڅکله نشو کولای چې له یوې قارې بلې ته لاړ شي او هېڅکله یې نه شول زده کولی چې څنګه له ناآشنا شیانو سره مخ شي. مور یې له هر ډول ویرې پرته د خپل زړه غوښتنې تعقیبولې. د هغې شتون د باراک په وجود کې په بېلابېلو موقعیتونو کې څرګند و. د هغې د مړینې درد د تېرو چړو په شان و چې زما او د باراک په زړونو کې دننه شوې. دا درد زما د پلار د درد په شان و چې د دواړو زړونه یې زخمي کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژمی رارسېدلی و. د استازو مجلس خپل کارونه پیل کړي وو. پایله دا شوه چې زه او باراک به د اونۍ اکثره ورځې سره لرې وو. باراک به هره دوشنبه څلور ساعته موټر چلاوه او سپرینګ فیلډ ته به تلو. به یو ارزانبیه هوټل کې به له نورو استازو سره اوسېده او هره پنجشنبه شپه به د شپې ناوخته کور ته راتله. استازو مجلس کې یې یو کوچنی دفتر درلود او په شیکاګو کې یې یو کار کوونکی په واک کې و چې نیمه ورځ یې کار کاوه. هغو ورځو کې ډېر کم حقوقي دفتر ته تلو، مګر د دې لپاره چې خپل قسطونه په وخت تسلیم کړي، نو د حقوقو په پوهنتون کې یې خپل درسي ساعتونه زیات کړل او هر کله به چې سنا مجلس رخصتېده، نو ده به درس ورکولو ته نور هم کش ورکاوه. د شپې مو تلیفوني اړیکه درلوده. یو بل ته به مو خبرې کولې او د ورځنیو چارو په اړه به غږېدو. هره جمعه به شیکاګو ته راګرزېده. بیا د شپې به دواړه بیرون ته تلو او د ښار په یوه روستوران کې به مو خواړه خوړل.

د خاطرو شپې وې. د روستوران تتې رڼا ته به کېناستو. زه د تل په څېر په خپل قول ولاړه وم، په وخت به هلته رسېدم او باراک ته به په تمه وم. که دی به ناوخته راته، نو نه ناراحته کېدم. کله به چې روستوران ته رادننه شو، خپل کوټ به یې ګارسون ته ورکړ او موسک موسک به په مېزنو او څوکیو کې راتېر شو او ما ته به یې ځا راورساوه. بیا به یې ښکل کړم او له کېناستو وړاندې به یې کورتۍ کاږله او په څوکۍ به یې راځوړوله. هره جمعه مو یو شان خواړه راغوښتل. غوښه، بروکلي او کچالو. خواړه به مو تر وروستۍ مړۍ پورې خوړل. زموږ د ګډ ژوند طلایي دوران همدا و. ځکه دی په خپلو موخو پسې و او ما هم د خپلو موخو په لاره کې ګامونه وهل. هغه به مجلس کې هره اونۍ اووه نوې لایحې وړاندیزولې. په دې برخه کې احتمالاً چې د ریکارډ کچې ته رسېدلی و. دې کار څرګندوله چې په ټولنه کې له بدلون سره څومره مینه لري. ځینې دا لایحې له یوې اوږدې مودې وروسته تصویبېدې. خو اکثره یې د جمهوریپال ګونډ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخالفت سره مخامخېدلې هم. په لومړنیو میاشتو کې څرګنده شوه چې هغه باید په سیاست کې جګړه وکړي. له هر ډول تعصبونو، خندونو، خیانتونو، سودخوړونکو او ناوړه کسانو سره باید جنګېدلی وای چې دا ډېره دردناکه وه. خو باراک داسې کس نه و چې ځان راشاته کړي او ناهیلي شي. د مبارزې په جریان کې ده خپل زغم ساته او که ماته یې هم خوړله نو په راحتۍ یې منله. مګر خپله هیله یې نه بایله. پر دې یې ایمان درلود چې بلاخره که هڅه وکړي نو خپلې یوې موخې ته به ورسېږي. داسې ښکارېدل چې په ریښتا د دې دندې لپاره مناسب دی.

خو ما غوښتل چې بیا هم په خپله دنده او خپله حرفه کې بدلون راولم. ومې پتېیله چې پابلیک الایز پرېږدم. دې شرکت کې ما ډېر ستر او ډېر مهم مسئولیت په غاړه اخیستی و. حتا مهمې پانې به مې کاپي کولې او کاپۍ به مې ځان سره ساتلې. شرکت اوس په کافي کچه وده کړې وه او له دولتي مرستو او د خیریه بنیادونو له مرستو برخمن شوی و. اوس مې احساسول چې دا شرکت نور پرېښودلای شم. د پوهنتون یو اوستاد و چې آرت ساسمن نومېده او د شیکاګو پوهنتون وکیل هم و. ما له ده سره څو کاله وړاندې پېژندلي وو. دې اوستاد د ۱۹۹۶ کال په مني کې له ما سره اړیکه ونیوله او راته ویې ویل چې پوهنتون په داسې چا پسې ګرزي چې له تور پوستانو سره ښې اړیکې ټینګې کړلای شي. هغوی غوښتل چې د تور پوستانو په مرسته یوه برنامه جوړه کړي چې محصلین د داوطلبانه مرستو لپاره په خپلو سیمو کې پر کار وګماري. دې کار زما له شخصي تجربې سره همغږي درلوده. هماغه شان مې چې وړاندې هم آرت ته ویلي وو چې شیکاګو پوهنتون د زیاتره ځوانانو لپاره داسې ښکاري چې ګنې څوک ورته لاره نه شي پیدا کولی. ما اوس کولای شول چې ځوانان او محصلین له دې پوهنتون سره زیات آشنا کړم. له دې امله دا کار راته ډېر جالب و. د دندې دا بدلون زما لپاره له څو اړخونو ګټور و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پابلیک الایز د پرېښودلو بل دلیل دا و چې غوښتل مې داسې ځای کار وکړم چې معتبره وي. شیکاګو پوهنتون معتبر ځای و او له یوه خپلواکه او نوي شرکت څخه یې زیات ثبات درلود. همدارنګه زه په دې هم پوهېدم چې تنخا به مې هم زیاته وي. ښه کاري ساعتونه مې درلودل. هلته داسې کسان و چې معمولي کارونه لکه کاپي کول، یا د پرېنټرونو جوړول ترسره کړي. اوس نو دوه‌دېرش کلنه شوې وم او کله به چې کومه شپه له باراک سره روستوران ته تلم، نو په دې اړه به مې ورسره خبرې کولې چې هر یو څنګه او چېرته کولای شو چې په ډېره ښه توګه له خپل عمره او له خپلو توانایيو کار واخلو.

تر یوې کچې پورې مې نوې دنده له دې امله ومنله چې زموږ ګډ ژوند ته زیاته وزګاره شم او همدارنګه د پوهنتون د روغتیا له غوره بیمې څخه ګټه واخلم. د جمعې شپه وه. بیاځلې روستوران ته تللي وو. باراک ته مخامخ ناسته وم. تته رڼا خپره وه. مګر زموږ د نېکمرغۍ موضوع لږ نیمګړې وه. موږ هڅه کوله ماشوم ولرو، مګر نه بریالي کېدو.

دې حقیقت ته مې پام شو چې حتا ډېر نېکمرغه، ډېر بریالي او پر اخلاق ولاړ مېړه او مېرمن هم ممکنه ده چې ونه توانېږي چې هر وخت وغواړي هغه وخت ماشوم راوړي. زېږون او امیندواري داسې څه نه دي چې وشې کولای هر وخت پرې غلبه وکړې، یعنې کله که هڅه هم وکړې، نو نه شې کولای چې پایله ترلاسه کړې. دې موضوع زه او باراک دواړه حیران کړي وو. په عین حال کې ناهیلي هم وو. هر څومره به مو چې هڅه کوله نه امیندواره کېدم. له ځانه سره مې وویل چې کېدی شي لامل یې دا وي چې باراک زیات کار کوي او موږ سره ډېره اړیکه نه لرو. باراک به تل له شیکاګو څخه سپرېنګ فیلډ ته تلو او زموږ اړیکه به هغه وخت نه ترسره کېده چې زما په بدن کې به د امیندوارۍ هورمونونه ترشح کېدل. پوه شوم چې دا ستونزه هوارولای شو. سنا کې به چې کله د باراک کار خلاصېده، موټر کې به کېناسته، لرې ایالتي لاره به یې وهله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به یې ځان رارساوه چې هغه وخت اړیکه سره ولرو چې زما د هورمونونو د ترشح وخت وي، خو بیا مو هم له ډېرو هڅو سره سره کومه پایله نه اخیسته. ډېره خندنۍ وه، کلونه کلونه کېدل چې پام مو کاوه چې ماشوم مو پیدا نه شي، مګر اوس مو چې هر څومره هڅه کوله چې امیندواره شم، نو نه کېده. بلاخره یو ځل زما د امیندوارۍ ټېسټ مثبت راوواته. دواړه خوشحاله شوو او خپلې اندېښنې مو بلې خواته کړې. خو څو اونۍ وروسته مې نقصان وکړ او زموږ ټولې هیلې پر اوبو لاهو شوې. هر کله به مې چې په سړک کې یوه ښځه لیده چې ماشوم یې ورسره دی، نو د ماشوم زېږولو شوق به مې بیا وجود کې راژوندی کېده. زما او د باراک یوازینۍ خوښي دا وه چې کرېګ او د هغې مېرمنې ته مو نژدې ژوند کاوه. هغوی دوه ښکلي ماشومان د لسلي او اروي په نامه درلودل. موږ به چې هر کله د دوی کور ته ورتلو، نو د هغوی له ماشومانو سره به مو لوبې کولې او دوی ته به مو کتاب لوستو. په دې کار به مو ډېره آرمتیا احساسوله.

ناڅاپي نقصان، دردناکه واقعه ده. هره ښځه خواشینې کوي. مګر داسې موضوع ده چې زیاتره ښځو ته پېښېږي. کله چې ما د هغې په اړه له خپلو څو خورلڼو سره خبرې وکړې نو پوه شوم چې هغوی هم څو څو واره په ناڅاپي توګه نقصاد کړی. دا حقایق به مې چې واروېدل لږ به آرامه شوم او وبه پوهېدم چې دا معمولي مشکل دی. بیا مې یوې ملګرې یوې متخصصې ډاکټرې ته وروپېژندلم. زه او باراک دواړه د معاینې لپاره لاړو. ډاکټرې چې آزموینښتونه وکړل، نو موږ ته یې وویل چې کوم خاص مشکل نشته او تاسې ماشوم درلودلای شئ. بیا یې له ما وغوښتل چې د دوه میاشتو لپاره له کلومید دارو څخه ګټه واخلم چې په بدن کې مې تخمې تحریک کړي او زیاتې شي، مګر دې درمل هم کومه پایله نه درلوده. بلاخره موږ اړ شو چې د مصنوعي القاح لاره انتخاب کړو. له نېکه مرغه د دې کار زیات لګښت د پوهنتون روغتیایي بیمې راکاوه. خو کله مو چې د درملنې لومړني پړاوونه پیل کړل، د ایالتي سنا د منې فعالیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پيل شول او باراک پکې ښکېل شو. پایله دا شوه چې تر څو اونيو پورې ما هره ورځ ځانته دارو تزریقول چې زما د تخمدانونو د فعاليتونو مخه يې نيوله. بیا مې له داسې درملو باید کار اخیستلی وای چې تخمې مې فعال کړي.

ښه مې یادېږي چې کله به مې ماشومتوب کې له خپلو نانځکو سره لوبې وکړې او هغوی ته به مې نازونه ورکړل او ستړې به شوم، نو خپلې مور ته به مې زارۍ کولې چې يو واقعي ماشوم راته وزېږوي چې لوبې ورسره وکړم. حتا د هغې د جامو په روکه کې مې هم داسې ګولۍ پیدا کړې چې د امیندوارۍ د مخنیوي په خاطر وې. ما فکر وکړ چې که يې لرې کړم، نو خپلې موخې ته به ورسم. خو داسې څه ونه شول. په هغې پېښې کلونه کلونه تېرېدل او زه هماغسې د ماشوم لرلو او د يوې کورنۍ جوړولو په مينه کې سوزېدم. باراک کور کې نه و. زه د کور په تشناب کې یوازې ولاړه وم. هڅه مې کوله چې خپله ټوله زړورتيا مې په لاسو کې راټوله او پېچکارۍ مې ورنو ته ورنژدې کړم.

ښايي هماغه شېبه وه چې په ټول عمر کې مې د لومړي ځل لپاره له سیاسته کرکه وکړه. ځکه باراک خپلې دندې او حرفې ته په شدیده توګه ژمن و. باراک هلته نه و او ما باید په یوازې دا مسئولیت پر اوږو ګاللی وای. له همدې امله مې داسې احساسول چې زموږ په ګډ ژوند کې له هغه څخه زیاته فداکاري زه کوم. له دې څخه څو اونۍ وروسته، باراک هماغه شان په خپل کار او فعالیت بوخت و. د دې لپاره چې زه له خپلو تخمو خبره شوم، نو سونګرافي مې کوله. په وار وار مې وینه ورکوله. معاینه کېدم. دا په داسې حال کې وه چې د هغه یوازینۍ دنده دا وه چې سپرمونه تولید کړي. ده به کله ناکله هغه مطالب هم راته ویل چې له رحم څخه د بهر امیندوارۍ په اړه و. که څه هم پوهېدم چې دې کې د هغه ګناه نشته، مګر په هر حال زما په اند دا کار غیرعادلانه ښکارېده چې د ماشوم زېږولو ټولو سختۍ دې د ښځې پر اوږو وي. دا مسأله راته حيرانوونکې وه، ځکه په مساواتو مې زیات باور درلود. پر هر حال، څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د زړه له تله مې ماشوم غوښته نو ستنه مې پورته کړه او په خپله غوښه کې مې وردننه کړه. شاوخوا اته اونۍ وروسته مې له وجوده يو غږ واورېده چې هغه ټول منفي حسونه يې ما کې پاک کړل. د زړه د ضربانو کمزوري غږونه وو. زه اميندواره شوې وم. د بل چا د احساساتو پر وړاندې د مسئوليت او فداکارۍ حس بدل شو. د هغې فضا په شان چې ناڅاپه رنګ بدلوي يا د کورنيو توکو په شان چې بيا پورته کېږي او بيا هر څه په خپل ځای اېښودل کېږي. اوس مې نو ښادي احساسوله او له خپل هغه دروني راز سره بهر ته تلم.

باراک هماغه شان هره اونۍ پلازمېنې ته تلو. زه هم خپل کار ته تلم. هلته به ډېر بيروبار و. که څه هم ډېره ستړې کېدم، خو د خوشحالۍ دروني احساس مې هېڅکله نه کمېده. اوس نو يوه کوچنۍ نجلۍ زما په ګېډه کې د ودې په حال کې وه. منۍ تېر شو. ژمی راغی. بيا پسرلی راورسېد. کوچنۍ ځان ته ټکانونه ورکاول، زما په ګېډه کې يې لغتې وارولې او وده يې کوله. زه هېڅکله يوازې نه وم، هغه تل راسره وه. په کار کې، کله به مې چې سلاته جوړوله او يا کله به چې شپه کې په کټ کې اوږده غځېدم. څوم ځل و چې «کله چې اميندواره يې بايد څه ته په تمه واوسې» کتاب مې پاڼه په پاڼه لوسته.

د شيکاګو دوبي راته تل خوندور و. تر غروبه پورې لمر په اسمان کې پاتې کېده. مېشيګان سين له بادي بېړيو ډکېده. هوا ګرمېده او ژمی به دې هېراوه. همدارنګه کله به چې دوبی راورسېد، نو د سياستوالو کارونه به کمېدل او دوی به خپل ژوند ته رسيدګي کوله. د تفريح او خوښيو خوا ته به ورتلل.

که څه هم کوم ځانګړی کار مې نه ترسره کاوه، مګر بيا هم هر څه د پلان له مخې پرمخ تلل. د ۱۹۹۸ کال د جولای مياشت په سهار کې مې د زېږد لومړني دردونه حس کړ. مايا هم له هاوايي راغلې وه چې د اميندوارۍ د وروستۍ اونۍ تر پايه له مور سره واوسي. مور مې هم وه. زه باراک، مايا او مور مې په ګډه د شيکاګو پوهنتون روغتون ته لاړو. مخکې له دې چې کبابيان په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو کورو کې سکاره روښانه کړي، مخکې له دې چې خلک خپلې روجایۍ په ساحل کې وغوړوي، شورماشور وکړي او بیرغونه پورته کړي او په ساحل کې اور لوبې ته په تمه شي، دا مبارکه پېښه وشوه او مالیا اوباما، زما لومړنۍ ښکلې لور نړۍ ته سترګې پرانیستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٤

مورولۍ په حرکت راوستم. زما ټول کارونه او زما د ژوند ريتم يې خپل واک کې واخيستل. مور شوې وم. ژوند کې مې نوی نقش راترغاړې شوی و. خو اړينه نه وه چې زيات وخت پرې ولګوم او فکرونه وکړم، ځکه زه داسې مېرمن يم چې جزيياتو ته پام کوم او ماشوم هم له جزيياتو ډک دی. ما او باراک په ډېر دقت ماليا تر نظر لاندې ونيوله او د هغې د کوچنيو سرو شونډو، د هغې د ګوړګوتي وېښتو، د هغې د حيرانو کتو او همدارنګه د هغې د لاسو او پښو ښورولو رازونه مو کشف کړل. هغه مو لمبوله، پمپر به مو ورتاړه او په سينه مو کلکه نيوله. د هغې شيدې خوړل، د هغې د خوب او د هغې غږونه موږ ته ډېر جالبه وحتا د هغې چټل پمپرونه به مو په ډېر ځيره کتل او ګواکې داسې راته ښکارېدل چې پټ رازونه لري.

هغه کوچنی انسان و چې موږ ته راسپارل شوی و. ما په خپل ټول ځان د هغې مسئوليت اخيستی و. کله ناکله به حتا يو ساعت کېناستم او د هغې ساه ايستل به مې کتل. کله چې په کور کې يو ماشوم ولرئ، نو کله وخت ډېر اوږدېږي او کله هم ډېر چټک او ډېر لنډ. د مثال په توګه يوه ورځ داسې ښکاري چې هېڅ خلاصېږي نه مګر بيا ناځاپه شپږ مياشتې د برېښنا په څېر تېرېږي. کوم اغېز چې ماليا زموږ په ژوند کړی ورته خندا مو راتله. وړاندې به چې کله ماښام شو، نو ما او باراک به د خپل هېواد د قضايي سيستم د قوانينو په اړه بحث کاوه. دا بحث به د مجرمو او بېلارو ماشومانو او نويو ځوانانو په اړه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پابلیک الایز شرکت کې ما په دې اړه ډېر تجربې تر لاسه کړې وې، نو باراک ته به مې ویلې چې هغه یې د سنا مجلس په لایحو کې شاملې کړي، خو اوس مور په ډېره مینه او ډېره خوښۍ په دې اړه بحث کاوه چې مالیا له چوشک سره ډېره روږدې شوې نه ده او همدارنګه مور به د هغې پرېوتل سره پرتله کول چې څوک یې خنګه او څوک یې خنګه څملوي. د نورو نویو میندو او پلرونو په څېر وسواسي شوي وو او سربېره پر دې هېڅ شي هم مور په دې کچه نه خوشحاله کولو. د جمعې شپه کې به مو مالیا په وړونکې زنګو کې واچوله او له ځانه سره به مو رستورانت ته بوتله. مور به مخکې له دې ډوډۍ خلاصه کړه چې هغه بېتابه او بېقراره شي. ډوډۍ به مو وخوړله او له روستورانت نه به راووتو.

مالیا چې د څو میاشتو شوه، په پوهنتون کې خپل کار ته ورستنه شوم. البته نیمه ورځ مې کار کاوه او څنګه مې چې مخکې غوښتل، هغسې مېرمن وم چې دنده مې درلوده او زړه سواندې مور وم. د ماشومانو یوه پرستاره مې پیدا کړه چې ګلورینا کاسابل نومېده، له ما نه لس کاله مشره او فلیپینۍ وه چې د پرستارۍ زده کړې یې هم درلودې او خپل دوه ماشومان یې هم غټ کړي وو. دې ته مې ګلو ویل، چابکه او لنډۍ مېرمن وه، وېښته یې لنډ وو، د طلایي قاب عینکې یې درلودې. دا دومره چټکه وه چې دوولسو ثانیو کې یې د ماشوم پمپر بدلاوه. ډېره تر او تازه او شوخه وه چې څو کاله زمور د کورنۍ د یوې غړې په شان وه. د دې ستره ځانګړنه دا وه چې د زړه له تله یې زمور له ماشومې سره مینه کوله.

یوه حقیقت ته مې وروسته پام شو، هغه دا چې نیمه ورځ یا پارټ ټایم دنده له یو ډول غولونې پرته بل څه نه ده. ځکه یو کس هماغه د فول ټایم کارونه ترسره کوي، په هماغه همېشنیو غونډو کې ګډون کوي او هماغه مسئولیتونه یې پر غاړه وي. یوازینی توپیر یې دا دی چې د پخوانۍ تنخا نیمایي اخلي. که کله ناکله به یوه غونډه له خپل وخته وروسته ترسره کېده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنډېده به نو ما به له ځنډه پرته ځان کور ته رساوه چې مالیا واخلم او د موسیقي ښوونځي ته یې بوزم چې له غرمې وروسته و. مالیا به خوښه او خوشحاله وه، مگر زه به په خولو کې لمبېدم او ساه به مې بنده بنده کېده. کور کې به چې وم، نو کاري تلیفون ته به کاري زنگونه راتلل چې ما به ځواب ورکاوه او یو بد احساس به مې درلود. همدارنگه کله به چې دنده کې وم او د مېز شاته به ناسته وم، نو فکر به مې کاوه چې که مالیا له موپلیو سره حساسیت ولري څنگه به شي. لنډه دا چې ټول فکرونه به مې مالیا ته وو. په هر حال پارت ټایم کار په واقعیت کې زما د ژوند ټولې برنامې گډې وډې کړې وې.

خو د ماشومې شتون د باراک لپاره هېڅ ستونزه نه وه رامنځته کړې. کله چې مالیا پیدا شوه، نو دی د څلورو نورو کلونو لپاره هم په سنا مجلس کې وټاکل شو. ۸۹ سلنه رايې یې گټلې وې. دې څرگندوله چې ډېر محبوبیت لري. اوس یې نو په لوړو موخو فکر کاوه. غوښتل یې د سنا د مجلس د یوه دیموکرات استازي ځایناستی شي چې بابي راش نومېده. زما باور و چې د کانگرس په انتخاباتو کې د ده نوماندېدل، ښه فکر نه دی. ځکه راش ډېر نفوذ درلود او پېژندل شوی شخص و، دا په داسې حال کې وه چې باراک تر دې دمه دومره مشهور نه و او د بریا احتمال یې کم و. مگر د ده گوندي دیموکراتو مشاورانو ورته وړاندیز وکړ چې خپل چانس وازمايي. د یوې نظرپوښتنې له مخې یې د بریا امکان شته و. په هر حال، ما نور خپل مېړه پېژانده. که ده ته به داسې موکه برابره شوه چې ټولنې ته به یې زیاته گټه رسوله، نو دا موکه به یې هېڅکله نه له لاسه نه ورکوله.

د ۱۹۹۹ کال په وروستیو کې مالیا شاوخوا د اتلسو میاشتو شوې وه. دا مهال د کرسمېس لپاره هاوایي ته لاړو چې توت نیا یې ووینې. توت اوس ۷۷ کلنه وه او په خپل پخواني کوچني اپارتمان کې یې ژوند کاوه. هغې کال کې یو ځل خپله لمسۍ او خپلوان لیدلی شوای. شیکاگو کې ژمی رارسېدلی و او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آبي رنګه اسمان ګرموالی ورو ورو کمېده. زه هم له خپل کوره او له خپل کاره او کارځایه ستړې شوې وم، نو په وایکیکي ساحل کې مو یو معمولي هوټل ریزرف کړی و. سفر ته چمتو و. په حقوقو پوهنځي کې د باراک تدریس هم پای ته رسېدلی و. ما هم له کاره رخصتي اخیستې وه. هر څه برابر و، مګر سیاست مو بیا خنډ شو.

د اېلینوی ایالت مجلس هوډ درلود چې یوه مهمه جنایي لایحه تصویب کړي. استازو غوښتل چې له کَلَنیو رخصتیو وړاندې په یوه جلسه کې رایې ورکړي او دا لایحه تصویب شي. باراک له سپرېنګ فیلډ څخه ما ته زنګ راوکړ او راته کړل یې یو څو ورځې باید تګ وځنډوو. ښه خبر نه و، مګر پوهېدم چې ګناه د ده نه ده. زړه مې نه غوښتل چې کرسمېس کې دې توت یوازې واوسي. له بل پلوه، ما او باراک هم استراحت ته اړتیا درلوده او د هاوایي دا سفر موږ ته ډېر ګټور واقع کېده.

اوس نو په رسمي توګه باراک د کانګرس استازولۍ ته نوماند شوی و. له همدې امله کور ته هم ډېر نه راته. له یوې سیمه‌یزې ورځپاڼې سره یې په مرکه کې وویل چې شپږ میاشتې کېږي چې کانګرس ته نوماند شوی او په دې شپږو میاشتو کې یوازې څلور ورځې له خپلې کورنۍ سره پاتې شوی او بس. ټاکنې په مارچ میاشت کې ترسره کېدې. باراک تل په انتخاباتي کمپاینونو کې فعالیت کاوه او زه پوهېدم چې هره شېبه او دقیقه چې په کورنۍ کې له موږ سره تېروي، نو د انتخاباتي کمپاین د مسئولینو له انده د وخت ضایع کول شمېرل کېږي.

اوس مې نو په کافي کچه شناخت درلود او په کافي کچه مې تجربه لرله چې ځان د انتخاباتو په لوړو ژورو کې ښکېل نه کړم. له باراک سره مې منلې وه چې په انتخاباتو کې ګډون وکړي. دا کار مې له دې امله کړی و چې نه مې غوښتل ناندرۍ سره ووهو. داسې مې انګېرل چې خپله هڅه به وکړي، مګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناکامېږي او دا به بیا د دې باعث شي چې بل کار پیل کړي. زما د خوښې وړ دنده دا وه چې باراک د یوه داسې شرکت مدیر شي چې د ټولنې د ستونزو د هوارولو مسئولیت ولري او دا کار ده ته دا امکان برابر کړي چې د شپې کور ته راشي.

له نېکه مرغه هغه لایحه تصویب نه شوه او سنا مجلس رخصت شو. موږ هم پر دې وتوانېدو چې د ډیسمبر په درویشتمه هاوایي ته الوتنه وکړو. وایکیکي ساحل یو ډېر ښکلی ځای و. مالیا به په سمندر غاړه کې له شکو سره لوبې کولې، د اوبو څپې به یې په لغتو وهلې او دومره لوبې به یې کولې چې ستړې به شوه او له پښو به وغورځېده. موږ د توت په اپارتمان کې له خوشحالۍ څخه یو ډک کرسمېس تېر کړ. ډالۍ مو پرانیستې. خو هغه وخت ډېر هیښ شو چې له جنجال توکي سره مو د توت مینه ولیدله. (جنجال توکی دې ته وایي چې انځور له څو ټوټو جوړ شوی وي، که دا ټوټې سره یو ځای شي نو هغه انځور څرګند شي: ژباړن) جنجال توکي څو زره ټوټې درلودې چې پر مېز پرتې وې. د هاوایي شنو اوبو او د دې سیمې خوشحاله خلکو زموږ په وجود کې ټولې ستړیاوې او سترسونه له منځه یوړول او موږ یې هم ښاد او خوشحاله کړو. لورکۍ مو هم ډېره خوشحاله وه. څنګه چې ورځپاڼو ویل، موږ د ۱۹۹۹ کال وروستۍ ورځې تېرولې او نوې زریزې ته وردننه کېدو.

رخصتۍ ښې تېرېدې. خو ناڅاپه له اېلینوی څخه باراک ته زنګ راغی او ورته وویل شول چې د سنا مجلس غواړي چې د جرایمو د لایحې په اړه رای ګیري وکړي او هغه باید د ۴۸ ساعتونو په اوږد کې ځان ورورسوي. باراک څنډ ونه کړ. ژر یې زموږ د الوتکې ټکټونه بدل کړل چې د هغې ورځې سبا ته لاړ شو او خپل سفر پای ته ورسوو. البته ما کولای شول چې له مالیا سره هلته پاتې شم، مګر ډاډه وم چې وخت به راباندې ښه تېر نه شي. په هر حال زما سیاست همدا و. دې لایحې ځانګړی اهمیت درلود. په ځانګړې توګه دې لایحه کې د وسلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېږد قانون هم شامل و چې باراک يې ډېر ملاتړ کاوه او داسې ښکارېدل چې گنې د يوه سناتور رايه هم د هغې په تصويبېدلو کې ونډه او اهميت لري. خو له دې وروسته يوه بله ناڅاپي پېښه وشوه. چې شپه شوه، ماليا تبه وکړه. ځکه ټوله ورځ يې د سمندر څپې په لغته وهلې وې او لوبېدلې وه. خو اوس زما کوچنۍ لور بېحاله او ناروغه پر کټ غځېدلې وه. اوښکې يې تويولې او واويلاوې يې کولې او نه يې شول کولای څه ووايي. هغې ته مو ستامينوفن گولۍ ورکړه، مگر گټه يې ونه کړه. بيا بيا يې خپلو غوږونو ته لاسونه وروړل. زه پوه شوم چې غوږونه يې ميکروبي شوي. مونږ د ماليا په کټ ناست وو او حيران حيران مو ورته کتل. الوتنې ته مو يوازې څو ساعته پاتې و. باراک په بد وضعيت کې راگير شوی و. انديښمن ښکارېده. هغه ته مې وويل:

«ماشومه په دې حالت کې الوتکې ته نه شو پورته کولای.»

باراک وويل:

«پوهېږم».

بيا مې وويل:

« ټکټونه بايد بدل کړې.»

باراک بيا وويل:

«پوهېږم».

هغه يوازې په ټکسي کې سپرېدلی او هوايي ډگر ته تللی شوای چې په خپله موکه ځان مجلس ته ورسوي او رايه ورکړي. خو ما نه غوښتل چې داسې يو وړانديز ورته وکړم چې نه مې خوښېده او خپله يوازې له هغه ستونزې سره لاس او گرېوان شم چې ماليا ته راپېښه شوی وه. که اړتيا مو درلودلای چې روغتون ته لاړ شو نو بيا څه؟

مونږ هلته ناست وو، دا په داسې حال کې وه چې نړيوالو- هغه کسان چې په خيالونو کې ډوب وي او خيال پلو وهي- پيسې او خوراکي توکي زېرمه کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د داسې ځای په لټه کې و چې امن وي چې هسې نه د ۲۰۰۰ کال وړاندوینه ریښتیا شي او برقي شبکې او ارتباطي سیستمونه د کمپیوټري ستونزو په خاطر کار پرېږدي. دوی دا کار ځکه کاوه چې خوندي پاتې شي.

هر څه چې وو، نو راپېښه وه. باراک فکر کې ډوب شو، شپبه وروسته يې له خپل مرستیال سره اړیکه ټینګه کړه او هغه ته يې وویل چې نه شي کولای چې ځان د هغې لایحې رای ورکوونې ته ورورسوي. زه پوه نه شوم چې دا موضوع یې څنګه ورته وویله، مګر هر څه وو، وو به. داسې وخت کې، موږ باید له هر څه نه زیات پام خپلې کوچنۍ لورکۍ ته کړای وای.

بلاخره ۲۰۰۰ کال له هېڅ ناوړه پېښې پرته راورسېد. مالیا ته مو هم انتي‌بیوتک ورکړل، دوه ورځې یې استراحت وکړ او جوړه روغه شوه. څنګه مې چې فکر کاوه هماغسې وه غوږ یې میکروبي شوی و. له څو ورځو وروسته په الوتکه کې سپاره شوو او شیکاګو ته، د ژمي سړو ته او سیاسي ګډوډیو ته مو ځانونه ورورسول. هغه لایحه چې د جرایمو په اړه وه پنځه موافقې رایې یې کمې شوې وې، نو تصویب شوې نه وه. څرګنده وه چې که بارک په خپله موکه وررسېدلی هم وای، بیا هم د رایو په پایله کې کوم اغېز نه راتله. خو د باراک نشتون د دې باعث شو چې د کانګرس په انتخاباتو کې یې د سیالانو له خوا ګرم شي. سیالانو یې وویل چې دی خپله ساعتېري کوي. ځکه نه غواړي چې خپلې رخصتۍ او مزې چړچې پرېږدي او له هاوایي ټاپوګانو راشي چې داسې مهم قانون په مجلس کې تصویب شي چې د وسلو د لېږدولو په اړه دی.

څو میاشتې وړاندې، د کانګرس د استازي بابي راش د کورنۍ یو غړی په ګولۍ لګېدلی او وژل شوی و، همدا موضوع هم د دې باعث شوه چې د باراک وضعیت خراب شي. څرګنده وه چې چا نه غوښتل پوه شي چې هغه د هاوایي دی او د خپلې یوازې نیا لیدو ته هلته تللی و او بیا یې په ناڅاپي توګه هلته ماشومه ناروغه شوې وه. څه چې دوی ته مهم و هغه هماغه مسخره رایې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسنیو هم دا موضوع څو اونۍ پسې وغځوله. د شیکاګو تریبون ورځپاڼې مدیر هغه سناتوران چې هغه ورځ یې رایه نه وه ورکړې د ناپوهه پسونو په نامه یاد کړل. د باراک یوه بل ایالتي سیال دان تروتر له دې پېښې ګټه واخیسته او یوه خبریال ته یې وویل چې ماشومه یې پلمه کوي او کار ته نه راځي چې دا خپله د ده د شخصیت کمزورتیا څرګندوي.

رسنیو کې زموږ د کورنۍ په اړه ډېرې بدې خبرې کېدې چې زه ورسره روږدې نه وم. نه پوهېدم چې د یوه سم تصمیم له امله زما د مېړه شخصیت ولې تر داسې پوښتنې لاندې راغلی. باراک په ډېر زغم سره د هغوی په ځواب کې یوه مقاله ولیکله او یوې سیمه‌یزې ورځپاڼې ته یې ورواستوله. ده خپله مقاله کې وویل چې موږ له خپلو سیاستوالو ډېرې خبرې اورېدلې چې پر کورنیو ارزښتونو ټینګار کوي. ما هم د یوه ایالتي سناتور په توګه هڅه وکړه چې د همدې ارزښتونو ساتوونکی واوسم.

داسې ښکارېدل چې زموږ د ماشومې د غوږ میکروبي کېدلو، په سنا مجلس کې د باراک ټولې درې کلنې هڅې په بشپړه توګه له منځه وړې وې. هغه وړاندې د انتخاباتي کمپاینونو د مالي لګښتونو په اړه نوي قوانین وړاندې کړې وو، د مالیاتو د راکمېدو او بېوزله کورنیو ته د پور ورکولو په برخه کې یې هم زیاته مبارزه کړې وه، همدارنګه زیاته هڅه یې کړې وه چې د زړو ښاریانو درملیز لګښتونه راکم شي او د دې کارونو له امله یې د دیموکراتو او جمهوریپالو باور هم تر لاسه کړی و، خو په څرګنده توګه، هغه شېبه کې یو کس هم دې ته حاضر نه شو چې د هغو بریدونو مخه ونیسي چې بر باراک کېدل. د هماغه انتخاباتي فعالیتونو له پیله، د ده سیالانو، په ده پسې بدې شایعې خپرې کړې چې تور پوستی رای ورکوونکي پرې بدبینه کړي. باراک پسې ویل کېدل چې د هایدپارک د سپین پوستو یهودیانو استازی دی. دان تروتر د شیکاګو ریډر ورځپاڼې خبریال ته وویل: «باراک یو سپین پوستی دی خو د تور پوستانو نقاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وهلی دی». بابي راش هم دې خپرونې ته يوه مقاله وليکه او نشر يې کړه. په مقاله کې يې ليکلي وو هغه هاروارد ته تللی، د دې پر ځای چې عالم شي، احمق شوی او موږ د داسې پوهنتوني کسانو تر اغېزې لاندې بايد رانه شو. ده ټينګار کړی و چې باراک زموږ په ټولنه پورې اړه نه لري او يو واقعي سپين پوستی نه دی. څوک چې هغسې خبرې کوي او داسې ظاهري بڼه لري، که څه هم زيات کتابونه يې لوستلي وي، مګر بيا هم تور پوستی نه شي کېدی.

څه شي چې ډېره ځورولم، هغه دا وو چې باراک په دقيقه توګه هماغه څه وو چې زموږ د سيمې پلرونو او ميندو يې هيله درلودله چې اولادونه يې هاغسې وي. زده‌کړې يې کړې وې او پر ځای د دې چې د تور پوستانو ټولنې پرېږدي له هغوی سره پاتې شوی و او غوره يې دا بلله چې د دوی خدمت وکړي. حيرانه به دې ته وم چې په انتخاباتو کې په ده پسې داسې بې اساسه شايعې خپرېږي. دې چلن ډېره ځورولم. خو باراک وړاندې هم ليدلي و چې سياست تر کومې کچې پورې چټل او ناځوانمردانه کېدی شي. دی له ما څخه زيات ځواکمن و چې له داسې وضعې سره جورجاړی وکړي. احساسات يې ځپل شوي وو، مګر نه يې غوښتل تسليم شي. ژمي کې يې خپلې انتخاباتي مبارزې ته ادامه ورکړه. که څه هم مالي ملاتړي يې ورو ورو کم شوي و او د بابي راش ملاتړ زيات شوی و، مګر ده بيا هم همداسې خپلو ټاکنيزو تبليغاتو ته ادامه ورکوله. هر څومره چې ټاکنو ته نږدې کېدو، نو هومره به په کور کې د ده شتون کمېده. خو ده به هره شپه له موږ سره اړيکه نيوه چې موږ ته شپه پخير ووايي.

څنګه چې ما هم څو ورځې رخصتي په هاوايي ساحلونو کې تېره کړې وه نو خوشحاله وم او پوهېدم چې باراک هم د زړه له تله خوښ دی. کومې شپې به چې له موږه لرې و، څه به يې چې نه هېرول، هغه له موږ سره مينه وه. هر ځل به يې چې زنګ راواهه نو ما به د لرېوالي درد او غم د ده په غږ کې احساساوه. ګنې داسې ښکارېدل چې د کورنۍ او سياست په منځ کې يې کش و

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګير دی او ځوروي يې.

بلاخره د مارچ مياشتې ټاکنې راورسېدې او باراک پکې ناکام شو. بابي راش بريالی شو. دا ټوله موده مې خپله لور په غېږ کې نيولې وه.

بيا زموږ دويمه لور پيدا شوه. ما څه ناڅه هوسا او بې جنجاله اميندواري تېره کړه. دويمه لور مې هم د شيکاګو پوهنتون په روغتون کې وزيږېده. ناتاشا ماريان اوباما، د ۲۰۰۱ کال د جون د مياشتې په ۱۰ نېټه له يوې بلې مصنوعي القاح وروسته نړۍ ته سترګې پرانيستې. اوس نو ماليا درې کلنه وه. موږ په کور کې پرېښې وه. مور مې هم ورسره وه او موږ ته په تمه وې. زما دويمې ماشومې، کوچنۍ ګلالۍ مې، تور وېښته لرل، سترګې يې قهوه‌يي وې، ډېره هوښياره وه او زموږ د کورنۍ د مربعې څلورمه ضلعه شوه. زه او باراک د هغې پيدا کېدو ته ډېر خوشحاله شوو.

له مشورې وروسته مو وويل چې ساشا به ورته وايو. دا نوم ما غوره کړی و او هغه چا ته ويل کېده چې پر خپل ځان باور ولري. ما او باراک هم د نورو ميندو او پلرونو په شان له خپلو ماشومانو سره مينه درلوده او نه مو غوښتل چې هغوی ته کوم زيان ورسي. ما هيله درلوده چې زما لوڼې هم د خپل پلار په شان هوښيارې شي او د خپلې مور په شان زياته انرژي او انګېزه ولري. له هر څه نه مې زياته هيله دا وه چې زما ماشومان کلک او باراده وي چې په هر ډول شرايطو کې وکولای شي خندونو لرې کړي او مخ پر وړاندې لاړ شي. نه پوهېږم چې په راتلونکې کې به زما د کورنۍ برخليک څنګه وي. مګر ما دا خپله دنده ګڼله چې د خپلو ماشومانو لپاره هر څه چمتو کړم.

په پوهنتون کې کار ډېره ستړې کولم. همدارنګه دومره تنخا يې هم نه راکوله چې کافي وي او زما ژوند پرې وچلېږي. اوس مې نو چورتونه وهل چې د ساشا له پيدا کېدو وروسته هغې کار ته ورګرزم او که نه. ښايي هم چې تصميم به مې درلود داسې مېرمنه واوسم چې يوازې په کور کې کار کوي، يعنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور مېرمن. په ځانګړې توګه هغه وخت ډېره چورتي شوم چې ګلو وپتېيله چې له مورڼ څخه لاړه شي او په داسې ځای کې پر کار وګمارل شي چې زياته تنخا ورکوي. ما نشو کولای چې د دې کار له امله يې ملامته کړم. مګر د هغې تلو، زما زړه ودرداوه. ځکه هغې به نجونې ساتلې او ما بېرون کې خپله دنده ترسره کولای شوه. کومه ورځ يې چې دا خبر راکړ، ډېر مې وژړل. هغه زما لپاره ستره ډالۍ وه. چې تله کمزورتيا مې احساس کړه. داسې راته ښکارېدل چې ګنې يو لاس مې پرې کېږي.

زما هم ډېر خوښېدل چې په کور کې واوسم او خپل وخت له خپلو لوڼو سره تېر کړم. د هغو شېبو قدر مې پېژانده. په ځانګړې توګه داسې وخت کې چې د باراک کاري ساعتونه ډېر نامنظمه شوي وو. مور مې راپه ياد شوه چې زما او د کريګ پالنه يې کوله، روزلو يې او دنده يې پرېښې وه. زما هم زړه غوښتل چې فکر مې په دوو ځايونو يعنې کور او کار کې ښکېل نه وي. سربېره پر دې که ما دنده نه وای ترسره کړې، نو زموږ په مالي وضعيت يې چندان اغېزه نه کاوه. ځکه باراک اوس په شيکاګو پوهنتون کې استاد و او موږ له همدې امله کولای شوای چې ماليا په وړکتون کې شامله کړو او له تخفيفه برخمن شو.

موده وروسته سوزان شېر راسره اړيکه ونيوه چې زما مشاوره وه او مخکې يې راسره ښاروالۍ کې کار کاوه. هغه اوس د شيکاګو پوهنتون د طبي مرکز مرستياله وه چې ساشا هم پکې پيدا شوې وه. د دې طبي مرکز رييس يو شريفه انسان و. دې سړي غوښتل طبي چوپړتياوې هغو عمومي کسانو ته هم وړورسوي چې لاسرسی ورته نه لري. له دې امله د عمومي اړيکو لپاره په يوه مدير پسې ګرزېده. دا يوه داسې دنده وه چې ما ته جوړه شوې وه. له همدې امله سوزان راسره اړيکه ونيوه چې دا دنده غواړم او که نه.

خو کله مې چې د خپل ژوند ټولو اړخونو ته وکتل، نو غوره مې دا وګڼله چې کور کې پاتې شم او د خپلې کورنۍ خدمت وکړم. ډېرې مهال به حتا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې هم ويښه وم، ځکه ساشا به بېقراره وه او زه به ورته له خوبه پاڅېدم چې شيدې ورکړم او آرامه يې کړم. له همدې امله مې تل خوب ته اړتيا درلوده. نو بيا په داسې حالت کې مې څنګه کولای شول چې سهار وختي له خوبه پاڅم، ځان پرېمينځم، وېښته ږمنځ کړم، رسمي جامې واغوندم او له کوره ووزم. که څه هم پاکه او بانظمه مېرمن وم، مګر هغه وخت مې دومره هم نشو کولای چې په سمه توګه حتا خپل کور وساتم. کوټې مو له نانځکو، د ماشومانو له کتابونو او له پمپرونو ډکې وې. کله به چې بېرون ته تلم، نو د ماشومانو ستره ګاډۍ، ستر لاسي بکس، څو نانځکې او څو جوړه اضافه جامې به د ماشومانو په خاطر راسره وو.

خو مورولي د دې باعث هم شوه چې څو ښې او صميمي ملګرې پيدا کړم. دې خورلڼو مې دنده هم درلوده. له دوی سره به کېناستم او خبرې به مې ورسره کولې. د ماشوم ساتنې په اړه يې ښه معلومات درلودل چې ما به ترې زده کول. د عمر له پلوه هم سره نژدې وو چې د ډېريو عمر مو له څو دېرشو کاله نه و اوښتی. مختلفې دندې مو هم ترسره کړې وې، لکه بانکداري او په دولتي يا شخصي شرکتونو يا خپلواکو سازمانونو کې کار. ماشومان مو هم سره همځولي وو. د اونۍ په پای کې به مو سره ليدل او کله ناکله به په ګډه ژوبڼ ته هم تلو او يا به مو په ګډه والټ ديسني کارتون ليده. کله کله به مو ماشومان په لوبغالي کې پرېښودل چې لوبې وکړي او موږ به هم سره کېناستو او څښاک به مو کاوه. دا مېرمنې هم زما په شان لوستې، جاه‌طلبه او په عين حال کې د خپلو ماشومانو پر وړاندې زړه سواندې وې. هغوی هم نه پوهېدې چې څنګه په بيرون کې خپل حرفه‌يي ژوند او خپل کورنی ژوند سره همغږي کړي. په دوی کې ځينې داسې مېرمنې هم وې چې فول ټايم يې کار کاوه، ځينې داسې وې چې پارټ ټايم يې کار کاوه او ځينې نورې يې په بشپړه توګه يوازې په کور کې وې. ځينې به داسې وې چې خپلو ماشومانو ته به يې سنديويچ، چېپس يا جوار ورکول، ځينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې بیا پر دې باور وې چې ماشومان یې باید حبوبات وخوري. دوی کې د هغو ښځو شمېر کم و چې مېړونو به یې د ماشومانو د ساتنې په برخه کې له دوی سره مرسته کوله. ځینې زما په شان هم وې چې مېړونه یې دومره بوخت وو چې ډېر کم یې کورونو ته راتلل. زما ځینو دې خورلڼو، په هر حال کې ځانونه نېکمرغه احساسول او ځینې نورو بیا داسې انګېرل چې خپل ژوند ته لږ بدلون ورکړي او غوره ژوند ځانته جوړ کړي.

له دې مېرمنو سره دوستۍ رازده کړل چې د سمې مورولۍ لپاره کوم ځانګړی فورمول نشته. مګر موږ ټولو میندو هڅه کوله چې له خپلو ماشومانو سره سم چلن وکړو او بلاخره هم له یو بلې سره د مرستې له لارې دې موخې ته ځانونه ورسوو.

لنډه دا چې یو څه موده مې له دوستانو او باراک سره مشورې وکړې چې آیا په شیکاګو روغتون کې هغه دنده ترسره کړم او که نه. احساسول مې چې دا داسې دنده ده چې له عهدې یې وتلی شم. ما باید کتلي وای چې دې دنده کې آزادي راکوي چې د هغوی په غیرضروري غونډو کې ګډون ونه کړم یا کله ناکله هم په خپل کور کې دنده پرمخ بوزم، یا د اړتیا په وخت کې رخصتي اخیستلای شم چې لوڼې مې ډاکټرانو ته بوزم. البته دا مې په یاد و چې نور باید پارټ ټایم کار ونه کړم. غوښتل مې فول ټایم دنده ولرم چې کافي تنخا ولري. څکه زیاتې تنخا ته مې اړتیا درلوده چې نجونو ته مې پرستاره او خدمتکاره ونیسم چې له کوره مې زړه بې غمه شي او په عین حال کې ما نه غوښتل چې ماشومې ته د شیدو ورکولو او د بلې درې کلنۍ ماشومې د ساتلو او همدارنګه زما د مېړه نامنظمه سیاسي برنامې له چا نه پټې کړم.

له همدې امله، کله چې د روغتون نوي رییس مایکل ریوردان ته د مرکې لپاره ورغلم، نو دا مسایل او خپلې ټولې ستونزې مې ورته وویل. حتا یادېږي مې چې درې میاشتینۍ ساشا مې هم له ځانه سره بېولې وه. هغه زما د ژوند یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعیت و چې نه انکارېده. د مرکې وخت کې مې ساشا په مېز اېښې وه. خو دې موضوع ډېره هیښه کړم چې رییس زما داسې ګډوډ حالت درک کړ. بیا مې ساشا غېږ کې راواخیسته او هیله مې لرله چې خپل پمپر چټل نه کړي. رییس ته مې په زړورتیا وویل چې زما وضعیت باید درک کړي او له ما سره سختګیري ونه کړي. هغه مې خبرې واورېدې او کومه نیوکه یې ونه کړه. له مرکې راضي وم. ډاډ مې درلود چې دا دنده به ما ته راکړل شي. د ځواکمنۍ احساس مې کاوه. کله چې مرکه پای ته ورسېده، ماشومه مې راواخیسته، ځکه بېتابي یې کوله او ژر مې ځان کور ته ورساوه.

اوس مې نو خپل ژوند کې دوې ماشومانې، درې دندې، دوه موټره او یو اپارتمان لرل او کله چې بېکاره وم، نو غوره مې بلله چې هغه روغتون کې کار وکړم. باراک هم په پوهنتون کې درس ورکاوه او هم یې په سنا کې کار کاوه. له دې سره سره موږ دواړه د ځو خپلواکو شرکتونو د مدیره هییت غړي هم وو. که څه هم باراک د کانګرس په انتخاباتو کې ماته خوړلې وه، مګر د یوه لوړ مقام په فکر کې و. جورج ډبلیو بوش ولسمشر شوی و. د سپټمبر د یولسمې نېټې د ترهګریزو بریدنو له امله هېواد مو په وحشت کې لاهو شوی و. دا احتمال مخ پر زیاتېدو و چې په افغانستان به برید وشي. په امریکا کې یو خبرورکونکی سیستم هم رغول شوی و چې څو رنګونه یې لرل او د خطر په وخت کې یې خلک خبرول. داسې هم ویل کېدل چې اسامه بن لادن په یوه غار کې ځان پټ کړی. باراک د تل په څېر ورځپاڼې تعقیبولې او لوستلې او کله به یې چې کار کاوه نو ځینې پلانونه به یې هم له ځانه سره جوړول. په دقیقه توګه نه پوهېږم چې کله ده ته دا فکر لومړی ځل پیدا شو چې د امریکا د سنا مجلس غړیتوب ولري او ځان ورته نوماند کړي. یادېږي مې، کله مې چې ده ته ځواب ورکاوه، نو په ناباورۍ مې ورته کتل او خپل نظر مې ورته وواېه چې فکر نه کوې چې په کافي کچې په خپل ژوند کې بوخت یو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سیاسته زما کرکه ورځ په ورځ زیاتېده او بېزاره کېدم ترې. دا د هغو پېښو له امله نه وو چې په سپرینګ فیلډ یا واشنګټن کې پېښې شوې وې، بلکې لامل یې دا و چې په دې پنځو کلونو کې چې باراک ایالتي سناتور و، کارونه یې دومره زیات او پراخه وو چې ورو ورو یې زما اعصاب خرابول. ساشا او مالیا هم سترېدلې او پالنې او روزنې ته یې اړتیا ورځ په ورځ زیاتېده. ما او باراک ټوله هڅه کوله چې د لوبو ژوند مو هوسا او له هر ډول ستونزې پرته وي. نوې پرستاره مو هم د کار لپاره نیولې وه چې کور کې له ما سره مرسته وکړي. مالیا هم ښوونځي ته تله، ښوونځی یې له شیکاګو پوهنتون سره تړلی و. دا خوشحاله وه او زیاتې خورلڼې یې هم پیدا کړي وې. دا به له خپلو خورلڼو سره د اونۍ په پای کې مېلمستیاوو یا هم د لمبا ټولګیو ته تله. ساشا هم اوس یو کلنه شوې وه او په لړزانو پښو به ګرزېده هم. خبرې یې هم نوې نوې زده کړې وې. کله به یې چې وخندل، نو موږ به ډېر ورته خوشحالېدو. ډېره ځیرکه نجلۍ وه. تل به په مالیا او د هغې په خورلڼو پسې وه. په روغتون کې زما دنده هم ښه پر مخ تله. خو پام شوی مې و چې د دې لپاره چې خپلې دندې ښې ترسره کړم، نو سهار پنځه بجې باید له خوبه پاڅېږم او یو دوه ساعته د کمپیوټر شاته کار وکړم.

همدا موضوع د دې لامل شوه چې مازیګري کې لږ سترې او کسله شم. حتا کله ناکله به د شپې پر دې هم نه توانېدم چې له خاوند سره مې کېنم او ورسره خبرې وکړم. کله ناکله به غوسه هم راتله. کله به چې پنجشنبه شوه، هغه به په ډېره مینه او خوشحالۍ کور ته راغی. ده غوښتل چې خپل نشتون جبران کړي. کله به یې چې موټر کې کېناسته او د کور خوا ته به یې حرکت راکاوه، نو ما ته به یې تلیفون کاوه، راته ویل به یې چې په لاره کې یم او ډېر ژر به کور ته درورسېږم. ما به ماشومانې پاکې پرېمینځلې او تر هغې مې خوب ته نه پرېښودلې چې څو به یې پلار کور ته نه و راغلی. دا کار مې ځکه کاوه چې پلار یې ووینې او په غېږه کې یې ونیسي. خو کله ناکله به مې د بېګاه ډوډۍ ورکړه او ویدې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې کړې. خو خپله به مې ډوډۍ نه خوړله. څو شمعونه به مې پر مېز لګول او منتظره به وم چې باراک راشي، خو باراک همداسې په ژمنه نه و ولاړ. وخت ته يې نه کتل. کله به چې موټر کې ناست و او کور ته به راتله، نو په لار کې به له خپل کوم همکار سره مخ شوی و او ۴۵ دقيقې به يې ورسره مجلس کړی و. يا کله به کور ته راورسېد، نو سوچ به ورولوېد چې غوره ده ورزشي سالون ته لاړ شي او لږ نرمش وکړي. له همدې امله کله ناکله به ساشا او ماليا دومره خپل پلار ته په تمه کېدې چې نور به يې سترګې له خوبه ډکې شوې او زه به اړ شوم چې د خوب خونې ته يې بوزم او ويدې يې کړم. زه به هم وږې تږې ناسته وم او غوسه به راتله. چوړتونه به مې وهل. د مېز پر سر اېښي شمعونه به تر وروستي څاڅکي وځځېدل او اور به مړ شو.

چې ماشومان مو نه و پيدا شوي د هغه داسې بې قولۍ مې منلې او ځان به مې غلی نيوه خو اوس مې صبر پای ته رسېدلی و، ځکه يوه مور وم، پارټ ټايم مې دنده درلوده او سهار بايد وختي له خوبه پاڅېدلې وای. له همدې امله کله به چې باراک بې قولي کوله، نو ټول شمعونه او څراغونه به مې ګولول او غمجنه به په کټ کې غځېدم. پرې دې اساس هغه به زه هېڅ نه ليدم که يې ليدلې وای، نو غوسه حالت کې مې پرې نيوکه کوله.

موږ انسانان ژوند کې داسې چلن کوو کوم چې په ورکتوب کې په ميراث رارسېدلی وي. له باراک سره په وړکتوب کې داسې شوي وو چې پلار يې ترې تللی و او مور يې هم زياته ورسره نه وه. له همدې امله باراک به سين غاړه او د هغې شاوخوا غونډيو کې ګرزېده او همدارنګه په خپلو فکرونو کې به ډوب و. له همدې امله ځوانۍ کې خپلواکۍ ورته زيات اهميت درلود. مګر ما خپل وړکتوب د خپل پلار، خپلې مور او خپل ورور تر څنګ تېر کړی و، خپله سيمه کې مو ژوند کاوه او تل به مې نيکه، نيا، تروريانې، ترونه، تروريګانې او ماماګان ليدل. په ځانګړې توګه هره يکشنبه به سره راټولېدو او په ګډه به مو د شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړله. ديارلس کاله مو داسې ژوند همدا شان خوندي ساتلی و او له يو بل سره څنګ کې اوسېدو. له همدې امله، کله به چې باراک کور کې نه و نو ناراحتي مې احساسوله. د دې لامل دا نه و چې پر ده مې شک درلود، بلکې دليل يې دا و چې ما تل په ستره کورنۍ کې ژوند کړی و او له دې ډول اړيکو او ګډ ژوند کولو سره روږدې وم او په يوازيتوب کې ځورېدم. زموږ لوڼو هم پلار ته اړتيا درلوده. زه وېرېدم چې هسې نه دې ته يې پام نه شي چې کور کې نه وي نو موږ بد حس لرو. خو له دې بيا ډېره وېرېدم چې کومه تګلاره يې د خپل کار لپاره ټاکلې، هسې نه چې په پای کې يې زموږ ټولې اړتياوې هېرې کړي. کلونه وړاندې چې ده غوښتل د سنا مجلس د ټاکنو لپاره نوماند شي، نو ما يوازې د دوو کسانو په اړه فکر کاوه چې يوه زه وم او بل دی. هغه مهال مې دا نه شوه درکولای چې که ده ته هو ځواب ورکړم، نو د ده سياست به زما او زموږ د اولادونو پر ژوند څه اغېز وکړي. خو اوس مې په کافي کچه تجربه تر لاسه کړې وه چې پوه شم سياست به پر هېڅ کورنۍ هم رحم ونه کړي. ما د سياست دا نامهربانۍ هغه وخت څکلې وې کله چې ماليا ناروغه شوه او باراک ونشو کړی چې د لايحې انتخاباتو ته لاړ شي او له موږ سره پاتې شو. کله کله به مې د سياستوالو انځورنو ته کتل چې په ورځپاڼو کې به چاپ شوي وو. لکه د کلينټن د کورنۍ، د بوش د کورنۍ او د کېندي د کورنۍ پخواني عکسونه. کله به مې چې دا انځورنه کتل، نو له ځانه مې پوښتل چې دوی له هغې ظاهري موسکا شاته آيا په خپل ژوند کې په ريښتيا هم خوشحاله او نېکمرغه دي او که نه.

ما او باراک د زړه له تله سره مينه درلوده. خو داسې ښکارېدل چې اړيکه کې مو يوه ړنده غوټه ده چې په آسانۍ نه خلاصېږي. زه اوس اته دېرش کلنه شوې وم او د ډېرو کسانو ژوندونه مې ليدلي وو. ځينو به سره واده وکړ، يو بل به يې خوښدل هم، مينه به يې هم سره لرله، خو د بې اعتنايۍ او ځينو ستونزو له امله به يې خبره آن تر نااندريو ورسېده او په پای کې به سره بېل شول. لکه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ورور کرېګ چې واده يې په دردناکه توګه پای ته ورسېد او خپله د لنډ مهال لپاره هغه اپارتمان ته راوګرزېد چې پکې لوی شوی و.

زما او د باراک همدا ستونزه وه. غوښتل مو د کورنۍ مشاور ته ورشو چې ستونزې مو هوارې شي. په پيل کې هغه نه منله چې ورشو. دی تل په دې روږدی و چې خپلې ستونزې په عقل او منطق حل کړو. ده باور درلود چې يوه ناپېژانده کس ته ورتلل او خپلې ستونزې هغه ته ويل، ډېر بد دي او يو څوک بايد دا کار ونه کړي. ويل يې چې کتاب پلورنيځيو کې دی خپله د کورنۍ د ارواپوهنې څو کتابونه اخلي او بيا به ستونزې خپله سره هوارې کړو. خو ما ورته وويل چې زما ځينې ملګرې د کورنۍ مشاور ته ورغلي چې له دې کاره ډېرې راضي دي او مشاور هم په ډېره ښه توګه له هغوی سره مرسته کړې. ماته يو روانپوه ډاکټر زما ملګرو راښودلی و، نو له هغه مې وخت واخيست او له باراک سره يو ځای ورغلو. زموږ مشاور ډاکټر وودچر نومېده، سپين پوستی او مهربانه و، په ښو پوهنتونونو کې يې زده کړې کړې وې او تل يې روښانه قهوه‌يي جامې اغوستې. ما داسې انګېرل چې کله ډاکټر زما خبرې او شکايتونه واوري نو له شک پرته به زما پلوي وکړي. داسې ښکارېدل چې باراک هم همدا انګېرنه لري.

خو وروسته مې پام شو چې د ډاکټر کار دا نه دی چې زما يا هم د باراک پلويتوب وکړي، بلکې هغه يوازې په زړه سوي او صبر زموږ دواړو خبرې واورېدې او پرې يې ښودل چې دواړه د يو او بل پر وړاندې څومره ترخه احساسات لرو، هغه ټول بيان کړو. ډاکټر هڅه کوله چې موږ خپل وجود کې د داسې احساساتو د رامنځته کېدو ريښه او انګېزه کشف کړو. له موږ څخه يې ډېرې جزيي پوښتنې کولې. بلاخره له ساعتونو خبرو اترو وروسته پر دې وتوانېد چې زما او د باراک ترمنځ شته ړنده غوټه پيدا او بيا يې پرانيزي.

زه ورو ورو پوه شوم چې داسې نورې لارې هم په واک کې لرم چې ځان پرې خوشحاله کړم او هېڅ اړتيا نشته چې باراک له سياسته ځان ګوښه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه شرکت کې ځانته یوه دنده پیدا کړي چې کاري ساعتونه یې د سهار له نهو بجو څخه د مازیگر تر شپږو بجو وي. مشاور روانپوه راته کوتځنډنه وکړه چې له باراک څخه چې څومره تمه لرم، دا تمه واقعي او سمه نه ده. ما د هاروارډ پوهنتون د وکالت د پوهنځي د یوې پخې وکیلې په شان هڅه کړې وه چې داسې مدارک راټول او وړاندې کړم چې ځان پر حقه ثابت کړم. د مثال په توگه، په باراک له دې امله غوسه وم چې یوه ټاکلی وخت یې د ورزش لپاره ځانگړی کړی و. دا په داسې حال کې وه، چې ما هم باید یو ټاکلی وخت د ورزش لپاره په پام کې نیولی وای. بیا مې پر ده فشار راوړی و چې حتماً به کور ته په خپل وخت راځي او له ما او لورانو سره به ماښامی خوري او دا چې له ده پرته ماښام خوندور نه دی.

په دې توگه ما په مشوره کې خپل ځای درک کړ او د یوې غر ختونکې په څېر وم چې د غره له یخ وهلو دېوالنو راغورځېږي او د دې لپاره په یخونو کې تبر وهي چې کلک شي او ځان پرې راټینگ کړي چې راونه غورځي او وژغورل شي. باراک هم د مشاورې له لارې پوه شو چې زموږ گډې ښېگڼې وپېژني او هڅه یې وکړه چې زموږ ژوند ته ښه خوند ورکړي. البته له هر څه نه وړاندې، لومړی ما د خپلې سلامتیا په اړه فکر کاوه. ما او باراک دواړو په یوه ورزشي لوبغالي کې نوملیکنه وکړه. لوبغالي یو ښه ښوونکی درلود کرنل مکداناڵ نومېده. ده به له موږ سره مرسته کوله. د تل په شان دې لاره کې هم زما فداکاره مور زما مرستې ته راغله. هغه به د اونۍ په ځینو ورځو کې د سهار په څلورو او پنځه څلوېښت دقیقو زموږ کور ته راتله چې زه وکړلای شم چې په پنځو بجو د کرنل لوبغالي ته ځان ورسوم، له یوې ملگرې سره مې ورزش وکړم او بیا په شپږ نیمو بجو ځان کور ته ورسوم چې لوڼې له خوبه پاڅوم او چمتو یې کړم. دې نوې برنامې هر څه بدل کړل او هغه بدني ځواک یې بیا راکړ چې اندېښنه مې ورته وه چې وبه یې بایلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابنامي ته د باراک د ناوخته راتلو ستونزې ته مې هم ځينې قوانين برابر کړل او له هغې سره سم مو چلن وکړ. موږ به هره شپه په شپږ نيمو بجو مابنامی کاوه، په اوو بجو به مو حمام کاوه، بيا به مو لږ کتاب لوستلو او بيا به په اتو بجو ماشومانې د خوب کټ ته تلې او ويدې کېدې به.

دا زموږ ثابته برنامه وه. اوس نو وار د باراک و چې ځان داسې تنظيم کړي چې مابنامي ته ځان راورسوي. دا کار له دې ډېر غوره او عاقلانه و چې ډوډۍ ناوخته وخوړل شي او نجونې خوب ته پرې نه ښودل شي. ما غوښتل چې نجونې ځواکمنې او بارده سترې شي او د نرواکو سنتي کورنيو د دودونو او دستورونو تابع نه وي. دا مې نه خوښېدل چې داسې باور د دوی په ذهنونو کې ريښه وکړي چې ژوند هله شروع کېږي چې يو سړی کور ته راشی. په دې توګه، موږ نور د نجونو پلار ته په تمه نه پاتې کېدو. ځکه اوس يې په باراک پورې اړه درلوده چې په خپل وخت ځان مابنامي ته راورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

د شیکاګو ښار د شمالي برخې په کلایبورن سړک کې یو ستر پلورنځی پرانیستل شوی و چې موږ دنده لرونکو میندو ته د جنت په شان و. یعنې د پېر کار یې موږ ته ډېر آسانه کړی و. د خلکو د اړتیا وړ ټول شیان پکې موندل کېدل. د کمود له خلاصوونکې مایع نیولې تر اووکادو پورې او د ماشومانو له جامو نیولې آن د ماشومانو لپاره تر ډالیو پورې هر څه پکې وو.

اوس نو ساشا درې کلنه وه او مالیا شپږ کلنه. دواړې تکړه او هوښیارې وې. چټکه وده یې کوله. د دوی د زړه زور ډېر و چې زه یې ډېره ستړې کولم. همدا د دې لامل کېدل چې کله ناکله د ځینو شیانو او خوراکي توکو په خاطر دې ستر پلورنځي ته لاړه شم. هلته به چې لاړم، موټر به مې یو ځای پارک کړ، یوازې به موټر کې کېناستم، راډیو به مې چالانه کړ، تیار خواړه به مې راواخیستل خوړل به مې او راحته ساه به مې کاږله. داسې به مې لږ استراحت کاوه او پوهېدم چې ماشوم لرل نو دا ستونزې لري. په هر حال همدا ژوند و. اوس نو څلوېښت کلنۍ ته رسېدلې وم. نورو به چې له لرې زموږ ژوند ته کتل، نو زموږ کورنۍ به ورته متعادله ښکارېده. خو که له نږدې راغلي وای، نو لیدلي به یې وو چې ژوند مو چندان تعادل نه لري. په روغتون کې مې چې کومه دنده اخیستې وه، ښه دنده وه، مګر چالشونه یې زیات و، زه ترې راضي وم او زما له باورنو سره همغږې وه. پوهنتوني طبي مرکز ۹۵۰ کارکوونکي لرل، مګر په سنتي ښه اداره کېده او دې ته ډېره حیرانه وم. د دې مرکز پوهان او څېړونکي له شواخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اطرافي خلکو وپرېدل او ډارېدل چې هسې نه چې د پوهنتون له انګړه بهر شي، څوک زيان ورونه رسوي.

ما د خپل عمر اکثره ورځې ببوزلۍ کې تېرې کړې وې او دې ته مې پام شوی و چې د خلکو ترمنځ داسې پولې شته چې سره بېل کړي يې دي. ليدل به مې چې څنګه بانفوذه او يوه سپين پوستي زموږ له سيمې تښتي او تل هڅو سيمو ته ورځي چې شتمن پکې دي. زړه مې غوښتل چې د انسانانو ترمنځ دا بېلتون له منځه يوسم او پولې يې راونړوم. زما نوي رييس هم له ما څخه په ښه توګه ملاتړ کاوه او اجازه يې راکړه چې خپلې برنامې پلې کړم او د روغتون د کارکوونکو اړيکه د سيمې له خلکو سره ځواکمنه کړم. په پيل کې يوه کس زما تر لاس لاندې کار کاوه، خو اوس يې شمېر دوه ويشتو ته رسېدلی و. له برنامې سره سم به مې د روغتون کارکوونکي او مسئولين کليوالو جنوبي سيمو ته بېول. دوی به د تور پوستانو ښوونځي او مرکزونه ليدل. دوی کې ځينې داسې کسان هم وو چې په ځينو ځايونو کې يې د مشاور، ښوونکي يا د علومو د ننداړتون د لارښوونکي په توګه په ځينو ځايونو کې خپل نومونه ثبت کړل چې داوطلبانه کار ترسره کړي. موږ به د هماغه سيمې په روستورانونو کې ډوډۍ هم خوړله. همدارنګه د سيمې ماشومان به مې د روغتون کارکوونکو ته وروستل چې په داوطلبانه توګه ورسره مرسته وکړي. له يوې دوبنۍ ښوونيزې موسسې سره مو هم همکاري وکړه چې د سيمې زده کوونکي او محصلين وهڅوي چې طبي پوهنتون ولولي. کله چې يوه شوم چې روغتون هوډ لري د ځينو خدماتي چارو په خاطر له تور پوستانو کار واخلي، نو د کارموندنې يو دفتر مو هم رامنځته کړ.

بلاخره چا چې شديده روغتيايي اړتيا درلوده، پيدا مو کړل. د شيکاګو جنوبي برخې څه باندې يو مليون نفوس درلود. خو دې برخه کې زيات روغتيايي امکانات نه و. د دې ځای ډېری وګړي، په ځينو مزمنو ناروغيو، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالنډی، شکر، د وینې لوړ فشار او د زړه په ناروغیو اخته وو. زیاترو یې بیمه هم نه درلوده. د روغتون بېړنۍ برخه به تل له هغو ناروغانو ډکېده چې بېړنیو درملنو ته به یې اړتیا نه درلوده. کله ناکله به دې برخه کې داسې کسان هم وو چې پاملرنه به ورته نه وه شوې او مرستې ته به یې ډېره اړتیا درلوده. دې ستونزې د روغتون چارواکو ته ډېرې ربړې پیدا کړې وې. دوی یې اندېښمن کړي وو او بل دا چې ډېرو لګښتونو ته یې هم اړتیا وه. عاجلې برخې هم نشوای کولای چې د مزمنو ناروغیو د ناروغانو د سلامتیا لپاره زیات څه ترسره کړي او د دوی درملنه وکړي. د دې لپاره چې دا ستونزه هواره شوې وای، نو موږ ځینې مهربانه سیمه‌یز کسان د ناروغانو د مرستیالانو په توګه پر کار وګمارل او هغوی ته مو ورزده کړل چې په عاجله برخه کې له ناروغانو سره کېني او له هغوی سره مرسته وکړي. دوی په نورو برخو کې هم مرسته کوله او د ارزانه درملنې په خاطر د سیمې بېلابېلو برخو ته هم تلل. که څه هم زما دنده ګټوره وه او په عین حال کې راته جالبه هم وه، خو ما باید د دې اجازه نه وای ورکړې چې ټول وخت مې ونیسي او ټوله انرژي مې ضایع کړي. احساسول مې چې هغه چارې هم باید ترسره کړم چې په لوښو پورې مې اړه لري. ځکه ما تصمیم نیولی و چې باراک په آزادانه توګه په خپلو هیلو پسې لاړ شي، زه مجبوره وم چې خپلې هڅې راکمې او د خپلو لوړو توقعاتو مخنیوی وکړم. د مثال په توګه، کله ناکله به مې غوښتل چې په زیاتو پروژو کې کار وکړم، خو ترې ډډه به مې کوله. ما محتاطانه چلن کاوه. ځکه پوهېدم چې د خپلې کورنۍ د غړو لپاره هم باید کافي انرژي ولرم.

زما موخه دا وه چې همدا عادي او ورځنۍ ژوند تېر کړم. خو باراک نورې موخې لرلې. ما هم آزاد پرېښودلی و چې خپلې موخې تعقیب کړي. زه ین (Yin) وم او هغه یانګ (Yang). ما د ژوند له عادي او ورځنیو چارو سره علاقه لرله چې ترتیب او تنظیم یې کړم، مګر د باراک بل څه خوښېدل. هغه غوښتل چې په سمندر کې واوسي او ما غوښتل چې په یوه کوچنې سین کې. مګر کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به چې باراک کور کې و، نو خپل ټول پام يې مور ته رااړاوه. له نجونو سره به يې لوبې کولې او کله به چې شپه شوه، نو له ماليا سره به يې يو ځای په لوړ غږ باندې هري پاټر کتاب لوسته او زما ټوکو ته به يې خندل، زه به يې په غېږ کې نيولم او مخکې له دې چې بيا د څو ورځو لپاره لاړ شي، خپل محبت به يې پر مور لوراوه. زياتره مهال به مو په ګډه خواړه خوړل او د دوستانو ليدو ته به تلو. کله به زما څنګ کې ناست و او له ما سره به يې زما د علاقې وړ سريال «سکس او ښار» کاته او کله به زه له ده سره کېناستم او د ده د علاقې وړ سريال «د سوپرانو کورنۍ» به مو کاته.

زه نوره له دې حقيقت سره روږدې شوې وم چې د دې لپاره چې دی خپلو موخو ته ورسېږي، نو مجبوره دی چې له مور لرې شي. دا مې ډېر نه خوښېدل، مګر نور يې دومره نه ځورولم. باراک په راحتۍ کولای شول چې په لرې هوټل کې واوسېږي او سياسي مسايلو ته رسيدګي وکړي، خو ما د کور هوسا او امن چاپېريال ته اړتيا درلوده. زما دا خوښېدل چې ماليا او ساشا هره شپه د دوی د خوب کټ ته ورسوم او له پخلنځي څخه د لوښو مينځلو هغه غږونه واورم چې دوی مينځل او بيا ويده شم.

په هر حال، بله چاره نه وه او مور بايد د باراک له نشتون سره روږدي شوي وای. اوس يې له معمولي کارونو پرته نور کارونه هم ډېر شوي وو. انتخاباتي کمپاين يې هم پيل کړی و. ځکه د ۲۰۰۴ کال په مني کې د امريکا د سنا مجلس لپاره ټاکنې کېدې. هغه په شيکاګو کې له محدود سياسي فعاليت څخه ستړی شوی و، بد يې ترې راتلل او باور يې درلود چې په واشنګټن کې يې اغېزمني زياته ده. ځکه ما نه غوښتل چې سناتور شي، مخالفه يې وم، خو ده په دې کار ډېر ټينګار کاوه. د ۲۰۰۲ کال په منځنيو مياشتو کې مو د خپلو دوستانو لپاره يوه مېلمستيا جوړه کړه چې لس يا دوولسو کسانو پکې ګډون کړی وو. د مازيګري خوراک لپاره د والري جرت کور ته لاړو چې د ټولو پر وړاندې موضوع مطرح

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو او د هغوی نظر وپوښتو.

والري موږ ته نژدې هاید پارک کې په یوه اپارتمان کې اوسېده. د دې اپارتمان ډېر ښکلی و، نوی و، پاک او ستره و او سپین کوچونه او مېزونه پکې اېښي وو. شاوخوا ګلان هم و. دا د معاملاتو د لارښوونې د یوې موسسې اجرایي مرستیاله وه او د شیکاګو پوهنتون د طبي مرکز د مدیره هییت غړیتوب یې هم درلود. کله چې ما په پابلیک الایز شرکت کې کار کاوه، نو زما له هڅو څخه یې ملاتړ کاوه. کله به چې باراک انتخاباتی مبارزه کوله، نو د هغه لپاره به یې پیسې هم راټولولې او د هغه تر شا به ولاړه وه. زموږ سره ډېره صمیمي وه. له دې امله، داسې وه لکه زموږ د کورنۍ یوه غړې چې وي. له ما او له باراک سره یې یو شان دوستي لرله. دا ډېره کمه پېښېږي چې یو څوک دې هممهاله له داسې یوې ښځې او د هغې له مېړه سره نژدې او صمیمي وي. ما اوس هم له ځینو مجردو میندو سره ملګرتیا درلوده او باراک هم ځینې داسې دوستان لرل چې له هغوی سره به یې باسکټبال لوبه کوله. څو نور دوستان مو هم لرل چې ماشومان یې هم زموږ د ماشومانو ملګري وو. له دوی سره به کله ناکله سفر ته هم تلو. خو والري په ټولو کې استثنا وه. له همدې امله، کله به چې له کومې مسألې سره مخامخ کېدو نو دې ښه مرسته راسره کولای شوه، ځکه زما او د باراک له ځانګړنو سره یې ښه آشنایي درلوده. هغې وړاندې په خصوصي توګه راته ویلي وو چې په انتخاباتو کې د باراک ګډون چندان معقولانه نه دی. له همدې امله هغه ورځ د مازیګري لپاره د والري کور ته لاړو. د هغې موضوع مې مطرح کړه. ما فکر کاوه چې باراک به زموږ خبره مني او له دې کاره به لاس واخلي. خو تېروتلې وو.

هغه ورځ باراک موږ ته وویل چې د سنا دا ټاکنې د ده لپاره یو زرین فرصت دی او داسې انګېري چې دا ځل به بریالی شي. د سنا اوسنی استازی پیتر فیترجرالد نومېده چې یو محافظه‌کاره جمهوریپالی و. دی په داسې ایالت کې و چې اکثره وګړي یې دیموکراتان و. د ده خپل ګوند هم له ده څخه ملاتړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کاوه. د دې لپاره چې باراک د دیموکرات گوند له خوا نوماند شوی وای، نو زیاتې رايې یې باید گټلې وای. د انتخاباتي کمپیاین په برخه کې یې هم له ما سره ژمنه وکړه چې زموږ له شخصي خزانې به گټه نه اخلي. له ده مې وپوښتل که موږ وغواړو چې په واشنگټن او یا شیکاگو کې کور ولرو، نو څنگه به یې لگښت پوره کړو. هغه له ځنډ پرته وویل: ډېر ښه یو بل کتاب لیکم. یو ښه کتاب چې زیات وپلورل شي.

د ده دې خبرې ته زما خندا راغله. باراک د هغو کسانو له ډلې و چې فکر یې کاوه چې یو کتاب کولای شي چې زموږ ټولې ستونزې هوارې کړي. هغه ته مې په ټوکه وویل: «ته د جک او کوډگرې لوبیا په کیسه کې د هغه هلک په شان یې چې ټول شته یې څو کوډگرې لوبیاوې دي. ځکه دوی فکر کاوه، چې لوبیاوې به یې ورته معجزه وکړي او دوی به شتمن کړي».

د نورو ستونزو په برخه کې د باراک ټول دلیلونه په بشپړه توگه منطقي ښکارېدل. ډېر ژر د والري له خبرې هم پوه شوم چې ورسره همغږې ده. سربېره پر دې، دا چې موږ غوښتل واشنگټن ته کډه وکړو او هغه له موږ څخه لرې وي، نو خواشینې او غمجنه شوم، مگر بیا کله چې پوه شوم چې خبرې یې منطقي دي، غلې پاتې شوم.

په هر حال، موږ څو څو ځلې د ده د سیاسي چارو او زموږ په کورنۍ باندې د هغې د منفي اغېزو په اړه سره خبرې کړې وې. مگر ما له باراک سره مینه لرله او له همدې امله مې نه غوښتل چې د هیلو مخه یې ډب کړم. هغه تل په دې لټه کې وو چې زیات کار او ډېره هڅه وکړي.

مگر هغه ورځ موږ سره یوه معامله وکړه. لومړی والري ومنل چې د باراک د انتخاباتي کمپاین مدیره شي. زموږ ځینو دوستانو هم له موږ سره ژمنه وکړه چې له هغه څخه به مالي ملاتړ وکړي. ما هم ومنله چې هغه دې خپلې لارې ته ادامه ورکړي، مگر دا مو هم په لوړ غږ وویل چې که انتخاباتو کې ماته وخوري، نو بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

به په بشپړه توګه له سیاسته لرې کېږي او بل کار به ځانته پیدا کوي.

خو برخلیک داسې و چې هر څه د باراک په ګټه څرخېدل. لومړی دا چې پیټر فیتزجرالد په انتخاباتو کې ګډون ونه کړ، له انتخاباتو تېر شو او میدان یې خپلو هغو سیالانو ته خالي پرېښود چې نوي میدان ته راوتلي وو. په دوی کې زما مېړه هم و. دویم دا چې د دیموکرات ګوند منتخب نوماند په لومړنیو انتخاباتو کې او همدارنګه د جمهوریپال ګوند نوماند په اخلاقي رسواییو تورن شو. اوس نو څو میاشتې ټاکنو ته پاتې وې، خو باراک په جمهوریپال ګوند کې هېڅ یو سیال نه درلود.

باراک په تېرو انتخاباتي کمپاینونو کې ناکامه شوی و، نو له شک پرته چې له دې ماتو یې ډېر درسونه اخیستي وو. ځکه دا ځل انتخاباتي کمپاین یې منسجم او غوره و. داسې چې خپلو اوو سیالانو ته یې ماته ورکړه او له نیمو رایو څخه یې زیاتې رایې وګټلې. د ایالت هرې برخې ته یې سفر وکړ او له خپلو احتمالي پلویانو سره یې اړیکه ټینګه کړه. څنګه چې په کور کې ټوکي، جذابه، هوښیار او حاظر ځوابه و، داسې بهر کې هم وو. د ښاروالۍ په غونډه کې او نورو انتخاباتي کمپاینونو کې یې چې کوم منطقي ځوابونه لرل، نو ټولو ته یې ډاډ ورکاوه چې هغه د سناتور کېدلو وړ دی.

بیا وروسته په ۲۰۰۴ کال کې جان کېري ده ته بلنه ورکړه چې په بوستون ښار کې دې د دیموکرات ګوند په ملي غونډه کې ګډون وکړي. کېري هغه مهال د ماساچوست سناتور و او د ولسمشریزو ټاکنو لپاره یې ځان چمتو کاوه چې له جورج ډبلیو بوش سره سیالي وکړي.

هغه مهال باراک یو ساده ایالتي استازی و. ده هېڅکله دومره کسانو ته وینا نه وه کړې چې شمېر یې ۱۵ زره وو او هېڅکله یې په هغو تلویزیوني برنامو کې ګډون نه وو کړی چې لیدونکي یې ډېر وي. په هر حال، یو نوموړکی تور پوستی و چې عجیب او غریب نوم یې درلود او غوښتل یې چې د یوه سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستي دندې ترسره کړي او له ديموکراتانو سره کار وکړي. څنګه چې وروسته کارپوهانو وويل چې د زرګونو او ښايي ميليونونو کسانو پر وړاندې باراک انتخابول چې ورته وينا وکړي، ستره جواري (قمار) وه.

مګر داسې ښکارېدل چې ګنې برخليک دا موقعيت د باراک لپاره پنځولی و. ما چې له باراک سره څومره ګډ ژوند کړی او دی مې له نږدې ليدلی، نو کتلي مې دي چې تل د کتابونو او ورځپاڼو په لوستلو بوخت دی او په خپلو مغزو کې د هغې مطالب هضموي. همدارنګه ده به چې کله نوې تجربه کسبوله، نو له خوښۍ څخه به په جامو کې نه ځايېده. هغه کلونه کلونه په ډېر زغم د سياستوالو په ليدلوريو کار کړی و او اوس په بشپړه توګه چمتو و چې د دومره کسانو په مخ کې وينا وکړي.

نجونې مې له مور سره پرېښوې. خپله بوستون ته لاړم چې د وينا په وخت کې يې تر څنګ واوسم. کله چې باراک په تته رڼا کې صحنې ته لاړ چې د ميليونونو کسانو پر وړاندې وينا وکړي، زه د سالون په يوه څنګ کې ناسته وم. لږ سترس مې درلود. لږ مضطربه هم وم، مګر دواړو نه غوښتل چې خپلې انديښنې څرګندې کړو. باراک تل همداسې و. هر څومره چې له ربړو سره مخ کېده، هومره آرامېده او زغم يې زياتېده. د خپلې وينا متن يې د دوو اونيو په اوږدو کې هغه وخت ليکلی و کله چې په سنا مجلس کې رای ګيري کېده. خپله وينا يې کلمه په کلمه ياد وه او دومره يې ليکلې او تکرار کړې وه چې کومه اړتيا نه وه چې خپلې وينا ته وګوري او له مخې يې ولولي. خو که سترس يې زيات شوی وای، نو حافظه يې له کاره لوېده او بيا مجبوره و چې له مخې يې ولولي. خو اصلاً داسې څه پېښ نه شول. باراک په سالون کې شته ليدونکو او تلويزيوني کمرو ته کتل، د خپلو مغزو موتور يې په خندا چلاناوه او مخ پر وړاندې تلو.

هغه شپه يې لس دقيقې خبرې وکړې. خبرو کې يې وويل چې څوک دی او د کوم ځای دی. ويې ويل چې نيکه يې د امريکا د پوځ غړی و او د جنرال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتون تر نظر لاندې يې خدمت کړی، نيا يې د جګړې په وخت کې د مونتاژ په يوې کارخانه کې کار کاوه، پلار يې په نوي زلميتوب کې د کېلو بڼ درلود او د کېلو ونې يې ساتلې، همدارنګه دا يې هم وويل چې د مور او پلار ترمنځه يې مينه نه وه او ده ته ويل کېدل چې د شتمنې او اغېزمنی کورنۍ نه دی، نو درس ويل ورته ګټه نه لري. ده په ډېر مهارت داسې څرګنده کړه چې يو پردی نه دی، بلکې يو ساده او شريفه امريکايی دی. ليدونکو ته يې وويل چې ملت يوازې د سره او آبي بيرق په درلودلو سره نه تعريفېږي، بلکې دا د انسانيت او ټولنې ته د اهميت ورکولو حس دی چې يو ملت سره راټولوي. ده له ټولو وغوښتل چې هيلې هېرې نه کړي. د ده خپله ټوله وينا هم له هيلو ډکه وه.

باراک په اوولسو دقيقو کې خپله ژوره خوش‌بيني په ځانګړې استادۍ او ځانګړي مهارت سره څرګنده کړه. کله يې چې وينا پای ته ورسېده، نو ټول شته کسان له خپلو ځايونو پاڅېدل، هورا چيغې يې وهلې او ده ته يې لاسونه پړکول. ما چې د لوړو کوريو بوټونه او سپين کورتي دامن اغوستي وو، ستېج ته ورغلم باراک مې غېږ کې ونيو او مبارکي مې ورکړه.

د خلکو تشويقي نارې په اوج کې وې. اوس نو باراک د يوه شريف کس په توګه ديموکراسۍ ته څرګنده کړې وه چې سترې موخې او جدي باور لري.

څه يې چې ترسره کړي وو، ما پرې افتخار وکړ. غافلګيره يې نه کړم، ځکه چې د هغه په ټولو توانايیو مې باور درلود. اوس چې د تېر په اړه سوچونه کوم، نو هماغه شېبه کې وو چې پوه شوم چې ده کومه لاره غوره کړې، شاتګ نه لري او اوس نو يوازې پر ما او پر نجونو پورې اړه نه لري. د ليدونکو چيغې مې اورېدلې چې ورته ويل يې خپلو خبرو ته ادامه ورکړه، ادامه، ادامه...

رسنيو د باراک وينا ته په اغراقي ډول غبرګون وښود. کريس متيوز د ان‌بي‌سي شبکې خبريالانو ته وويل چې ما تېره شپه لومړنی تور پوستی ولسمشر په خپلو سترګو وليد. بله ورځ شيکاګو تريبون ورځپاڼې په خپل لومړي مخ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیکل: «د یوې پدیدې ظهور.» د باراک ملفون ته په پرلپسې توګه زنګونه راتلل. تلویزیوني کارپوهانو راک ستوری وباله او د هغه وینا یې یو ستره بریا وګڼله. ریښتیا چې د داسې بریا لپاره یې کلونه کلونه هڅې کړې وې. په هر حال، د ده دا وینا نه یوازې د ده لپاره بلکې زموږ د ټولې کورنۍ لپاره نوې څه وو. اوس نو د ټولو موږ ته سترګې وې او له اوباما څخه د خلکو غوښتنې هم زیاتې شوې وې. دا حالت زما لپاره خیالي او غیرواقعي حالت و. یوازې مې په طنزي ډوله حالت کې ورته کتلی شول. خلکو به په کوڅو او سړکونو کې د باراک مخه نیوله او له هغه څخه به یې لاسلیکونه اخیستل او هغه ته به یې ویل چې پر ویناوو یې مبین دي. ما به هغه ته ویل: «ښه وینا دې وکړه.» په شیکاګو کې یوه روستوران ته تللي وو، کله چې ترې راوتو نو په پیاده رو کې زیات کسان موږ ته ولاړ وو. نو بیا هم ما ورته وویل: «داسې ښکاري چې ډېره ښه وینا دې کړې ده».

کله چې خبریالانو د هېواد د بېلابېلو مسایلو او ستونزو په اړه ترې پوښتنې کولې، کله یې چې څنګ کې د ستراتېژیو ستر متخصصین کېناستل، همدارنګه کله یې چې «زما د پلار رویاوې» کتاب بلاخره له نهو کلونو وروسته دویم ځل چاپ شو او د نیویارک ټایمز د زیاتو پلورل شوو کتابونو په لیست کې راغی، یا کله چې اوپرا وینفري په ډېر شور او هیجان زموږ کور ته راغله چې د خپلې مجلې په خاطر له هغه سره خبرې وکړي، نو بیا هم ما دې ټولو ځایونو کې بیا بیا ورته وویل چې : «ډېره ښه وینا دې وکړه».

زه نه پوهېدم چې څه راپېښېږي، خو یوه څه ته په تمه وم. باراک نومبر میاشت کې د ایالت اویا سلنه رایې وګټلې او د سناتور په توګه سنا مجلس ته ورمعرفي شو. داسې لوړه سلنه د ایلینوی په تاریخ کې بې مخینې وه. اکثرو سپین پوستانو، تور پوستانو او لاتین تبارانو هغه ته رایه ورکړې وه. نارینه‌وو، ښځینه‌وو، شتمنو، بېوزلو، ښارمېشتو، کلیوالو ټولو له ده ملاتړ کړی و. کوم لنډ سفر مو چې آریزونا ته درلود، دې سفر کې مې په خپلو سترګو ولیدل چې سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستانو هم ورته ارادت پیدا کړی. په دې توګه زه د ده د شهرت په ژورتیا وپوهېدم. زموږ کورني ژوند د تېر په شان ادامه درلوده. زه لوبغالي ته تلم، دندې ته تلم، کور ته راتلم او... لوبې مې مینځل، لوښې مې د لمبا زده کولو او فوټبال زده کولو لوبغالیو ته وروستلې او هر څه د تېر په شان و. له خپلو خپلوانو او دوستانو سره مو تګ راتګ کاوه. لوښې مو هم د تېر په شان په خپلو فعالیتونو بوختې وې، خو د باراک لپاره هر څه بدل شوي وو. اوس یې واشنګټن کې هم د ځان لپاره ځینې مسایل درلودل چې د سناتور په توګه باید ورسره ښکر په ښکر شوی وای. هلته یې په یوه کوچني اپارتمان کې یو دفتر جوړ کړی و چې معمولاً به له کتابونو او لیکنو او... ډک و. زه به هر کله له نجونو سره یو ځای د ده لیدلو ته ورتلم. خو د ده دفتر ته به نه ورتلو او څلور واړه به هغه هوټل ته ورتلو چې نژدې و. هوټل کې به مو کوټه کرایه کوله.

یوه ورځ ستر پلورنځي ته تللې وم، موټر مې یوه خوا کې درولی و، پکې ناسته وم او تیار خواړه مې خوړل چې مدیر مې راسره اړیکه ونیوه او راته کړل یې چې کولای شم چې یوه اړیکه له تاسې سره وصل کړم. ما ورته هو وویل. له واشنګټن څخه یوې ښځې زنګ راوهلی و. دې وویل چې څو ځله یې هڅه کړې وه چې له ما سره اړیکه ونیسي خو بریالۍ شوې نه وه. د دې مېړه سناتور و. ښکلی او زړه راښکونکی غږ یې درلود. ماته یې وویل چې خوشحله یم چې ستاسو غږ اورم. ما هم ورته وویل چې زه هم خوشحاله یم چې له تاسې سره مې پېژندلې.

بیا یې وویل: «اړیکه مې له دې امله نیولې چې لومړی تاسې ته ښه راغلاست ووایم او دویم دا چې تاسې ته بلنه درکړم چې زموږ د ډلې له مېلمستیاوو سره یو ځای شئ.»

دا ډله د واشنګټن د بانفوذو او معرفو کسانو د مېرمنو ډله وه چې کله ناکله به سره راټولېدې، د غرمې خواړه به یې سره خوړل او د ورځنیو مسایلو په اړه به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې کولې. دې زياته کړه: «تاسې له دې لارې کولای شئ چې زموږ د ښار له نورو کسانو سره هم آشنا شئ. پوهېږم چې کله څوک نوی يوه ښار ته ځي نو ژر نشي کولای چې له نوو کسانو سره آشنا شي. دا مېلمستيا به له تاسې سره مرسته وکړي.»

له دې وړاندې ماته چا بلنه نه وه راکړې چې داسې ډلې ته ورشم. کله مې چې پرېنستون کې درس وايه، نو کله ناکله به سوزان ته په تمه وم چې ښاده او خندانه به له مېلمستياوو راتله. داسې ښکارېدل چې ګنې هغه وخت زموږ د شرکت د وکيلانو نيمايي برخه د داسې سيمه‌يزو ډلو او انجمنونو غړي وو. ما هم کلونه وړاندې چې د باراک انتخاباتي کمپاينونو کې بوخته وم او پيسې مې راټولولې، نو داسې څو انجمنونو ته ورغلې وم. مګر د داسې انجمنونو د غړو د دوستۍ اړيکې ډېر مصنوعي وې. پر دې اساس، د سناتور د مېرمنې له لوربينې مې مننه وکړه او د هغې بلنه مې رد کړه. هغې ته مې وويل: «ډېره مننه چې ماته مو بلنه راکړه، مګر زه واشنګټن کې نه اوسېږم.» هغې ته مې وويل چې دوې کوچنۍ لوڼې لرم چې شيکاګو کې درس وايي او خپله هم دنده لرم او هغې ته ورځم. يوازې باراک په واشنګټن کې دی او کله ناکله زموږ ليدلو ته راځي. البته دې ته مې ونه ويل چې د باراک کتاب بياځلې چاپ شوی او د هغې پيسې مو ټولې کړې او د هغه د نوي کتاب پيسې هم راسره دي چې پېشکي يې اخيستي او غواړو واشنګټن کې نوی کور واخلو.

د سناتور مېرمنې زما په ځواب کې په مينه‌ناک انداز وويل: «خو ژوند داسې ښه نه دی، ځکه د کورنۍ د پاشل کېدو باعث ګرزي.»

له شک پرته چې موخه يې دا وه چې ښځه او مېړه نشي کولای چې زيات له يو بله لرې پاتې شي. بل يې غوښتل راته ووايي چې ما خطرناکه تصميم نيولی. په هر حال، مننه مې ترې وکړه او تليفون مې بند کړ. له ځانه سره مې فکر وکړ دا چې زه له باراکه لرې واوسم، زما انتخاب نه دی او زه بايد داسې ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړم چې یوازې د خپل مېړه د موخو ملاتړ وکړم او خپلې موخې او غوښتنې هېڅ کړم. سربېره پر دې ما ته دا گستاخي ښکاره شوه چې یو څوک دې ماته نصیحت وکړي چې د خپلې دندې ساتل مې غلط کار دی. بله دا چې د ځینو نورو سناتورانو مېرمنې هم له خپلو خاوندانو سره واشنگټن ته نه وې تللې او سنا مجلس کې سل سناتوران و چې څوارلسو سره یې مېرمنو هلته ژوند کاوه.

چې انتخابات پای ته ورسېدل، څو اونۍ وروسته له باراک سره واشنگټن ته لاړم چې سنا ته د نوو سناتورانو د معرفي کولو په غونډه کې گډون وکړو. غونډه ژره پای ته ورسېده، له نوو سناتورانو او د هغوی له مېرمنو سره پېژندگلوۍ هم لږ وخت ونیوه او له ځنډ پرته کله چې د غرمې ډوډۍ وخوړل شوه نو سیاستوال او سناتوران یوې خونې ته لاړل او مېرمنو ته یې لارښوونه وشوه چې بلې خونې ته لاړې شي. ما فکر کاوه چې دې غونډه کې به موږ له فدرال سنتي اصولو سره آشنا کړي چې د سناتورانو او د هغوی د مېرمنو په اړه دي او یا به راته ووایي چې د چا ډالۍ ومنو او د چا نه او یا دا چې واشنگټن ته راځو د سفر لگښتونه څنگه پرې کړو او یا به په دې اړه راته لارښوونې وکړي چې د راتلونکي انتخاباتي کمپاین لپاره چې چمتووالی نیسو او نغدي مرستې تر لاسه کوو، نو دې کار کې باید کوم اصول او مقررات رعایت کړو. خو ما اشتباه کوله. د دې ټولو په ځای یې موږ ته د کانگرس د تاریخ او د کانگرس د ودانۍ په اړه کلي معلومات راکړل او بیا د سنا د مجلس د سناتورانو مېلمستیا پیل شوه. خواړه په چینۍ لوښو کې وو او موږ ته یې ډېره ښه ډوډۍ راکړه. څنگه چې ما یوه ورځ رخصتي اخیستې وه او نجونې مې هم مور ته پرېښې وې، نو بېړه او سترس مې درلود، چې ژر وروگرزم. له همدې امله دا مراسم راته چندان خوندور نه و. البته ما سیاست ته هېڅ اهمیت نه ورکاوه. مگر زړه مې دا هم نه غوښتل چې د باراک د پرمختگ په لاره کې خنډ شم.

په حقیقت کې په واشنگټن کې ځل بل دودونه وو، ډېری پکې ځانباوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، سپین‌پالنه او نرواکي پکې دود وه او مېرمنو به د سالون په یوه کونج کې ډوډۍ خوړه چې دې ټولو کنگسه کولم او د دې گنگستوب په منځ کې یو ډول بوختیا او یو ډول ډار وو. اوس نو دوولس کاله کېدل چې آغلې اوباما وم، یعنې د ځان لپاره مې خپلواک شخصیت نه درلود. بلکې داسې وم چې پر یو سړي پورې مې اړه درلوده. زه د پېژندل شوې څېرې باراک اوباما مېرمن وم چې د سیاسي نړۍ ستوری و او سنا مجلس کې یوازینی تور پوستی و چې په ځواکمنۍ غړېده او هیجانونه او امیدونه یې راټوکول. اوس یې د ټولو خلکو هیلې هم ځانته راجلبې کړې وې. هغه یو سناتور و. مگر داسې ښکارېدل چې گواکې ځینې خلک ترې ډېرې تمې هم لري. اوس نو ټولو سوچونه کول چې آیا د ۲۰۰۸ کال په ولسمشریزو ټاکنو کې به نوماند شي او که نه. هر خبریال به چې ده ته وررسېده نو په هوښیارۍ به یې همدا پوښتنه ترې کوله. نه یوازې خبریالانو بلکې هغو کسانو چې په سړکونو کې یې لیدلو او حتا هغو کسانو چې روغتون کې زما همکاران و، ټولو غوښتل چې له ټولو وړاندې دا خبر واوري چې آیا په ولسمشریزو ټاکنو کې گډون کوي او که نه. کومه ورځ کې چې باراک په سنا مجلس کې لوړه وکړه، مالیا شپږ نیم کلنه وه او هغه ورځ یې شیرچایي پخملي جامې اغوستې وې. دې هم له خپل پلاره همدا پوښتنه وکړه. البته زموږ لور په لومړي ټولگي کې وه او په کافي اندازه هوښیاره هم وه چې وپوښتي: «پلاره که ته غواړې ولسمشر شې، لومړی دا فکر نه کوې چې د یوه ولسمشر مرستیال شې؟»

زه هم له مالیا سره همغږې وم. ځکه ډېره محافظه کار یم. تل پر دې باور ولاړه یم چې خپلې موخې ته باید په تدریج ورنژدې شو. زه تل د پلان جوړولو او عاقلانه حرکت پلوۍ یم. البته باراک هم خبریالانو ته ویل چې غواړي په سنا کې په هغو دندو ځان بوخت کړي چې پر غاړه یې دي. هغه تل یادونه کوله چې د لږگیو د گوند یو کوچنی غړی دی او د پردې شاته خدمت کوي او کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې هم دا پسې زیاتیوله چې دوې ماشومانې لري چې باید سترې یې کړي.

خو نورې ډنډورې هم وې او نه کېدل چې غلې شي. باراک «د هیلې جسارت» کتاب لیکه. د شپې تر ناوخته به ویښ و او د یوه هېواد په اړه یې خپل باورنه او نظرونه لیکل. ماته یې وویل چې چېرې دی، هلته راضي او خوشحاله دی او غواړي له مهال سره سم خپل نفوذ پراخ کړي او په خپل وار سره د هېواد د مسایلو په اړه خپل باورنه او نظرونه د استازو په مجلس کې بیان کړي. خو بیا توپان راورسېده.

د ۲۰۰۵ کال د اکتوبر میاشتې په وروستیو کې یو شدید توپان د امریکا خلیجي سیمه کاترینا سواحل وځپل. نیورلیان سیمې ته یې هم زیات زیان ورواړاوه او اکثره خلک یې زیات زیانمن کړل چې ډېری یې تور پوستي وو. حالت دې ته رسېدلی و چې ځینې کسان د دې لپاره چې وژغورل شي، د خپلو کورونو بامونو ته پورته شوي وو. څنګه چې خبریالانو ویل، روغتونونو هم بېړنی برېښنا نه درلوده. زیاتو خلکو سوپرداون ستېډیوم ته پناه وړې وه او بېړنیو مرستوو، کلینیکونو او روغتونونو او مرستندویه وسایلو او تجهیزاتو ته یې لاسرسی نه درلود. همدا مسأله د دې باعث شوه چې ۱۸۰۰ کسان خپل ژوند بایلي او له نیم میلیون وګړو زیات هم ګډوال شي. دې فاجعې ډېر اړخونه لرل چې څرګنده یې کړه چې دولتي چارواکي بې کفایته دي، خپله دنده په سمه توګه نه ترسره کوي او په عادلانه توګه یې هېوادني امکانات په سمه توګه نه دي وېشلي. په ځانګړې توګه دې حالت دا څرګنده کړه چې د طبیعي او اضطراري ناروینونو په وخت کې تور پوستان او د نورو نژادونو ټول بې وزله وګړي څومره زیانمن کېدی شي.

اوس نو هیلې چېرته موندل کېدې؟

موږ د کاترینا توپان په اړه ډېر خبرونه اورېدل او لیدل او اندېښنه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلوده چې څه به کېږي. له ځانه سره مې ویل چې که داسې ناورین په شیکاګو کې راغلی وای، نو زما خپلوانو او ګاونډیانو به زیات زیان لیدلی وای او یا به هم وژل شوي وو. له توپانه اونۍ وروسته اوباما په الوتکه کې هوستون ته لاړ چې له ولسمشر جورج ډبلیو بوش، بېل کلينټن او هیلري کلينټن سره یو ځای شي. یاد کسان نیورلیان ته تللي وو. موخه یې داوه چې د هغې ځای له وګړو سره مرسته وکړي. باراک لپاره دا تجربه دردناکه وه. ده داسې انګېرل چې څنګه چې ښايي هغسې د خپلې ټولنې خلکو ته ګټور نه دی.

تقریباً کال وروسته د ولسمشریزو ټاکنو لپاره د نوماندېدلو موضوع بیا راپورته شوه. آیا هغه کولای شول او یا یې غوښتل چې دا کار ترسره کړي؟ د ۲۰۰۶ کال په دوبي کې چې د انتخاباتو په اړه نظرپوښتنې شوې وې نو د ولسمشریزو ټاکنو لپاره پکې یو احتمالي کاندید باراک هم راغلی و. که څه هم هیلري کلينټن په سر کې وه. مګر کله چې منی راورسېد او د هیلې جسارت کتاب چاپ شو او رسنیو یې د پلور لپاره تبلیغات وکړل نو په انتخاباتو کې د باراک د بریا احتمال زیات شو. اوس نو نظرپوښتنو څرګندوله چې باراک د دیموکرات ګوند د مخیکینیو نوماندانو، لکه الګور او جان ګېري سره په یوه لیکه کې دی او حتا کله کله یې له هغوی څخه رایې ډېرې شوې هم دي. زه خبره وم چې باراک په پټه توګه له خپلو دوستانو، مشاورانو او له خپلو مالي ملاتړو سره خبرې اترې کوي چې ځان نوماند کړي او که نه. مګر له ما سره یې تر دې دمه کومه خبره نه وه کړې.

البته دی ښه پوهېده چې زه په دې اړه څه فکر کوم. د ولسمشریزو ټاکنو لپاره د ده د نوماندېدلو موضوع هر چېرې زموږ مخې ته راتله لکه د ماښامي وخت کې، هغه وخت کې چې ماشومانې به مو ښوونځي ته رسولې، لنډه دا چې هر وخت مو په همدې اړه سوچونه کول. زما په نظر تر هغې شېبې پورې باراک په خپل وار سره د آمریکایي ټولنې لپاره ګټور کارونه ترسره کړي وو او ما باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود چې که غواړي ځان ولسمشریزو ټاکنو ته نوماند کړي، نو ښه دا ده چې په تدریجي توګه ورته چمتوالی ونیسي. یعنې تر ۲۰۱٦ کال پورې صبر وکړي چې نجونې په کافي کچه غټې شي.

زه چې له کله راهیسې له باراک سره آشنا شوې یم، نو لیدلي مې دي چې تل د راتلونکي په اړه ژور فکر کوي، پراخ لرلید لري او دې سوچونو کې ډوب وي چې دونیا باید څنګه واوسي. له خپل اوسني ژونده هېڅکله راضي نه و. دا مهال نو مالیا اته کلنه شوې وه او ساشا پنځه کلنه. دوی به خپل وېښته د لکۍ په شان تړل، خوشحاله وې، شوخې وې او هوښیارې. خو کله به چې باراک دوی ته کتل، نه پوهېدم چې دوی ته څنګه ګوري، آیا ګوري دوی ته او فکر یې بل چېرې دی او که څنګه. دا موضوع کله ناکله راته ډېره دردوونکې وه.

اوس زه او باراک په یوه ارغونچک سپاره شوي وو چې یوې خواته یې ښاغلی و او بلې خواته یې د ښاغلي مېرمن. په ښه کور کې مو ژوند کاوه. کور مو پوخ جوړ شوی و چې په کنوود سیمه کې واقع و او په انګړ کې یې دنګې او زړې ونې درلودې. زه او کرېګ به چې کله د یکشنبې په ورځو کې له پلاره سره په خپل بیوک موټر کې سپرېدو او شواخوا ځایونو ته به تلو، نو ځینې کورنو به مو لیدل چې ما به یې د لرلو هیله کوله، اوس مو همداسې کور کې ژوند کاوه. ما تل د خپل پلار په اړه او د هغو شیانو په اړه فکر کاوه چې موږ ته یې برابر کړي وو. زړه مې غوښتل چې کاشکې ژوندی وای او زموږ ژوند یې لیدلای وای. کرېګ هم اوس خوښ او خوشحاله او راضي و. د پانګونې بانک کې یې خپله دنده پرېښې وه او خپلې لومړنۍ مینې یعنې باسکټبال ته ورګرزېدلی و. له څو کلونو وروسته په نورس وسترن پوهنتون کې د باسکټبال د استاد مرستیال شو. اوس په براون پوهنتون کې د باسکټبال د ټیم سرمربي دی. ده غوښتل چې له یوې ښکلې نجلۍ سره واده وکړي چې کلي مک کرون نومېده او په پوهنتون کې د پذیرش مسئوله وه. د کرېګ دوه ماشومان هم غټان شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړې ونې يې لرلې، ځناباوره وو او د هېواد د راتلونکي نسل بېلګې شمېرل کېدل.

زه د يوه سناتور مېرمن وم او مهمه دا چې داسې يوه دنده مې لرله چې خوښېده مې. کال وړاندې په پسرلي کې د شيکاګو پوهنتون د طبی مرکز مرستياله شوې هم وم. څو کاله وړاندې مې د ښار په جنوبي برخه کې د روغتيايي بيمې د طرحې په اړه کار کړی و او له يو زرو پنځه سوه څخه د زياتو ناروغانو درملنه مې کوله چې هر ځل به د روغتون عاجلې برخې ته راتلل. ټول وړيا روغتون ته راتلل. هېڅ پيسې يې نه ورکولې. اوس مې داسې تور پوستان ليدل چې د بېلابېلو ناروغيو لکه شکر په خاطر عاجلې برخې ته راتلل، څکه د دوی ناروغۍ ته پاملرنه نه وه شوې او اوس يې موږ بايد يوه پښه پرې کړې وای. هر کله به مې چې دا ډول ناروغان ليدل نو په ناخودآګاه توګه به مې خپل پلار راياد شو چې د ام.اس ناروغۍ ټولې نښانې يې پټې کړې وې چې پيسې يې لاړې نه شي او يا هم په ادارو کې روشوت ورکولو ته اړه نه شي، يا د سپين پوستو پر وړاندې د حقارت حس پيدا نه کړي، نو پايله يې دا شوه چې خپل ژوند يې بايلود.

که څه هم دنده او ژوند مې دومره ښه او بشپړ نه وو خو بيا مې هم ورسره علاقه درلوده. لږ موده پاتې وه چې ساشا ښوونځي ته لاړه شي او ما داسې احساسول چې بيا کولای شم لوړ فکرونه وکړم او د ځان لپاره نوې موخې وټاکم. خو بيا ځلې د ولسمشريزو ټاکنو لپاره کمپاينونه پيل شول چې زما ټولې نقشې يې راخرابې کړې. ما او باراک په تېرو يوولسو کلونو کې په پنځو انتخاباتي کمپاينونو کې ونډه اخيستې وه او په هر يوه کې يې اړ شوي وو چې خپلې برنامې او طرحې يوې خواته کړو او په کمپايونونو بوخت شو. دې کار مې اروا ډېره ځورولې وه او زموږ پر ګډ ژوند يې هم بد اغېز کړی و. اوس مې نو وېره دا وه چې هسې نه د ولسمشريزو ټاکنو لپاره دا نوماندېدنه په بشپړه توګه زموږ ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

برباد کړي. که ولسمشری ته رسېدلی وای، نو کاري ساعتونه يې زياتېدل او له هغو دندو نه به زيات بوختېده کومې چې په سپرينګ فيلډ او يا واشنګټن کې يې ترسره کولې. مخکې به نيمه اونۍ له موږه لرې و، مګر اوس به داسې وخت هم راغی وای چې ټوله اونۍ به هم کور ته نه راتله. د دې پر ځای چې له څلورو څخه تر اتو اونيو له موږه لرې په واشنګټن کې واوسي او کله ناکله زموږ ليدلو ته راشي، غوره به يې بلله چې مياشتې مياشتې له موږه لرې واوسي. که داسې شوي وای، نو دې پېښې به زموږ په کورنۍ کومه بلا رانازلوله. يا به له نجونو سره څه کېدل؟

څه مې چې کولای شول ومې کړل چې زما او د بارک ترمنځ چې کومه فضا رامنځته شوې سترګې پرې پټې کړم. د تلويزيوني شبکو کارپوهانو به تل په انتخاباتو کې د ده د بريا په اړه پروګرامونه برابرول. د نيويارک ټايمز پخواني مقاله ليکونکی ډېويډ بروکس هم د باراک په اړه يوه مقاله خبره کړه. اوس نو چې هر چېرې تلو، هر چا پېژانده. خو زه همداسې نومورکې وم او چا نه پېژندم. يوه ورځ د خوراکي توکو لپاره په ليکه کې ولاړه وم چې ناڅاپه مې په ټايمز مجله سترګې ولګېدې چې پر پوښتی يې زما د مېړه يو ستر عکس چاپ شوی و. له عکس سره يو سرليک هم و چې ليکل شوي وو: «د امريکا راتلونکی ولسمشر ولې بايد باراک اوباما شي.»

ما زياته هيله لرله چې بلاخره به باراک يوه ورځ ووايي چې نه غواړي ولسمشر شي او رسنۍ به هم بلې خواته واستوي. خو ده داسې ونه کړل او کلک هوډ يې درلود چې ولسمشر شي. مګر ما داسې څه نه غوښتل. هر ځل به چې کوم خبريال له باراکه پوښتنه کوله چې په ولسمشريزو ټاکنو کې ګډون کوې نو دی به دوه زړی شو او وبه يې ويل: «اوس هم په دې موضوع فکر کوم. دا يو کورنی تصميم دی.» منظور يې دا و چې «که ميشل يې ومني نو زه دې کمپاين ته وردننه کېږم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومې شپې به چې باراک واشنګټن کې و، نو زه به یوازې په کټ غزېدم او احساسول به مې چې ګواکې د امریکا د خلکو پر وړاندې ولاړه یم. ما غوښتل چې باراک یوازې په خپله کورنۍ پورې اړه ولري، مګر ګنې داسې ښکارېدل چې ټول خلک غواړي چې دی د خپل هېواد لپاره راپاڅي او د هغوی خدمت وکړي. د ده مشاوران دا کسان و: ډېوېډ اکسلرود او رابرټ ګیبز. چې باراک سنا ته تلو، دې کسانو یې په ورتګ کې ستره ونډه درلوده. بل مشاور یې ډېوېډ پلوف نومېده چې د اکسنترو شرکت مشاور هم و. بل مشاور یې پیت راوس و او بله مشاوره یې والري وه چې ټول د ده تر شا ولاړ وو. همدارنګه دوی ټولو ټینګار هم کړی و چې که باراک تصمیم ونیسي چې د ولسمشریزو انتخاباتو سیالیو کې ګډون وکړي نو زه او دی دواړه باید سره همغږي واوسو او په ګډه کمپیان ته ملا وتړو. باید یوه دقیقه او منظمه برنامه جوړه شوې وای او همدارنګه زیاتو پیسو ته هم اړتیا وه. ما هم باید په ټولو انتخاباتي کمپاینونو کې د ده ترڅنګ له ده سره ګډون او له ده څخه ملاتړ کړی وای. ما او زما اولادونو باید په خپله خوښه موسلي وای او بېلابېلو کسانو ته مو لاسونه ورکړي وای او په عمومي غونډو کې مو ونډه اخیستې وای. کرېګ چې تل زما ملاتړی و، د باراک د کمپاین له پلویانو سره یو ځای شوی و. یوه شپه یې راته تلیفون وکړ او په دوستانه لحن یې راته وویل: «ګوره میشل، پوهېږم چې لږ مضطربه او اندېښمنه یې، مګر که باراک په انتخاباتو کې د بریا لپاره کوم چانس ولري باید ویې آزمایې. متوجه یې؟»

هر څه چې و، ښه و او که بد، زه پر داسې چا مینه وم چې ذاتي خوشبیني یې درلوده او له هېڅ ډول جدل او مبارزې نه وېرېده. یوه شپه دویم پوړ کې وو. د مطالعې خونه کې ناست وو. ده تر لاس ونیولم او راته کړل یې: «دا کار کولای شو که څنګه؟ موږ ټول هوښیاران او ځواکمنان یو او شک نه لرم، موږ بریالی کېدلای شو.»

له شک پرته، د ده منظور دا و چې هر څه چې نه وي، انتخاباتي کمپاین

(c) ketabton.com: The Digital Library

به زيات لګښت وغواړي او مور باید له ډېرو شيانو تېر شو، که هغه له کورنۍ سره نشتون وي او که زما او ستا خصوصي خلوتونه. په هر حال په دقیقه توګه نه پوهېدم چې څومره پیسې باید ولګوو او څومره محدودیتونه باید ولرو. لنډه دا چې هېڅ مشخص نه وو. دا په داسې حال کې وو چې زه په محافظه کاره او برنامه لرونکې کورنۍ کې ستره شوې وم. یعنې په داسې کورنۍ کې چې ځان یې احتمالي اورلګېدنې ته چمتو کاوه او زده کړې یې و چې په کارګره طبقه کې له معلول پلار سره ژوند وکړي او برنامه ولري چې ژوند یې ښه تېر شي. دا زمور د کورنۍ لپاره مهم وو. ځکه زمور ژوند تل تر ګواښ لاندې و. که یوه میاشت مې پلار تنخا نه وای اخیستې، نو مور د برېښنا د بل لګښت نه شوای ورکولای. یا که ما یو ځل هم په ښوونځي کې کورنۍ دنده ترسره کړې نه وای، نو شاته پاتېکېدم او ښایي هم چې پوهنتون ته مې هم لاره نه وای موندلې.

له بل پلوه ما او باراک د کاترینا توپان ټولې ویجاړۍ لیدلې. داسې میندې او پلرونه مې لیدلي وو چې خپل اولادونه یې له اوبو پاس نیولي وو او لیدلي مې وو چې تور پوستې کورنۍ څنګه هڅه کوي چې خپل ځان وژغوري او سوپردوان لوبغالي ته لاړې شي چې هلته پناه واخلي. ما په ښاروالۍ او پابلیک الایز کې کار کړی و او همدارنګه اوس مې د پوهنتون په طبي مرکز کې کار کاوه. زما دې دندو ماته څرګنده کړې وه چې خلک په ډېرې سختۍ له روغتیایي بیمې برخمنېدلی شي او دا ورته ډېره سخته ده چې استوګنځای ولري. باراک هم د خپلو فعالیتونو په جریان کې د ډېرو اخراجي کارګرانو او معیوبو سرتېرو خبرې اورېدلې وې، یا نورې ستونزې دا چې ځینې میندې اړ وې چې خپل ماشومان هغو ښوونځیو ته واستوي چې هېڅ امکانات یې نه درلودل. مور دواړو احساسول چې د خپلې ټولنې د خلکو په اړه باید فکر وکړو او په دې لاره کې کلک ګامونه واخلو. ما او باراک څو څو ځله په دې اړه خبرې کړې وې. حتا هغه وخت مو هم دا خبرې شاربلې وې کله چې هاوایي ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

توت لیدلو ته تللي وو. زموږ ځینې خبرې په واویلاوو، چیغو او ژړاوو پای ته رسېدلې وې، ځینو یې هیلې راټوکولې وې او موږ یې هڅولي وو چې ستونزې له مخې لرې کړو. بیا بیا مې له ځانه پوښتلي وو چې په ژوند کې زموږ ارزښتونه کوم دي او څه تر لاسه کولای شو؟

بلاخره هغه ناندرۍ په دې پای ته ورسېدې چې باراک ته مې مثبت ځواب ورکړ. ځکه پوهېدم چې یو فوق‌العاده ولسمشر به شي. هغه ښه هوښیار و، پر ځان یې ښه باور درلود، همدارنګه کلک و او د ډېرو ستونزو پر وړاندې یې مقاومت کولای شوای. همدارنګه ده لایقه مشاوران او همکاران هم درلودل. پر دې اساس ما حس کړل چې حق نه لرم چې مخه یې ونیسم. کله چې ډاډه وم چې باراک د ولسمشر په توګه د میلیونهاوو محرومو او اړمنو وطنوالو ژوند ښه کولای شي، نو بیا څنګه د ده پر وړاندې درېدلای شوای او په خپلو او د خپلو لوښو پر اړتیاوو او غوښتنو مې ټینګار کولای شوای؟

البته که څه هم ما هو وویل چې په انتخاباتو کې ګډون وکړي، مګر بیا هم چندان هیله‌منه نه وم چې بریالی به شي. په هر حال، باراک تور پوستی و، چندان هیله نه وه چې سپین پوستې ټولنه یې ومني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٦

همدا چې له باراک سره مو هوکړه وکړه چې ولسمشریزو ټاکنو ته دې نوماند شي، نو له دې سره سم یې په کور او کورنۍ کې شتون پیکه شو. اوس انتخاباتو ته کال پاتې و، مگر موږ خپل تبلیغات په آیوا کې پیل کړل. باراک باید د خپل انتخاباتي کمپاین مسئولینو ته ویلي وای چې فعالیتونه پیل کړي او له مالي ملاتړو مرسته وغواړي. باراک باید خپل ځان خلکو ته ځرگنده کړی وای، دوی ته یې باید ویناوې کړې وای چې د دوی په زړونو کې ځای پیدا کړي. دا هر څه د دوو ډېویډانو له لارښوونې سم ترسره کېدل چې یو یې ډېویډ اکسلرود او بل یې ډېویډ پلوف نومېدل. اکسلرود ډېل بریت لرل، آرامه خبرې یې کولې. له خلکو سره یې په درناوي چلن کاوه او مخکې د شیکاگو تریبون خبریال و. له مشورو وروسته وپتېیل شوه چې دی د باراک د رسنیز نظام مسئولیت پر غاړه واخلي. پولوف نهه دېرش کلن و، د ماشومانو په شان به یې له زړه خندل او د سیاست سره یې مینه درلوده. دې کس د انتخاباتي کمپاین ټول مدیریت پر خپله غاړه واخیست. البته چې زموږ ډله په چټکۍ زیاتېده او باتجربه کسان به راسره یو ځای کېدل چې وروسته به موږ دا کسان د مالي چارو او د مراسمو جوړولو د برخو د پرمخ بېلولو لپاره پر دندو گمارل.

یو کس ډېر عاقلانه وړاندیز وړاندې کړ. ده وویل چې غوره دا ده چې باراک په رسمي توگه په سپرینگ فیلډ کې خپله نوماندي اعلان کړي. ټولو دا وړاندیز ومانه. باراک کلونه کلونه په دې سیمه کې د سازمان ورکوونکي په توگه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده ترسره کړې وه او پوهېده چې د دې سيمو خلک ډېر ځورېدلي او د ديموکراسۍ په اړه په څه نه پوهېږي. پروجکټ وټ پروژې ده ته څرګنده کړې وه چې که چېرې دې خلکو ته په بېلابېلو چارو کې ګډون ورکړل شي نو ستر ستر کارونه به ترسره کړي. خو که داسې شوي وای نو آيا د ده پيغام بيا د هېواد اکثرو وګړو ته رسېدلای شوای؟آيا نورو کسانو هم له باراک سره مرستې ته لاسونه رابډ وهلي وو؟

باراک په ښه توګه پوهېده چې يو غيرمعمولي او عجيب نوماند دی چې غواړي انتخاباتي کمپاين يې هم غيرعادي وي. هغه وپتېيله چې د سنا مجلس د پخوانۍ ودانۍ په سرو زينو او سړه هوا کې ودرېږي او خپله نوماندي اعلان کړي. دا کار زما چندان نه خوښېده چې هلته له نجونو سره يو ځای تر واورې لاندې ودرېږم، يخني وزغمم، موسکه شم او باراک هم هڅه وکړي چې ځان قوي، باراده او بانرژي وښيي. په هر حال، د امريکا په متحده ايالتونو کې هوا په يوه حال نه وه او په ناڅاپي توګه يې کولای شول چې هر څه سره ګډوډ کړي. ځکه ما دا نه شوای زغملی چې باراک دې دومره ژر ماته وخوري.

هيلري کلينټن شاوخوا مياشت وړاندې خپله نوماندي په ډاډه زړه د انتخاباتو لپاره اعلان کړې وه. دې پر ځان ډېر باور درلود. د جان کېري پخواني انتخاباتي سيال جان ادواردز په شمالي کارولينا کې تقريباً مياشت وړاندې په ولسمشريزو ټاکنو کې خپله نوماندي اعلان کړې او خلکو ته يې د نيواورليان توپان ځپلې سيمه کې وينا هم کړې وه. په ټوله کې نهو ديموکراتانو غوښتل چې انتخاباتو کې ګډون وکړي. پر دې اساس سيالي سخته شوې وه. داسې پتېيل شوې وه چې باراک به په خلاصه هوا کې خپله نوماندي اعلانوي، خو ما ټينګار کاوه چې د باراک د وينا ځای به په بخارۍ ګرم کړل شي چې هسې نه د وينا په وخت کې د سړو له امله په عذاب او ناراحته ښکاره شي. له دې پرته مې هېڅ نشو کولای چې وضعه کنترول کړم يا هم کوم نظر ورکړم. هر څه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاباتي کمپاین مسئولینو برابر کړي وو. ما د ځان او مالیا او ساشا لپاره ژمنۍ جامې په پام کې ونیولې چې په هغه سړه هوا کې زکام نه شو. خو هېر مې شول چې نجونو ته خولۍ واخلم. مګر څو ورځې لا نورې هم پاتې وې چې باراک په انتخاباتو کې خپله نوماندې اعلان کړي. همدا وو چې یوه ورځ مې چې کله کار پای ته ورسېد هټۍ ته لاړم، ژمنۍ جامې مې وکتې او بلاخره دوې اوبدل شوې خولۍ مې پیدا او واخیستې. یوه سپینه وه چې مالیا ته مې ورکړه او بله ګلابي وه چې د ساشا شوه.

خو د انتخاباتي وینا په ورځ، یعنې د ۲۰۰۷ کال په فبروري میاشت کې هوا ښه وه او لمر ځلېدو. زموږ کورنۍ ورځ وړاندې سپرینګ فیلډ ته ورسېده. د هوټل په یوه اپارتمان کې مېشت شوو چې درې کوټې یې درلودې. البته د باراک د انتخاباتي کمپاین مسئولینو زموږ یو شمېر خپلوانو او دوستانو ته هم هوټل کې اپارتمانونه نیولي و چې زموږ سره راغلي او په غونډه کې یې ګډون کاوه. زموږ د خپلوانو او آشنایانو شمېر شواخوا دولس کسه وو.

څه موده تېره شوې نه وه چې د باراک په انتخاباتي کمپاین ټولنیز فشارونه پیل شول. په تصادفي توګه، د باراک د وینا ورځ د تور پوستانو د اتحاد له ورځې سره برابره شوه. په دې ورځ یوه تلویزیوني خپرونه هم وه چې د پي‌بي‌اس چینل مشهور خبریال تاویس اسمایلي چلوله. دې کار دا خبریال غوسه کړ او د باراک د انتخاباتي کمپاین مسئولینو ته یې خپله ناخوښي او ناراحتي څرګنده کړه او ویې ویل چې دا هممهالي تور پوستې ټولنې ته یو ډول بې احترامي ده او باراک به زیان وکړي. دا چې لومړنۍ نیوکې د تور پوستې ټولنې له خوا پر موږ وشوې زه ورته هیښه شوم. د باراک له وینا څخه ورځ وړاندې، د رولینګ ستون مجلې یو خبریال ترینیتي کلیسا ته تللی و او د باراک په اړه یې یوه مقاله لیکلې وه. موږ اوس هم د هغې کلیسا غړي وو، مګر کله چې نجونې پیدا شوې نو طبیعي وه چې وخت مو نه درلود چې ورشو. د ده مقاله له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکو سپورو ډکه وه چې یوه برخه کې یې د جرمیا کشیش خبرې هم راغلې وې. د دې کشیش خبرې هم ستوغې وې چې کلونه وړاندې یې د تور پوستانو د چلن په اړه کړې وې او ویلي یې وو چې خدای پر خپلو بنده‌گانو بر دی نو ځکه امریکایان هم باید دې ته اهمیت ورکړي چې سپین پوستي پر تور پوستو غوره دي.

که څه هم مقالې مثبت اړخونه درلودل، مگر په مجله کې یې سرلیک داسې راغلی وو: «د باراک اوباما د نظریاتو افراطي او رادیکالي ریښې.» موږ پوهېدو چې ټولنیزې رسنۍ لکه تلویزیون او نور به دا خبرې زموږ پر وړاندې د یوې وسلې په توگه وکاروي. دا موضوع د باراک له انتخاباتي وینا څخه ورځ وړاندې یوه بده پېښه وه. په ځانگړې توگه هغه وخت لا بده شوه چې روحاني پلار، رایټ کشیش، باراک ته نېشونه ورکړل. باراک له روحاني پلار سره اړیکه ټینگه کړه او له هغه یې هیله وکړه چې د دوعا او مناجاتو په ځای، زموږ د انتخاباتي کمپاین بریا ته دعا وکړي. باراک وویل چې د روحاني پلار احساساتو ته زیان رسېدلی و. مگر زموږ ستونزمن شرایط یې پېژندلي و او بیا یې هغه ته ویلي و چې ملاتړ به ترې وکړي.

هغه ورځ پوه شوم چې داسې ځای ته رسېدلي یو چې شاتگ ترې ناشونی دی. اوس نو زموږ کورنۍ باید د امریکا د خلکو پر وړاندې درېدلې وای او ځان یې ورته څرگنده کړی وای. د انتخاباتي ټیم ټولو غړو څو اونۍ وړاندې د داسې ورځې لپاره ځانونه چمتو کړي وو. ټول کوربانه وېرېږي چې هسې نه مېلمانه په وخت راونه رسېږي، زه هم همداسې په اندېښنو کې ډوبه وم. بیا مې هم هماغه د ماشومتوب اندېښنې او تشویشونه لرل چې پر دې ولاړ وو چې آیا په کافي کچه غوره یم او که نه. له ځانه مې پوښتل چې آیا باراک چې څومره فکر کوي هومره محبوبیت لري. آیا پر وخت یې کمپاین پیل کړی. کله چې له یوه فرعي دهلیز څخه د مجلس خونې ته وردننه شوو نو نه پوهېدو چې بهر څه خبره ده. د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره چې ځان مې پوهولی وي نو مالیا او ساشا مې وېلسون مور ته ورکړې. هغه ورانديې هم د باراک مشاوره او لاربنوده وه او په څو وروستيو کلونو کې يې د نجونو د دويمې نيا ونډه هم لوبوله.

ما ته خبر راکړل شو چې ډېر کسان راغلي. خلک سهار وختي هلته راغلي وو. له برنامې سره سم، لومړی باید باراک ورغلی وای او څو شېبې وروسته زه او نجونې باید د زینو له څو پوړیو پورته شوې وای او د خلکو په مخکې درېدلې وای او لاسونه مو ښورولی. ما له هر څه ورانديې هم د خپل انتخاباتي کمپاین مسئولینو ته ویلي وو چې مور د باراک د وینا ټولې شل دقیقې له دریځ سره نه پاتې کېږو. لومړی دا چې نجونې سترېدلې او نه شوای درېدلی. دویم دا چې زه داسې نه وم چې داسې ساختګي او نمایشي چلنونه ترسره کړم او خپل مېړه ته ښه په ځیره وګورم او څرګنده کړم چې ټولې خبرې یې عاقلانه او له هیلو ډکې دي.

د غونډې چلوونکي خبرې پیل کړې، ښه راغلاست یې وویل او بیا کشیش رایت پاڅېد دعا یې وکړه، خلکو ته یې ښه راغلاست وویل. له دې وروسته باراک راغی. همدا چې د خلکو باراک ته پام شو، نو شور او غوغا یې جوړه کړه چې مور هر څه آن له خونې اورېدل. سترس مې ټول وجود کې غځونې کړې وې. مالیا او ساشا ته مې ورغږ کړل او ورته کړل مې چې چمتو يئ؟

ساشا په ډېرې غوسې خپله ګلابي خولۍ له سره هیسته کړه او راته ویې ویل چې مورې زه چمتو نه یم.

ما خولۍ ترې واخیسته او بیا مې ورپه سر کړه او ورته ومې ویل: «ګرانې خولۍ دې په سره کړه. بهر هوا ډېره سړه ده.»

هغې وویل: «خو مور خو بهر کې نه یو. مور خو اوس هم سالون کې یو.»

زه نه پوهېدم چې د خپلې ریښتیانۍ او کوچنۍ لور د منطقي خبرې په مقابل کې څه ووایم. د کمپاین یو مسئول مور ته نژدې ولاړ و هغه ته مې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په اشاره مې پوه کړ چې نجونې غوسه دي او هر څومره ژر چې کېږي باید ورووځو.

هغه هم سر وښوراوه او زما خبره يې ومنله. موږ ته يې لارښوونه وکړه چې له خروجي دروازې ووځو.

ما د باراک په مختلفو سياسي مراسمو، د رای ورکوونې په سترو ډلو او همدارنگه په هغو مېلمستياوو کې ونډه اخيستې وه چې د انتخاباتي کمپاين په اړه وې او باراک مې د هغه د دوستانو او ملاتړو په منځ کې ليدلی و. خو د سپرينگ فيلډ هغه ورځ په ريښتا چې بل څه وه.

دريځ ته ورسېدو خو همدا چې خلکو ته مې وکتل لاره رانه ورکه شوه او حواس مې د ساشا خوا ته لاړل چې هسې نه موزې يې چېرته بندې شي او پر ځمکه راوغورځي. هغې ته مې وويل چې گرانې سر دې پورته ونيسه او موسکه شه. ماليا سر پورته کړ، له موږ څخه وړاندې يې ځان خپل پلار ته ورورساوه او لاسونه يې ښورول. هغه ورځ له پنځه لسو زرو زيات کسان راغلي و.

زما هېڅکله نه خوښېدل چې سياسي غونډو کې ونډه واخلم يا ورزشي سټوډيمونو ته لاړه شم يا هم په ښوونځيو يا نورو ځايونو کې خبرې واورم. خو هغه ورځ راته ډېره عجيبه وه، ځکه ډېر ساړه وو او زه نه پوهېدم چې دومره يخنۍ کې څنگه دا دومره خلک هلته سره راټول شوي. البته که د موسيقۍ کنسرت يا د سوپربول سياليو ته دومره کسان راټول شوي وای کومه خبره نه وه، مگر سياست ته د دومره خلکو راټولېدل، ډېر هيښنده وو. خو ژر پوه شوم چې موږ د يوه ورزشي ټيم په څېر يو چې غواړو ميدان ته ورودانگو. اوس مې نو مسئوليت ډېر احساساوه. هغوی په موږ باور کړی و. اوس موږ مؤظفه وو چې د هغوی شور او شوق د دوولسو راتلونکو مياشتو په اوږدو کې هماغسې تاند وساتو او سپينې مانې ته وردننه شو. تر هغې شېبې مې حتا دا فکر ته هم نه راتلل چې باراک به بريالی شي، مگر کله مې چې دومره خلک وليدل نو ناڅاپه مې زړه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله پیدا شوه. اوس نو له پنځه لسو زرو نورو دلیلونو سره سره زما زړه هیله کوله چې باراک په انتخاباتو کې گټونکی شي. که څه هم نه پوهېدم چې راتلونکې به څنگه وي. مگر اوس زموږ کورنۍ ژمنه کړې وه. موږ څلور واړه په هغه یخنۍ کې د خلکو او کمرو پر وړاندې ودرېدو او خپله ژمنه مو اعلان کړه.

سرسخته او جدي سیاله مو هیلري کلینټن وه. د دیموکرات گوند په لومړنیو نظرپوښتنو کې، کلینټن له ټولو زیاتې رایې گټلې. له هغې وروسته باراک و چې له دې څخه یې رایې له لسو څخه تر شلو سلنې کمې وې. درېیم ادواردز و چې رایې یې له باراکه ټیټې وې. اکثره رای ورکوونکو د کلینټن کورنۍ ښه پېژندله او هیله یې کوله چې گټونکي شي. خو رای ورکوونکو باراک بېخي پېژانده نه. حتا د هغه نوم هم د چا سم نه و زده چې تلفظ یې کړي. موږ ټول، یعنې زه او باراک او د هغه د ټول انتخاباتي کمپاین غړي، د هغه له وینا وړاندې ښه پوهېدو چې دا احتمال ډېر ناچیزه دی چې د باراک حسین اوباما په نامه یو تور پوستی دې ولسمشر شي، که څه هم زیاتې سیاسي وړتیاوې ولري. تور پوستانو هم چندان هیله نه درلوده چې باراک دې گټونکی شي. حتا هغوی دا منلی نه شوه چې یو تور پوستی نوماند دې وکولای شي چې د سپین پوستو په سیمو کې رایې وگټي. له همدې امله د کلینټن پلویان شول. بارک چې کوم کار باید ترسره کړی وای، هغه دا و چې د هغو تور پوستانو رایې د ځان خواته راواړوي چې له کلونو کلونو راهیسې بېل کلینټن ته وفاداره وو. بېل کلینټن له تور پوستانو سره ښه اړیکه رامنځته کړې وه. باراک هم د اېلینوی ایالت د جنوبي برخې له سپین پوستو کروندگرو سره ښه اړیکه ټینگه کړې وه. اوس نو د ټولنې د زیاتو کسانو باور باید باراک د ځان پر لوري رااړولای وای.

ټولو باراک په دقیقه توگه څاره. ده هم د یوه تور پوستي نوماند په توگه باید هېڅ تېروتنه نه وای کړې. د بریا لپاره یې باید ډېرې پیسې راټولې او بیا یې په تبلیغاتو کې لگولې وای چې د انتخاباتو په مقدماتي دوره کې یې ځان ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرګند کړي او د کلينټن له ګوندي کمپاينه مخکې شوی وای.

زموږ ټولې هيلې آيوا ښار ته وې چې کوچنی ښار و. د دې ښار اکثره مېشتندويان کليوال او نوي سلنه يې سپين پوستي وو. خو دا ايالت په سياسي فعاليتونو کې له ټولو ايالتونو وړاندې و. آيوا له ۱۹۷۲ کال راهيسې د ولسمشرۍ په مقدماتي انتخاباتو کې وړاندې و او کله به چې ولسمشر ټاکل کېدو د ټولو سترګې به دوی ته وې. د دواړو ګوندونو يعنې د ديموکراتانو او جمهوريپالو پلويانو د ژمي په منځنيو شپو ورځو کې خپلې مقدماتي رايې د دې ښار په صندوقونو کې واچولې. په دې توګه دوی ټولو ته د ولسمشرۍ غوره څېره وړاندې کوله. موږ په ښه توګه خبر وو چې که ځانونه په ښه توګه آيوا کې څرګند کړو، نو دا به يو ښه پيغام وي چې د نورو ايالاتو تور پوستو ته يې ورکړو چې باراک ومني. آيوا د ايلينوی ايالت په ګاونډ کې يو ايالت و. پلوف باور درلود چې په آيوا کې به ډېر کم چانس ولرو.

پر همدې اساس پلان داسې جوړ شو چې هره اونۍ به زه آيوا ته ځم. سهار به وختي الوتکه کې سپرېدم او د ورځې په اوږدو کې به درې يا څلورو ځايونو ته تلم او د اوباما د برنامو په اړه به مې تبليغات کول. سربېره پر دې زما دا خوښېدل هم چې د انتخاباتو لپاره تبليغي غونډې جوړې کړم، مګر بيا مې هم د کمپاين له مسئولينو غوښتنه وکړه چې برنامه داسې جوړه کړي چې وکولای شم د شپې په خپل وخت کور ته لاړه شم او خپلې لوڼې ويدې کړم. البته مور مې هم خپل کاري ساعتونه کم کړي وو چې هغه وخت له نجونو سره واوسي چې زه په کور کې نه وم. باراک خپل زيات وخت په آيوا کې تېراوه، مګر ما او هغه ډېر کم يو بل سره ليدل. کوم مهال به چې دی په سدارفالز ښار کې په وينا بوخت و، يا به يې تبليغات کول، يا به يې په نيويارک کې مالي مرستې راټولولې، نو ما به د آيوا ښار په مختلفو سيمو کې رای ورکوونکو ته خبرې کولې. په ځينې ځايونو کې به زه او باراک يو ځای هم وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باراک له خپلو زياتو مرستيالانو سره يو ځای بل ځای ته سفرونه کول. مگر ما د خپلو فعاليتونو د محدوديتونو له امله د ځان لپاره يوازې دوه مرستيالانې ټاکلي وې چې راته کافي وې. يوه مليسا وينتر وه چې د انتخاباتي کمپاين له لوري راته ټاکل شوې وه. دا مېرمن عينکي وه او شواوخوا څو دېرش کاله عمر يې درلود. هغې مخکې د يوه سناتور په دفتر کې کار کړی و چې جو ليبرمن نومېده. له نوموړي سره يې په ۲۰۰۰ کال کې هم همکاري درلوده چې د ولسمشرۍ معاونيت ته يې ځان نوماند کړی و. په شيکاگو کې په خپل کور کې مې له دې سره مرکه وکړه، ډېره هوښياره راته معلومه شوه، څکه جزيياتو ته يې ډېر پام کاوه. دا مې خوښه شوه. زه دوه ځايه بوخته وم، هم مې روغتون کې کار کاوه او هم په انتخاباتي کمپاين کې خو د دې چټکۍ او کارندهگۍ ماته ډېره گټه راورسوله. هغه د کمپاين له نورو ځوانانو لږ مشره وه، نو همدا لامل و چې له ما سره ډېره صميمي هم شوه، زما هم ورسره جوړه وه، بيا وروسته مې په بشپړه توگه پرې اعتماد هم درلود.

دويمه مرستياله مې کيتي مک‌کورميک ليليويلد نومېده چې د عمومي اړيکو د مديرې په توگه له موږ سره يو ځای شوه. له دېرشو کلو يې کم عمر درلود، مگر په انتخاباتي کمپاينونو کې يې کار کړی و. هغه وخت يې هم له هيلري کلينټن سره کار کاوه چې د امريکا لومړۍ مېرمن وه. نو له بېلابېلو مسايلو او له موږ سره يې زياته آشنايي درلوده. دا هوښيار، ترو تازه او شيک وه او د خبريالانو او د تلويزيون د کارکوونکو په مرسته يې زموږ مراسم په ښه توگه تر خبري پوښښ لاندې راوستل. له دې سره به چرمي لاسي بکس و چې د گنډلو وسايل، اضافه جرابې، ژوالې او داسې نور شيان به يې هم پکې ساتل. دې ماته ډېره گټه رارسولې ده، په ځلونو ځلونو يې په هوايي ډگر او د انتخاباتي کمپاين په مراسمو کې زما عزت خوندي ساتلی.

تېرو کلونو کې مې په ورځپاڼو کې د ولسمشرۍ لپاره بېلابېل نوماندان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي وو چې آیوا ته تللي وو او له خلکو سره به یې یو ځای په روستورانتونو ناسته پاسته کوله او قهوه به یې څکله او یا به هم پلورنځیو ته ورتلل او د خلکو پر وړاندې به یې نمایشي او تبلیغاتي چلَنونه او حرکتونه کول. زه نه پوهېدم چې د دوی دا کړنې پر رای ورکوونکو څه اغېز لري. خو د باراک مشاورانو ماته سپارښتنه کړې وه چې د دې ایالت په هره برخه کې هڅه وکړم چې له دیموکراتانو سره په اړیکه کې شم. د هغوی له کوچنیو ډلو سره خبرې وکړم او پرنفوذه افراد یې تر خپلې اغېزې لاندې راولم. د دې ایالت خلکو د نوماندانو په اړه ډېرې څېړنې او گروېږنې کولې او له هغوی نه یې پوښتنې کولې چې سیاسي نظریې یې څه دي. زه نه پوهېدم هغوی ته څه ووایم او هغوی ته کوم سیاسي پیغامونه ورولېږدوم.

زما لومړنۍ تبلیغاتي غونډه د اپرېل میاشتې په منځنیو شپو ورځو کې د دموین ښار په یوه ساده کور کې ترسره شوه. د دې ښار ځینې وگړي په سالون کې په څوکیو ناست وو او ځینو نورو پَلَترۍ وهلې وې او پر ځمکه ناست وو. دلته مې په حیرانتیا ولیدل چې پر مېزونو هماغه زما د نیا گلدوزي شوي سرمېزۍ او د روبي تروری ختېنې مجسمې شته. زه په آیوا کې وم مگر چې دا شیان مې ولیدل نو احساس مې کړل چې خپل کور کې یم. د آیوا خلکو احمقان او ناپوهان نه شوای زغملی او هغه کسان یې هم نه خوښېدل چې مغرور وو او لاپې به یې وهلې. دوی غولوونکي کسان له لرې پېژندل. پر دې اساس ما حس کړل چې هغه څه واوسم چې یم او د نورو پېښې باید ونه کړم. همدا کار مې ترسره هم کړ او ومې ویل: «له هر څه وړاندې زه خپل ځان باید تاسې ته دروپېژنم. زه میشل اوباما یم. د شیکاگو په جنوبي برخه کې په یوه کوچني اپارتمان کېستره شوې یم چې په دویم پوړ کې و. زموږ کور د دې ځای کورنو ته ورته و. پلار مې د اوبو د تصفیې په کارخانه کې کار کاوه. مور مې هم د کور مېرمن وه او زما او زما د ورور پالنه او روزنه یې کوله.» لنډه دا چې د هر څه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه مې دوی ته وویل. د خپل ورور په اړه مې هم دوی ته معلومات ورکړل او همدارنګه هغه ارزښتونه مې ورته بیان کړل چې زه ورسره لویه شوې وم. همدارنګه د هغه وکیل په اړه مې هم ورسره خبرې وکړې چې په خپل کار ځای کې مې ورسره لیدلي وو. هغه سړی چې په خپلې هوښیارۍ او ریښتینولۍ یې رانه زړه وړی و. هغه سړی چې هره ورځ به یې جورابې یوې خوا ته غورځولې او په خوب کې به خرېده. همدارنګه دوی ته مې د خپلې دندې په اړه هم وویل چې روغتون کې کار کوم او لونې مې ښوونځي ته بیایم چې بیا وروسته یې زما مور بېرته له ښوونځي څخه کور ته راولي. د سیاست په اړه مې هم خبرې وکړې او د سیاست په اړه مې په ریښتینولۍ سره خپل احساسات هم هغوی ته بیان کړل. دا مې وویل چې سیاست د شریفو او سمو خلکو لپاره مناسب نه دی او ورته ومې ویل چې کله په پیل کې باراک غوښتل چې د ولسمشرۍ لپاره نوماند شي نو له ده سره مې مخالف کړی و او اوس چې د هغه انتخاباتي کمپاین ته ورغلې یم، لامل یې دا دی چې پر خپل خاوند مې باور لرم چې د هېواد د راتلونکې لپاره ښې نظریې لري، نو ځکه پرې باور کوم. ومې ویل چې باراک ډېره مطالعه کوي او ما نه غوښتل چې د خپلې خودخواهۍ له مخې یې د کورنۍ په تنګه هډانه کې بندي کړم.

په پرلپسې توګه څو اونۍ تېرې شوې، زه د آیوا بېلابېلو سیمو ته لاړم، کتاب پلورنځیو ته، ټولنیزو سالونونو ته، د پوځیانو پوستو او روزنځایونو ته او د زړو ګډو کورنو ته چې دې ټولو ځایونو کې مې خپله هماغه کیسه تکراروله. خپله کیسه مې خوښېده. دا کیسه مې په ډېرې راحتۍ هغو کسانو ته ویله چې د پوستکي رنګ یې له ما سره توپیر کاوه. لکه د پوستې ماموزانو ته چې زما د نیکه په خبر وو یا د پیانو غږولو ښوونکو ته چې زما د روبي ترورۍ په څېر وو یا د کور مېرمنو ته چې زما د مور په څېر وې او د ښوونځي په انجمنونو کې فعاله وې. همدارنګه دا کیسه مې کارګرانو ته هم کوله چې زما د پلار په څېر وو چې زړونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې غوښتل د کورنۍ لپاره هر کار چې وي هغه ترسره کړي. نور مې نو اړتيا نه وه چې تمرين وکړم او يادښتونه راسره وګرزوم. د خپل زړه خبرې مې په ريښتينولۍ له نورو سره شريکولې. کله به مې چې خبرې کولې نو د خبرو په جريان کې به ځينو خبريالانو يا حتا ځينو آشنايانو رانه ځينې پوښتنې کولې چې هيڅ مې نه خوښېدې. دا پوښتنې ډېرې عجيبې وې لکه راته ويل يې چې ته تور پوستې يې، ۱۸۰ سانتري متره ونه لرې نو کله چې د آيوا د سپين پوستو په مخ کې خبرې کوې څه احساس لرې؟

زما له انده دا پوښتنه نژادپالې پوښتنه وه. ګنې داسې ښکارېدل چې زما تور پوټکی د دې باعث شوی چې زه د سپين پوستو له نړۍ سره توپير ولرم. البته ما چې د خلکو په منځ کې څه تجربه کړي وو دې پوښتنې ترې ډېر توپير درلود. کله به مې چې وينا پای ته ورسېده نو ځينې کسان به راته راغلل، څکه دوی به غوښتل چې د خصوصي چارو په اړه د زړه خواله سره وکړو. د مثال په توګه، يوې يا يوه کس به ويل چې پلار يې په ام‌اس ناروغۍ اخته شوی يا زما په شان نيا يا نيکه لري. ډېريو به ويل چې له سياست سره چندان جوړ نه دي مګر اوس زما انتخاباتي فعاليتونو پرې اغېز کړی او غواړي چې زموږ د کمپيان په سيمه‌يزه څانګه کې په داوطلبانه توګه کار وکړي. نارينه‌وو ويل چې خپلې مېرمنې او مېرمنو ويل چې خپل مېړونه به د رای ورکولو لپاره راولي او همدارنګه دوی به ويل چې حتا ګاونډيان به راولي چې رايه درکړي. همدا انساني اړيکې وې او اوس نو ما په بې ارادګۍ کې دوی غبږ کې نيول او ښه احساس مو سره تبادله کاوه.

همدا مهال و چې ماليا مې له مهالوېش سره سمه د معاينې لپاره د ماشومانو متخصص ډاکټر ته وروستله. هغه د باراک له نوماندۍ سره سم په يوې ناروغۍ اخته شوې وه چې ساه‌بندي نومېده. هر شپږ مياشتې به موږ له هغې سره متخصص ډاکټر ته ورتلو چې ناروغي يې کنټرول شي. ډاکټر يې د سن، ونې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزن له پرتلې وروسته وویل چې نورمال جسمي حالت (BMI) یې د زیاتېدو په حال کې دی. البته هغه ټینګار وکړ چې وضعه یې بحراني نه ده. خو غوره دا ده چې موضوع جدي وګڼو. هغه ماته ګوتځنډنه وکړه چې که خپل غذایي عادتونه بدل نه کړو نو شونې ده چې مالیا د وینې په لوړ فشار یا هم په دویم ډول شکر اخته شي. کله چې ډاکټر زما اندېښمنې څېرې ته وکتل نو زیاته یې کړه چې د چاغښت موضوع اوس په ټولو هېوادونو کې شته او معمولاً د تور پوستو په کارګره طبقه کې یې ډېره پراختیا موندلې.

دا خبره د جوشو اوبو په څېر وه چې پر سر مې راواچول شي. ځکه ما تل پاملرنه کړې وه چې ماشومانې مې روغې او خوشحاله وي، نو بیا کومه تېروتنه وه چې داسې حالت ته یې ورسولو؟

له کله راهیسې به چې د کاري بوختیاوو له امله باراک ډېر کم کور ته راته ما به د یو څه د پخولو لپاره وخت نه درلود. همدا وو چې ډېرې وخت به مو له بیرونه خواړه راغوښتل. سهار به مې هم کله چې دېښونو کې نجونو ته خواړه اچول نو هماغه خواړه به وو چې له بیرونه به مو راغوښتي وو. د اونۍ په پای کې به چې دوی د نڅا له روزنځای څخه راغلې نو له مک ډونالډ روستوران څخه به مې ورته خواړه راغوښتل. خواړه به یې چې وخوړل فوټبال ته به لاړې. ډاکټر راته وویل چې تاسې ډېرې مهال له بیرونه تیار خواړه راغواړئ چې داسې ستونزې یې درته رامنځته کړي.

هر څه چې وو، د دې کار بدلول راته سخت وو. له بیرونه د غذایي توکو اخیستلو، بیا یې برابرولو او مینځلو او په پای کې یې پخولو زیات وخت غوښته چې ما نه درلود. همدا مهال رایاد شول چې څو اونۍ وړاندې زما یوې پخوانۍ ملګرې په الوتکه کې راته وویل چې د سم کاس په نامه یو ځوان یې پر دې کار ګمارلی چې په کور کې ورته روغتیایي خواړه پاخه کړي. ناڅاپې وه چې ما او باراک هم دا کس لیدلی و او پېژانده مو. هغه مې راوغوښت او دنده مې ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په اونۍ کې څو وارې راشي او زموږ د ماښام او د نجونو د سهار لپاره خواړه برابر او پاخه کړي. ما هېڅکله دا نه انګېرل چې يوه ورځ به يو څوک پر دې دنده ګمارم چې موږ ته خواړه پاخه کړي. پوهېدم چې خپلوان او آشنايان به مې راپورې ملنډې ووهي. د باراک هم دا نظريه چندان نه خوښېده. ده نه غوښتل چې خلکو ته د راتلونکي ولسمشر داسې انځور وړاندې کړي. خو زما په اند د دې ستونزې د هوارې لپاره يوازې همدا عاقلانه لاره وه. په هر حال له ما پرته هېڅوا د روغتون وضعيت ته رسېدګي نشواى کولاى، يا به مې له انتخاباتي کمپاين سره همکاري کوله او يا به هم ماليا او ساشا ته رسېدم. اوس مې دومره کولاى شول چې همدا کور ته ورسم له يخچاله خواړه راواخلم او يوازې تاوده يې کړم.

سم شپږ ويشت کلن ځوان و، په سر يې تار وېښته نه وو، وېښته يې تراشلي وو او لږ ږيره يې درلوده. ده به خواړه هم پخول او کله کله به يې ټوکې هم کولې. ده نجونو ته ورزده کړل چې څنګه ګازرې وتراشي، ترکارۍ څنګه په جوشو اوبو کې پرېمينځي او سلاته جوړه کړي. په دې توګه موږ يې د رستورانتونو د تکراري خوړو له منګولو وژغورلو. ده به په خپل وخت مَټر، شاتوت او پاخه شفتالو اخيستل او نجونو ته به يې ورکول. د غذايي موادو په اړه يې هم ښه معلومات درلودل او هغه مضر خواړه يې هم پېژندل چې د خوړو توليدوونکو شرکتونو به توليدل او پر خلکو پلورل. په کوم روغتون کې مې چې دنده لرله په دې روغتون کې مې هم پام شو چې له همدې ډول تيارو خوړو څخه ګټه اخيستل کېږي. يوه شپه له سم سره په پخلنځي کې ناست و، خبرې مو کولې، ما ده ته وويل چې که باراک ولمشر شي نو زه به د امريکا د لومړۍ مېرمنې په توګه له خپل واکه ګټه واخلم او دا ستونزه به هواره کړم. موږ کولاى شواى چې په سپينه ماڼۍ کې ترکارۍ وکرو او خلک د ترکاريو او تازه خوړو خوړلو ته تشويق کړو. همدارنګه ما غوښتل چې ميندو او پلرونو ته هم ګوتڅنډنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم چې د خپلو ماشومانو روغتیا ته پاملرنه وکړي. مګر د خبرو اترو په پای کې مې له سوزه ډکه آه وکړه او کړل مې: «دریغه چې باراک به په انتخاباتو کې ګټونکی نه شي.» بیا مو له سم سره وخندل.

زه یوه مور وم، خو اوس مې ټول ټولنیز کارونه او فعالیتونه له کورنیو دندو سره ګډوډ شوي وو. کله به مې چې باراک سره هم اړیکه نیوله نو له هغه څخه به مې یوازې دا پوښتنه کوله چې چېرې یې؟ وضعیت څنګه دی؟ نجونې څنګه دي؟ او پر دې هم پوهېدم چې یو بل سره هېڅ مرسته نه شو کولای. ژوند مو چټک شوی و، په منډه روان و او له زغملو پرته مو بله چاره نه درلوده.

د ټولنپوهنې د څانګې یو محصل هم له مور سره په انتخاباتي کمپاین کې په داوطلبانه توګه کار کاوه. ده ټیوټا موټر هم درلود. کله ناکله به وضعه دومره ګډوډه شوه چې زه به اړ شوم چې د ده له موټره له خپلو همکارانو سره اړیکه ونیسم او هغوی ته ووایم چې څه وکړي او کومې برنامې پلې کړي. کله به مې د یوه روستوران له کومې ګوښې څخه کوم چا ته ځینې دندې ورسپارلې. د باراک د انتخاباتي وینا څو میاشتې تېرېدې. اوس نو زه، ملیسا او کیتي هر څو ورځې وروسته یو ځل په سفر تلو. سهار به په بېړه په هوایي ډګر کې د خلکو په منځ کې تېرېدو او نور نو اکثره تور پوستو مېرمنو زه په خپل نامه میشل یادولم. ناپېژاندو کسانو پېژندلم، خپله مینه یې راسره څرګندوله، دوستانه چلن یې راسره کاوه، زه د باراک د مېرمنې په توګه او د هغه چا په توګه چې نوې په سیاست کې ښکېل شوې وي دا هر څه راته عجیب وو. هغوی به په ډېره مینه ماته لاسونه راکول. له ما سره به یې مهرباني کوله، زما خبرې به یې اورېدې او له ما سره به یې عکسونه اخیستل. د بارک د مېرمنې په توګه چې هرڅومره زیاته پېژندل کېدلم، نو هومره زما شتون نالیدلی انګېرل کېده. ډېرو کمو خبریالانو زما د دندې په اړه له ما پوښتنې کولې او کله نا کله به حتا داسې هم راته ویل کېدل چې ته له دې امله په روغتون کې پر لوړه چوکۍ ګمارل شوې یې چې مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سياست کې مشهور دی. دې خبرو به ځورولم. يو ورځ مليسا راته زنګ راوکړ او راته کړل يې چې د نيويورک ټايمز د خبرياليې مورين دود مقاله ولولم. هغې زه د جنوبي شيکاګو ملکه نومولې وم او ويلي يې وو چې د دې (يعنې زما) موخه دا ده چې خپل مېړه تحقير کړي نو ځکه وايي چې باراک خپلې جرابې ها خوا دې خوا غورځوي او يا کله چې پوڅه (پنېر) راواخلي نو بيا بېرته يې په يخچال کې نه کېږدي. ما دا خبرې کړې وې خو د دې جزيياتو له ويلو مې موخه دا وه چې خلکو ته څرګنده کړم چې باراک هم د دوی په شان يو عادي کس دی. نه کوم ناجي چې له بلې سيارې راغلی وي. فکر کوم چې دې خبرياليې غوښتل دا غوره وبولي چې زه يوازې د خپل مېړه مخکې موسکه شم او په مينه‌ناک انداز ورته وګورم. په هر حال ما هڅه کوله چې د ځان په اړه د نورو نظرونه واورم. مګر کله ناکله يې زغمل راته ډېر سخت وو.

د وخت په تېرېدو سره څومره چې په ټولنه کې زيات څرګندېدو هومره زيات مشهورېدو، هومره زيات دروغ راپسې ويل کېدل او هومره زياتې شايعې راپسې جوړېدې. د مثال په توګه ويل کېدل چې باراک په يوه راديکال اسلامي ښوونځي کې زده کړې کړي، يا دا چې په مجلس کې يې لاس پر قرآن اېښی او لوړه يې کړې يا هم ځو ترهګر ملګري لري. دا دروغ او شايعې تل د معتبره رسنيو له خوا ردېدلې مګر موږ ته په پرلپسې توګه عجيب او غريب الکترونيکي ليکونه راتلل. حتا له دې امله زموږ د ځينو همکارانو او ګاونډيانو ذهنونه هم خراب شوي وو او دا وړتيا يې بايللې وه چې دروغ او ريښتيا تشخيص کړي.

په دې حال کې د باراک د امنيت او روغتيا موضوع هم مطرح وه. دا هغه څه وو چې ما نه غوښتل چې په اړه يې فکر وکړم. امريکا مخکې ډېرې سختۍ شاته پرېښې وې. د کېندي کورنۍ ترور شوې وه. مارتين لوترکېنګ ترور شوی و. پر رونالد ريګان او جان لنون ډزې شوې وې. لنډه دا چې د تور پوستي باراک لپاره هم داسې ګواښونه شته وو. ما داسې انګېرل چې هسې نه د تېلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پمپ کې پرې برید وشي. باراک چې نوماند شو د لومړۍ میاشت په لومړیو کې ساتندویه سرتېري ورکړل شول. د ولسمشرۍ هېڅ کوم نوماند ته هم دومره ژر ساتندویه سرتېري نه ورکول کېږي. اوس نو باراک د مرمۍ ضد موټر درلود چې یوه ځای او بل ځای ته پکې تلو او یوې وسلوالې ډلې یې په سفرونو کې ساتنه کوله چې ښځینه او نارینه پکې وو. زموږ د کور په انګړ کې هم یو ساتونکی ولاړ و چې زما او زموږ د لوڼو ساتنه یې کوله. ما د ناامنۍ او ګواښ چندان احساس نه درلود. هره ورځ به چې چېرته تلم نو خپلو سفرونو کې به مې زیات کسان د ځان خواته راماتول. کله کله به مې یوې شل کسیزې ډلې ته په یوه کوچني کور کې وینا کوله او کله به مې سل ګونو کسانو ته د یوه ښوونځي په لوبغالي کې. د انتخاباتي کمپاین همکارانو مې راته ویل چې ویناوې دې د دې باعث شوې چې خلک له موږ سره زیاته مالي مرسته وکړي. اوس نو پوهېدم چې له ناروغۍ یا بلې هرې ستونزې سره سره ځنګه خپل کار ونه درووم. زده کړې مې وو چې غیرصحي روستورانونو کې خواړه ونه خوړم او مک ډونالد روستورانتونو کې خواړه وخورم. زده کړې مې وو چې پام وکړم چې هسې نه په جامو مې څه تویې شي او چټلې یې کړي. ځکه هره شېبه به د عکاسانو پر وړاندې وم. همدارنګه اوبه څښل مې هم کم کړل ځکه کله چې چېرته تلم نو په لارو کې تشناب ته تللو زموږ وخت نیوه. همدارنګه له دې سره روږدې شوې وم چې له نیمې شپې وروسته چې رېل ګاډو کې ځم، د هغې له زړه بوږنَونکو غږونو سره سره بیا هم ویده شم یا هر ځنګه چې کېږي له هغه شورماشور سره سازش وکړم چې په هوټل کې به زما خونې ته په ځنګ خونه کې وو. ما خپل استراحت دا ډول کاوه.

که څه هم انتخاباتي فعالیتونو ډېرې لوړې او ژورې درلودې مګر لومړی کال یې له خنداوو او جالبو خاطراتو ډک وو. هر کله به چې امکانات وو نو ما به مالیا او ساشا هم له ځانه سره بېولې. هغوی په مسافرۍ کې تګړه وې او خوشحاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ښکارېدې. يوه ورځ يوه نندارتون ته تللې وو چې په نيو همپ شاير ښار کې و. زه وړاندې لاړم چې له ځينو راى ورکوونکو سره خبرې وکړم. نجونې مې د انتخاباتي کمپاين له يوه مسئول سره پرېښودې. موخه مې دا وه چې له ګڼ انځور اخيستلو وړاندې د نندارتون څو برخې وګوري. يو ساعت وروسته چې کله نجونو ته ورغلم او ساشا مې وليده نو ځاى پر ځاى هکه پکه شوم. هغې خپل ټول مخ په تورو او سپينو کرښو نقاشي کړى و او د پانډا يېږې په څېر شوې وه. ټولو ښه سره وخندل. بيا حمام ته لاړو چې مخ يې پاک او پرېمينځي.

کله ناکله به څلورو واړو يو ځاى سفر کاوه. يعنې ټوله کورنۍ به چېرته تلو. انتخاباتي کمپاين يو ستر موټر کرايه کړى و چې موږ وکولاى شو چې پکې کېنو او د آيوا ايالت کوچني ښارونه ووينو. يوه ورځ له غرمې وروسته يوه پارک ته لاړو. له معمول سره سم عکاسان او ويډيويي کمرې هم راپسې وې خپل عکسونه يې اخيستل او ويډېوګانې. برېښنايي موټرو کې سپاره شوو. بيا له اوبو څخه ډکو پوقانو ته ورغلو، ډزې مو پرې وکړې، موخه مو دا وه چې ښايي کومه نانځکه وګټو. د دې لپاره چې موږ درې واړه ښځې په پارک کې خپل ښه ساعت تېر کړو او په راحته هر چېرې لاړ شو، نو باراک فداکاري وکړه او له موږ څخه بېل شو او بلې خوا ته لاړ. ده پسې ډېر خلک هم ورغلل، خبريالان هم ورپسې وو. شاوخوا يې ساتندويه ډله هم ګرزېده او د انتخاباتي کمپاين مسئولين هم هر چېرې ورسره راوان وو. ډېره جالبه صحنه وه.

آيوا ايالت ته سفر مې ډېر خوښ شو. کله چې له دې ايالته په الوتکه کې تېرېدو، له کړکۍ څخه مو لاندې ځايونه وليدل چې د دې ايالت په مځکو کې فصلونه ښنګه بدلېږي او څومره ښځ ځايونه لري او په کروندو کې يې د سويا او جوارو بوټي ښنګه په دقت سره په يوه ليکه کې کرل شوي او سترې لارې يې څومره پاکې او مستقيمې دي. دا ټول هغه څه وو چې زه يې ورور ورو پر دې ايالت مَينه کولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو نیم کال تېر شوی و چې باراک او د ده د انتخاباتي کمپاین غړو په آیوا ایالت کې فعالیتونه کول. خو د هغه رایې هماغسې له هیلري او جان ادواردز څخه ټیټې وې. باراک به له هیلري څخه تل پنځه‌لس یا شل سلنه شاته وو او دا تریخ حقیقت به تل د هوایي ډګرونو یا روستورانتونو په تلویزیونونو کې اعلانېده. زه د سي‌ان‌ان او نورو شبکو له تکراري او مسخره ګزارشونو ډېره ستړې شوې وم او څنګه به چې له شپې کور تلم نو یوازې به مې د تفریحي شبکو برنامې نیولې. همدا شبکې وې چې زموږ فکر یې آرامه کاوه. لکه د رویایي کورنو برنامه یا هم د واده د جامو برنامه. کوټې ته به تلم او همدا برنامې به مې لیدلې.

حقیقت دا و چې د رایو په اړه نه ما د خلکو په نظرپوښتنو باور درلود او نه هم د خبري کارپوهانو په شننو او تعبیرونو. ډاډه وم چې هغوی تېروتي. هغوی چې د تلویزیون په خبري سټېډیوګانو کې او ګردیو مېزونو کې څه ویل نو له هغو خبرو او شننو سره یې په بشپړه توګه توپیر درلود چې ما به د آیوا ایالت په مختلفو کلیساګانو او بېلابېلو ټولنیزو مرکزونو کې اورېدل. هېڅ کوم یوه خبریال او هېڅ یوه خبري کارپوه دا نه لیدل چې باراک د ښوونځیو ستورو ټیم هم لري چې له فوټبال یا د ښوونځي له لمانځنو وروسته په داوطلبانه توګه زموږ کمپاین ته راځي او راته کار کوی. هغوی د سپین پوستې نیا لاسونو ته هم نه کتل چې د خپلو دوه رګه لمسیانو لپاره یې د غوره راتلوونکې وړاندوینه کوله یا یې هغه شور او هیجان نه لیده چې زموږ د کمپاین په انتخاباتي فعالیتونو کې یې جریان درلود.

اوس نو موږ د آیوا په بېلابېلو ځایونو کې ۳۷ څانګې درلودې چې ۲۰۰ کسانو پکې فعالیت کاوه او ښایي چې د دې ښار په تاریخ کې به د انتخاباتي فعالیتونو یوه ډېره ستره شبکه هم شمېرل کېده. زموږ زیاتره پلویان ځوانان وو. له ۲۲ څخه تر ۲۵ کاله پورې چې له ډېر شوق او ډېرې انرژۍ سره آیوا ته راغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو چې زموږ له انتخاباتي کمپاین سره یوځای شي. هر یو هغه ورتیا او هغه استعداد درلود چې باراک ته یې انګېزه ورکړې وه چې په شیکاګو کې د سازمان ورکوونکي او برنامه جوړوونکي په توګه په فعالیت بوخت شي. د ځوانانو دا روحیه او دا آرمانپالنه په نظرپوښتنو کې هېڅ نه لیدل کېده. ما به چې هر ځلې دوی لیدل نو وجود کې به مې هیلو غځونې کولې. هغوی داسې کسان وو چې له غرمې وروسته یې فعالیت کاوه. څلور یا پنځه ساعتونه به بوخت وو. کورونو ته به ورتلل او خلک یې هڅول چې باراک ته رایه ورکړي. هغوی پشپړ باور درلود چې د کډوالۍ د قانون د اصلاح په برخه کې باراک سم نظریات لري.

دې ځوانانو زموږ کمپاینونه پرمخ وړل او زه پر دې باورمنه وم چې همدا ځوانان به د هېواد راتلونکي مدیران وي. له یو بل سره یې اوږه په اوږه کار کاوه او ستړیا یې هېڅ پېژندله نه. له خلکو سره به یې مخامخ اړیکه نیوه یا د باراک په وینا د انټرنېټ له لارې به یې خلک هڅول چې موږ ته رایه راکړي. باراک ویل کوم فعالیتونه چې موږ ترسره کول یوازې د انتخاباتو لپاره نه وو، بلکې سیاست مو هم رغاوه چې پیسه‌پرستي راکمه شي او د هېواد په سیاسي نظام کې خلکو ته زیاته ونډه ورکړل شي. حتا که په انتخاباتو کې بریالي کېدلای هم نه موږ دومره کولای شول چې ټولنه یو ګام مخ پر وړاندې بوزو.

کله چې هوا بیا سړه شوه باراک پوه شو چې د دې لپاره چې د آیوا په انتخاباتي سیالۍ کې بریالی شي باید د جفرسون جکسون په ماښامنۍ مېلمستیا کې ځان څرګند کړي چې هر کال په سُنتي توګه د دیموکرات ګوند له خوا د آیوا په شمول په هر ایالت کې نیول کېږي. دا مراسم تر خبري پوښښ لاندې هم راتلل. په دې مېلمستیا کې هر یوه انتخاباتي نوماند له کومې لیکنې او یادښت پرته خبرې کولې. دا کار یې ځکه کاوه چې خپل پلویان زیات کړي او زیاتې رایې وګټي.

تلویزیوني شبکو کې له میاشتو میاشتو راهیسې سیاسي شَنونکو تبلیغات

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول چې دا به ډېره لرې وي چې د آيوا خلک له باراکه ملاتړ وکړي. هغوی باور درلود چې باراک يو غيرمعمولي نوماند دی، په بېره دی او هرې خوا ته لاس اچوي، مگر نشي کولی چې د خلکو رايې ځانته ورواړوي. خو هغه ورځ چې د جفرسن جکسون ماښامي مراسم و، نو د آيوا له گوټ گوټ څخه دې مراسمو ته زموږ درې زره پلويان راغلل او تلويزيوني تحليلگرانو ته يې غاښ‌ماتوونکی ځواب ورکړ. هغه شپه جان ادواردز د دريځ شاته لاړ او پر کلينټن يې نيوکه وکړه او له خلکو سره په ريښتينولی وغږېد. جو بايډن هم د باراک گڼ شمېر پلويانو ته مخ کړ او د طعنې په انداز کې يې وويل: «سلام شيکاگويانو.» د هيلري لړ ساړه کېدل، مگر بيا هم د دريځ شاته لاړه او په غيرمستقيمه توگه يې باراک ته طعنې ورکړې او ويې ويل: «که اړينه تجربه ونه لرئ چې خپلې برنامې او خپل ارمانونه پلي کړئ نو هغه به يوازې يو شعار پاتې شي او بس.»

هغه شپه باراک وروستی کس و چې دريځ ته لاړ او له خپلو برنامو يې دفاع وکړه. ده وويل چې اوس د دې وخت رارسېدلی چې د بوش د دولت پرلپسې وېرې او پرلپسې ماتې شاته پرېږدو او د هېواد دا دوه گوني والي پای ته ورسوو. بيا يې ټينگار وکړ: «زه نه غواړم چې په راتلونکو څلورو يا اتو کلونو کې خپله ټوله انرژي په هغو جگړو کې اوبه کړم چې په ۱۹۹۰ کلونو کې مو پيل کړي. نه غواړم چې د امريکا له سرو او شنو جگړو سره يو ځای شم او جمهوريپال او ديموکراتان سره لاس او گرېوان کړم. بلکې زه دا هوډ لرم چې د امريکا د متحده ايالتونو ولسمشر شم.»

ټولو شته کسانو ورته هورا وکړل، ټولو ورته لاسونه پړکول. په هغه شېبه کې ما په ډېر غرور په باراک کې سترگې وگنډلې. باراک وويل«امريکا! اوس يې وخت رارسېدلی».

هغه شپه کې د باراک وينا هغه څه وه چې هغه شېبه کې زموږ انتخاباتي کمپاين ورته زياته اړتيا درلوده. همدا وينا د دې باعث شوه چې په راتلوونکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځو کې د آيوا ايالت په نيمايي نظرپوښتنو کې باراک په لومړي کس بدل شي او ځان د نظرپوښتنو په جدول کې پورته کړي.

له کرسمېس څخه څو ورځې وروسته په آيوا کې زموږ انتخاباتي فعاليتونو ته تقريباً يوه اونۍ پاتې وه. هوا ډېره سړه وه. د شيکاګو د جنوبي برخې تقريباً نيمايي کسان زموږ له کمپاين سره ملګري شول. زما مور، زما ورور، کلي ماما او د هغې اولادونه، سم‌کاس، والري، سوزان او په سدلي شرکت کې زما دوستان او همدارنګه د باراک د وکالت د پوهنځي ځينې اوستادان هم په دې ډله کې شامل وو. زه د دې کسانو په ليدلو ډېره خوشحاله شوم. ټولو غوښتل چې په وروستيو شپېو کې خپله ټوله هڅه وکړي، د خلکو د کورنو دروازو ته ورشي، د باراک او د هغه د برنامو په اړه ورته ووايي او رايې ورته راټولې کړي. هغوی به د شپې له خوا زموږ د پلويانو د کورونو په اضافي خونو کې ويده کېدل او د ورځې به د ښار بېلابېلو برخو ته ورتلل.

ما هم يو موټر کرايه کړی و او له مليسا او کيتي سره يو ځای د ورځې پنځو يا شپږو غونډو ته ورتلم. زموږ ډرېور هم د داوطلبانو له ډلې و. باراک هم همداسې و او ويناوې به يې کولې.

هر چېرې به چې تلم نو داسې برنامه به مې جوړوله چې د شپې هغه هوټل ته راوګرزم چې موږ پکې اوسېدو او ماليا او ساشا ويدې کړم. البته هغوی به د ورځې له خوا له خپلو ملګرو او زما د خپلوانو له اولادونو سره په لوبو بوختې وې او دې ته يې ډېر پام نه کاوه چې چېرې يم. يوه شپه هوټل ته راغلم، غوښتل مې پر کټ اوږده وغځېږم، خو ومې ليدل چې خونې ته د پخلنځي ټول لوښي راوړل شوي او د تلويزيون پر ښيښه او پر قنديلونو ګردونه پراته دي. ماليا راته وويل چې سام نن موږ ته رازده کړل چې څنګه په خپله مکروني پاخه کړو.

خندا راغله. زه انديښمنه دې ته وم چې که په کرسمېس کې نجونې له خپلې نيا کره لاړې نه شي، نو خپه به وي، مګر اوس مې ليدل چې يو خلطې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړو هغوی څنګه بوختې کړې وې.

څو ورځې وروسته د وروستۍ غونډې ورځ راورسېده. سهار زه او باراک د خپل انتخاباتي کمپاین څو څانګو ته ورغلو چې له رای ورکوونکو سره سترې مشې وکړو او د هغوی حال واخلو. له غرمې وروسته هم له خپلو ځینو دوستانو او خپلوانو کره لاړو چې له هغوی مننه وکړو چې یوولس میاشتې یې نه سترې کېدونکې هڅې راسره وکړې. خو له ماښام وروسته مو ځان وزګار کړل چې خپل هوټل ته لاړ شو چې هغه شپه باراک وکولای شي خپله وینا برابره کړي. همدې وینا یا ماتې ته رساوه او یا هم بریا ته. څو شېبې وروسته ملیسا او کیتي هم له نوو خبرونو سره راورسېدلې او راته کړل یې چې موږ بریالي شوي یو. له ډېرې خوښۍ نه هیجاني شوم، چیغې مې کړې چې د هوټل څو ساتونکي زموږ اپارتمان ته راغلل چې ډاډه شي چې موږ ته خو کوم څه نه دي راپېښ شوي.

هغه شپه کې چې څومره کسانو په غونډه کې ونډه اخیستې وه شمېر یې د تېرو څلورو کلونو په پرتله دوه برابره زیات و او دې خرګندوله چې باراک په ښه توګه بریالی شوی چې سپین پوستي، تور پوستي او ځوانان له ځان سره مله کړي. حتا په دې غونډه کې نیمایي یې هغه کسان وو چې له هغې یې وړاندې په هېڅ انتخاباتي غونډه کې برخه نه وه اخیستې او احتمالاً چې همدا کسان وو چې باراک یې بریالیتوب ته ورساوه. تلویزیوني خبریالان آیوا ته راغلي وو چې هغه نوي سیاستوال ته مبارکي ورکړي چې په راحتۍ یې کلینټن او د پخواني ولسمشر مرستیال شاته پرېښودلي وو.

د بارک د هغې ورځ وینا د بریا وینا وه چې موږ څلور واړه زه، باراک، ساشا او مالیا له دریځ سره ودرېدو. زه د زړه له تله خوشحاله وم. ښایي چې لږ پښېمانه هم وم ځکه ما حتا د دې فکر هم نه کاوه مګر باراک پر حقه و او کومه وړاندوینه یې چې کړې وه، هغه ریښتیا شوې وه. ده هم پر ځان باور درلود او هم پر خلکو ځکه ویل یې چې که متحد شو، نو خنډونه به لرې کړو او اغېزه به مو ډېره زیاته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یوه ستره تاریخي او ستره برخلیک ټاکونکې بریا وه. دا بریا یوازې زما او د باراک نه وه بلکې د ملیسا، کیتي، پلوف، اکسلرود، والري، د انتخاباتي کمپاین د ټولو ځوانانو او داوطلبانو، ښوونکو، کروندګرو، زده کوونکو او تقاعد شوو کسانو بریا هم وه چې یو بل ته یې لاسونه سره ورکړي وو او هڅې یې کړې وې.

شپه نیمایي ته رسېدلې وه چې زه او باراک هوایي ډګر ته لاړو چې له آیوا لاړ شو. زه او نجونې شیکاګو ته لاړو، ځکه ما غوښتل چې د دندې لپاره بیا روغتون ته لاړه شم او نجونې هم ښوونځي ته لاړې شي. باراک نیوهمپ شایر ته لاړ. ځکه اوس هم تر مقدماتي ټاکنو پورې یوه اونۍ پاتې وه.

آیوا زموږ هر څه بدل کړ. په ځانګړې توګه زما باور یې لا پسې پیاوړی کړ. اوس نو زموږ دا دنده وه چې دا باور د ټولو امریکایانو په زړونو کې هم راویښ کړو. پلان داسې وو چې په راتلوونکو ورځو کې به زموږ د انتخاباتي کمپاین غړي نورو ایالتونو ته هم ځي چې نوادا، جنوبي کارولینا، نیومکزیکو، مینه سوتا او کالیفرنیا به پکې شامل وي او دوی ته به دا پیغام وررسوي چې بدلون شونی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما کورنۍ ده. انځور د ۱۹٦٥ کال دی چې مور مېلمستیا ته تلو. ورور ته مې پام وکړئ، د دې لپاره چې ځان زما ملاتړی وښيي، نو زه يې تر لاس نيولې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د روبي شېلډز ترورۍ انځور دی چې زه يې غېږ کې نيولې يم. موږ د دې د اپارتمان په دويم پوړ کې اوسېدو. روبي ترورۍ ماته کلونه کلونه پيانو راوښوده او کله ناکله به سره جوړې نه وو خو د دې يو ښه اړخ دا و چې زما د شخصيت بهترين اړخونه يې راڅرګندول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

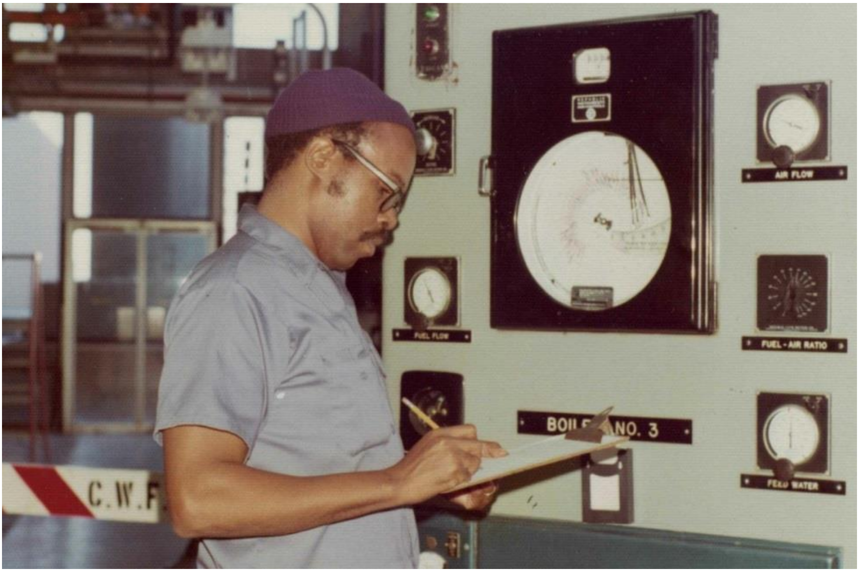

دا مې پلار دی، فریزر رابینسون چې له شلو کالو یې زیات د شیکاګو ښار لپاره کار وکړ او د اوبو د تصفیې په برخه کې یې دنده درلوده. که څه هم هره ورځ د ده ایم‌اېس ناروغي زیاتېده او په لاره تلل ورته سختېدل، خو یوه ورځ یې هم غیرحاضري ونه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم زما د پلار بیوک موټر دی چې د خوښې او سرلوړۍ لامل یې و او زه هم ورسره ښې خاطرې لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې په ۱۹۶۹ کال کې وړکتون ته لاړم نو زموږ سیمه یعنې جنوبي شیکاګو کې د منځنۍ کچې د بېلابېلو نژادونو کورنۍ اوسېدې، خو کله چې دا کورنۍ څه شتمنې شوې نو ښار ته یې کډه وکړه او دې کډې کولو ته سپینه تېښته وویل شول. له دې امله زموږ سیمه کې نژادي تنوع راکمه شوه. خلک هم راکم شول او کله چې پنځم ټولګي ته لاړم، نو دا نژادي تنوع بیخي له منځه لاړه.

پورتنی انځور: زما د وړکتون د دورې دی چې زه په دریمه لیکه کې له ښي پلوه دویمه یم. لاندې انځور: زما د پنځم ټولګي دی چې زه د منځنۍ لیکې په منځ کې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا انځور مې پرينستون پوهنتون کې اخيستى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پوهنتون ته تلم نو غوسه وم خو هلته مې صمیمي خورلنې پیدا کړې. لکه سوزان آلېل چې د ښه ژوند په باره کې یې ډېر څه رازده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا انځور د ۱۹۹۲ کال د اکتوبر میاشتې د دربیمې نېټې دی چې زما د واده او خوشحالۍ ورځ وه. د پلار په ځای مې ورور تر لاس نیولې یم چې د کلیسا سالون ته مې بوزي ځکه پلار مې یو نیم کال وړاندې وفات شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مې چې له باراک سره واده وکړ نو له هماغه اوله پوه شوم چې ښه پلار به شي. ده تل له خپلو ماشومانو سره مینه لرله او دوی ته یې وخت ورکاوه. کله چې په ۱۹۹۸ کال کې مالیا پیدا شوه نو دواړه نېکمرغه شوو او زموږ ژوند کې ژور بدلون راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

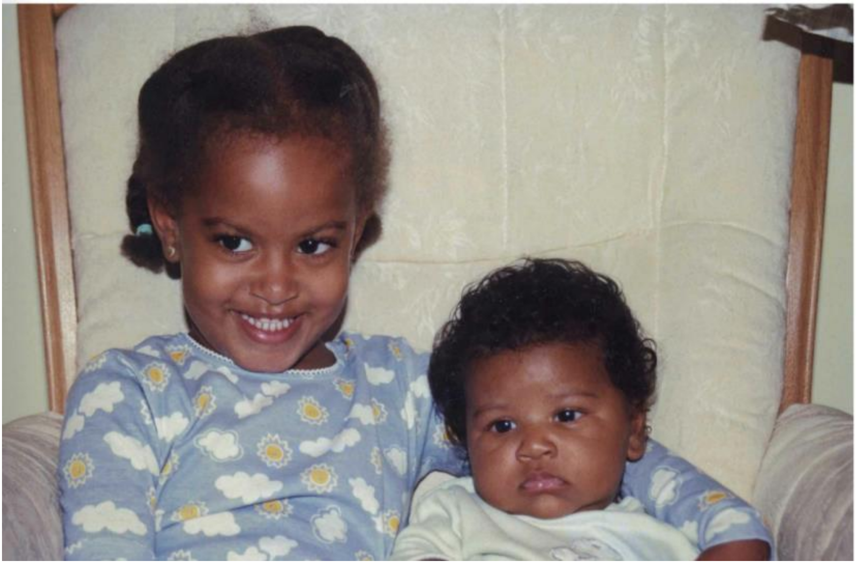

ماليا او ساشا تل سره خوږې وې چې زه يې خوږوالي ته اوس هم په زړه کې ګوړې ماتوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شيکاګو کې درې کاله د يوه دفتر اجرايي مديره وم. دا هغه سازمان و چې له ځوانانو سره يې مرسته کوله چې ټولنيزې چارې ترسره کړي او ځانته يوه دنده پيدا کړي. دلته زه (ښۍ خوا کې) د مدني فعالانو له مشرانو او ښاروال ريچارد ايم‌ډيلي سره يم چې يوه غونډه کې مو ګډون کړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د شیکاګو پوهنتون په طبي مرکز کې پر دنده بوخته شوم. هلته مې هڅه کوله چې د لږګیو اړیکې له روغتون سره ښې کړم. دې ځای کې ما د شیکاګو د جنوبي برخې له زر ګونو کسانو سره مرسته وکړه چې مناسبه روغتیايي بیمه تر لاسه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

والري جَرېت (له چپې خوا) مې لومړی ځل په ۱۹۹۱ کال کې ولیده. کله مې چې له دې سره لیدل نو د شیکاګو په ښاروالۍ کې یې کار کاوه. دا ډېر ژر زموږ باوري ملګرې او مشاوره شوه. دا عکس د ۲۰۰۴ کال دی چې موږ انتخاباتي کمپاین کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به مو خپل ماشومان هم سره راوستل چې د باراک کمپاین وګوري. دا انځور د ۲۰۰۴ کال دی چې مالیا د کمپاین په بس کې ناسته ده او د خپل پلار وینا اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۲۰۰۷ کال د فبروري د میاشت په یوه سړه ورځ کې باراک ولمسشریزو ټاکنو ته خپله نوماندي اعلان کړه. دا اېلینوی ایالت او سپرینگ فیلد ښار دی. د دې سړې ورځې لپاره مې ساشا ته ستره گلابي خولۍ اخیستې وه او دې ته مې ډېره اندېښنه وه چې هسې نه له سره یې وغورځي؛ خو له نېکه مرغه داسې ونه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا انځور د انتخاباتي کمپاین انځور دی چې خبریالان راټول دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انتخاباتي کمپاین سره مې ډېره مینه درلوده او له دې به مې انرژي اخیسته چې د امریکا په گوټ گوټ کې له رای ورکوونکو سره اړیکه ټینگه کړم، خو وخت ډېر ورو تېرېده او کله به چې هم شونې وه نو استراحت به مې هم کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرتاسري انتخاباتو څو مياشتې وړاندې د انتخاباتي کمپاين الوتکه زما په واک کې راکړل شوه چې کارنده‌ګي مې زياته او سفرونه مې هوسا شي. دا زما د کوچني ټيم انځور دی. (له چپ لوري) کريستېن جارويس، کيتي مک‌کورميک ليليويلد، چان ريش (د هغې وخت ريستيوره) او مليسا وينتر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زیاتو دلیلونو له مخې جو بایډن د باراک لپاره غوره انتخاباتي سیال و. بله دا چې زموږ کورنۍ هم سره ډېر ژر صمیمي شوې. ما او جېل له هماغه پیله د دې په اړه خبرې وکړې چې څنګه له نظامي کورنیو سره مرسته وکړو. دا د هغه وخت انځور دی چې په ۲۰۰۸ کال کې د پنسیلوانیا له انتخاباتي کمپاینه راغلي وو او دلته مو استراحت کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سخت انتخاباتي کمپاین وروسته مې په ۲۰۰۸ کال کې د دیموکراتانو په ملي کنوانسیون کې خبرې وکړې. دې ځای کې اجازه راکړل شوه چې د لومړي ځل لپاره خپلو زیاتو اورېدونکو ته د خپل ژوند کیسه وکړم. بیا مالیا او ساشا هم درېځ ته راغلې چې د ویدیو له لارې خپل پلار ته سلام وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۲۰۰۸ کال د نومبر د میاشتې د څلورمې نېټې انځور او د انتخاباتو د پایلو د اعلانولو شپه ده. مور مې ماریان رابینسون د باراک تر څنګ ناسته ده. دواړه د انتخاباتو پایلې ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۲۰۰۹ کال د جنورې میاشتې انځور دی چې باراک د ولسمشر په توګه لوړه وکړه. انځور کې مالیا لس کلنه ده او ساشا اوه کلنه. ساشا ډېره کوچنۍ وه او د دې لپاره چې په مراسمو کې ولیدل شي نو په څوکۍ ودرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم لورا بوش او د هغې لوڼې جېنا او باربارا دي چې موږ ته سپینه ماڼۍ راښیي. لورا بوش ډېره مهربانه وه چې دلته یې زما لوڼو ته د سپینې ماڼۍ تفریحي برخې راوښودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کوچنۍ ساشا د ښوونځي د لومړۍ ورځې انځور دی چې د زرهي موټر له ښیښې څخه بهر ته ګوري. دا خاطره به مې ذهن کې تل وي. هغه مهال مې دې شان تجربو ته ډېره اندیښنه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت تېر شو چې له خپلې ساتندویه ډلې سره روږدي شو خو د وخت په تېرېدو سره په دوی کې داسې زیاتره کسان وو چې زموږ ډېر صمیمي دوستان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلسون جرمن (په انځور کې) لومړی ځل په ۱۹۵۷ کال کې سپینې ماڼۍ ته راغی او د دې ځای د نورو ډېریو خدمتکارانو او کارکوونکو په شان یې په هسکه غاړه د ولسمشرۍ د څو کورنیو خدمت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپينې ماڼۍ پالېز داسې رغول شوی و چې د روغتيايي تغذيې او هوسا ژوند څرګندونه وکړي. ما له دې پالېزه ګټه واخيسته او لږ څه سترې برنامې مې جوړې کړې لکه د «راځئ چې حرکت وکړو!» برنامه. له دې پالېزه سره مې ډېره مينه درلوده، ځکه هلته ما کولای شول چې له ماشومانو سره خاورې وکيندم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې سپینه ماڼۍ داسې یو ځای واوسي چې ټول پکې هوساینه احساس کړي او ماشومان پکې ماشومان واوسي او د دې موکه ولري چې له لومړۍ مېرمنې سره رېسمان بازي وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او باراک له ملکې الیزابت سره ځانګړې علاقه درلوده. باراک به چې لیدله نو نیا به یې وریادوله. څو ځله چې موږ له دې سره ولیدل نو ماته یې څرګنده کړه چې انسانیت له تشریفاتو ډېر مهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له نېلسون ماندېلا سره ليدنې دا ليدلورى راوبانه چې د راتلوونكو كلونو لپاره مې په سپينه ماڼۍ كې ورته اړتيا درلوده. هغه دا چې واقعي تحول، آرامه رامنځته كېږي، په څو مياشتو يا يوه كال كې نه ترسره كېږي بلكې لس گونه كاله غواړي او يا هم ټول عمر ته اړتيا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبرګ کې نیول، زما لپاره هغه لاره ده چې خپل تظاهر پکې ولې کوم او له نورو سره اړیکه رامنځته کوم. دلته آکسفورد پوهنتون دی او د الیزابت ګرت اندرسون ښوونځي نجونې راسره لاړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅکله به پوځيان او د دوی کورنۍ هېر نه کړم، ځکه دوی هيلې درلودې او روحيه يې لوړه وه. دا هغه انځور دی چې د والټر ريد په ملي طبي مرکز کې مې له هغوی سره ليدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هايدي پندلټن مور کلوپاټرا کاولي پندلټن ده. دې ډېرې هڅې وکړې چې خپله لور له وسلوال تاوتريخوالي وساتي، خو داسې ونه شول. کله مې چې له دې سره وليدل نو له ځانه سره مې وويل چې څومره غيرعادلانه ژوند دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر شوني بريده مې هڅه کوله هغه وخت کور کې واوسم چې نجونې له ښوونځي څخه کور ته راځي چې ښه راغلاست ورته ووايم. دا په سپينه ماڼۍ کې د ژوند کولو يوه آسانتيا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، له مالیا او ساشا سره ژمنه کړې وه چې که باراک ولسمشر شي نو یو سپی به ورته اخلو. دا ژمنه مو پوره کړه. بیا مو دوه سپي واخیستل چې انځور کې یې یو وینې چې «بو» نومي. په بل هغه مو «ساني» نوم کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

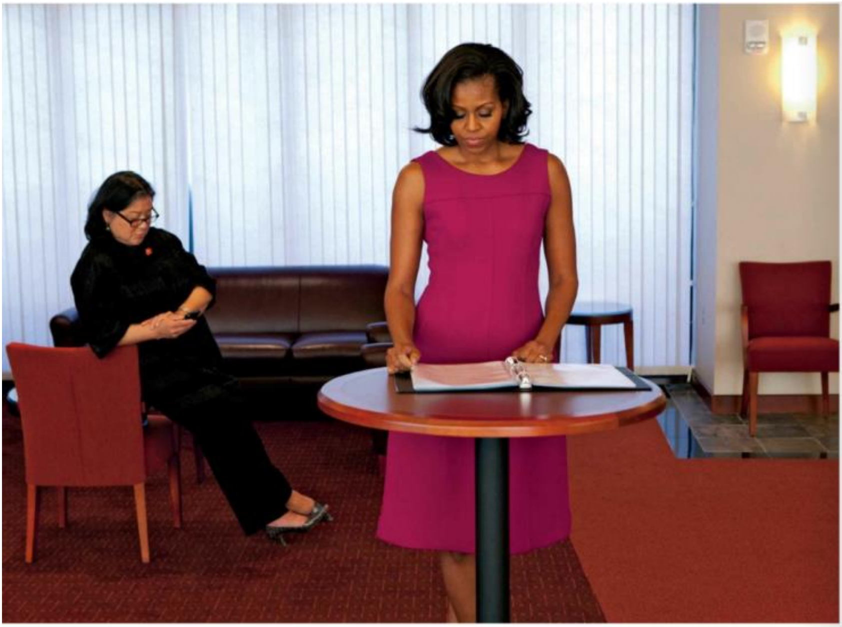

هر پسرلی به مې چې کله د محصلینو په فارغتغونډه کې وینا کوله نو هیله به مې دا وه چې له دوی سره مرسته وکړم چې خپلې توانايي درک کړي او هیله ولري. دا انځور په ۲۰۱۲ کال پورې اړه لري چې د ویرجینیا د تکنالوژۍ پوهنتون کې مې د وینا لپاره چمتووالی نیوه. شاته مې هم تینا تچین ده، دې مېرمنې ډېر زغم درلود او پنځه کاله یې له ما سره کار وکړ او هر کله به یې څو کارونه یو ځای ترسره کول، لکه دې انځور کې چې هم له ما سره مرسته کوي او هم په موبایل کې بوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ سپیان د سپینې ماڼۍ په اکثره ځایونو کې آزاده وو خو ډېر یې دا خوښېدل چې په بڼ کې څملي یا هم پخلنځي ته لاړ شي. دلته خورخه دویلا ته ورغلي چې زموږ خدمتکار و او دې ته په تمه دي چې یوه څه ورکړي چې ویې خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ډاډه وو چې لوڼې مو فرصت لري چې د ځوانانو معمولي کارونه زده کړي، لکه موټر چلول خو دا راته مهمه نه وه چې له چا یې زده کوي، یوازې زده کړه راته مهمه وه چې که هغه له استخباراتي چارواکو څخه هم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم لومړۍ مېرمن وم او ډېر امتیازونه مې لرل چې ستونزې هم ورسره مل وې مگر ما او باراک هڅه کوله چې د خپلو ماشومانو لپاره عادي واوسو. په دې انځور کې مالیا، باراک او ما د ساشا د باسکټبال ټیم لپاره تشویقي نارې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په ژوند کې مې یوازیني څه زده کړي وي نو هغه به د وینا له څواکه ګټه اخیستل وي. ما ډېرې هڅې کړي چې حقیقت ووایم او داسې مسایل وړاندې کړم چې نور ورته چندان اهمیت نه ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۲۰۱۵ کال کې له خپلې کورنۍ سره یو ځای د کانګرس له غړي جان لوییس او مدني ټولنو سره یو ځای شوو او د آلاباما د سلما له اېډمېنډ پټوس برېج سره مو د لاریون د پنځوسمې کلیزې په یاد لاریون وکړ. هغه ورځ رایاد شول چې هېواد مو تر کومه راغلی او څومره لاره ورته پاتې چې هغه ځای ته ورسي چې غواړي یې او وړ یې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

کله چې په لومړي ټولګي کې وم نو یو هلک راغی او په ښوونځي کې یې پر دې مخ په سوک ووهلم. پېښه ناڅاپي وه، ګنګسه یې کړم او همدا سوک د دې باعث شو چې په سترګو مې تپه تیاره شي او په غوږونو کې مې کړنګاری. د غرمې ډوډۍ ته په لیکه کې ولاړ وو. ما له خپلې یوې ملګرې سره خبرې کولې چې څوک له ټولو تېز ځغلي یا دا چې شمعي رنګه‌ګان ولې داسې عجیب نومونه لري. د دې هلک نوم مې هېر کړی و خو دا مې په یاد و چې ډېره یې ژوبله کړم، ډېره خوږېدم، لاندینۍ شونډه مې پړسېدلې وه او په سترګو کې مې اوښکې راغلې وې. د دې پر ځای چې غوسه شم ځای پر ځای ولاړه وم. له همدې امله منډې مې کړې، کور ته لاړم او مور ته مې ځان ورورساوه.

زموږ ښوونکي له هغه هلک سره خبرې وکړې او هغه ته یې وویل چې ولې دې دا کار کړی؟ سبا ته زما مور هم ښوونځي ته راغله چې خپله هغه هلک ووینې او ډاډه شي چې بیا به داسې کار نه کوي. هغه ورځ زموږ نیکه هم موږ کره و چې هغه هلک ته ډېر غوسه و او غوښتل یې چې له مور سره مې ښوونځي ته راشي. په هر حال سبا ته هلک په خپل کار پښېمانه و او له ما یې بښنه وغوښته. ښوونکي هم پر ما ټینګار وکړ چې نوره اندېښنه ونه کړم.

کور ته چې لاړم مور مې خواړه پخول. راته یې وویل چې: «هغه هلک له یو شي وېرېده او غوسه و او د ده غوسه په تا پورې اړه نه لري.» بیا یې سر وښوراوه او له ځانه سره یې ورو وویل: «بېچارګی زر رقمه کورنۍ ستونزې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورسره لاس او ګرېوان دی.»

موږ په خپله کورنۍ کې له بدماشانو او زورګويانو سره داسې چلن درلود. زه په هماغه ماشوموالي کې پوهېدم چې بدماشان ډېر ډارن دي او د دې لپاره چې خپله وېره پټه کړي نو هڅه کوي چې ځانونه قهرجن وښيي. ما د دې مثالونه خپله شواخوا کې ليدل لکه زموږ د سيمې په يوه نجلۍ کې چې ډېډي نومېده، همدارنګه زما په نيکه کې چې له خپلې مېرمنې يا زما له نيا سره يې ډېر بد چلن کاوه. څنګه چې دا کسان وېرېدل نو پر نورو يې بريد کاوه. مور مې ويل چې له داسې کسانو بايد لرې واوسې او يوازې هغه وخت يې پر وړاندې ودرېږې چې مجبوره شې. مور مې دا شعار د خپل ژوند اساس ګرځولی و چې: «هېڅکله د بدماشانو او زورګويانو توهين شخصي موضوع مه ګڼه. ځکه که داسې وکړې، نو له شک پرته به زيان وکړې.»

وروسته چې کله ستره شوم نو دا موضوع ژوند کې راته ستره ستونزه شوه. څلوېښت کلنه وم، هڅه مې کوله چې خپل مېړه سره مرسته وکړم چې ولمسشر شي، مګر فکر مې هغې ورځې ته و چې په لومړي ټولګي کې د غرمنۍ لپاره په ليکه کې ولاړه وم او مخ ته مې چا سوک راکړ. بيا مې ياد ته راوړل چې کله په ناڅاپي توګه يو کس ضربه ويني نو څومره خوږېږي او درد ګالي. ۲۰۰۸ کال کې به ډېری وخت زما زيانه اندېښنه دې ته وه چې هسې نه څوک راسره بدماشي وکړي او زور راته وواييي.

البته له هغه کال څخه نورې ډېرې ښې خاطرې هم لرم. د جولای پر پنځمه مو په مونتانا ايالت کې له بوټ ښار څخه ليدنه کوله چې دا ورځ په تصادفي توګه د ماليا د زېږېدو له کليزې سره هم برابره وه او انتخاباتو ته څلور مياشتې پاتې وې. بوټ يو تاريخي ښار و چې د مسو معدنونه يې درلودل او د غرونو په سمسورو لمنو کې ودان شوی و. تېرو انتخاباتو کې د مونتانا وګړو جورج ډبليو بوش ته رايه ورکړې وه، مګر اوسنی والي يې د ديموکرات ګوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړی هم و. زما په اند دا ځای ډېر مناسب ځای و چې باراک باید ترې لیدنه کړې وای.

موږ داسې پلان نیولی و چې باراک به هره شپه کې خپلو چلنونو او حرکتونو ته پام کوي. ځکه هر چېرې ده ته سترګې وې. هر ایالت ته به چې تلو نو خلک به دې ته ځیر وو چې چېرته سهاری کوي او کوم ډول غوښه راغواړي او څنګه هګۍ خوري. ده به چې سفرونه کول د بېلابېلو تلویزیوني شبکو شاوخوا پنځه ویشت خبریالان به ورسره وو او کله به چې په الوتکه کې وو نو دا خبریالان به د ده د انتخاباتي کمپاین له مسئولینو سره ناست وو. د هوټلونو په دهلېز او هوټل کې به هم په ده پسې ول، په هر تمځای کې به یې هم ورپسې منډې وهلې او د ده هر څه یې ثبتول. که د ولسمشرۍ نوماند به زکام کېده یا به ګرانبیه سینګارتون ته تلو یا به یې په روستوران کې ګرانبیه خردل (یو ډول بوټی دی چې سویا ته ورته دی: ژباړن) راغوښتل، نو دوی به یې هر څه یې ثبتول. (باراک په تېرو کلونو کې داسې تېروتنې کړې وې چې د نیویارک ټایمز په لومړۍ پاڼه کې پرې مطالب لیکل شوي وو او همدا خبرونه شپه په شپه په انټرنېټ کې هم خپرېدل.) دې خبریالانو غوښتل چې دې پوښتنو ته ځوابونه ومومي: «آیا انتخاباتي نوماند یو کمزوری کس دی؟ مغرور دی؟ غولوونکی دی؟ یا یو واقعی امریکایي دی؟»

ټاکنې ازموینې ته ورته وې چې څو پړاوونه یې لرل او دا پکې څرګندېدل چې آیا د یوه هېواد یو رهبر د رهبرۍ اړینې ورتیاوې لري او که نه. داسې وو چې هره ورځ پر اېکس وړانګه باندې د راتلوونکي ولسمشر د اروا انځور اخیستل کېده. که کوم چا به خپله ټوله کورنۍ په بشپړه توګه امریکایانو ته نه ورښودله نو نه ټاکل کېده. هر نوماند خپل ټول اجتماعي، شغلي او مالیاتي سوابق باید په کامله او شفافه بڼه وړاندې کړي وای، خو که بیا چا داسې کولای نو ډېره زیانونه یې هم لرل. هغه وخت ملفون نوی نوی بازار ته راغلی و. همدارنګه فېسبوک او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوېټر هم نوي رامنځته شوي وو. موږ نوي پېر ته ورننوتلو چې له راتلونکي څخه مو يې خبر نه درلود.

باراک نو نوره هڅه نه کوله چې يوازې ديموکرات رای ورکوونکي خپلې خوا ته راواړوي بلکې د امريکا ټول خلک يې په پام کې نيولي وو. د آيوا غونډه تېره شوې وه. له دې غونډې وروسته سيالي نوره هم سخته شوې وه او کله کله ډېره بده هم وه چې ځوک پرې شرمېدل. په ۲۰۰۸ کال کې باراک او هيلري کلينټن په دې هڅه کې وو چې له يو بله وړاندې شي. د جنوري مياشتې تر وروستيو پورې جان ادواردز، جو بايډن او ځينې نور نوماندان له انتخاباتو ووتل. د فبروري مياشتې تر نيمايي پورې باراک وکولای شول چې په پرېکنده توګه له خپلو سيالانو وړاندې شي. ماليا به هر کله له ما پوښتل چې ابا مې کله ولسمشر کېږي؟

ما به ورته ويل: «ګرانې، تر اوسه څرګنده نه ده.»

بلاخره جون مياشت کې هيلري ومنله چې په انتخاباتو کې يې د بريا چانس لږ دی. هغې به په دې کار کې چې هر څومره ځنډ کاوه نو هومره به يې زموږ زياته انرژي ضايع کوله او که هر څومره ژر يې دا واقعيت ويلی وای نو باراک کولای شول چې ځان چمتو کړي چې له جمهوريپال نوماند جان مکېن سره سيالي وکړي. مکېن د آريزونا ايالت پخوانی سناتور و، همدارنګه د جګړې د اتل په نامه هم يادېده او د ولمسشر جورج ډبليو بوش په پرتله يې متفاوته څېره درلوده.

موږ چې د جولای په څلورمه بوټ ښار ته لاړو دوې موخې مو درلودې. باراک څلور ورځې وړاندې په ميسوري، اوهايو، کولورادو او شمالي داکوټا ايالتونو کې تبليغات کړي وو او په هغه حساسو شېبو کې يې نه شول کولای چې د ماليا د زېږېدنې د کليزې په خاطر زموږ خوا ته راشي. له همدې امله موږ الوتکه کې کېناستو او ده ته ورغلو. له موږ سره د باراک مَيرېزی خور مايا، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې مېړه کونراد او د هغوی څلور کلنه لور سهیلا هم وو. د باراک خورځه هم ډېره ښکلې، ګلالۍ او مینهناکه وه. هغه ورځ کې په امریکا کې یو بل ستر ملي جشن هم وو. د بوت ښار خلک ډې مېلمهپاله وو او د خپلو دوکانونو په مخ کې یې پوسترونه راځوړولي وو چې هغې کې یې لیکلي وو چې مالیا د زیږېدو کلیزه دې مبارک. له چا سره به چې موږ کتل نو زموږ له لوښو سره به یې په ډېرې مهربانۍ چلن کاوه او موږ ته به یې ډېر درناوی درلود. حتا دوی خپله هم اعتراف وکړ چې که یوه دیموکرات ته رایه ورکړي نو دا به داسې وي چې ګنې یو پخوانی دود تر پښو لاندې کېږي.

زموږ انتخاباتي کمپاین داسې پلان جوړ کړی و چې انتخاباتي غونډه او د مالیا د زیږېدو د کلیزې لمانځل به په یوه ورځ ترسره کېږي. زه چې غونډې ته لاړم او دومره کسان مې ولیدل چې شمېر یې ډېر زیات وو نو بیخي ډېره حیرانه شوم. همدارنګه د دوی په چلن کې صمیمیت و چې ما ته یې ډېر ارزښت درلود. په هر حال د ۲۰۰۸ کال د جولای میاشتې څلورمه نېټه ماته یوه داسې ورځ ده چې ډېرې ښې خاطرې ترې لرم. لس کاله وړاندې ما او باراک په زېږدخونه کې هېڅکله داسې فکر نه کاوه چې د راتلونکې یوې لسیزې په اوږدو کې به د هغې دونیا په اړه په دومره څه وپوهېږو چې ژوند کې کوو.

ما د تېرو لسو کلونو اکثره وختونه د دې لپاره تېر کړي وو چې د خپلې کورنۍ او خپل کار ترمنځ تعادل رامنځته کړم. ما غوښتل چې هم مالیا او ساشا ته ښه مور واوسم او هم په ټولنه کې یوه ښه او مناسبه دنده ولرم. خو اوس د دې وخت رارسېدلی و چې خپله مورولي باید له سیاست او د باراک له هیلو سره همغږې کړم چې په ټولنه کې ستر بدلونونه راولو. سیاست ماته ډېر متفاوته و. سربداله کولم یې. کله چې له آیوا څخه راخلاص شوو، نو دومره بوخته شوم چې ومې پتېیله چې له روغتونه رخصت واخلم. حتا دومره وخت مې هم پیدا نه کړ چې دفتر ته لاړه شم او هلته خپل وسایل راټول کړم او یا هم مخه ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم. اوس مې په انتخاباتي کمپاین کې ټول وخت لګېدو او ټوله انرژي مې پکې خلاصېده. خو په عین حال کې مې دا هڅه هم کوله چې خپلو ماشومانو ته هم وخت ولرم.

دا وخت مونتانا ایالت کې وم. غونډې مو لرلې او د مالیا د زېږېدو کلیزه مو لمانځله. پارک کې وو، زیات خلک راغلي وو، ټولو د زیږېدو د ورځې ترانه زمزمه کوله، زه هم هلته له مالیا سره ولاړه وم له خلکو سره غږېدم، ډېر خلک چمنونو کې ناست وو همبرګرونه یې خوړل، زموږ خواته به هم راتلل او مالیا ته به یې مبارکي ورکوله. هلته چې څوک راغلي وو نو داسې ورته ښکارېدل چې موږ ډېرې ښې او خوږې لوښې لرو. همدارنګه دوی زموږ د کورنۍ صمیمیوالي ته هم په ښه سترګه کتل. خو زه په دې فکر کې وم چې زموږ لوښې دې مراسمو ته په کومه سترګه ګوري او له غرمې وروسته چې ما او باراک له رای ورکوونکو سره مخه ښه وکړه او یو بل ته مو غېږه ورکړه آیا زموږ لوښې به دا ورځ په یاد ولري.

په ژمي کې دولتي چارواکو ما او زما لوښو ته شخصي ګاردان راکړل چې زموږ ساتنه یې کوله. یعنې کله به چې ساشا او مالیا ښوونځي یا بل ځای ته تللې نو ساتوونکي به هم ورسره وو او د دوی ساتنه به یې کوله. حتا هغه مېله کې چې موږ ګډون کړی و نو بیا هم هماغه ساتونکي له موږ سره وو او شاوخوا یې هر ډول مشکوکو حرکاتو ته پام کاوه. البته په معمولي توګه نجونو ساتونکي نه لیدل، یعنې پټ به ګرزېدل او پټه ساتنه به یې کوله. د دوی شتون ما او باراک ته ډاډ راکاوه. موږ ته کورنۍ د انتخاباتو له رایو مهمه وه. نجونو له سیاست یا د خپل پلار شاوخوا کسانو یا دیموکراسۍ او یا سپینې ماڼۍ سره علاقه نه درلوده. هغوی یوازې په یوه کوکري پسې وې چې لوبې ورسره وکړي یا شاوخوا یوه نژدې پلورنځي ته ورشي او هتله ځانونو ته آیسکریم واخلي.

اوس مهال زه او مالیا هغه تېر وختونه رایادوو او هغه ورځ یادوو چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته کلنه وه، باراک یې د کټ ترڅنګ ناست وو او ترې ویې پوښتل: «که پلار دې ولسمشر شي ته به څنګه احساس ولرې؟ دا ښه فکر دی؟» مالیا هم خپل پلار ښکل کړ او ورته کړل یې: «هو پلاره دا به ډېر ښه وي.»

هغه شپه مالیا هېڅکله پر دې نه پوهېده چې که باراک تصمیم نیسي چې ولسمشری ته ځان نوماند کړي، نو زموږ ژوند کې به په بشپړه توګه بدلون راشي. له دې وروسته دا په خپل کټ کې په بل اړخ شوه، خوب پرې راغی او ویده شوه.

هغه ورځ موږ په بوت ښار کې له یو بل سره په ګډه د هغې ځای سیمه‌یز موزیم ولید. له اوبو ډک ټوپکونه مو رااخیستل، یو بل سره مو ټوکې وکړې، ښه ساعت مو تېر شو او په چمن کې مو فوټبال وکړ. باراک په ځینو ځایونو کې خبرې کولې. ډېرو کسانو ته یې لاس ورکاوه. خو بیا به کله ناکله زموږ خوا ته هم راغی، مالیا او ساشا به ورسره مستي کوله او موږ به خندل. باراک ښې وړتیاوې درلودې چې له خنډونو او ستونزو سره مقابله وکړي. ما د ده دا کار په زړه کې ډېر ستایه او پوهېدم چې که هر کله وخت ومومي نو خپلو ماشومانو ته به ښه پلار وي. هغه له مایا او کنراد سره خبرې کولې او کله به چې سره ګرزېدو نو لاس به یې زما پر اوږه رااچولی و. خو موږ هېڅکله سره یوازي شوي نه یو او خلوت مو نه دی کړی. تل به ساتوونکي، مطبوعاتي خبریالان، زموږ د کمپاین کارکوونکي او عکاسان رانه چاپېر وو چې له لرې به یې انځورونه اخیستل. مګر دا موضوع نوره راته عادي شوې وه. موږ خپل ژوند څو ځوانانو ته ورسپارلی و چې هوښیارن او ځواکمن وو. مګر دا موږ ته ډېره دردناکه وه چې نور د خپل ژوند په هېڅ اړخ کنترول نه لرو. د مثال په توګه، کله به چې ما غوښتل چې له سوپر مارکېټ څخه څه واخلم، نو له چا نه به مې غوښتل چې دا کار راته وکړي، یا که به مې غوښتل چې له باراک سره خبرې وکړم، هغه به نه و، ما به د هغه د انتخاباتي کمپاین له کوم غړي سره اړیکه نیوه چې هغه به بیا باراک ته زما پیغام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وررساوه. یا به مې په داسې برنامو او فعالیتونو کې ګډون کاوه چې نه مې خوښېدل.

هغه شپه مو په بوټ ښار کې یوه کورنۍ مرکه هم درلوده. موږ به معمولاً خبریالان له خپلو لوڼو لرې ساتل، مګر دا ځل مو ومنله چې هغوی هم له موږ سره په مرکه کې وي. د انتخاباتي کمپاین غړو هم باور درلود چې ډېره ښه ده چې خلک په تلویزیون کې باراک د یوه پلار په نقش کې هم ووینې. هغه له خپلو ماشومانو سره مینه درلوده او همدارنګه نور ټول ماشومان یې هم خوښېدل. ښايي همدا لامل هم وو چې ولسمشر شوی وای.

په دې توګه موږ څلور واړه په یوه پارک کې په یوه کوچ کې کېناستو او شاوخوا پنځلس دقیقې مو په اکسس هالیوود برنامه کې له ماریا منونس سره مرکه وکړه. مالیا خپل وېښته د لکۍ په څېر تړلي وو. ساشا هم سرې جامې اغوستې وې. منونوس په ډېرې مهربانۍ او صمیمیت ځینې پوښتنې کولې او مالیا به هم له لږ فکر کولو وروسته ځواب ورکاوه. د مثال په توګه یو ځل یې وویل چې کله یې پلار کوم ملګري یا ملګرې ته لاس ورکوي نو خجالت باسي یا کله یې چې پلار د انتخاباتي کمپاین ځینې توکي د دروازې په مخ کې ږدي نو دا کار یې د کور د بې نظمۍ باعث کېږي. مګر ساشا همداسې بې حرکته ناسته وه. په مرکه کې یې یوازې یو ځل مخ راواړاوه او رانه ویې پوښتل: «مورې، نو کله ځو او آیسکریم خورو؟» یو ځل یې هم د مرکې په پای کې وویل: «د ابا وېښته یو وخت چنګچنګي وو اوس خو داسې نه دي. ټولو وخندل.»

دا مرکه څو تلویزیوني چینلونو کې هم خپره شوه چې خلکو یې ښه هرکلی وکړ. ساشا او مالیا د ماشومتوب په خاطر د خپل پلار په اړه ځینې خبرې کړې وې. مګر په ناڅاپي توګه د هغوی خبرې د نړۍ په ورځپاڼو او انټرنټي سایټونو کې په بېلابېلو ډولونو تعبیر او تفسیر شوې چې زه او باراک یې خواشیني کړو. ډېر پښېمانه شوو چې په داسې مرکه کې مو ګډون وکړ چې کومه سیاسي ښه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه درلوده او بل دا چې په دې مرکه کې مو باید ماشومانو ته ګډون نه وای ورکړی.

موږ کې هېوادوالو سترګې خښې کړې وې او موږ هم د خپلو خلکو په اړه په ډېر څه وپوهېدو. په وړکتوب کې مې د خوښې وړ هنرمنده وینفري وه. د دې سندرې مې ډېرې خوښېدې. دا به په بېلابېلو وختونو کې زموږ انتخاباتي کمپاین ته راتله او خلکو ته به یې سندرې ویلې. خلکو به هم له موږ سره ډېره مینه کوله. زه به ډېره حیرانه وم. پوهېدم چې که امریکایانو لومړی ځل یو تور پوستی ولسمشر انتخاب کړی وای نو دا به د امریکایانو له خوا نړیوالو ته یو ښه پیغام و.

البته څومره چې باراک مشهورېده هومره یې مخالفان هم زیاتېدل چې د ده په تېر ژوند کې به یې پلټنې کولې او غوښتل یې چې د ده په تېر ژوند کې یوه داسې موضوع پیدا کړي چې د ده په شخصیت یو تور داغ کېږدي. له نېکه مرغه باراک په داسې چټلو چلونو باندې پوهېده او دا موضوع د دې باعث نه کېده چې خواشینی شي او یا هم شاتګ وکړي. خو ما که له ټولنیز ژونده څومره درسونه هم زده کړي وو او پر ځان مې زیات باور هم درلود مګر بیا هم ماشومتوب مې راته مهم و او دې ته مې اندېښنه وه چې نور د ما په اړه څه فکر کوي.

کله چې باراک د آیوا ایالت په نظرپوښتنو کې بریالی شو نو له دې وروسته زما ویناوې او پیغامونه هم ورو ورو حساس او پرشوره شول. ما به چې لیدل چې زرګونه کسان په ډېره مینه د باراک انتخاباتي کمپیاین ته راځي نو ډېره به خوښېدم او خوشحالي به مې احساسوله.

یوه ورځ میلواکی ته تللي وو. ماته د وینا وار راورسېد. دا مهال مې فکر وکړ چې نوره اړتیا نشته چې د پاڼو یا د یادښتنونو له مخې خبرې وکړم. زما خبرې ساده او صمیمانه وې. یعنې زما د مېړه پر خلاف وې، ځکه هغه په فصاحت او بلاغت غږېده او خبرې یې سنجېدلې وې. پر دې اساس ما وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې که باراک په ټاکنو کې بریالی شي نو هیله یې دا ده چې امریکایي پوځیان له عراقه راووزي. همدارنګه په هوسا طبقه به مالیات د تېر په شان کړي او هڅه به وکړي چې د امریکا د ټولو خلکو لپاره روغتیایي بیمه تصویب کړي. په پای کې مې د خپلو تېرو ټولو ویناوو په شان خپله خبره په دې جمله پای ته ورسوله چې که هغه انتخاب کړئ نو هېواد ته به مو ټولې هیلې بیا راشي.

د دې ورځې په سبا په ویسکانسین ایالت کې وم. کیتي راته زنګ وکړ او راته کړل یې چې د انتخاباتي کمپاین کوم غړي راسره اړیکه نیولې او راته ویلي یې دي چې کومه ستونزه رامنځته شوې. ګواکې داسې ښکارېدل چې ما په میلواکي ښار کې داسې خبره کړې وه چې ستونزې یې راټوکولې وې. زه هم حیرانه وم او کیتي هم. ځکه څه چې ما په میلواکي کې ویلي وو هغو ویناوو ته ورته وو چې د تېرو میاشتو په اوږدو کې مې په بېلابېلو ځایونو کې ویلي وو. دا څنګه شونې وه چې هغه وخت ستونزې نه رامنځته کېدې او اوس رامنځته شوې؟

څېړنې او ارزونې مې وکړې چې بلاخره پوه شوم چې داسې ولې شوي. یوه کس زما څلوېښت دقیقه‌یي خبرې اېډېټ کړې وې او د هغې ځینې برخې یې پاکې کړې وې او ځینې ځانګړي کلمات یې سره نژدې کړي وو او یو لس ثانیه‌یی کلېپ یې جوړ کړی و. دا کلېپ ډېر ژر هر چېرې خپور شو. په دې کلېپ کې زما ټولې سمې او هیله ښوونکې خبرې سانسور شوې وې او یوازې هغه برخې یې پکې راغلې وې چې د ناهیلۍ وې. د وینا محتوا مې هم په بشپړه توګه بدله شوې وه. بلاخره په ورځپاڼو کې دا هر څه داسې راغلي وو چې میشل یوه واقعي هېوادپالې نه ده، تل یې له امریکا څخه بد راځي او همدا د دې واقعي شخصیت دی او کومې نورې خبرې چې کوي دا ټولې خبرې یې له ځانښودنې پرته بل څه نه دي. دا لومړنۍ ضربه وه چې ما خوړله او لامل یې هم زه وم. ما هڅه کړې وه چې ساده خبرې وکړم او عادي وغږېږم، مګر په ناڅاپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه مې يوه جمله پر خوله راوړې وه چې اوس يې له داسې ستونزو سره لاس او ګرېوان کړې وم او همدا جمله هر چېرې راته يادېده. هغه جمله چې زه يې ځورولې وم دا وه: «زه په خپل ټول ژوند کې دا لومړی ځل دی چې په پر خپل هېواد افتخار کوم.» دا جمله داسې معنا شوې وه چې له دې مخکې مې له خپل هېواده کرکه درلوده او له امريکا متنفره وم.

هماغه شپه شيکاګو ته لاړم. بد احساس مې درلود. پوهېدم چې مليسا او کيټي هم دا منفي ګنګوسې اورېدلي خو زما روحيې ته په کتو سره يې څه نه ويل. موږ تېر کال کيلومترونه کيلومترونه سفرونه کړي وو، د هېواد بېلابېلو برخو ته تللي وو، د هېواد په ګوټ ګوټ کې مو په مختلفو غونډو کې ګډون کړی وو، ډېر وخت مو نه درلود نو په ولاړه ولاړه مو څه کم خواړه خوړلي وو، د زياتو شتمنو کورنو ته تللې وو چې پيسې راټولې کړو او په ډېرو ارزانبيه الوتکو کې مو سفرونه کړي وو او اوس نو ګواکې داسې ښکارېدل چې ما هر څه يوازې په يوه وينا خراب کړي وو. کيټي څومره زيار ګاللی و او له څومره عکاسانو سره لاس ګرېوان شوې وه چې د دې دوه برابره عمر يې درلود او دوی ته يې ويلي وو چې څنګه انځور واخلي او څومره هغه خبريالان يې دګلي وو چې ناوړه او بې ځايه پوښتنې يې کړې وې، يا مليسا څومره برنامې برابرې کړې وې او د څومره مراسمو همغږي يې ترسره کړې وه او که څه هم دا يې خوښېدل چې د خپلو خپلوانو او دوستانو محفلونو ته ورشي خو زموږ په خاطر يې هر څه پرېښي وو او خپل شخصي ژوند يې ماته ځانګړی کړی و چې زه وکولای شم چې کومې دندې لرم دا دندې په ښه توګه ترسره کړم او اوس نو دا زه وم چې په يوه احمقانه جمله مې هر څه خراب کړي وو.

کله چې کور ته ورسېدم، نجونې مې ويدې کړې او مور مې ولېږله چې خپل کور ته يې لاړه شي او استراحت وکړي. له دې وروسته مې باراک ته زنګ وروکړ. د ويسکانسين ايالت لومړنۍ ټاکنې پيل شوې وې او سيالي ډېره شديده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلري تل په باراک باندې د هغه د روغتیایي بیمې د برنامې په خاطر نیوکه کوله.

احساس مې کړل کله چې باراک زما خبرې واورېدې نو اوړې یې پورته واچولې او راته کړل یې: «گوره کرانې، دا ټول له دې امله دي چې ته اوس زموږ په انتخاباتي کمپاین کې په یوه مهمه مهره بدله شوې یې او ډېره ځواکمنه یې نو ځکه ځینې هڅه کوي چې په تا کې منفي ټکي پیدا کړي او ستا پر وړاندې یې وکاروي او همدا بیا نشر کړي.»

زما چارې یې وستایلې، مننه یې رانه وکړه او راته کړل یې چې ښه روانه یې، زه درسره مینه لرم او غواړم پوه شې چې دا کار ډېر سخت کار دی. مگر بلاخره پای ته رسي، اندېښنه مه کوه.

په دې برخه کې هم باراک هم پر حقه و او هم نه. د ۲۰۰۸ کال د فبروري په ۱۹ نېټه باراک د ویسکانسین ایالت په لومړنیو انتخاباتو کې په زیات توپیر سره بریالی شو. یعنې ما د خپلې وینا په خاطر هغې ته هېڅ کوم زیان نه وو رسولی. هماغه ورځ سینډي مککین یو نېشداره پیغام راواستاوه. په خپل پیغام کې یې راته ویلي وو: «زه پر خپل هېوادا افتخار کوم. نه پوهېږم چې ته څه نظر لرې. مگر ښنگه مې چې وویل زه پر خپل هېواد ډېر ویاړم.» انټرنټ کې هم په دې اړه ډېرې ریشخندۍ وشوې. خو شاوخوا یوه اونۍ وروسته دا ټول شورماشور غلی شو. ما او باراک له خبریالانو سره خبرې وکړې او ټینگار مو وکړ دا چې گورو چې دا دومره خلک زموږ په انتخاباتي کمپاین کې فعالیت کوي، دا ټول هغه کسان دي چې په دې هېواد کې په دیموکراسۍ باور لري او دا ټول هغه کسان دي چې له ټولو هېوادوالو سره اړیکه نیسي او دوی هڅوي چې موږ ته رایه راکړي. موږ په دوی ټولو ډېر ویاړو. له هغې وروسته ما هڅه وکړه چې څه وایم باید ورته پام وکړم او هېڅکله داسې وینا ونه کړم چې ستونزې راوټوکوي. مگر بیا هم ترې نه خلاصېدم او راپسې ویل یې چې تندخویه او جنگړه یم. د داسې کسانو د مخالفت محتوا د نژاد پرستۍ له مخې وه. دوی په ماپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنډورې جوړولې او غوښتل يې چې په رای ورکوونکو کې وېره رامنځته کړي او د ويناوو لنډيز يې دا وو: «اجازه مه ورکوئ چې تور پوستان پر موږ غلبه وکړي. هغوی زموږ او ستاسو په شان نه دي.»

په دې تېل ماتېل کې اې‌بي‌سي تلويزيوني چينل د جرميا وايټ کشيش له موعظو يو کلېپ جوړ کړ چې له تاوتريخوالي ډک و. دې کلېپ کې نوموړي کشيش په ډېرې غوسې د امريکا په سپين پوستانو وردانګلي وو او ويلي يې وو چې هغوی د هر ډول تولنيزو بدمرغيو سرچينه دي. ما او باراک هم دا کلېپ وليد. کشيش ډېر غوسه ښکارېده. همدې کشيش زما او د باراک نکاح هم تړلې وه او زموږ اولادونو ته يې د تعميد غسل هم ورکړی و. زموږ دواړو نيکونو هم سپين پوستانو ته په بده سترګه کتل. ما خپله څو څو ځلې ليدلي وو چې نيکه مې له سپين پوستو کرکه کوله او د خپل پوستکي د رنګ په خاطر پر دې بريالی شوی نه و چې په خپل ژوند کې پرمختګ وکړي. همدارنګه ده به دا هم ويل چې لمسی يې بايد په هغو سيمو کې لوبې ونه کړي چې سپين پوستي پکې دي. ځکه هلته يې امينت خوندي نه دی. خو باراک له خپلې نيا توت سره همغږی و چې د نژاد په اړه يې داسې يو باور درلود چې له نژاده هاخوا وو. مګر بيا هم له دې سره سره دې خپل تور پوستي لمسي ته يو ځل ويلي وو چې کله ناکله چې په سړک کې له تور پوستانو سره مخ کېږي نو ترې وېرېږي. زموږ ټولو نيکونو په نژادي تبعيض کې وده کړې وه او همدې حالت کې روزل شوي وو. له همدې امله کله چې موږ د رايټ کشيش افراطي خبرې واورېدې نو ډېر ووېرېدو. موږ پوهېدو چې داسې کسان په دواړو نژادونو هم تور پوستو او هم سپين پوستو کې شته چې خبرې تحريفوي او نژادي برتري غواړي.

حتا شل کاله وړاندې ما په پرينستون پوهنتون کې په دې اړه يوه رساله هم ليکلې وه. دې رساله کې مې د تور پوستانو د هويت او نژاد په اړه د دوی احساسات بيان کړي وو. هغه وخت هم رسنيو وويل چې دا د يوې تور پوستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوا توندې او تېزې ویناوې دي او لیکواله يې یوه افراطي لیکواله ده چې بې ځایه خبرې يې لیکلې. حتا یوه کس په یوه انټرنټي مقاله کې لیکلي وو چې زما دا رساله اصلاً د لوستلو وړ نه ده، ځکه د یوه انسان په خوله نه ده لیکل شوې. زموږ دښمنانو هڅه کوله چې زموږ څېرې تخریب کړي او په ښکاره يې راپسې ویل چې موږ د دې هېواد نه یو او په دې هېواد پورې اړه نه لرو. د باراک یو انځور هم ایستل شوی و چې لونګۍ يې پر سر وه او سومالیایي جامې يې اغوستې وې. په یوه انټرنټي سایټ کې داسې ګونګوسې هم وې چې باراک مسلمان دی او ځان يې پټ کړی. بیا بله خبره وشوه چې ویل يې باراک په هاوایي کې نه دی پیدا شوی، بلکې په کنیا هېواد کې پیدا شوی نو ځکه امریکایي نه دی او د دې وړتیا نه لري چې ولسمشر شي.

په اوهایو، تګزاس، ورمونت او میسي‌سي‌پي ایالتونو کې چې کله ما د انتخاباتو په لومړني پړاو کې خبرې کولې نو تل مې خلک یووالي ته رابلل چې خوشبینه واوسي. ما د راتلوونکي په اړه خبرې کولې. خو په ما پسې به يې دروغ تړل او راپسې ویل به يې چې یوه خشنه نظامۍ یم یا به يې په انټرنټ کې ګنګوسې راپسې خپرولې چې سپین پوستانو ته سپینکي وایم. دا ټول دروغ وو. جون میاشت کې چې بلاخره په رسمي توګه باراک د دیموکرات ګوند له خوا ولسمشرۍ ته نوماند شو نو ما د کمرو په مخ کې په مینه‌سوتا ایالت کې په ټوکه باراک ته یو سوک ورکړ. بیا وروسته خبریالانو هغه سوک ته د یوې ترهګرې د سوک نوم ورکړ او بیا يې اعلان کړل چې موږ خطرناکه موجودات یو. حتا په یوه خبري شبکه کې وویل شول چې زه د اوباما مور یم او بیا يې ګنګوسه خپره کړه چې ما له باراک سره واده نه دی کړی.

شخصیت مې ډېر تخریبېده، کارتونونه مې ایستل کېدل، له ما يې یوه وېرووونکې څېره جوړوله چې ډېره دنګه او بدماشه یم او د نارینه نارینه‌توب ترې اخیستلای شم. نوره له دې ګنګوسو ډېره زیاته ستړې شوې وم. تل به مې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دلیلونه ویل چې نژادپاله نه یم، امریکایی یم. احساسول مې هر څه چې کوم نو نشم کولای چې د هغې بې اعتبارۍ مخه ونیسم چې د دښمنانو له خوا راپسې رامنځته کېږي. زه یوازې یوه تور پوستې او ځواکمنه مېرمن وم. مګر ځینو نورو راته د یوې خشنې او توندخویه مېرمنې په توګه کتل. دې خبرو ډېره غوسه کړې وم او ژوند یې راته تریخ کړی و. ګواکې داسې هم ښکارېدل چې دښمنان څه راپسې وایي، زه ورو ورو په هماغسې څه بدلېږم. احساسول مې چې په لومه کې ښکېل یم او د تېښتې لار نه لرم.

کله کله به دوکمنه شوم او د دې ټولو توهینونو او رټنو پړه به مې د باراک په انتخاباتي کمپاین باندې ورواچوله او ویل به مې چې د دې هر څه لامل د باراک انتخاباتي کمپاین دی. دې ته مې هم پام شوی و چې د نورو نوماندانو له مېرمنو څخه زما فعالیت زیات دی او همدا لامل هم دی چې دومره ډېر بریدونه راباندې کېږي. ما هوډ درلود چې د دې ټولو برېدونو پر وړاندې ودرېږم او چوپه پاتې نه شم یا له باراکه وغواړم چې له ما ملاتړ وکړي. خو د کمپاین مسئولینو به راته ویل او ټینګار به یې راته کاوه چې ښه دا ده چې چاته ځواب ورنه کړم، غلې پاتې شم او صبر وکړم. دوی په پرلپسې توګه راباندې ټینګار کاوه چې سیاست همدا دی. یعنې سیاست خپله ځانګړې دونیا درلوده چې هېڅ قانون پکې نه رعایتېده. روحیه مې ډېره کمزورې شوې وه. له همدې امله یوه شپه باراک شیکاګو ته راغلی و. کور ته هم راغلو. موږ په پخلنځي کې سره کېناستو. ما په دې اړه خپلې ټولې خبرې باراک ته وکړې او ورته کړل مې چې چې نور له تاسو سره کار نه کوم. که داسې وي چې ټولې تلویزیوني شبکې او انټرنټي سایټونه وایي چې زه ستا انتخاباتي کمپاین ته زیان رسوم نو غوره دا ده چې ځان ګوښه کړم.

بیا مې ورزیاته کړه چې زه، ملیسا او کیټي نور د دې رسنیو له لاسه تر پوزې راغلي یو او د سفر لپاره هم کافي بودیجه نه لرو. دا مې هم ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ټولو رسنيو او تلويزيوني شبکو تر نظر لاندې کړې يم، تل راپسې دروغ تړي او ګونګوسې راپسې جوړوي. زه نه ورته تسليمېدلای شم او نه هم له ځانه دفاع کولای شم، نوره ستړې شوې يم، ښه دا ده چې کور کې پاتې شم او د نجونو ساتنه او پالنه وکړم. يعنې د عادي مېرمنې نقش ولوبوم او يوازې سترو مراسمو ته درشم او درته موسکه شم. باراک زما ټولې خبرې په زغم واورېدې. پوهېدم چې دی هم ډېر ستړی دی او غواړي لږ ويده شي. له دې مې کرکه راغلې وه چې زموږ په سياسي ژوند او کورني ژوند کې درز پيدا شوی و. دی هم له ستونزو، سيمينارونو او خبرو اترو سره لاس او ګرېوان و او ما نه غوښتل چې ده ته اضافي بوج شم. باراک لږ حيران شوی و. ماته يې وکتل او راته ويې ويل: «ميشل، ته ښه پوهېږې چې موږ ته هغه مېرمن يې چې زياته اغېزه لرې. البته که غواړې ځان ګوښه کړې زه دې درکوم. هر څه چې کوې هغه وکړه.» بيا يې راته وويل: «ته د انتخاباتي کمپاين هېڅ پوروړی نه يې مګر که غواړې دې لارې ته ادامه ورکړې نو زياتو مالي سرچينو ته به هم اړتيا ولرې چې زه به حتماً يوه لاره ورته پيدا کړم او مالي سرچينو نه به مو بې غمه کړم.»

کله مې چې د ده خبرې واورېدې لږ څه آرامه شوم. مګر همداسې مې احساسول چې د هغه لومړي ټولګي د ماشومې په څېر يم چې د سباناري په ليکه کې يې پر مخ باندې کلک سوک خوړلی وي.

دوې ورځې وروسته په شيکاګو کې د ډېويډ اکسلرود دفتر ته لاړم. له والري سره کېناستم او زما د څو ويناوو ويډيوګانې مو وکتلې. دوی دواړو راته وويل چې تا ډېره هڅه کړې چې د باراک ملاتړ وکړې او زه يې تشويق کړم. خو اکسلرود زما د وينا وېډيو بيا چالانه کړه. مګر دا ځل به يې کله کله دروله هم چې زه خپلو حرکاتو او د خپلې څېرې بڼې ته وکتلای شم. په دې توګه ما وکتل او پوه شوم چې په خپلو ويناوو کې له حده زياته جدي يم. همدا لامل و چې زموږ مخالفينو ته يې موکه ورکړې وه چې زما د ويناوو په وېډيويي کلېپونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسوهنې وکړي او ما د يوې عصبي مېرمنې په توګه امريکايانو ته ورښکاره کړي. همدارنګه پوه شوم چې که باراک زما په کچه جدي غږېدلی وای نو چا پرې نيوکه نه کوله. مګر زه د يوې انتخاباتي پروسې نومانده نه وم او له ما څخه دا تمه نه کېده چې داسې جدي خبرې وکړم او خپل تندی تريو ونيسم. هغه ورځ زما ويديويي کليپونه ما، اکسلرود او والري تحليل او تجزيه کړل. په پای کې زما اوښکې راغلې. اوس پوهېدلې وم چې په هماغو کوچنيو ځايونو کې په ډېره ښه توګه ما کولای شول چې له خلکو سره ښه اړيکه برقراره کړم. مګر په سترو غونډو کې اړتيا وه چې څېره مې خوشحاله او صميمانه ښه غوره کړي. ما بايد په خپلو بدني حرکاتو زيات کار کړی وای. بيا وروسته مې انديښنه شوه چې هسې نه اوس ډېر ناوخته شوی وي.

له والري سره مې له پنځلسو کلونو زياته ملګرتيا درلوده نو ترې ومې پوښتل چې ولې دې له هر چا نه ژر راته ونه ويل چې کله ويناوې کوې نو ډېره عصبي وې او ګډوډ حرکتونه کوې.

هغې وويل چې دې موضوع ته چا دومره پام نه درلود. بيا يې پسې زياته کړه چې د انتخاباتي کمپاين غړو باور درلود چې زه په ډېره ښه توګه ويناوې کوم. مګر دا چې ستونزه رامنځته شوې وه نو د اکسلرود دفتر ته وربلل شوې وم. هر څه چې وو نو وو. زه پوه شوم چې انتخاباتي ټيم مو يوازې د دې لپاره دی چې له خپل نوماند سره مرسته وکړي او د هغې په مېرمن يا کورنۍ باندې څه کار نه لري. زموږ د انتخاباتي کمپاين غړو ماته ډېر درناوی کاوه. ځکه ځان ته يې اجازه نه وه ورکړې چې په کار کې مې مداخله وکړي او يا ماته لارښوونه وکړي.

زه خبره وم چې د انتخاباتي کمپاين په وروستيو شپږو مياشتو کې به زما ويناوې او حرکتونه کنترول کړل شي نو دوی هم موافقه وکړه چې له ما سره مرسته وکړي. په دې توګه د انتخاباتي کمپاين په وروستيو اونيو کې، د باراک

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاباتي ټیم زما تر لاس لاندې ډله پراخه کړه او ما ته یې یوه برنامه جوړونکې او یوه شخصي مرستیاله راکړل. کریستېن جارویس د باراک د سنا د دفتر پخوانی کار کوونکې وه. دې ته دنده وسپارل شوه چې په بحراني شېبو که له ما سره مرسته وکړي چې خپل زغم وساتم. همدارنګه ستېفاني کوتېر د عمومي اړیکو یوه متخصصه وه چې له ملیسا او کیتي سره یې کار کاوه او په عین حال کې یې ما ته هم رازده کول چې څنګه د خپلې وینا په طرز کې ښه‌والی راولم. ما به چې د خپلې وینا متن لیکه نو دې برخه کې به یې هم راسره مرسته کوله. اوس مې نو کولای شول چې هر چېرې مرکه وکړم او له هرې وینا وړاندې ځان ته پام وکړم او یا له ځانه سره ساشا او مالیا هم بوزم. دې ټولو ماته د دې موکه راکوله چې خپل جدیت پرېږدم، تریو تندی خلاص کړم او موسکه شم.

له دې وروسته به چې ما وینا کوله نو ستېفاني به راته برنامه جوړوله او وړاندیز به یې راته کاوه چې د هغه څه په اړه خبرې وکړم چې ورسره مینه لرم. د مثال په توګه، له خپل مېړه او اولادونو سره مې علاقه یا هغه اړیکې چې له دنده لرونکو میندو سره مې برقراره کړې وې. همدارنګه راته کړل یې چې د خپلو خبرو په ځینو برخو کې ټوکې ټکالې هم وکړم.

کله چې لومړني انتخابات پای ته ورسېدل، نو زه د یوې برنامې ویانده شوم. دا برنامه «لیدلوری» نومېده. زه به خلکو ته مخامخ کېناستم او له هغوی سره به مې د هغو ګونګوسو او رښتنو په اړه د زړه خواله کول چې زما په اړه کېدل. په دې توګه نوي آرمتیا ته ورسېدم. دې برنامې ډېر مثبت انعکاس درلود. حتا په یاد مې دي چې یوه جوړه جامې مې په ۱۴۸ زره ډالرو اخیستې وې چې تورې او سپینې وې او زما همدا کارونه د دې باعث شول چې زیاتې مېرمنې لاړې شي او هماغه جامې واخلي.

دا چې پر خلکو مې اغېزه زیاته شوې وه نو ډېره راضي او خوشحاله وم. اوس مې نو ګردیو مېزونو کې هم ګډون کاوه او د کورني کار او بیروني کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترمنځ د تعادل د رامنځته کولو په اړه مې خبرې کولې. دا هغه موضوع وه چې زما هم ډېره ورسره جوړه وه. ډېر ښه درسونه به مو هغه وخت اخیستل چې نظامي مرکزونو ته به تلو او د نظامیانو له مېرمنو سره به مو خبرې کولې. ما به له هغوی غوښتنه کوله چې د خپل ژوند په اړه راته یو څه ووایي. زه به دوی ته غوږ غوږ وم. مېرمنو به داسې حالت کې راته خبرې کولې چې خپل ماشومان به یې هم په غېږ کې نیولي وو. دوی به ویل چې تېرو څو کلونو کې اړ شوي چې له یوې نظامي اډې بلې ته کډه وکړي چې د دې کار پایله یې داسې شوې چې ماشومان یې د موسیقۍ له یوه ښوونځي بل ته لاړ شي او یا له یوه روزنیز مرکزه بل ته بوتلل شي. دوی به له ما سره د زړه خواله کول چې په څومره سختۍ باندې د خپلو ماشومانو پالنه کوي او دا کار ورته څومره له کړاوه ډک دی. ډېریو میندو او پلرونو بیا دا ستونزه درلوده چې نه یې شول کولای چې خپل ماشومان یوه ښه وړکتون ته بوزي. دا ستونزې به بیا هغو سرتېرو ته زیاتېدې چې ځینو ځاینو لکه کابل یا موصل ته به تلل یا به یې هم په یوه سمندري بېړۍ کې ژوند کاوه. کله به مې چې د دې کسانو ژوند له ځان سره پرتله کړ نو د دوی فداکاري به راته زیاته معلومه شوه. له ځانه سره مې لوړه وکړه چې که باراک چانس پیدا کړي او ولسمشر شي نو د پوځي سرتېرو له کورنیو څخه به زیات ملاتړ وکړم.

دې ټولو پېښو راته لا زیاته انرژي راکړه چې د باراک په انتخاباتي کمپاین کې خپلې ټولې هڅې وکاروم. البته په دې لاره کې ټولو راسره مرسته وکړه. په بېلابېلو مراسمو کې مې هڅه وکړه چې په مستقیمه توګه له خلکو سره خبرې وکړم. کله به چې رای ورکوونکو له نژدې لیدلم نو پوهېدل به چې زما په اړه څومره ګونګوسې دي، هغه ټولې دروغ دي. ما دا هم زده کړل چې که له خلکو سره له نژدې نه خبرې وکړم او زموږ ترمنځ واټن کم وي، نو بیا به د هغوی کینه زړه ته نه اچوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۲۰۰۸ کال په دوبي کې مې خپل فعالیتونه لا پسې پراخ کړل او هوډ مې درلود چې د باراک لپاره زیات بدلون او تحول رامنځته کړم. یوه مېرمن سارا هوریتس نومېده چې د ویناوالۍ کارپوهه وه. د لومړي ځل لپاره دې مېرمنې له ما سره مرسته وکړه چې وکولای شم په خپله ۱۷ دقیقه‌یي وینا کې خپل افکار په ښه توګه وړاندې کړم. بلاخره د کلوراډو ایالت په دېنوېر ښار کې د پېپسي شرکت په یوه سالون کې دریځ ته لاړم او د شلو زرو حاضرو کسانو او د تلویزیون د میلیونونو لیدونکو پر وړاندې مې وینا وکړه او د ځان په اړه مې د خلکو درک بدل کړ.

هغه ورځ ورور مې خلکو ته وروپېژندم. مور مې د حاضرینو په لومړۍ لیکه کې ناسته وه او حیران حیران یې راته کتل. ما د خپل پلار په اړه خبرې وکړې، د هغه د صبر او زغم په اړه مې خبرې وکړې او همدارنګه ومې ویل چې زه او کرېګ یې ښنګه روزلي یو. همدارنګه ما هڅه وکړه چې د باراک صمیمانه انځور د امریکا خلکو ته وړاندې کړم او ورته ووایم چې ښومر پاک او شریف انسان دی. کله چې وینا مې پای ته ورسېده، نو خلکو ډېره تشویق کړم. هغه شپه کې مې هوسایي احساس کړه. دا ماته یوهستره او له پرتمه ډکه شپه وه. زما دا وینا ثبت شوې او تر اوسه پورې هم په یوټیوب کې شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

څلور میاشتې وروسته، د ۲۰۰۸ کال په نومبر میاشت کې رای ورکولو ته ورغلم او باراک ته مې رایه ورکړه. یعنې دواړه له ساشا او مالیا سره په ګډه سهار وختي له کوره راووتلو. د رای ورکولو مرکز ته لاړو. د رایو ورکولو مرکز زموږ له کوره څو سړکه هاخوا د بیولا شوسمیت ښوونځي په ورزشي سالون کې و. نجونو د ښوونځي جامې اغوستې وې. ښوونځی د رای ورکولو لپاره ښه ځای و. له خبریالانو او د هغوی د کمرو له مخې تېر شوو او ورزشي سالون ته وردننه شوو. خلکو چې ولیدو نو د دې انتخاباتو د تاریخي ماهیت په اړه یې خبرې پیل کړې. زه خوشحاله وم چې له ځانه سره مې د ماشومانو لپاره تیار خواړه هم راوړي وو. له شک پرته چې اوږده ورځ مو په مخ کې وه او له دې پرته په بل څه پوهېدم هم نه.

باراک د ټولو سترسي ورځو په څېر ډېر خونسرده او آرامه و. د رای ورکولو لپاره بکسونه اېښې وو. باراک د رای ورکولو د چارو له مسئولینو سره سترې مشې وکړې، هغوی ته یې لاس ورکړ او د هغوی د احوال پوښتنه یې وکړه. عاقلانه کار ښکارېده. ګواکې داسې ښکارېدل چې خپل ټول حس او خپله ټوله عاطفه له خپلو لاسونو څخه بهر ته لېږدوي. په داسې حال کې چې نجونې راته حیرانې وې، وړاندې لاړو او د رای ورکولو په لیکه کې ودرېدو.

ما څو څو ځله د هېواد په مقدماتي، ایالتي او داسې نورو انتخاباتو کې باراک ته رایه ورکړې وه. دا مې خپله یوه دنده ګڼله چې ماته یې عادي ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلوده. زه چې ماشومه وم او مور او پلار به مې رای ورکولو ته تلل نو زه به يې هم ورسره بېولم او اوس دا دی زه وم چې ساشا او ماليا مې هم له ځانه سره راوستلې وې چې هغوی هم د دې کار په اهميت خبرې شي.

په حقيقت کې زما د مېړه کارونه د دې باعث شوي وو چې پوه شم چې سياسي نظام او ځواک څومره سره نژدې دي. په ځلونو ځلونو مې ليدلي وو چې يو څو رايو يو نوماند د بل نوماند په ځای کېنولی او حتا يو ارزښتي نظام يې د بل ارزښتي نظام ځايناستی کړی. همدا چې زموږ په سيمه کې به ځينې کم کسان هم په خپل کور کې پاتې کېدل او رای ورکولو ته به نه راوتلل، نو همدې کمو کسانو کولای شول چې دا وټاکي چې زموږ ماشومان په ښوونځي کې څه زده کړي، يا د روغتيايي بيمې په اړه څه تصميم ونيول شي او يا دې سرتېري جګړې ته واستول شي او که نه. يعنې که رای ورکول هر څومره يو ساده او عادي کار ښکارېده مګر ډېر مهم او پرخليک ټاکونکی کار هم و.

هغه ورځ د رايې ورکولو لپاره يوه پاڼه راکړل شوه. پاڼې ته مې په ځيره وکتل، د امريکا د ولسمشر په توګه زما د مېړه انځور پکې وو، د انځور مخامخ ته يو مربع چوکاټ و. چوکاټ ته څو شېبې ځيره شوم او له ۲۱ مياشتو سخت انتخاباتي کمپاين وروسته وروستی کار همدا و چې ترسره يې کړم او هغه چوکاټ په نښه کړم.

دې حالت کې د باراک راته پام شو، ويې خندل او راته کړل يې: «تر اوسه دې خپل تصميم نه دی نيولی چې چاته رايه ورکړې؟ زيات وخت ته اړتيا لرې؟»

که د انتخاباتو ورځ کې موږ ته د باراک بريا يا نه بريا مطرح نه وای، نو بيا دا ورځ موږ ته د رخصتۍ ورځ وه. خو اوس مو دې ورځ کې ډېر اضطراب او ډېرې اندېښنې درلودې. نه پوهېدم چې کومه راتلونکې به زموږ مخ کې وي. پرلپسې مياشتې مو زياتې هڅې کړې وې، ډېر سخت فعاليتونه مو کړي وو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دا دی پایلې ته یې په تمه وو. شېبه شېبه راباندې ډېره سخته تېرېده. ځنې دوستان او خپلوان مو هم راغلي وو چې هغو شېبو کې له موږ سره واوسي. باراک هغه ورځ له کرېګ او خپلو څو نورو ملګرو سره زموږ کور ته نژدې یوه لوبغالي ته لاړ چې د باسکټبال لوبه وکړي. همدا باسکټبال و چې د باراک اعصابو ته یې تسکین ورکاوه او له دې پرته بل څه پرې دومره اغېز نه کاوه. کله چې دی له کرېګ سره له کوره وتلو نو ما کرېګ ته وویل: «پام کوه چې ځان ژوبل نه کړي، ځکه ته هم پوهېږې چې باید تلویزیون کې څرګند شي.»

کرېګ راته وویل: «سمه ده زه به د هرې هغې پېښې مسئول وم چې باراک ته پېښه شي.»

دواړو وخندل او سره لاړل. څرګنده وه چې باراک غوښتل زیاتې رایې وګټي او انتخاباتو کې بریالی شي. خو زه پوهېدم چې هغه د شپې لپاره دوې ویناوې برابرې کړې دي چې یوه یې د بریا لپاره وه او بله یې د ماتې. د تېرو کلونو د رای ورکولو چارې مې مطالعه کړې وې او پوهېدم چې په سیاست کې هېڅکله نه شي کېدای چې یو څوک دې په پرېکنده توګه خبرې وکړي. د مثال په توګه، بردلي یو تور پوستی امریکایي نوماند و چې د ۸۰ لسیزې په اوایلو کې د کالیفورنیا والي شوی و او وړاندوینو هم ښودله چې له نورو ډېر وړاندې دی مګر د انتخاباتو په ورځ بریالی نه شو چې ټول یې هیښ کړل. کله کله داسې هم پېښېږي چې رای ورکوونکی دې خپل واقعي نظر د نظرپوښتنو له کارپوهانو پټ کړي او خپله واقعي موخه هغه ورځ څرګنده کړي په کومه کې چې رایه ورکوي.

ما به چې انتخاباتي کمپاین کاوه نو له ځانه به مې بیا بیا پوښتل چې آیا کېدی شي چې امریکا په ریښتیا هم یوه تور پوستي ولسمشر ته چمتوالی ولري او که نه. آیا امریکایان داسې ځای ته رسېدلي چې تعصب پرېږدي او له نژادپاله فکره تېر شي. دا هغه پوښتنې وې چې په ځواب یې یوه یا دوې ورځې وروسته پوهېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امریکا اقتصاد هم دومره ښه نه و او هر څه ګډوډ ښکارېدل. همدارنګه د هېواد د پانګونو یو ډېر ستر بانک لیمان برادرز هم په همدې نژدې وختونو کې زیات تاوان کړی و او د له منځه تلو په حال کې و. اوس نو ټوله نړۍ پر دې خبره شوه وه چې وال سترېټیانو د کلونو کلونو په اوږدو کې د مېشتنځایونو زیات پوروونه پټ کړي وو. بهالرونکې پانې په ډېر چټکۍ راټیټې شوې وې او د تقاعد خزانه هم په بد حالت کې واقع وه. پر دې اساس په داسې اقتصادي بحران کې د باراک انتخاب ډېر مناسب و. مورږ چې د هېواد په ګوټ ګوټ کې انتخاباتي کمپاینونه کول نو رای ورکوونکو ته به مې ویل چې مېړه مې ډېر زغم او لرې لید لري او داسې نه ده چې د ټولنې پېچلی اقتصادي او اجتماعي وضعیت دې له ده لاره ورکه کړي. دی ډېر توانمن او ځواکمن ذهن لري چې کولای شي پېچلي مسایل هوار کړي. له بل پلوه مې په زړه کې هیله کوله چې په انتخاباتو کې بریالی نه شي چې مورږ بېرته خپل معمولي ژوند ته وروګرزو. البته په دې مې باور درلود چې زموږ هېواد ورته په هغه شېبه کې اړتیا لري. نو که ولسمشر شوی وای دا ټولې اقتصادي ګډوډۍ به ورته مخ کې پرتې وې.

څومره چې ماښام ته نژدې کېدو هومره زما لاسونه او پښې بې حسه کېدل. خواړه مې نشوای خوړلای. که څه هم مور مې یا خپلوان او دوستانو مو له موږ کره راټول شوي وو مګر ما له هېچا سره خبرې نه شوای کولای. له همدې امله بر پوړ ته لاړم چې یوازې واوسم خو هلته مې ولیدل چې باراک هم شته او غواړي استراحت وکړي. دی د خپل مېز شاته ناست و او د خپلې وینا متن ته یې کتل. ورنژدې شوم، اوږې مې ورته وموږلې او ورته کړل مې چې ښه یې.

هغه وویل: «هو».

مګر زه پوهېدم چې رښتیا نه وایي. یوه ورځ وړاندې موږ ته خبر راکړی شوی و چې توت نیا یې په هاوایي کې مړه شوې. د ده نیا په شپږ اتیا کلنۍ کې مړه شوه. سرطان وه او څو پرلپسې میاشتې یې له سرطان سره خپل زور ازمویلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. د باراک مور چې مړه کېده نو باراک دا موکه نه وه موندلې چې ورشي او خدای پاماني ورسره وکړي. د نيا ليدل يې ورته ډېر مهم و چې له مړينې وړاندې يې ووينی. له همدې امله لس ورځې وړاندې يوازې ورغلی و. څو ورځې يې انتخاباتي کمپاين له همدې امله پرېښی و چې هغې ته ورشي. په وروستيو شېبو کې يې هغه تر لاس نيولې وه. باراک خپله مور هغه وخت له لاسه ورکړې وه چې نوی نوی سياسي صحنې ته وردننه شوی و او اوس چې د سياسي فعاليت په اوج کې و نو نيا يې هم له لاسه ورکړه. همدې دواړو ستر کړی و، د ده په ژوند يې زيات اغېز کړی و نو ځکه ورته ډېرې مهمې وې خو اوس چې د ده د بريا شېبه وه دوی ورسره نه وې.

ما ورته وويل کومه خبره نشته. د کار پايله چې هر څه وي زه پر تا افتخار کوم. ډېر ښه فعاليت دې وکړ. ډېرې هڅې دې وکړې. باراک له څوکۍ پاڅېد او زه يې غېږه کې ونيولم. ويې ويل: «تا هم ډېرې هڅې وکړې او سخته مبارزه دې وکړه. مونږ دواړو چې څه کولای شول هغه مو وکړل.»

بيا مو د ماښام ډوډۍ وخوړله، له دې وروسته مو جامې بدلې کړې او له خپلو ځينو دوستانو او خپلوانو سره په ګډه هغه سالون ته لاړو چې انتخاباتي ټيم مو په يوه هوټل کې راته نيولی و. هلته سره کېناستو او د انتخاباتو پايلو ته په تمه وو. جو بايډن او جېل بايډن هم هماغلته نژدې کوم هوټل د خپلو ملګرو او دوستانو لپاره کرايه کړی و.

د انتخاباتو لومړنۍ پايلې له غرمې وروسته په شپږو بجو خلکو ته اعلان کړل شوې. مک کين په کنتاکي ايالت کې د انتخاباتو ګټونکی شوی و او باراک په ورمونت کې. بيا وروسته باراک په غربي وېرجينيا کې هم بريالی شو او له هغې وروسته بيا په جنوبي کارولينا کې. دې پايلو زما تمه لږ څه راټيټه کړه. اکسلرود او پلوف په سالون کې شاوخوا ګرزېدل او هر نوی خبر به چې ورته رسېده له ځنډه پرته به يې اعلاناوه. دوی راته وويل چې هېڅ شی هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندوينې وړ نه دي. نور مې هېڅ ډول سياسي زغم نه درلود. موږ خپل الوت کړی و او اوس دا دی نو په تمه وو چې وګورو چېرته ناسته کوو. تلويزيون کې مې وليدل چې د ګرانت پارک په مخ کې له سين څخه لږ لرې زرګونه کسان سره راټول شوي وو. يعنې دا هماغه ځای و چې انتخابات يې تر خبري پوښښ لاندې راوستلي وو او پايلې يې شېبه په شېبه په سترو الکترونيکي پاڼو کې اعلانولې. همدلته باراک هم بايد وروسته وينا کړې وای. پوليس هر چېرې ولاړ وو. د ساحلي ګارد بېړيو په سين کې ګزمه کوله، په اسمان کې چورلکې هم ګرزېدې. داسې ښکارېدل چې د شيکاګو ښار ټولو وګړو خپله ساه په سينه کې بنده کړې او نوو خبرونو ته په تمه دي.

باراک په کونکتيکت ايالت کې ګټونکی شو، بيا وروسته په پرلپسې توګه په نيو همپشاير، ماسوچوست، ماين، دلاوير او بلاخره واشنګټن ډي‌سي کې هم ګټونکی شو. کله چې اعلان شول چې باراک په ايلينوی ايالت کې ګټونکی شوی، نو ما په سړکونو کې د موټرو هارنګونه او د خلکو د شورماشور غږونه واورېدل. هوټل کې مې يوه چوکۍ پيدا کړه، پرې کېناستم او سړک ته مې کتل. زموږ خونه کې چوپتيا وه. د انتخاباتي ټيم ټول مسئولين نويو خبرونو ته په تمه وو. نجونې مې ښې خواته ناستې وې چې يوې سرې جامې اغوستې وې او بلې مُشکي. زما چپې خوا ته باراک زما د مور ترڅنګ ناست وو. مور مې په هغو تورو جامو او د سپينو زرو په غوږواليو کې ښکلې شوې وه.

باراک هغې ته مخ ورواړاوه او ورته ويې ويل: «مورې چمتو يې چې د انتخاباتو پايلې واورې؟»

مور مې د بڼو لاندې وروکتل او دواړو وخندل. مور مې بيا وروسته راته وويل چې هغه شېبه کې يې ډېر سترس درلود او د باراک کلکې روحيې ته ډېره هيښه وه. امريکا باراک ته د يوه ځواکمن شخص په توګه کتل چې پر ځان ډېر باور لري. خو مور مې هغه مسئوليت هم احساسولو چې باراک بايد په يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه اوږه ورکړې وای. هغه سړی چې نور یې نه پلار درلود او نه یې مور درلوده او اوس پاتې نه وه چې د امریکا لومړنی کس شي. شېبه وروسته مې ولیدل چې باراک او مور مې د یو بل لاسونه ونیول.

په دقیقه توګه د شپې لس بجې وې چې تلویزیونونو کې زما د مېړه انځور راغی او خرګنده شوه چې باراک حسین اوباما، د امریکا څلور څلوېښتم ولسمشر شوی دی. ټول له خپلو ځایونو پورته شوو او د خوښۍ چیغې مو پیل کړې. زموږ د انتخاباتي ټیم مسئولینو د بایډن له کورنۍ سره یو ځای خونې ته راغلل او یو بل ته مو غېږې ورکړې. پرتمینه شېبه وه. داسې ښکارېدل چې وزرونه مې کړي او الوزم. باراک بریالی شوی و. موږ بریالي شوي وو. هر څه ناشوني وو، مګر بریالي شوي وو. احساسول مې چې زموږ کورنۍ د یوه جنګي توپ په واسطه بیرون ته توغول شوې او په اوبو کې غورځېدلې. بیربار ډېر و. امنیتي چارواکي راغلل او موږ یې د لفت خواته وروستلو، د ودانۍ له شاتنۍ دروازې ووتلو او په یوه زرهي موټر کې سپاره شوو. نه پوهېږم چا چې د موټر دروازه راته خلاصه کړه مننه مې ترې وکړه او که نه. نه پوهېږم چې موسکه وم که نه. زما په اند ډېره ستړې او ګنګسه وم نو همدا لامل و چې شاوخوا مې سم نه لیدل. نجونې هم ستړې وې، دوی ته مې مخکې ویلي وو چې که پلار مو کټونکی شي یا بایلونکي، هر څه چې وي، زه به تاسې د جشن پارک ته بیایم. اوس په موټر کې ناست وو او ګرانټ پارک ته تلو. دا هماغه لاره وه چې زه په بس کې ډېره پرې تللې او راغلې وم. ښوونځي ته هم په دې لاره تلم او لوبغالي ته هم. خو هغه شپه یې توپیر کاوه. هر څه غلي وو. ګنې په رویاوو کې ډوبه وم. مالیا د موټر له ښیښې بهر ته کتل او په غمجن لحن یې وویل: «پلاه ولې په سړک کې هېڅوک نشته. فکر نه کوم چې څوک دې زموږ جشن ته راشي.»

ما او باراک یو بل ته وکتل او ومو خندل. مګر لور مو ریښتیا ویل. داسې ښکارېدل چې موټر مو په سړک کې یوازې دی. اوس باراک د خلکو منتخب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر و او امنيتي چارواکو د احتياط په خاطر زموږ لپاره لارې بندې کړې وې او دې موږ ته نوې‌والی درلود.

لاس مې د ماليا پر اوږه کېښود او ورته ومې ويل: «گوره گرانې، خلک هلته شته، انديښنه مه کوه».

په پارک کې له ۲۰۰ زرو زيات کسان راټول شوي وو. کله چې له موټره راښکته شوو نو په سپينو څادرونو کې ورننوتو چې د تونل په شان برابر شوي وو او موږ يې دريځ ته رسولو. د خلکو د خوشحالۍ نارې مې اورېدې. زموږ ځينې خپلوان او دوستان هم هلته راغلي وو. خو د امنيتي مسايلو په خاطر د يوې رسۍ شاته ولاړ وو. باراک مې پر اوږه لاس کېښود. گواکې غوښتل يې چې پوه شي چې اوس هم هلته يم.

څو دقيقې وروسته څلور واړه دريځ ته لاړو. ما ماليا تر لاس نيولې وه او باراک ساشا. د دريځ شاوخوا ته يو ښيښه‌يي تَجير نصب شوی و چې د مرميو ضد وو. خلکو د امريکا بيرغونه ښورول. مغزو مې د دې وړتيا نه درلوده چې شاوخوا مې هر څه درک کړم. هر څه ډېر پرتمين وو.

د باراک د هغې شپې وينا مې هېڅ په ياد نه ده. باراک وينا کوله، زموږ شاوخوا ته ښيښه‌يي دېوالونه وو، باراک له ٦٩ ميليونو زياتې رايې گټلې وې او ما او ساشا او ماليا ده ته کتل. ډېره آرمتيا مې احساسوله. له مياشتو مياشتو سختو فعاليتونو وروسته اوس د خلکو په منځ ولاړ وو. خلکو د گراند پارک په غلې فضا کې د خوښۍ او خوشحالۍ نارې وهلې. د خلکو سترگو ته اوښکې راغلې وې. هغوی خوشحاله وو او د راتلونکي په اړه يې فکرونه کول. ښايي کومه آرمتيا مې چې احساسوله لامل يې دا وو چې شپه ناوخته وه. شپه له نيمايي تېره وه او ټول په تمه وو. گواکې داسې ښکارېدل چې کلونه کلونه کېدل چې داسې شپې ته په تمه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

کومه مېرمن چې نوې د امریکا لومړۍ مېرمن شوې وي، نو هېڅ داسې کوم کتاب ورته نشته چې لارښوونه یې وکړي. په واقعیت کې د امریکا لومړۍ مېرمن نه کوم رسمي مقام دی او نه هم دولتي. لومړۍ مېرمن ټاکلې دندې هم نه لري او کومه ځانګړې تنخا یې هم نشته. د یوې اضافه خونې په څېر ده چې د ولسمشر له موټر سره وصل وي.

ما د تېرو لومړیو مېرمنو په اړه ډېر کم معلومات درلودل. د مثال په توګه پوهېدم چې جکي کېندي، سپینه ماڼۍ په خپله خوښه له سره سینګار کړې وه، یا رزالین کارتر عادت درلود چې دولتي غونډو کې ګډون وکړي، نانسي رېګان ډېرې بانې تراشلې او په ډېرې سختۍ یې د طراحانو جامې منلې، او هیلري کلینټن هم د خپل مېړه په دولت کې یوه سیاسي دنده پر غاړه درلوده او له دې امله ملنډې هم پرې وهل شوې وې. همدارنګه څو کاله وړاندې د سناتورانو مېرمنو ته یوه غرمنۍ مېلمسیتا نیول شوې وه، دې مېلمستیا کې مې په حیرانۍ سره لورا بوش ولیده چې له ټولو سره یې یادګاري انځورونه واخیستل، ډېره آرامه وه او تل به یې موسکا پر خوله وه. لومړۍ مېرمنې په خبرونو کې لیدل کېدې، د بهرنیو چارواکو له مېرمنو سره به یې چیونه څښل، د رخصتیو په خاطر به یې خلکو ته د مبارکۍ پیغامونه وراستول او په ماښامنیو دولتي مېلمستیاوو کې به یې ښکلې جامې اغوستې. همدارنګه پوهېدم چې معمولاً هڅوی له یوې سیاسي یا اجتماعي موضوع څخه ملاتړ کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لومړنۍ تور پوستې وم چې سپينې مانۍ ته مې د لومړۍ مېرمنې په توګه لاره موندلې وه، نو ځکه ښه پوهېدم چې زما په اړه به د خلکو نظر بل شان وي. زه داسې وم لکه له دوی څخه چې نه وم او کوم درناوی چې يوې سپين پوستې لومړۍ مېرمنې ته کېده، ماته هومره درناوی نه کېده. په انتخاباتي مبارزو کې مې ډېرې تېروتنې کړې وې او ډېر تجربې مې هم زده کړې وې، ځکه هوښياره شوې وم چې له نورو ځواکمنه او چټکه واوسم. له دې هم وېرېدم چې هسې نه زياتره امريکايان راسره همغږي نه وي او له ما سره اړيکه ټينګه نه کړي. ما دومره موکه هم نه درلوده چې له قضاوته وړاندې په خپل نوي نقش کې له دوی سره همغاړې شم او له دوی سره ځان همغږې کړم.

کله به چې د خلکو د قضاوت موضوع رامنځته کېده نو زه به ډېره زيانمنېدم. ځکه له نژادي تعصبونو مې ډېره وېره درلوده.

دا چې د امريکا لومړۍ مېرمن شوې وم ډېره هيجاني وم. خو حتا د يوې ثانيې لپاره مې هم دا تصور نه کاوه چې دا نقش به په هوسايۍ ولوبوم. داسې وه لکه د غره لمنه کې چې ولاړه وم او غواړم غره ته پورته شم. هغه پوښتنه مې بيا مخې ته ودرېده چې په ښوونځي او پوهنتون کې به راته پيدا کېده: «آيا په کافي کچه غوره يم؟» بيا مې مې ځانته ويل: «هو يم.»

کله چې انتخاباتو کې ګټوونکي شوو نو د نوي ولسمشر د معرفۍ د مراسمو لپاره ۷٦ ورځې پاتې وې. په دې موده کې ما کولای شول چې ځان د لومړۍ مېرمنې په توګه چمتو کړم. کومو دندو کې چې بوخته وم، بايد ترې ګوښه شوې وای او ځانته مې يو معناداره کار پيدا کړی وای. پوهېدم چې که په فعاله توګه يوه کار کې ځان ښکېل کړم او غوره پايلې ترې تر لاسه کړم، نو ډېره به خوشحاله شم. غوښتل مې چې کومې ژمنې مې د نظامي کسانو له مېرمنو سره کړې وې، هغه عملي کړم او دوی ته داسې موکه برابره کړم چې د خپل ژوند کيسې ووايي او زه وکولای شم چې د دوی د ملاتړ لپاره ځينې لارې پيدا کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنگه ځینې طرحې مې هم درلودې. دا طرحې د ځینو ترکاریو د کرکېلې په اړه وې. بل دا چې غوښتل مې په پراخه کچه د ماشومانو د روغتیا او تغذیې په برخه کې هم څه مرستې وکړم.

زما هوډ دا نه و چې دا ټولې برنامې په سرسري توګه پرمخ بوزم، بلکې غوښتل مې چې په ښه او ګټوره توګه یې ترسره کړم. ما پلان درلود چې یوه دقیقه او منسجمه برنامه ولرم او له یوې قوي ډلې سره یو ځای سپینې ماڼۍ ته لاړه شم. دې ته مې پام شوی و چې د خلکو عمومي قضاوتونه به وکولای شي ټول هغه کرکجن چلنونه تلافي کړي چې د ځینو افرادو له خوا په انتخاباتي کمپاینونو کې زما پر وړاندې شوي وو او زه یې ډېره غوسه کړې وم او پر ما ملنډې وهل شوې وې. پوهېدلې وم چې که خپله خپل شخصیت تعریف نه کړم، نو نور به له ما څخه ناسم تعبیر او تفسیر وړاندې کړي. نور مې نه غوښتل چې ځان ګوښه کړم او د باراک سپارښتنو ته کېنم. د انتخاباتي کمپاینونو په جریان کې مې ډېرې ترخې تجربې کړې وې نو اوس پوهېدم چې خپلې تېروتنې باید بیا تکرار نه کړم.

په چټکتیا مې د نوي ژوند لپاره نوې برنامه جوړوله. له هر څه وړاندې مې باید د کډې په اړه فکر کړی وای او ساشا او مالیا لپاره مې باید په واشنګټن کې نوی ښوونځی پیدا کړی وای. ما د داسې ښوونځي پلټنه کوله چې نجونې پکې خوشحاله وي. له انتخاباتو او د پایلو له اعلانولو شپږ ورځې وروسته په الوتکه کې واشنګټن ته لاړم او د ښوونځیو له څو مدیرانو سره مې اړیکه ونیوه. په عادي شرایطو کې به مې چې د نجونو لپاره ښوونځی ټاکلو نو د ښوونځي ښوونیزو کدرونو او د ښوونځي ځای ته به مې پاملرنه کوله. خو اوس شرایط عادي نه و، نو ځکه هر څه ته مې پام کاوه چې په دې کې زموږ د ساتندویه ډلې سپارښتنې او د نجونو د تګ راتګ او ساتنې مسألې هم شاملې وې. لنډه دا چې که یو کوچنی تصمیم مې هم نیوه نو له ډېرو سره مې باید مشوره کړې وای. له نېکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغه ما وکولای شول چې په دې برخه کې د خپل انتخاباتي کمپاین کارکوونکې یعنې ملیسا، کیتي او کریستین مرستې ته راوبلم. باید د کډې موضوع مو ډېر ژر هواره کړې وای. بیا مې باید له هغو کسانو سره مرکه کړې وای چې غوښتل یې په سپینه ماڼۍ کې له موږ سره کار وکړي. لومړنۍ مېرمن مې چې پر کار وگماره، جوسلین فرای وه. دا زما پخوانۍ ملگرې وه او په حقوقو پوهنځي کې یې زده کړې کړې وې، ډېره هوښیاره وه او ښې برنامې یې جوړولې. هغې ومنله چې زما د برنامو د جوړونو په برخه کې د مدیرې په توگه له ما سره همکاري وکړي.

بل خوا کې باراک و چې د خپلې کابینې په اړه یې سوچونه کول. هغه هم په دې هڅه کې و چې د بېلابېلو کارپوهانو په مرسته وکولای شي د هېواد د اقتصاد د ژغورنې لپاره یوه چاره پیدا کړي. په هېواد کې مو له لسو میلیونو زیات بېکاران درلودل او د موټر جوړونې صنعت هم له گواښ او پرځېدنې سره لاس او گرېوان و. له هرې غونډې وروسته به مې چې د باراک څېرې ته کتل نو پوهېدم به چې د هېواد وضعیت له دې هم خرابه دی چې په رسنیو کې ښکاري. همدارنگه هره ورځ ده ته له ناڅرگندو سرچینو بېلابېل امنیتي گواښونه هم کېدل.

د هېواد ملي امنیت مو دنده درلوده چې کلونه کلونه پر موږ پام وکړي او موږ خوندي وساتي، نو ځکه یې موږ ته رمزي نومونه جوړ کړل. د باراک رمزي نوم «مرتد» و، زما رمزي نوم «رنسانس» و، د مالیا رمزي نوم «وړانگه» و، د ساشا رمزي نوم «د گلو گېډۍ» و او زما د مور رمزي نوم هم «د باران نڅا» و.

ساتندویه ماموزانو تل ماته آغلې ویل. د مثال په توگه دوی به راته ویل، آغلې له دې خوا لاړه شه، آغلې شاته ودرېږه، آغلې ستاسې موټر به ډېر ژر دلته راوستل شي. آغلې کلمې ماته هغه بوډۍ رایادوله چې درنه ظاهري څېره یې درلوده، مگر په هر حال ما باید دا کلمه منلې وای. واشنگټن ته چې تلو او غوښتل مو چې د نجونو لپاره ښوونځی انتخاب کړو، نو د لارې په اوږدو کې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نوی چلن په خپل ذهن کې ارزاوه. د یوه ښوونځي له مدیر څخه تر ملاقات وروسته ریګان هوایي ډګر ته لاړم چې له باراک سره یو ځای شوم. باراک هم په یوه خصوصي الوتکه کې له شیکاګو راته. په کومه ورځ چې واشنګټن ته تللې وم چې د نجونو لپاره ښوونځی انتخاب کړم، په همدې ورځ ولسمشر بوش او مېرمنې یې موږ ته بلنه راکړه چې سپینې ماڼۍ ته ورشو. دا تشریفاتي مراسم وو چې د منتخب ولسمشر لپاره ترسره کېدل. زه له خپل یوه ساتندوی مامور کرنلیوس سوتال سره د هوایي ډګر په یوه مخصوص ترمینل کې په تمه وم چې د باراک الوتکه راشي. کرنلیوس یو هڅور سړی و. مخکې یې فوټبال کاوه، بیا وروسته د بوش د ساتندویې ډلې غړی شوی و. هغه داسې روزل شوی و چې په هره شېبه کې یې پام وي او هوښیار واوسي. همدا چې ومې لیدل چې د باراک الوتکه راغله او کښناسته نو همدې شېبه کې له ځایه پاڅېدم. مګر کرنلیوس په ډېر حیرانتیا ماته کتل او راته کړل یې: «آغلې، لږ صبر وکړه». ده بیا ماته اشاره وکړه چې ښۍ خواته لاړه شم. هلته چې لاړم نو ومې لیدل چې د پولیسانو موټرونه او موټرسایکلونه دي، یو شمېر لوړ تور لنډکروزرونه دي، دوه د مرمۍ ضد لیموزینونه دي چې د امریکا بیرغونه پرې راځوړند شوي، یو زرهي بس ولاړ دی، یوه ګومانډویي ډله ولاړه ده چې ټوپکونه ورسره او لاس پر ماشه دي، د رادیویي څپو د پېژندنې یو ستر موټر ولاړ دی چې د راکټونو توغول کشفوي، د مسافرانو لپاره څو نور موټر دي او د پولیسو یو سکورټي ډله ده. دا ټول په همغږۍ سره موږ ته رانژدې شول. بیا لیموزینونه د باراک د الوتکې زینو ته ورنژدې شول.

د کرنلیوس خواته بېرته راوګرزېدم او ترې ومې پوښتل داسې ښکاري چې هغه پخواني موټرونه مو ورک کړي. یعنې موږ له دې زرهي پوځ سره سفر کوو؟

کرنلیوس موسک شو او ویې ویل: «سر له اوسه به د ولسمشرۍ تر پایه هر څه همداسې وي.» البته تر اوسه پورې د باراک ساتندویه سیستم نه لیدل کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ببولو ته چورلکې راتلې. چورلکو کې به سرتېري گوته په ماشه ناست وو. همدارنگه د ده په موټر کې يو ځانگړی ډاکټر هم و چې د اړتيا په صورت کې يې وينه هم ورکولای شوه. همدارنگه له رسمي معرفۍ وړاندې د باراک لېموزين بدل شو او يو نوی ليموزين ورکړل شو چې موډل يې نوی او ډېر مجهزه و. دې موټر د اوښکې بهوونکي گاز د توغولو سيستم درلود، ټيرونه يې نه پنچرېدل، همدرانگه د هوا سيستم يې هم پرمختللی و چې د کيمياوي يا بيولوجيکي بريدنو پر وړاندې يې د ده ساتنه کوله. زه اوس د داسې چا مېرمن وم چې له هر چا يې زياته ساتنه کېدله. که څه هم دې کار آرمتيا رابښله خو کله ناکله به يې وېرولم او مضطربه کېدلم به هم. له څو شېبو وروسته کرنليوس راته اشاره وکړه چې آغلې اوس تللای شې او زه هم د ليموزين خوا ته ورروانه شوم.

لومړی ځل څو کاله وړاندې سپينې ماڼۍ ته تللې وم. ما، ساشا او ماليا د يوه تفريحي سفر لپاره نومليکنه کړې وه. په دې تفريحي برنامه کې د سپينې ماڼۍ ليدل هم شامل و. موږ له څو نورو کسانو سره يو ځای د سپينې ماڼۍ پرتمين دهليزونه او عمومي خونې وليدلې او لاربښود مو هر څه راوښودل. د سپينې ماڼۍ ختيز سالون ته هم لاړو چې هلته ستړې مېلمستياوې او مراسم نيول کېدل. د دې ستر سالون په چت کې يو کرېستالي قنديل راځوړند و. پر يوه دېوال باندې د جورج واشنگټن نقاشي شوی انځور راځوړند و. موږ ته مو لاربښود وويل چې په اتلسمه پېړۍ کې، د هغه وخت د ولسمشر مېرمنې ابيگل آدامز د خپلې خونې په خلاصه فضا کې خپلې مينځل شوې جامې په تنابونو هوارولې او همدارنگه راته يې وويل چې لس گونه کاله وړاندې د امريکا په داخلي جگړو کې په هغه سالون کې سرتېري اوسېدل. د ولسمشرانو د ځينو لوڼو د واده مراسم هم په هماغه ختيز سالون کې ترسره شوي وو. همدارنگه هلته د ابراهام لينکلن او جان اف کېندي تابوتونه هم وو. هغه وخت ماليا اته کلنه وه. دا د سپينې ماڼې د خونو جلال او پرتم ته ډېره حيرانه شوې وه. خو ساشا پنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلنه وه او یوازې دې ته یې پام کاوه چې په څه شي لاس ونه وهي. له ختیز سالون څخه چې راووتو نو زرغونې خونې ته لاړو چې دېوالونو یې په شین‌چکو ښکلو وریښمو باندې پوښل شوي وو. زموږ لارښود په دې ځای کې موږ ته د جېمز مدیسون او د ۱۸۱۲ کال د جګړې په اړه معلومات راکړل. بیا راته لارښوونه وشوه چې آبي خونې ته لاړ شو. دې خونه کې فرانسوي کوچونه او مېزونه وو. دلته زموږ لارښود موږ ته د کریولند د واده کیسه وویله. څو دقیقې وروسته لارښود موږ ته وویل چې اوس به سرې خونې ته لاړ شو مګر ساشا خپه غوندې وه او ویې ویل: «هو هو، زه نورې خونې نه وینم.» ما غلې کړه مګر پر حقه وه. هغې ځای ۱۳۲ خونې، ۳۵ حمامونه، ۲۸ شومینه بخارۍ او ٦ پوړونه لرل چې هرې برخې بېله کیسه او او بېل تاریخ درلود. په یوه پوړ کې دولتي کارکوونکو کار کاوه او وتل او ننوتل. په بل پوړ کې ولسمشر او لومړۍ مېرمن له خپل سپي سره اوسېدل. مګر موږ په هغه پوړ کې وو چې د یوه موزیم په شان و او هلته د هېواد تاریخي نمونې د نندارې لپاره اېښودل شوې وې.

اوس نو له څو کلونو وروسته بیا هغه ځای ته تلم. مګر دا ځل له بلې دروازې له باراک سره یو ځای ورتلم او پلان داسې و چې لږ تر لږه څلور راتلونکي کلونه به هلته تېروو او هغه ځای به زموږ کور وي.

ولسمشر بوش او لومړۍ مېرمن د ښه راغلاست په رسمي خونه کې زموږ هرکلی وکړ چې د جنوبي برخې له چمن سره وه. لومړۍ مېرمنې په مینه لاس راکړ او راته کړل یې: «هیله کوم ماته لورا ووایئ». مېړه یې هم په تګزاسي روحیه له موږ سره په مینه سترې مشې وکړه او موږ ته یې وویل چې څنګه یئ؟ باراک په خپلو انتخاباتي کمپاینونو کې پر بوش او د هغه پر سیاستونو نیوکې کړې وې او له رای ورکوونکو سره یې ژمنه کړې وه چې د هغه تېروتنې به هېڅکله تکرار نه کړي. بوش د جمهوریپالو د ګوند غړی و نو طبیعي وه چې له جان مکېن څخه یې ملاتړ کړی و. مګر دا ژمنه یې هم کړې وه چې واک به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره ساده ښه بل ولسمشر ته ولېږدوي او راتلونکي دولت ته به ټول اړين معلومات ورکړي.

حتا لومړی مېرمنې امر کړی و چې د چارواکو د اړيکې شمېرې موږ ته برابرې شي. دا کار يې ځکه کړی و چې زه په ټولنيزو اړيکو کې له کومې ستونزې سره مخامخ نه شم. دا يې پر ما ډېره مهرباني کړې وه. ولسمشر بوش هم که په ښکاره څه نه ويل، مگر زه ډاډه وم چې زړه يې غوښتل ژر تگزاس ته لاړ شي. د دواړو په څېرو کې آرمتيا احساسېدله. کله چې سړي گردې خونې ته د خبرو اترو لپاره لاړل نو لورا زه د يوه ځانگړي لفت خواته وروستم چې يوازې د ولسمشر د کورنۍ لپاره و. د لفت مسئول يو تور پوستی امريکايی و. دوه پوړه پورته وختو او د ولسمشر د کورنۍ استوگنځای ته لاړو. لورا اوس ٦٢ کلنه وه او خپلې دوې لونې يې په سپينه ماڼۍ کې سترې کړې وې. دې راته وويل چې مخکې ښوونکې او د کتابتون کارکووونکې وه او د لومړۍ مېرمن په نقش کې يې تل هڅه کړې چې د هېواد د ښوونکو وضعه ښه کړي او له ښوونکو ملاتړ وکړي. دې مهربانه آبي سترگې درلودې. له څه شېبې وروسته يې مخ راواړاوه او رانه ويې پوښتل: «څنگه يې ښه يې؟»

ورته ومې ويل چې لږ ستړې يم. په مهربانۍ او موسکا يې راته وويل چې: «پوهېږم، باوره وکړه پوهېږم چې په کوم حالت کې يې.»

ما او باراک اوس د يوې نوې مگر په عين حال کې د يوې کوچنۍ ټولنې غړي شوي وو چې د کلينټن کورنۍ، د کارتر کورنۍ، د مشر او کشر بوش دوې کورنې، نانسي ريگان او بتي فورد پکې شامل وو. دوی هغه يوازيني کسان وو چې پوهېدل چې زه او باراک به په راتلوونکي کې له څه سره مخامخ شو، ځکه دوی په سپينه ماڼۍ کې د ژوند خواږه او ترخه څکلي وو. که څه هم موږ سره توپير درلود مگر په هغه تجربو کې همېشه سره شريک وو.

لورا د کور ټولې خونې راوښودلې. دې استوگنيزې ساحې شاوخوا دوه زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

متره مربع پراخوالی درلود. دوه پوړیزه ودانۍ وه چې سپینې او لوړې پایې یې په عکسونو کې ښې څرګندېږي. بیا یې د خوړو خونه راوښوده چې د ولسمشر کورنۍ پکې خواړه خوړل. بیا پخلنځي ته لاړو چې ځانګړي آشپز پکې ماښامۍ چمتو کاوه. بیا په بر پوړ کې مو د مېلمنو خونې هم ولیدلې او ما له ځانه سره سوچ وکړ چې آیا مور مې هلته له موږ سره یو ځای اوسېدلای شي. البته که د هغې خوښه وای. همدارنګه هلته یو کوچنی ورزشي کلپ هم و چې که باراک لیدلی وای نو خوښېده یې. بیا مې دوې د خوب خونې ولیدې. ما په زړه کې وویل چې دا به د مالیا او ساشا لپاره ښې کړم. دا خونې اصلي خونې ته نژدې وې. ماته مهمه دا وه چې دوی هلته آرمتیا احساس کړي. که د دې ودانۍ ټول جلال او پرتم، ځانګړي آشپز، د لوبو ځای او حوض ته مو نه وای کتلي نو بیا ما او بارک ته چې کوم یوازینی کار پاتې کېده هغه دا و چې واقعي مور او پلار یې هېڅکله نه ترسره کوي. هغه دا چې د کال په منځ کې نجونې له ښوونځي راوباسو او له خپلو دوستانو یې رابېلې کړو او نوي ښوونځي ته یې راولو. دا په رېښتیا چې چندان سم کار نه و. دې موضوع زما فکر ډېر بوخت کړی و. مګر کله به مې چې پام وکړ چې له موږ څخه وړاندې نور ولسمشران هم پر دې توانېدلي چې داسې کار ترسره کړي نو بیا موږ هم کولای شو.

لورا بیا زه یوې بلې ښکلې خونې ته بوتلم چې د خوب د اصلي خونې په څنګ کې وه او ښه رڼایي یې درلوده. دا خونه د لومړۍ مېرمنې د جامو خونه وه چې له کړکیو یې د ګلونو منظره هم لیدل کېده او ګردۍ خونه هم. دا به چې دلته وه نو د مېړه یعنې ولسمشر کارونه به یې احساسول. دې ماته وویل چې اته کاله وړاندې چې سپینې ماڼۍ ته راغلې وه هیلري کلینټن همدا خونه ورښودلې وه او له هغې اته کاله وړاندې باربارا بوش هیلري ته همدا خونه او همدا ځایونه ورښودلي وو. باربارا بوش یې د مېړه مور هم وه. ما هم له کړکۍ بهر ته وکتل او له ځانه سره مې کړل چې زه هم د دې تکراري کار یوه برخه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راوروسته میاشتو کې مې د تېرو لومړیو مېرمنو ښې سپارښتنې تر لاسه کړې. هیلري راته وویل چې څنګه یې خپلې لور چلسي ته هماغلته شواخوا کې ښه ښوونځی موندلی و. له رزالین کارتر سره مې لیدنه وکړه او له نانسي ریګان سره په تلیفون کې وغږېدم. دوی دواړو راته ښې سپارښتنې وکړې. څو اونۍ وروسته لورا په ډېره مینه ما او مالیا او ساشا ته بلنه راکړه چې سپینې ماڼۍ ته ورشو. د دې لونې جینا او باربارا هم وې. دوی غوښتل چې موږ له سپینې ماڼۍ سره بلد کړي. دوی له موږ سره ډېر غوره چلن وکړ. ما هم دومره څه زده کړل چې کولای مې شول د امریکا راتلوونکې لومړۍ مېرمنې ته په دې اړه ښه معلومات ورکړم.

کله مو چې هاوایي کې د کرسمېس رخصتۍ تېرې کړې نو بیا مو واشنګټن ته کډه وکړه. له دې کاره مو موخه دا وه چې مالیا او ساشا له خپلو نویو ټولګیوالو سره آشنا شي. د ښوونځیو رخصتۍ هم خلاصې شوې وې او درسونه هم پیل شوي وو. موږ غوښتل چې لونې مو ژر نوي ښوونځي ته لاړې شي او درسونه پیل کړي. واشنګټن کې په های آدامز هوټل کې مېشت شوو چې سپینې ماڼۍ ته مخامخ و او موږ سپینه ماڼۍ ترې لیدلای شوای. د سپینې ماڼۍ انګړ ته به مو چې کتل نو لیدل به مو چې د نوي ولسمشر د رسمي معرفۍ لپاره ځانګړې څوکۍ برابرېږي. د هوټل مخامخ پر یوې ودانۍ یو ستر بیرغ راځړېدلی و چې پرې لیکل شوي وو: «مالیا او ساشا ښه راغلاست». کله مې چې دا بیرغ ولید نو احساساتي شوم او اوښکې مې راغلې.

له څېړنو او پلټنو او له څو کسانو سره له مشورو وروسته مې وپتېیله چې نجونې په سدول فرندز ښوونځي کې شاملې کړم چې یوه ځانګړی او نوموتی مسیحي ښوونځی و. ساشا په دویم ټولګي کې وه او مالیا په پنځم. له دوی دواړو سره به هر څېرې ساتندویان وو او کله به چې ښوونځي ته تلې نو دوی به ورته په تمه وو او کله به چې تفریح وه نو په خلاصه فضا یا ورزش کې به یې هم د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتنه کوله.

اوس نو مونږ په یو ډول حبابونو کې ژوند کاوه چې زمونږ له ورځني ژوند سره یې توپیر درلود. ما نور نشو کولای چې بازار ته لاړه شم او یو څه واخلم یا په پارک کې وګرځم. هر کار مې چې کاوه لومړی له امنیتي اړخه باید ارزول شوی وای. البته دا حبابونه د انتخاباتي کمپاین په مهال کې تر مونږ تاو شول. دې ډول حبابونو مونږ ته هم چندان خوند نه راکاوه، خو بله چاره هم نه وه. اوس نو زمونږ موټرونه سرو څراغونو ته نه درېدل او کله به چې سپینې ماڼې ته ورننوتلو، یا به ترې وتلو، نو د وادنۍ له اصلي دروازې څخه به نه وتلو یا ورننوتلو، بلکې له امنیتي دراوزو څخه به وتلو یا ورننوتلو. امنیتي چارواکو باور درلود چې مونږ باید ډېر کم خلکو ته ځانونه څرګند کړو.

ما هیله درلوده چې د مالیا او ساشا لپاره امنیتي حبابونه لږ پراخ وي. یعنې مقصد مې دا دی چې له مونږ څخه زیاته آزادي ولري. هیله مې درلوده چې واقعي دوستان پیدا کړي او نورې نجونې له دې امله ورنژدې نه شي چې دوی د ولسمشر باراک اوباما لونې دي. غوښتل مې زده کړې وکړي، خوشحالي وکړي، تېروتنې وکړي، له خپلو تېروتنو درسونه واخلي او مخ پرورړاندې لاړې شي.

کله چې د چلسي کلینټن پلار د امریکا ولسمشر و نو دې په سدول فرندز ښوونځي کې زده‌کړې کړې وې او مونږ هم فکر وکړ چې همدا به ښه ښوونځي وي. د ښوونځي مسئولینو به هغو زده کوونکو ته چې ځانګړي به وو باامنه ټولګي به یې ورته برابرول چې اوس ساشا او مالیا کولای شول له فیس پرته ترې ګټه واخلي. سربېره پر دې په دې ښوونځي کې مسیحي نظریې هم واکمني کوله چې یو انسان پر بل انسان برتري نه لري. دا زما لونو ته یو ښه نصیحت هم و چې د خپل پلار د مقام او شهرت په خاطر په نورو زده کوونکو کې د برترۍ حس پیدا نه کړي.

نجونې مو ښوونځي کې شاملې کړې، د ښوونځي لومړۍ ورځ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېده، کله چې په لومړۍ ورځ تلې، نو ما او باراک هوټل ته بوتلې. هوټل زموږ د اوسېدو په ځای کې و. له ماشومانو سره مو سهاری وکړ. یعنې د سهار چای مو یو ځای سره نوش و جان کړ. بیا مو له نجونو سره مرسته وکړه چې ګرمې جامې واغوندي. باراک هغوی ته نصیحت وکړ چې په لومړۍ ورځ په ښوونځي کې ټولو ته موسکې شي، له هر چا سره په مینه چلن وکړي او د ښوونکو خبرو ته ښه غوږ ونیسي. کله چې نجونو بکسونه شاته واچول، نو پر دوی یې ټینګار وکړ چې هېر نه کړي چې مغرورې شي او پر نورو ځانونه بر وبولي. مور مې هم په دهلېزه کې له موږ سره یو ځای شوه. ټول یو ځای لفت ته وختلو.

له هوټل څخه بهر ډله خبریالان له خپلو کمرو سره ولاړ و. خو زموږ ساتونکو پرې نه ښودل چې موږ ته رانژدې شي. باراک تېره شپه له شیکاګو راغلی و او غوښتل چې نجونې له ما سره یو ځای ښوونځي ته ورسوي، خو امنیتي ډلې یې خندې شوې او ورته کړل یې چې دا کار ونه کړي. پر دې اساس، هغه په ډېر ناراحتۍ مالیا او ساشا په غېږ کې ونیولې او له هغوی سره یې مخه‌ښه وکړه.

موږ ته لوړ لندکروزر ولاړ و، زه، نجونې او زما مور پکې کېناستو. زرهي موټر و. حرکت مو وکړ او ښوونځي ته ورسېدو. که څه هم هیجاني وم او سترس مې درلود، خو له دې سره سره مې هڅه وکړه چې آرامه واوسم، موسکه شم او له ماشومانو سره شوخي وکړم. له څو دقیقو وروسته د مالیا ښوونځي ته ورسېدو. زه او مالیا سره له ساتونکو ښوونځي ته لاړو. ما مالیا د هغې پر نوي ښوونکي وسپارله. بیا مې ساشا هم د هغې ټولګي ته ورسوه. ښکلی ټولګی یې درلود چې لندکي مېزونه پکې وو او سترې کړکۍ یې درلودې. ما په زړه کې دوی ته دوعا وکړه چې دا ځای ورته د آرامۍ او ښادۍ ځای واوسي.

بیا مې خپل ځانګړي موټر ته راوګرزېدم او له مور سره مې یو ځای هوټل ته لاړم. ډېرې غوندې راته جوړې شوې وې، ټولو ته ورتلم، نو ځکه ورځ کې ډېره بوخت وم. خو سوچ به مې تل لوښو کې و. دا چې نوی ښوونځی به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه وي، څنګه وخت به پکې تېروي، څه به خوري، او نور زده کوونکي به هغوی ته څه ډول ګوري یا دا چې هغوی به د نورو زده کوونکو په منځ کې ښه احساس ولري؟ کله چې ساشا لومړی ورځ ښوونځي ته تله نو خبریالانو یې انځور اخیستی و. انځور په داسې حالت کې اخیستل شوی و چې ساشا په موټر کې ناسته وه، خپل کوچنی مخ یې د موټر له ښیښې سره لګولی و او بهر ته یې کتل. دې آرامه حالت درلود. له شک پرته مور نجونو ته ډېره تمه درلوده او دې موضوع ډېره بوخته کړې وم او حتا څو ورځې، څو اونۍ او څو کلونه مې په دې اړه فکر کاوه چې دوی به له خپل نوي ژوند سره همغږې شي او که نه.

بېړه مو وه چې ژر کډه وکړو. د کډې کولو چارې مو ژر ژر مخ پر وړاندې تلې. سل ګونه فوري او ضروري تصمیمونه مې باید نیولي وای. سپینه ماڼۍ کې د اوسېدو لپاره مې باید هر څه برابر کړي وای، د غاښونو له کریمو نیولې آن تر صابونه پورې او داسې نور... مخکې مو د ولسمشر د معرفۍ مراسم وو، له هغې وروسته یوه مېلمستیا وه، شاوخوا یو سلو او پنځوس کسه زموږ خپلوان او دوستان راتلل، د دې ټولو لپاره مې باید مناسبې جامې برابرې کړې وای. خپلې ځینې دندې مې ملیسا او د کورنۍ ځینو نورو غړو ته ورسپارلې. همدارنګه مایکل سمېټ مې هم راسره کړ. هغه یو ماهره او بااستعداده کورنۍ طراح و. په شیکاګو کې زموږ دوستانو موږ ته راښودلې و چې له موږ سره د نوي کور او ګردي دفتر په سینګارولو کې مرسته وکړي.

له بل پلوه دولت یو لک ډالره ولسمشر ته ورکړي وو چې کور پرې سینګار کړي او سپینې ماڼۍ ته خپله کډه ولېږدوي. خو باراک دا پیسې نه وې منلې او ویلي یې و چې دا پیسې باید موږ پرې کړو. پر دې اساس، هغه پیسې مو مصرف کړې چې د کتاب لیکلو له امله یې اخیستې وې. هغه تل همدا شان و، یعنې په مالي مسایلو کې یې ډېر احتیاط کاوه او د ځان لپاره یې ځانګړي معیارونه درلودل. تور پوستان یو پخوانی متل لري چې وایي: «دوه برابره باید ښېګڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړې چې بېرته د هغې نیمایي ګټه دې په برخه شي». موږ د لومړنۍ تور پوستې کورنۍ په توګه په سپینه ماڼۍ کې د خپل نژاد استازولي کوله او په ښه توګه پوهېدو چې که لږ تېروتنه هم وکړو نو خلک یې غټوي او زموږ پر وړاندې بیا ترې ګټه اخلي.

ما د کور له سینګار یا ډېکور یا د ولسمشر د معرفۍ د مراسمو څخه زیاته پاملرنه دې ته کوله چې د امریکا د لومړۍ مېرمنې په توګه کوم کارونه ترسره کولای شم. څنګه چې پوهېدلې وم اړ نه وم چې څه ترسره کړم. یعنې کوم دنده نه وه راته ځانګړې شوې. ځکه خپلواکه وم او واک مې درلود چې هره برنامه غواړم ترسره یې کړم. پر دې اساس غوښتل مې چې ډاډه شم چې زما له خوا هره هڅه د نوي دولت له سترو موخو سره مرسته کولای شي.

کله چې نجونې درې لومړۍ ورځې خوشحاله له ښوونځي څخه کور ته راغلې نو تر زیاتې کچې ډاډه شوم. ساشا به خپلې کورنۍ دندې کور ته راوړلې. دا کار یې مخکې هېڅکله نه کاوه. مالیا هم د ښوونځي په کنسرت کې نوم لیکنه کړې وه چې په هغه ورځ کې ترانه ووایي. موږ ته ویل شوي و چې کله د نورو ټولګیو زده کوونکي دوی لومړی ځل ووینی نو لږ به حیران شي او تعجب به وکړي. خو ټولو زده کوونکو له دوی سره په مینه چلن کړی و. څومره چې له ساتونکو سره یو ځای ښوونځي ته تلې نو هومره ورسره روږدې کېدې. له یوې اونۍ وروسته دوی له دې مسألې سره دومره عادي شوې چې ویې منله له ما پرته ښوونځي ته لاړې شي. البته مور به مې تل له دوی سره وه. همدا لامل و چې د ساتونکو او موټرونو شمېر یې هم کم شو.

مور مې نه غوښتل له موږ سره واشنګټن ته راشي، خو ما دې کار ته اړ کړه. نجونو دې ته اړتیا درلوده، ما هم همداسې، زما زړه غوښتل چې باور وکړم چې هغه هم موږ ته اړتیا لري. څو تېرو کلونو کې هغه تل زموږ په ژوند کې وه، په ځانګړې توګه دا به زموږ د سترس د راکمېدو لامل کېده. هغې په خپل یو اویا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلن ژوند کې له شیکاګو پرته په هېڅ ځای کې ژوند کړی نه و. دې نه غوښتل چې په یوکلید سړک کې خپل کور او خپله سیمه پرېږدي. له انتخاباتو وروسته یې یوه خبریال ته ویلي وو: «زه مې له لور او د هغې له کورنۍ سره مینه لرم، خو خپل کور مې هم خوښېږي. سپینه ماڼۍ ماته د موزیم په شان ده. په یوه موزیم کې څوک څنګه ویده کېدلی شي؟»

هڅه مې وکړه چې هغې ته ووایم چې له مور سره واشنګټن ته راشي چې جالبه کسان ووینې او نوره به اړ نه وي چې پخلی وکړي یا خونې جارو او پاکې کړي. دا مې هم ورته وویل چې د سپینې ماڼۍ په پورتنۍ پوړ کې به له خپل کور څخه پراخ ځای ولري. خو داسې ښکارېدل چې ګڼې زما دا خبرې هغې ته هېڅ کومه معنا نه لري. هغې تجملاتو او شیکو شیانو ته هېڅ تمایل نه درلود.

بلاخره له کرېګ سره مې اړیکه ونیوله او هغه ته مې وویل: «زما له خوا باید له مور سره خبرې وکړې. هیله کوم، راضي یې کړه چې له مور سره راشي.» دې کار مې پایله درلوده. کرېګ د اړتیا په صورت کې کولای شول چې نور راضي کړي. په دې توګه په راتلوونکو اتو کلونو کې زما مور له مور سره په واشنګټن کې وه. خو تل به یې ویل چې استوګنه یې لنډمهاله ده او تر هغې چې نجونې له خپل نوي ژوند سره روږدې کېږي نو له مور سره به وي. هغې نه غوښتل چې کوم حباب ترې تاو شي یا کوم حباب کې ایساره شي. دې نه غوښتل چې په زرې موټر کې سپره شي. زړه یې نه غوښتل چې څوک یې ساتنه وکړي او له رسنیو او خبریالانو څخه به لرې ګرزېده. حتا ټینګار یې کاوه چې جامې یې خپله ووینځي. دې کار یې د سپینې ماڼۍ کار کوونکي حیران کړي وو. هغه زموږ په شان نه وه، کله به یې چې زړه غوښتل نو له سپینې ماڼۍ به وتله، نژدې پلورنځي ته به تله او د ځان لپاره به یې ځینې شیان اخیستل. کله ناکله به یې نوې خورلڼې موندلې چې هغوی سره به یې ژمنه کوله او ورتله به. هر کله به چې چا دې ته ویل چې د میشل اوباما مور ته ورته یې نو دې به خپلې اوږې پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځولې او ویل به یې: «دا خبره، ډېر کسان راته کوي.»

د ولسمشر د معرفۍ مراسمو ته زموږ د کورنۍ ټول غړي راغلي وو. زما تره او زما ترورياني او زما د تره زامن او لوڼې هم راغلي وو. حتى په هايدپارک سيمه کې چې موږ څومره دوستان لرل ټول له خپلو مېرمنو او دوستانو سره دې مراسمو ته راغلي وو. موږ دوې غونډې په پام کې نيولې وې، يوه د مشرانو لپاره او يوه هم د ماشومانو لپاره. د ماشومانو لپاره مو يو کنسرت هم په پام کې نيولی و او د لوړې له مراسمو وروسته مو بېله غرمنۍ هم ورکوله.

د انتخاباتي مبارزې د وروستيو مياشتو يوه ګټه دا وه چې زموږ کورنۍ د جو بايډن له کورنۍ سره زيات صميميت پيدا کړ. که څه هم باراک او جو څو مياشتې وړاندې يو د بل سياسي سيالان وو مګر اوس داسې وخت راغلی و چې دوی سره ملګري شوي وو او ملګرتيا يې پالله. ما همدا لومړی ځل چې د جو مېرمن يعنې جېل وليده نو ډېره مې خوښه شوه. ډېره خوشرويه او درنه مېرمن وه چې ډېر ژر يې زما په زړه کې ځانته ځای پيدا کړ. هغه په ۱۹۷۷ کال کې له جو بايدن سره واده کړی و او د هغه د دوو زامنو مَیره شوې وه. د جو لومړۍ مېرمن او د هغه يوه تي‌خورې لور په يوه ترافيکي پېښه کې وژل شوي وو. څو کاله وروسته د دوی يوه لور هم شوې وه. جېل په همدې نژدې وختونو کې د ښوونې او روزنې په برخه کې دوکتورا اخيستې وه او دلاوير ايالت کې يې په يوه ښوونځي کې د انګليسي ژبې درس ورکاوه. جو بايډن چې څو کلونه سناتور و او همدارنګه کله يې چې په انتخاباتي فعاليتونو کې فعاليت کاوه نو په دې ټوله موده کې جېل زما په شان چلن کاوه او غوښتل يې چې هر څنګه کېږي بايد د پوځيانو له کورنيو سره مرستې وکړي. البته د جو مشر زوی بيو بايډن د امريکا د ملي ګارد غړی و او په عراق کې يې دنده درلوده. دا مهال يې لنډه رخصتي اخيستې وه او واشنګټن ته راغلی و. د ده پلار د ولسمشر مرستيال کېده، نو ده هم غوښتل چې د خپل پلار د لوړې په مراسمو کې ګډون وکړي. د ولسمشر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیال پنځه لمسیان هم مراسمو ته راغلي وو چې د خپل نیکه او خپلې نیا په څېر صمیمي و، ډېر ژر له مالیا او ساشا سره بلد شول او ورسره لوبې یې کولې. موږ هم ډېر ورته خوشحاله وو چې بایډن ماشومان زموږ له لوڼو سره داسې لوبې کوي او سره ملګري شوي.

په کومه ورځ چې د ولسمشر د معرفۍ مراسم و نو هوا ډېره سړه وه او شدید باد لګېده. هغه ورځ سهار، زه، باراک، نجونې، مور مې، کرېګ او کلي، مایا او کنراد او کای ماما ټول په ګډه کلیسا ته لاړو. که څه هم ساړه ډېر و مګر بیا هم شاوخوا دوه میلیونه کسان د هېواد له ګوټ ګوټه پارک ته راغلي وو او چمتو وو چې د معرفۍ مراسم پیل شي. راغلي خلک د یوه سمندر په څېر وو چې له هماغه پیله یې جوش او خروش درلود. د خلکو لیکې نژدې یو نیم کیلومتر غځېدلې وې او د امریکا له کانګرس څخه ولاړ و او آن د واشنګټن د لمانځنې تر ودانۍ پورې رسېدل.

له کلیسا وروسته، زه او باراک سپینې ماڼۍ ته لاړو چې له جو، جېل، ولسمشر بوش، دېک چېني، د ولسمشر له مرستیال او د هغوی له مېرمنو او نورو سره یو ځای شو. دوی ټول د چای او قهوې څښلو په خاطر هلته راغلي وو چې بیا په ګډه سره د لوړې د ادا کولو لپاره کانګرس ته لاړ شو. باراک مخکې له مخکې هستهیي دیپو ته د مستقیم لاسرسي کودونه تر لاسه کړي وو او له دې سره یې هم آشنایي درلوده چې څنګه ترې ګټه واخلي. له هغې شېبې وروسته به چې هر چېرې تلو نو یو نظامي مرستیال به له یوه ۲۵ پونډي بکس سره له ده سره و چې پېچلي ارتباطي کودونه او اوزار به پکې وو. دا بکس د فوټبال د هستوي توپ په نامه مشهور شوی و.

زما له نظره د ولسمشر د معرفۍ مراسم ډېر عجیبه او اوږده مراسم وو چې ما په ښه توګه نه شول درکولای. له مراسمو وړاندې یوې ځانګړې خونې ته لاړو چې نجونې لږ خواړه وخوري او زه او باراک څو دقیقې تمرین وکړو او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل لاس په کوچنی مقدس کتاب کېږدي چې يو سلو پنځوس کاله وړاندې يې په ابراهيم لينکولن پورې اړه درلوده. هغه شېبه کې زموږ ډېر خپلوان، دوستان او همکاران له هماغه خونې بهر په يوه ځانګړی ځای کې په خپلو څوکيو ناست وو. ښايي په تاريخ کې دا لومړی ځل و چې د ولسمشر د معرفۍ په مراسمو کې د نورو پېژندل شوو حکومتي چارواکو تر څنګ دومره ګڼ شمېر تور پوستان ناست وو چې د نړۍ په ګوټ ګوټ کې د تلويزيون له پردو ليدل کېدل. دې ورځې زياتره امريکايانو ته بله معنا درلوده په ځانګړې توګه هغو کسانو ته چې د مدني حقوقو د ټولنې غړي وو. باراک ښه کار دا کړی و چې د دويمې نړيوالې جګړې تور پوستی پيلوټ يې هم دې مراسمو ته رابللی و. همدارنګه هغه تور پوستي زده کوونکي يې هم رابللي وو چې په ۱۹۵۷ کال کې يې له قانوني پرېکړې سره سم د سپين پوستو په ښوونځيو کې نوملیکنه کړې وه او مياشتې مياشتې ورسره ظلمونه او بد چلنونه شوي وو. دا مهال نو د دې ټولو کسانو وېښته سپين شوي وو، کپ او کوپ وو او د ليتل راک ناين د ډلې په نامه يادېدل. باراک ويل چې دا يې خوښېږي چې د ليتل راک ناين ډلې په شان همداسې په جرأت سره د سپينې ماڼۍ د زينو په پوړيو کې پورته شي.

بلاخره غرمې ته نژدې مهال کې له نجونو سره يو ځای د ملت پر وړاندې ودرېدو. هغه ورځ مې په جزيياتو په ياد ده. د لمر وړانګې د باراک پرمخ پرتې وې. کله چې د سترې محکمې رييس جان رابرتز مراسم پيل کړل نو ټول غلي شول. د دې لپاره چې ساشا مراسم ووينې نو په يوه څوکۍ درېدلې وه. ما د لينکولن کتاب پورته کړ، باراک خپل چپ لاس پرې کېښود او لوړه يې وکړه چې د امريکا له اساسي قانون څخه به په بشپړه توګه دفاع کوي او خپله ټوله هڅه به کوي چې د هېواد ستونزې هوارې کړي. ډېره پرتمينه شېبه وه. باراک په خپله وينا کې وويل: «نن دلته د دې لپاره راټول شوي يو چې هيله مو پر وېرې غوره بللې او همدارنګه يووالی او همغږي مو پر بې اتفاقۍ او دښمنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره بللي.»

ما هغه ورځ حقیقت بیا بیا د هغو خلکو په څېره کې ولید چې په هغه سرو کې مراسمو ته راغلي او ولاړ وو. ګڼ شمېر خلک وو چې سره راټول شوي وو او زموږ کورنۍ یې په غېږ کې نیولې وه. موږ لوړه وکړه او له خلکو سره مو ژمنه وکړه چې موږ به ستاسو ملاتړ کوو او تاسې به زموږ. مالیا او ساشا اوس اوس پوهېدلې چې دا څه معنا لري چې نور ورته ګوري. زه په دې موضوع هغه وخت پوه شوم چې د ولسمشرۍ ریاست په لیموزین کې کېناستم، د سپینې ماڼۍ خوا ته مو حرکت وکړ او د معرفۍ د مراسمو رسم و ګذشت مې ولید. څو شېبې وړاندې ما او باراک له جورج بوش او لورا بوش سره خدای پاماني وکړه او هغوی د ولسمشرۍ ریاست په چورلکه کې کېناستل، واشنګټن یې پرېښود او موږ لاسونه ورته وښورول. اوس مو د غرمۍ ډوډۍ هم خوړلې وه. زه او باراک د کانګرس په مرمین سالون کې له سلګونو مېلمنو سره ناست وو او د مرغابۍ غوښه مو خوړله. په مېلمنو کې د کابینې نوي غړي، د کانګرس غړي او د سترې محکمې قاضیان هم وو. نجونې له بایډن ماشومانو او د خپلو خپلوانو له ماشومانو سره په څنګ خونه کې ناستې وې او هغه خواړه یې خوړل چې ډېر یې خوښېدل، لکه سور کړی چرګ او مک برګر او پنېر. نجونو د معرفۍ په رسمي مراسمو کې ښه چلن درلود. سترې او بې قراره نه شوې، له ستړیا ډېرې ونه ښورېدې او هېر یې نه شول چې موسکا یې په خوله وي. له دې وروسته څنګه چې زموږ لېموزین موټر له سکورټي ډلې سره یو ځای له پنسیلوانیا واټه تېرېده نو اوس هم زرګونه خلک د واټ دواړو خواوو ته ولاړ وو او موږ یې په تلویزیونونو کې کتلو. دې خلکو موږ په موټر کې نه لیدلو ځکه د موټر ښیښې توري وې. لږ وروسته زه او باراک له موټره ښکته شوو چې د رسم و ګذشت ځینې مراسم په پلې توګه ترسره کړو او خلکو ته لاسونه وښورو. مالیا او ساشا مو موټر کې یوازې پرېښوې. څنګه چې موږ ورسره نه وو نو چا ورته پام نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زه او باراک بیا لېموزین ته وروختو نو نجونو شورماشور جوړ کړی و، خندل یې، خپل خولۍ یې لرې کړې وې او شوخي یې سره کوله. بلاخره ستړې شوې او په څوکۍ کې وغځېدې. د موټر په ټیپ کې د بیانسه سندره چلانه وه، هغه یې اورېده. هغه شپه کې ما او باراک ښکلي او آرامه احساسات درلودل. اوس موږ د امریکا لومړنۍ کورنۍ وو. خو موږ سره د تېر په شان و او کوم تغیر مو نه و کړی.

د ولسمشرۍ د رسمي معرفۍ په ورځ کې چې څومره لمر لوېده، هومره هوا هم یخېده. زه او باراک له جو بایډن سره د ماڼۍ په مخ کې په ځانګړي ځای کې دوه ساعته نور هم کېناستو او د خلکو رسم و ګذشت ته مو کتل چې د موسیقي آلات هم ورسره و او زموږ په مخ کې په پنسیلوانیا سړک کې تېرېدل. له پنځوسو ایالتونو خلک راغلي وو. زما یوې کارمندې راته یوه کمپله راوړه چې په خپلو پښو یې واچوم، ځکه ډېر ساړه و او ساړه مې کېدل. راغلي مېلمانه هم یو یو تلل چې ځانونه د لمر لوېدو جشن ته چمتو کړي.

شاوخوا اوه بجې وې چې د موسیقي غړوونکو وروستۍ ډله زموږ له مخې تېره شوه او دا مراسم پای ته ورسېدل. زه او باراک په تیاره کې د سپینې ماڼۍ د نوو اوسېدونکو په توګه دې ماڼۍ ته ورننوتلو. د هغه ځای کارکوونکو، ماڼۍ په بشپړه توګه پاکه کړې وه او د بوش وسایل او توکي یې بهر کړي وو او زموږ هغه یې راوړي وو. همدارنګه د تېر ولسمشر سپیانو د ماڼۍ فرشونه ډېر لړلي وو، خو د ماڼۍ کارکوونکو په پنځو ساعتونو کې ښه مینځلي وو چې هسې نه د مالیا حساسیت بیا راوګرزي. زموږ موبل او فرنیچر هم دننه وړل شوي او هلته ځای پر ځای شوي وو. هر چېرې زینتي ګلونه هم لیدل کېدل. په لفت کې کېناستو او بر پوړ ته لاړو. هلته مو ولیدل چې جامې مو په الماریو کې په ښه توګه اېښودل شوې او یخچال هم له هغو خوړو ډک شوی چې زموږ خوښېدل. د سپینې ماڼۍ اکثره کارکوونکي او خدمتکاران تور پوستان وو چې عمرونه به یې یا زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره وو او یا به هم له موږه لږ څه مشران. دوی موږ ته برچیک ولاړ وو چې هر څه ترې وغواړو راېې وړي او یا هم کوم کار ورته ووایو چې ترسره یې کړي.

زما دومره ساړه کېدل چې حتا خوراک مې نه شوای کولای. د ولسمشر د معرفۍ لپاره لس جشنونه وو. نن یې لومړی و، نو موږ باید له یوه ساعته په کمه موده کې ځانونه چمتو کړي وای چې دې لومړي جشن ته لاړ شو. یادېږي مې چې له څو خدمتکارانو برسېره، ځینې نور کسان مې هم هلته ولیدل چې نه مې پېژندل. دهلېزونو کې چې گرزېدم، نو یوازیتوب مې احساس کړ. د تېرو دوو کلونو په اوږدو کې به کله چې چېرته تلم نو ځینې کسان لکه ملیسا یا کیتي یا کریستېن به راسره وې، مگر اوس په ناڅاپي توگه یوازې شوې وم. نجونې د مانۍ بلې خوا ته تللې وې. مور مې، ورور مې کریگ او مایا اوس هم له موږ سره وو. مگر دوی یې هم د شپې د جشن لپاره په موټرو کې بېولي وو. سینگارگرې ته په تمه وم چې وېښتو ته مې ښکلی ډیزاین ورکړي. جامې مې په کوټبند کې راځړېدلې وې. باراک هم تللی و چې شاور ونیسي او خپلې جامې واغوندي. دا ورځ زموږ لپاره یوه پرتمینه ورځ وه چې په خوا او خاطر کې مو هم نه راتله او زه هیله‌منه وم چې د هېواد لپاره مو هم همداسې واوسي. هر څه د ماراتون منډو په څېر وو. یوازې پنځه دقیقې مې درلودې چې شاور ونیسم او ځان چمتو کړم. د غوږنې څو سرې کړې ټوټې او کچالو مې وخوړل چې سم کاس برابر کړي وو. وېښته مې جوړ راجوړ کړل او لږ مې سینگار وکړ. بیا مې خپلې ورېښمینې جامې واغوستلې چې د جیسون هو په نامه یوه سړي راته گنډلې وې. پر یوه اوږه مې ښکلي گلونه راټومبل شوي وو. هر گل کې کوچني کرېستالونه ځای پر ځای شوي وو. دامن مې اوږد و چې پر ځمکه څښېده.

تر هغه مهاله مې زیاتې محفلي جامې نه وې اغوستې، مگر کومې جامې چې جیسون راته گنډلې وې که څه هم ښکلې او لطیفې وې خو له دې سره سره یې زما د ځان هېڅ کومه برخه هم نه راایسته. دا جامې د هغو بدلونونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تحولاتو بیانوونکې وې چې په کورنۍ کې مې نژدې وختونو کې پېښېدې او زه یې د نڅا په مېلمستیاوو کې د یوې شهزادګۍ په توګه نه څرګندولم بلکې د یوې ځواکمنې مېرمنې په توګه یې ښکاره کولم چې غواړي له یوه پړاوه بل پړاو ته لاړه شي. اوس نو زه د امریکا لومړۍ مېرمن وم او د جشنونو وخت و.

هغه شپه زه او باراک د ولسمشر د معرفۍ لومړني جشن ته لاړو چې د عوامو لپاره و او د سیمې د جشن په نامه یادېده. بیانسې په خپل ښکلي غږ پخوانۍ سندره وویله چې «بلاخره» نومېده. موږ خپله دا سندره د نڅا د لومړۍ سندرې په توګه انتخاب کړې وه. بیا نورو کورنیو ایالتي جشنونو ته لاړو، او له دې وروسته د دفاع وزیر جشن او د ځوانانو جشن او له هغې وروسته شپږو نورو جشنونو ته هم لاړو. په دې هر یوه جشن کې به کمه موده پاتې کېدو او بیا به بل جشن ته تلو. باراک به هر جشن کې یوه لنډه وینا او له ټولو راغلو ګډونوالو مننه کوله. هر کله به مې چې د ده سترګو ته کتل نو آرمتیا به مې پکې لیدله. اوس هم موږ هماغسې نیمایي برخې وو چې د شلو کلونو په اوږدو کې مو یو بل بشپړاول او اوس مو هم هماغه اساسي او فطري مینه سره لرله. دا هغه څه وو چې غوښتل مې نورو ته یې هم وروښایم.

څومره ساعتونه چې تېرېدل نو ما به ستړیا احساسوله. د دې جشنونو ډېره ښه برخه وروستۍ برخه وه چې په سپینه ماڼۍ کې به د سلهاوو کسانو په شتون کې یوه ځانګړې مېلمستیا نیول کېده. بلاخره دې مېلمستیا کې مې راحتي احساسولای شوای او له دې اندېښنو راوتلم چې څنګه ښکارم او ډاډه وم چې دې مېلمستیا کې به خپل بوټونه هم باسم او راحته بوټونه به په پښو کوم.

د سهار شاوخوا دوې بجې وې چې دې مېلمستیا ته راورسېدم. سالون رڼا و او رڼايي وه. خلکو ښکلې او شیکې جامې اوغوستې وې او نڅل یې. د جاز یوه ډله د سالون په پای کې په موسیقي غږولو بوخته وه. زما د ژوند د بېلابېلو پړاوونو دوستان هم هلته راغلی وو. زما د پرېنستون دوستان، زما د هاروارد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوستان، زما د شیکاګو دوستان، د رابینسون کورنۍ او د شیدلز کورنۍ. په دقیقه توګه همدا هغه کسان و چې زړه مې غوښتل له هغوی سره جشن ولمانځم او ترې وپوښتم چې «یو دې راته ووایي چې موږ څنګه دې ځای ته راورسېدو؟»

مګر هر څنګه چې وو موږ پر دې توانېدلي وو چې ځان وروستۍ کرښې ته ورسوو او اوس مو باید د راتلونکي په اړه فکر کړی وای. پوهېدم چې د راتلونکې ورځې پر سهار یعنې یو یا دوه ساعته وروسته د ولسمشر د رسمي معرفۍ د دعا مراسمو ته باید تللي وای او بیا مو د هغو دوه سوه کسانو هرکلی کړی وای چې سپینې ماڼۍ ته راتلل. دې شپه کې باراک راوکتل او ګواکې داسې ښکارېدل چې زما سوچونه لولي او ویې ویل چې اړینه نه ده چې ته د دعا مراسمو کې واوسې.

هغه شپه کې مېلمانه زما خواته راغلل، خپل یو مالي ملاتړی او د یوه ستر ښار ښاروال او همدارنګه نور کسان مې ولیدل چې نارې یې وهلې «میشل، میشل» زه دومره ستړې وم چې نژدې وه په ژړا شم. کله چې باراک نژدې راغی چې وګوري څه پېښه ده نو زما زغم پای ته ورسېد او له هغه ځایه وتښتېدم. نور مې واقعاً هغه انرژي نه درلوده چې د لومړۍ مېرمنۍ نقش ته ادامه ورکړم او حتا خپلو ملګرو ته لاس وښوروم. کوم چارواکي چې راپسې وو، هېڅ ځان مې پرې پوه نه کړ، ژر لفت کې کېناستم او خپلې کوټې ته لاړم. له څنډ پرته خپلې ناپېژاندې کوټې ته وردننه شوم، بوټونه مې وایستل، جامې مې بدلې کړې، په خپل ناپېژانده کټ کې پرېوتم او له حاله لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

خلک معمولاً پوښتنې کوي چې سپينه ماڼۍ کې ژوند څنګه دی او څه خوند لري. زه يې ځواب کې وايم چې سپينه ماڼۍ کې ژوند داسې دی لکه په يوه ښکلي او لوکس هوټل کې چې ژوند کوې، خو توپير يې دا دی چې له تا پرته بل هېڅوک او هېڅ کورنۍ هلته نشته. هر چېرته تازه ګلونه ايښودل شوي او تقريباً هره ورځ تازه ګلونه راوړل کېږي او هره خوا کې ايښودل کېږي. د دې ځای ودانۍ لرې پخوانۍ او لرې څه وېروونکې ده. ډېر دېوالونه لري، غولي کې يې کلک فرشونه وېړ شوي چې دومره ډېر دي چې په خونه او يا سالون کې هر ډول غږ فوراً جذبوي. کړکۍ سترې او پرتمينې دي او ښيښې يې د بمونو پر وړاندې هم کلکې دي. دا کړکۍ اکثره مهال د امنيتي مسايلو په خاطر تړل شوي چې د دې باعث کېږي چې هلته سکوت زيات وي. دا ځای ډېر پاک او سوتره دی او بېلابېل کارګران لري، لکه لاربنود کارګر، آشپز، خدمتکاران، بڼوالان، برقي، نقاش او نلدوان. دا ټول کسان باادبه او غلي دي چې ډېر نه ليدل کېږی او معمولاً دې ته په تمه دي چې ته له خونې بهر شې او بيا دوی کوټې ته وردننه شي، ځينې شيان بدل کړي يا هم کټ ته د نژدې ګلدانۍ ګلان لرې کړي او تازه ګلان پکې کېږدي.

دا ځای ډېرې سترې خونې لري، حتا تشنابونه يې هم پراخه دي او سترې الماری لري چې ما وړاندې چېرې نه دي ليدلي. کله به چې ما او باراک يوه خونه ځانونو ته برابروله نو حيران به و، ځکه ډېر موبل او فرنيچر او نور زيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضافي توکي به مو له هغه ځايه ایستل. خوب خونه کې یو ستر کټ و چې څلور پايې يې درلودې، د سېرې پردې يې درلودې خو له دې کټ سره سره ها خواته يوه ستره شومينه بخارۍ هم وه. همدارنگه د ناستې لپاره څو مېزونه او څوکې هم وې او د قهوې څښلو مېز هم هلته نژدې و. موږ پنځو واړو ته پنځه حمامونه وو او نور لس اضافي حمامونه هم وو. ما د خپلو الماريو تر څنگ يوه ځانگړې خونه هم درلوده چې د جامو اغوستلو لپاره وه. هماغه خونه چې لورا بوش وروستلې وم او د هغې د کړکيو له شا څخه يې د سرو گلانو د بڼ منظره رابنودلې وه. همدا خونه ما د ځان لپاره د کار خونه کړه. ټيشرټ او پتلون به مې اغوستي و، دې خونه کې به گرزېدم او مطالعه به مې کوله يا به مې هم تلويزيون ليده او له نېکه مرغه د چا پام به هم راته نه و او نه به يې ليدلم.

ما درکول چې ډېره نېکمرغه يم چې داسې ځای کې ژوند کوم. زموږ د استوگنې اصلي اپارتمان زما د پلار او مور د کور له دويم پوړه ډېر ستر و. کله مو چې يوکليد سرک کې ژوند کاوه نو زموږ د خوب له خونې بهر د مونه يوه نقاشي وه چې په دېواله کې مو راځړولې وه او د خوړو خونه کې مو يوه برونزي مجسمه وه چې يوه فرانسوي نقاش او مجسمه جوړوونکې جوړه کړې وه چې دگا نومېده. زه د شيکاگو په جنوبي برخه کې اوسېدم او اوس مې دوې لوڼې درلودې چې په داسې خونو کې ويدې کېدلې چې يوه مشهور کورني طراح رغولې وې او دوی کولای شول چې هر څنگه يې زړه غواړي هغسې سهارې وکړي او د سهار ډوډۍ وخوري. آشپزان مو هم لرل چې لوڼو به مې هر څه ورته ويل نو دوی به پخول او برابرول.

کله ناکله به مې چې د شاوخوا شيانو په اړه سوچ کاوه نو په رينښتيا چې گنگسېدلم به. له خپلې خوښې سره سم مې هڅه کوله چې د دې ځای ځينې تشريفات او آداب راکم کړم. د مثال په توگه ما خدمتکارانو ته وويل کله چې هر سهار نجونې له خوبه راپاڅېږي نو بايد هغه څه وکړي چې په شيکاگو کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، يعنې خپل کټ بايد خپله ټول او منظم کړي. همدارنگه ماليا او ساشا ته مې هم ويلي وو چې د تل په څېر باادبه او مهربانه واوسي او له حده زيات څه ونه غواړي. دا راته ډېره مهمه وه چې نجونې د هغه ځای د آدابو او تشريفاتو بنديوانې نه شي. نو له همدې امله مې دوی ته اجازه ورکړه چې په دهليزونو کې توپ بازي وکړي. يا به مې ورته ويل چې پخلنځي ته لاړې شي او څه چې غواړي هغه وخوري. دوی ته مې دا هم وويل چې کله بهر ته ځي او لوبې کوي نو اړينه نه ده چې اجازه واخلي. يوه ورځ له غرمې وروسته مهال و. کوټه کې له کړکۍ سره ولاړه وم، بهر ته مې چې وکتل نو دوی په پلاستيکي پتنوسنو کې ناستې وې او ورسره لوبې يې کولې. دا پتنوسونه يې د پخلنځي له کارکوونکو اخيستي وو. ما چې دوی وليدې نو خندا راغله.

حقيقت دا وو چې ما او نجونو حمايتي ونډه درلوده. يعنې موږ ټول هغه امکانات او تجملات د دې لپاره کارول چې خوشحاله واوسو او زموږ خوشحالي د دې باعث شي چې باراک خوشحاله شي او وشي کولای چې په آرامه خيال د هېواد بېلابېلو مسايلو او مشکلاتو ته رسيدگي وکړي. په واقعيت کې هر څه چې په سپينه ماڼۍ کې دي، دا ټول د ولسمشر د روغتيا، کار او فعاليت لپاره دي. د هغه ځای د ټولو کارکوونکو او خدمتکارانو دنده دا وه چې له ولسمشر سره د يوې گرانبيه گاڼې په شان چلن وکړي. همدا لامل و چې کله ناکله به يې ماته تېر تريخ تاريخ راياداوه چې د يوې کورنۍ ټول وگړي به په دې لټه کې و چې د يوه شخص اړتياوې پوره کړي. ما د دې نظريې خلاف نظريه درلوده، ما غوښتل چې لوڼې مې د خپلې کورنۍ په اړه سوچ وکړي. البته باراک ته هم چې دومره توجه کېده دومره ترې راضي نه و. مگر وضعه يې نه شوای کنترولولی او په دې برخه کې يې کوم کار نشو ترسره کولای.

اوس يې تر لاس لاندې پنځوسو کارکوونکو کار کاوه چې د هغه الکترونيکي ليکونه به يې لوستل او بيا به يې ځوابول. څو چورلکې به هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

برچيکې ولاړې وې چې هر هغه ځای ته يې بوزي چې غواړي يې. همدارنگه يوه شپږ کسيزه ډله هم ورسره وه چې تل به يې اړين اطلاعات راټولول او باراک ته به يې په واک کې ورکول چې هغه وکولای شي معقولانه تصميمونه ونيسي. ځو سرآشپزانو هم د ده خوړو ته پام کاوه چې ښه روغتيا ولري. ځو نور کسان هم و چې په ناپېژانده توگه به بېلابېلو مارکېټونو او دوکانونو ته تلل او غذايي توکي به يې اخيستل. دوی به موږ ته سالم خواړه برابرول.

له کله راهيسې مې چې باراک پېژندلی و، نو پوهېدم چې د کورنيو وسايلو او غذايي توکو د پېرلو او اخيستلو هېڅ شوق نه لري او له دې کاره هېڅ خوند نه اخلي. داسې سړی نه و چې ځانته پټه خزانه ولري او يا هم چمنونه برابر او وربېي. يا دا چې د استراحت په وخت کې د ځان لپاره ساده خواړه برابر کړي. اوس چې له دې کورنيو مسئوليتونو او اندېښنو معاف شوی و نو خوشحاله و او ده کولای شول چې ذهن يې مهمو کارونو کې بوخت کړي او سترو مسايلو او ستونزو ته رسيدگی وکړی چې شمېر يې هم زښت زيات وو.

له ټولو جالبه راته دا وه چې اوس هغه درې نظامي مرسيتالان لرل چې دنده يې دا وه چې د جامو الماری يې منظمې کړي او ډاډه شي چې بوټونه يې رنگ شوي، جامې يې اتو شوې او ورزشي جامې يې پاکې او ستره دي او که نه. په هر حال ځنگه چې موږ مخکې په يوه اپارتمان کې ژوند کاوه او ده يوه کوچنۍ کاري کوټه درلوده، خو په سپينه ماڼۍ کې مو ژوند له هغه ژوند سره ډېر توپير درلود.

يوه ورځ سهاري ته ناست وو. باراک په افتخار راته وويل: «گورې چې ځنگه منظم شوی يم. په الماريو کې مې دې جامې ليدلي». زه ورته موسکه شوم او ورته کړل مې: «هو ومې ليدلې، مگر تا خو نه دي مينځلې او تا خو نه دي منظمې کړې، ته په دې کارونو کې هېڅ ونډه نه لرې.»

باراک د خپلې ولسمشرۍ په لومړۍ مياشت کې يو قانون لاسليک کړ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منصفانه تنخا په اړه و او د هغو کارګرانو ملاتړ یې کاوه چې جنسیتي، نژادي یا سِني تبعیض ورسره کېده. ده هغه شکنجې هم لغوه کړې چې محبسونو کې به ورکول کېدې او هڅه یې وکړه چې د یوه کال په موده کې ګوانتانامو محبس هم وتړي. کله به چې د سپینې ماڼۍ لپاره کارکوونکي پر کار ګمارل کېدل نو ډېره لاپي به ورته کېدله چې دا کار یې هم بند کړ. تر ټولو مهمه یې لا دا چې کانګرس ته یې یوه مهمه اقتصادي لایحه ورواستوله. خو هېڅ یوه جمهوریپال موافقه رایه ورنه کړه. زما په اند ده سمه تګلاره درلوده او هڅه یې کوله چې کومې وعدې یې په انتخاباتي کمپاینونو کې ورکړي، هغه ټولې په واقعیت واړوي. له دې ټولو جالبو او بېلابېلو دندو سره سره کله به چې شپه شوه نو دی به په خپل وخت کور ته راته. دا بدلون ماته د ډېرې حیرانتیا وړ و چې په سپینه ماڼۍ کې ژوند ما او زما لوڼو ته ډالۍ کړی و. ښایي چې اوس یې له پخوا زیات کار کاوه. مګر فعالیتونه یې ډېر منظم وو. ټیک شپږ نیمې بجې به په لفت کې سپرېده او بر پوړ ته به راته چې د خپلې کورنۍ تر څنګ خواړه وخوري. البته کله ناکله به له ځنډ پرته ګردي دفتر ته هم ورګرزېده.

په معمولي توګه، مور به مې د شپې ډوډۍ له مونږ سره خوړله. هغه به هر سهار له مالیا او ساشا سره ښوونځي ته هم تله خو د ورځې په اوږدو کې یې خپلې ځانګړې برنامې هم درلودې او د شپې به یې هم غوره دا ګڼله چې یوازې واوسي او تلویزیون وګوري.

په سپینه ماڼۍ کې مې په څو لومړنیو میاشتو کې احساس کړل چې اړینه ده چې هر څه ته پام وکړم. لومړی درس راته دا و چې پوه شوم چې دلته ژوند ډېر لګښتونه خواړي. هلته یوازې د خدمتکارانو، کارکوونکو او همدارنګه د اوبو او برېښنا پیسې دولت پرې کولې. نور لګښتونه چې هره ورځ به زیاتېدل هم زموږ پر غاړه وو. که څه هم هلته د هر څه کیفیت ښه و خو موږ به هره میاشت زیاتې پیسې د خوړو او تیشو پېپرنو په خاطر لګولې. هر مېلمه به چې راته او له موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به د شپې پاتېکېده نو لګښتونه يې زموږ پر غاړه وو. که کله ناکله به د باراک کومې اوستوايي مېوې ته زړه کېده چې په سهاري کې يې وخوري او يا د ماښام لپاره به يې سوشي ته زړه کېده، نو کارکوونکو به ژر برابرول، خو کله مې چې بيا حسابونه وکتل، نو دا توکي به يې يا په ډېره لوړه بيه اخيستي وو او يا به يې هم له بهرنيو هېوادونو راوارد کړي وو.

په لومړنيو څو مياشتو کې مې احساس کړل چې هر څه ته بايد رسيدګي وکړم. البته اصلي تمرکز مې پر ساشا او ماليا وو. له دوی نه به مې پوښتنې کولې او ورته ويل به مې چې له نورو ټولګيوالو سره مو څنګه اړيکه لرئ او دوی ستاسو په اړه څه نظر لري. کله به يې چې نوې ملګرې يا نوي ملګري غوره کول نو ما به تندی نه تريووواوه بلکې خوشحالېدم به. ما ته اجازه راکړل شوې وه چې له خپلې شخصي شمېرې ګټه واخلم او له خپلو خپلوانو او نږدې دوستانو سره اړيکه ونيسم. اوس مې مليسا د دفتر مرسيتاله وه او زما د ژوند پر هر څه خبره وه. ما به چې کله د تره له زامنو او لوڼو او همدارنګه پوهنتوني دوستانو سره اړيکه نيوله نو د دې له طريقه به مې نيوله. د مليسا شمېره او برېښناليک مې خپلو زياتو خپلوانو ته ورکړي وو او ټولې غوښتنې به هم د دې له لارې کېدې چې البته شمېر يې کم هم نه و. تل به زموږ پخوانيو دوستانو او لرې خپلوانو له موږه غوښتنې کولې. د مثال په توګه دوی به پوښتل چې آيا باراک کولای شي چې د يوه چا فراغت غونډه کې وينا وکړي يا به يې له ما غوښتل چې په خپلواکو شخصي موسساتو کې وينا وکړم يا به يې موږ دواړو ته بلنه راکوله چې يوې ځانګړې مېلمستيا ته لاړ شو يا د نقدي مرستو د راټولولو په مراسمو کې ګډون وکړو. اکثره تقاضاوې د ښه نيت له مخې وې، مګر موږ زښته ډېر بوخت وو او نه مو شول کولای چې ټولو ته مثبت ځواب ورکړو.

د نجونو په برخه کې بيا خبره بل شان وه. زما کارکوونکو له هماغه پيله د هغوی د ښوونځي له مدير او ښوونکو سره خبرې کړې وې او په ښوونځي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د مهمو مراسمو تاريخونه مخکې له مخکې ليکلي وو. همدارنګه د ښوونکو پوښتنې يې هم ځواب کړې وې چې د ټولګي او په ځانګړې توګه د سياسي او خبري موضوعاتو په اړه وې. د ټولنيزو فعاليتونو لپاره به چې کله نجونې له خپلو نورو ټولګيوالو سره له ښوونځي بهر وتلې نو زما مرستيالو به د ټولو زده کوونکو د ميندو او پلرونو د تليفون شمېرې اخيستې او له هغوی سره به يې لازمه همغږي جوړوله. ما هم هماغه شان چلن درلود لکه په شيکاګو کې چې وم يعنې هڅه مې کوله چې د خپلو لوڼو د نوو دوستانو له والدينو سره آشنا شم او هغوی ته بلنه ورکړم چې له موږ سره د غرمې ډوډۍ وخوري. البته دا آشنايي به کله ناکله ډېرې ستونزمنې هم وې، ځکه هغوی به معمولاً د هغه څه له مخې زما او د باراک په اړه قضاوت کاوه چې په تلويزيون يا خبرونو کې به يې اورېدلي وو او ما به خپله زياته هڅه کوله چې خپله واقعي څېره دوی ته ورڅرګنده کړم.

همدارنګه د نجونو لپاره مهالوېش هم په ډېرې سختۍ جوړېده. د مثال په توګه مخکې له دې چې ساشا د جوليا د زېږېدو کليزې ته لاړه شي نو له دې وړاندې به امنيتي چارواکي ورتلل او هره څه به يې پلټل. يا کله به چې ماشومان ماښۍ ته راتلل چې زموږ له ماشومانو سره لوبې وکړي نو ما ته به دا ډېره سخته وه چې د ميندو يا پلرونو يا سرپرستانو څخه يې د ټولنيز امنيت شمېرې وپوښتم. زړه مې نه غوښتل هر هغه چا ته په امنيتي ليد وګورم چې نوې به ورسره آشنا کېدم. خو ماليا او ساشا ته دې مسايلو چندان اهميت نه درلود. همدا چې د دوی دوستان به له امنيتي پلوه وارزول شول نو د پذيرايۍ سالون ته به راوستل شول، ماليا او ساشا به ژر ورنژدې شولې، هغوی به يې تر لاسونو ونيول او دننه به يې راوستل او لوبې او خنداوې به پيل شوې.

ژر مې پام شو چې يوه ماښامنۍ مېلمستيا بايد جوړه کړم. فبروري مياشت کې هم يو رسمی جشن و چې هر کال لمانځل کېده. له دې وروسته د کرسمېس د چرګې د هګۍ جشن و چې له ۱۸۷۸ څخه پيل شوی و او زرګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو پکې ګډون کاوه. همدارنګه یوه غرمنۍ مېلمستیا هم وه چې په پسرلي کې د سناتورانو او د استازو د مېرمنو په افتخار جوړېده. دا مېلمستیا هغې مېلمستیا ته ورته وه چې لورا بوش جوړه کړې وه، ډېره راحته پکې خندېده او له مېلمنو سره یې انځورونه اخیستل.

زه پر دې باور وم چې که مېلمستیاوو او ټولنیزو برنامو کې ګډون وکړم نو دا به د دې باعث شي چې له هغو ګټورو کارونو پاتې شم چې غوښتل مې ترسره یې کړم. له همدې امله مې وپتېیله چې له دې وروسته دا مېلمستیاوې او برنامې لږ لنډې او مختصرې جوړې کړم او دودونه لږ بدل کړم. ورو ورو ما او باراک په دې برخه کې څو ګامونه واخیستل. د مثال په توګه، د تور پوستو هنرمندانو ځینې انتزاعي هنري آثار مو په خپل استوګنځای کې پر دېوالونو راوځړول. یا مډرنه او اوسني موبل او فرنیچر مو پر پخواني موبل او فرنیچر ورزیات کړل. باراک په ګردي دفتر کې د وینستون چرچیل مجسمه لرې کړې او د هغې پر ځای یې د مارتین لوترکینګ مجسمه کېښوده. همدارنګه د ماڼۍ کارکوونکو او خدمتکارانو ته مو وویل چې که کومو ورځو کې رسمي مراسم ونه لرو نو کولای شي غیررسمي جامې واغوندي او هوسا شي.

ما او باراک غوښتل چې په سپینه ماڼۍ کې کارکوونکو او خدمتکارانو ته لږ څخه زیاته آزادي ورکړو او د هغه ځای له مړاوی او رسمي حالته ووزو. د مثال په توګه، موږ هغه کسان هم مېلمستیاوو ته راوبلل چې درېشي به یې نه کوله او نېکټایي به یې نه کاروله. موږ غوښتل چې په مراسمو کې د ماشومانو شتون زیات شي. د مثال په توګه موږ د کرسمېس د چرګې د هګۍ په جشن کې اجازه ورکړه چې د ښوونځي زده کوونکي، د نظامي کورنیو ماشومان، د کانګرس د استازو ماشومان او لمسیان او د پېژندل شوو څېرو ماشومان راشي او په دې جشن کې ګډون وکړي.

ما نه غوښتل چې په جشنونو او مراسمو کې د پرانیستې یو ښکلی سېمبول

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوسم. غوښتل مې چې ګڼور کارونه ترسره کړم. له همدې امله هڅه مې کوله چې د سپینې ماڼۍ په بڼ کې ځینې کارونه ترسره کړم. د بڼوالۍ په چارو چندان نه پوهېدم خو د سم کاس په مرسته اوس پوهېدم چې ځمکني توت په جون میاشت کې ډېر خوندور او اوبور دي. یا هغه کاهو چې لږ تتې پاڼې لري ډېر مقوي دي. یا کولای شو چې تخم پزي کې کرم پوخ کړو. سم کاس هغه څوک و چې زموږ په کورنۍ کې یې روغتیایي خواړه دود کړل. لوڼو مې اوس سلاد، مټر او د کرم او پوڅې (پنیر) ساندویچ خوړل او نور یې د غذایي شرکتونو خوندورو تبلیغاتو ته پام نه کاوه ځکه هغوی د روغتیایي خوړو په اړه اعلانات نه کول.

د دې لپاره چې روغتیایي خواړه وخورو نو یوه لاره یې داده چې هر څوک په خپل بڼ یا پالېز کې ترکاري وکري. ما هیله لرله چې دا کار د یوه ستر بدلون لامل شي. د باراک د دولت ټوله پاملرنه د سلامتۍ پر بیمې وه او که ما پیغامونه خپاره کړي وای چې په خپلو بڼونو یا پالېزونو کې ترکارۍ وکرئ نو دا به له روغتیایي ژوند سره غوره مرسته وه. د لومړۍ مېرمنۍ په توګه دا طرحه ماته یو ډول چالش و. ما بڼ ته د یوه ټولګي په سترګه کتل چې ماشومان کولای شي هلته لاړ شي او د روغتیایي خوړو په اړه ډېر څه زده کړي. البته مشاوران مې اندېښنه کې وو چې خلک به د دې کار پر وړاندې څه ډول غبرګون وښيي.

په واقعیت کې په پالېز کې کار تر یوې اندازې پورې یوه پلمه وه چې د تغذیې موضوع په پراخه کچه مطرح کړم. په ځانګړې توګه ما په ښوونځیو کې غوښتل چې ماشومانو ته ووایم چې غذایي توکي څنګه تولیدېږي، څنګه لېبل پرې لګول کېږي، څنګه عرضه کېږي او د خلکو پر روغتیا څومره اغېزه کوي. کله مې چې په دې اړه په سپینه ماڼۍ کې خبرې کولې نو د غذایي موادو ستر شرکتونه غلي وو. هغوی کلونه کلونه په دودیزه بڼه خپلې چارې پرمخ وړې وې. په واقعیت کې زه خپله هم نه پوهېدم چې دا طرحه به کوم ځای ته ورسي. خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس سم کاس سپينې ماڼۍ ته راغلی و او د ده په مرسته مې کولای شول چې دا کار ترسره کړم.

خوشبينۍ مې په هماغه لومړنيو مياشتو کې د سياسي دخالتونو له امله خپله بڼه بدله کړه. اوس موږ په واشنګټن کې ژوند کاوه او د ديموکراتانو او جمهوريپالو د احمقانه شخړو په مقابل کې ولاړ وو. د ولسمشر له رسمي معرفۍ څو اونۍ وړاندې، د راډيويي برنامو وياند راش ليمبا په څرګنده او مستقيمه توګه وويل چې هيله لرم چې باراک په انتخاباتو کې ناکامه شي. اوس مې هم په خپلو سترګو ليدل چې د کانګرس جمهوريپال نه غواړي چې له باراکه ملاتړ وکړي چې اقتصادي کړکېچ مهار کړي او ماليې راکمې. کله چې باراک سپينې ماڼۍ ته لاړ نو حسابونو وښودله چې د امريکا اقتصاد په ډېرې چټکې مخ پر ځوړ و. يوازې په جنوري مياشت کې شاوخوا ۷۵۰،۰۰۰ دندې له منځه تللې وې. باراک هڅه کوله چې د دواړو ګوندونو ترمنځ يووالی او همغږي رامنځته کړي او څرګنده کړي چې امريکايان يو بل سره يو لاس دي. مګر جمهوريپال ګوند تل هڅه کوله چې د باراک په مخ کې خنډونه رامنځته کړي.

د فبرورۍ د ۲۴ نېټې په شپه کې باراک د کانګرس د ګوندونو ترمنځ يوه ګډه غونډه جوړه کړه. دې غونډې ته د سترې محکمې قاضيان، د کابينې غړي، د پوځ جنرالان او د کانګرس استازي هم رابلل شوي و. خو کله چې باراک وينا وکړه، نو څوک به چې ورسره موافق و، هڅولو او تشويقولو به يې او څوک به چې د ده له نظريو سره مخالف و، نو غلي او ګورم به ځای پر ځای ناست وو. هغه غونډه کې زه هم وم. د يوه څوارلس کلن ماشوم او د يوه تقاعد شوي سرتېري منځ کې ناسته وم. څوارلس کلن هلک مو څکه راغوښتی و چې ولسمشر ته يې له پېرزوينو ډک ليک رالېږلی و او تقاعد سرتېری هم د جګړې يو اتل و. له غونډې وروسته بالکون ته لاړم او له بالکونه مې د غونډې ګډونوالو ته وروکتل چې سپين پوستانو تورې درېشي اغوستې وې، تور معلومېدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګي تنوع هېڅ څرګ نه څرګندېده.

کله چې باراک له څو ساتونکو او يوه فلمبردار سره غونډې ته راغی نو ټول شته کسان پاڅېدل، څو دقيقې يې لاسونه وپړکول او هغه يې تشويق کړ. ما کلونه کلونه وړاندې دا مراسم په تلويزيون کې ليدلي وو خو اوس مې خپل مېړه ليده چې د هرې لايحې او هر قانون د تصويبولو لپاره يې د کانګرس د غړو له نيمو څخه د زياتو رايو ته اړتيا درلوده. هغه شپه باراک په خپله وينا کې وويل چې د هېواد اقتصاد ناهيلې کوونکی دی. بيا يې د جګړو او د ترهګريزو بريدونو د ګواښونو په اړه خبرې وکړې او دا يې هم وويل چې امريکايان دې ته په غوسه دي چې ولې دولت له بانکونو سره مالي مرسته کوي. خو په عين حال کې يې خلکو ته هيله هم ورکړه او ويې ويل چې موږ په به ګډه دا سخت دوران شاته پرېږدو. ما له بالکون څخه په ښه توګه ليدل چې د کانګرس جمهوريپال غړي، زياتره مهال غوسه دي، لاسونه يې په سينو ايښي او ګورم ناست دي. هغوی د هر هغه کار مخالفت کاوه چې باراک به ترسره کاوه. خو په واقعيت کې دوی هېره کړې وه چې د هېواد د ټولو ستونزو جرړه د دوی پخوانی جمهوريپال ولسمشر و.

په ژوند کې ډېر ښه شيان او ډېرې ښېګڼې شته. زه چې کله نجلۍ وم نو د ژوند د ښو شيانو او ښېګڼو په اړه مې مبهم تصورات درلودل. کله به چې د ګور خويندو کور ته ورتلم چې لوبې ورسره وکړم او ليدل به مې چې د دوی کور ډېر ستر دی، نو بخيلي به راتله. له ځانه سره به مې انګېرل چې که زما کورنۍ هم يو ښکلی موټر ولري نو څومره به ښه وي. کله به مې چې وليدل چې زما ملګرې څومره ښکلې باربي نانځکې او د لوبو بېلابېل توکي لري نو ما به هم غوښتل چې هغسې شيان ولرم. دا په داسې حال کې وه چې مور به مې هم ماته له زړو ټوټو او ارزانبيه توکو نانځکې جوړولې. ماشومتوب کې سخته وي چې د يوه څه په ارزښت پوه شې. څنګه چې اوس موږ په سپينه ماڼۍ کې ژوند کاوه نو ورو ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راته جلال او پرتم کمېده او نوره راته دومره ستره ماڼۍ نه ښکارېده. په خپل استوګنځای کې مې ځيني بدلونونه راوستل. د مثال په توګه، که څه هم په ماڼۍ کې ستر ستر پخواني قنديلونه وو، مګر ما پکې څو نور ګروپونه هم نصب کړل چې زموږ د کور په شان وي. همدارنګه د ماليا او ساشا په خونو کې مې هم هغه توکي کېښودل چې باراک په خپلو بېلابېلو سفرونو کې ورته اخيستي وو، لکه د ماليا لپاره کيلي‌بندونه او د ساشا لپاره ښيښه‌يي توپونه چې په منځ کې يې نانځکې او نور شيان وو.

د مور مې هم سپينه ماڼۍ چندان نه خوښېده، ځکه رسمي حالت پکې وو او د يوه موزيم په څېر وه، خو ژر متوجه شوه چې هغه ځای کې داسې بېلابېل شيان شته چې کېدی شي ورته جالب او زړه راښکوونکي واوسي، د مثال په توګه د سپينې ماڼۍ د کارکوونکو وقار او متانت چې کلونه کلونه يې هلته د هرې کورنۍ خدمت کړی و. ما به چې دا کسان ليدل نو خپل يو مشر خپلوان به مې يادېده چې تري نومېده او په يوکليد سړک کې يې ژوند کاوه، بند لرونکی پتلون به يې اغوسته او د خپل کور د مخې چمنونه به يې لنډول. ما هڅه کوله چې زما چلن د ماڼۍ له خدمتکارانو او کارکوونکو سره د درناوي له مخې وي. هغوی زموږ د سيال ګونډ غړي وو خو په ښکاره يې څه نه ويل. دوی ورو ورو وپوهېدل چې څه وخت موږ يوازې پرېږدي او يا کله له موږ سره ټوکې وکړي. کله ناکله به دوی په پخلنځي کې د خپلې خوښې وړ ورزشونو په اړه کې غږېدل او کله به يې هم هغه نوې ګونګوسې يادولې چې زما په اړه به ويل کېدې. کله ناکله به يې د خپلو لمسيانو په اړه هم راته خبرې کولې. کله به چې ماښام پلو په تلويزيون کې د باسکټبال لوبې وې نو کله ناکله به باراک هم ورتله، له دوی سره به کېناسته او څو شېبې به يې لوبه کتله. د ساشا او ماليا جو ډېره خوښېدله، ځکه ډېره صميمي وه. نجونې به هم کله کله له ښوونځي وروسته پخلنځي ته تلې او هلته به يې له جوارو پولې پخولې. د ماڼۍ د اکثرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکوونکو زما له مور سره جوړه وه او کله ناکله به یې خونې ته هم ورتللې.

سپینه ماڼۍ کې د کال سنټر برخه هم وه چې چارواکو به یې د سهار له خوا له خوبه هم راپاڅولم. له څه مودې وروسته ما وکولای شول چې د دې برخې له کارکوونکو سره هم صمیمي شم. له دوی سره به غږېدم هم، د هوا په اړه به مې له دوی سره خبرې کولې او دوی ته به مې ویل چې له باراکه څو ساعته وړاندې وېښه شوې یم او اوس دا دی د رسمي مراسمو لپاره ځان چمتو کوم. موږ یو خدمتکار درلود چې تور پوستی و، وېښته یې سپین شوي و، جېمز رمزي نومېده چې د کارټر د دولت راهیسې یې به سپینه ماڼۍ کې کار کاوه. هغه به کله کله د جټ مجلې یوه ګڼه راته راوړله او په ډېر غرور به یې راته ویل: «آغلې اوباما په دې ګڼه کې ستاسو په اړه څه لیکل شوي.» همدې دوستیو او صمیمیتونو زموږ لپاره ژوند ډېر ښکلی کاوه.

ما فکر کاوه چې په سپینه ماڼۍ کې زموږ استوګنځی ډېر ستر او ډېر پرتمین دی او له دې ځایه ښکلی ځای په نړۍ کې هم نشته، خو کله چې په اپرېل میاشت کې انګلستان ته لاړم او له ملکې الیزابت سره مې ولیدل نو داسې نه وه. له انتخاباتو وروسته زما او د باراک لومړی سفر انګلستان ته و. د ولسمشرۍ په ځانګړې الوتکه کې مو لندن ته الوتنه وکړه. دې ځای کې یوه غونډه جوړېده چې د دېرشو سترو اقتصادي هېوادونو رهبرانو پکې ګډون کاوه. د امریکا اقتصادي کړکېچ او ځوړتیا پر ټولې نړۍ منفي اغېز کړی و او د نړۍ د بازارونو چندان خونده نه وه. د باراک اصلي دنده دا وه چې د تېر دولت تېروتنې او سرسري کتنې پاکې کړي او د نړیوال بازار ښه بېرته ورغوي. ساشا او مالیا نورې په خپل ښوونځی کې بلدې شوې وې. ما هم هر څه خپلې مور ته پرېښودل. که څه هم پوهېدم چې د دې لپاره چې زما مور ښه نیا واوسي نو سختګیري باید ونه کړي، لکه پر نجونو ژر فشار رانه وړي چې ژر ویدې شي، یا ورته ووایي چې دا وخوره دا مه خوره. زما ښه یادېږي چې کله زه او کرېګ ماشومان وو، نو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې مور څخه مو زیاته خپله نیا خوښېده.

د شل کسیزې اقتصادي ډلې کوربتوب د بریتانیا لومړي وزیر گوردون براون کاوه. په دې ډول غونډو کې به معمولاً د انگلستان ملکې د نړۍ رهبران باکینگهام ماڼۍ ته وربلل. په دې ماڼۍ کې ما او باراک نوې څېرې ولیدلې، خو له دې لیدنو کتونو وړاندې مور له ملکې سره په خصوصي توگه هم کتلي وو.

ما له هغې وړاندې له سلطنتي کورنۍ سره کومه لیدنه نه وه کړې. مشاورانو مې وویل چې ملکې ته تعظیم هم کولای شې او لاس هم ورکولای شې. موږ له یوې لوړې او وسپنیزې دروازې ماڼۍ ته وردننه شوو، د ماڼۍ شاوخوا کې بېلابېل کسانو ولاړ و، موږ ته یې کتل، د ماڼۍ ساتونکي هم وو، کله چې باکینگهام ماڼۍ ته وردننه شوو، نو ومې لیدل چې څومره پراخه ده. دا ماڼۍ د سپینې ماڼۍ پنځلس برابره ده او ۷۷٦ خونې لري. زه او باراک څو وارې نور هم دې ماڼۍ کې مېلمانه شوو. په راتلونکو سفرونو کې مو په یوه پرتمین هوټل کې استوگنه کوله. موږ به په رسمي مېلمستیاوو کې په طلایي قاشوغو او پنجو خواړه خوړل. کله چې له خپلې مور او لوڼو سره هلته تللې وم نو لاربښود یوه ورځ د سرو گلونو ماڼۍ ته بوتلو چې شاوخوا یو هکتاره یې پراخوالی درلود او زر گونه گلان پکې وو. ما چې کله دا گلان د سپینې ماڼۍ له گلانو سره پرتله کړل نو د سپینې ماڼۍ گلان راته ناچیزه ښکاره شول.

موږ ته وویل شول چې ناست‌خونې ته لاړ شو. هلته ملکه او شاهزاده فیلپ راته په تمه وو. د انگلستان ملکه دویمه الیزابت هغه مهال دوه اتیا کلنه وه، زړه شوې وه، کوچنی ځان یې درلود چې ښکلې ښکارېده، گلابي جامې یې اغوستې وې او یو مشکي دستگول یې لاس کې و. موږ هغې ته لاسونه ورکړل او انځورونه مو ورسره واخیستل. بیا مو د بریتانیا د اقتصاد او وضعیت او داسې نورو مسایلو په اړه خبرې وکړې. ما د ملکې څېره په ځلونو ځلونو په تاریخي کتابونو، فلزي سکو او پیسو او همدارنگه تلویزیون کې لیدلې وه. خو هغه شېبه دې ته ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږدې ناسته وم او په درناوي مې ورته کتل.

هماغه ورځ د شل کسیزو رهبرانو غونډه له غرمې وروسته جوړه شوې وه. شلو رهبرانو خپلې مېرمنې هم له ځانونو سره راوستلې وې چې په غونډه کې یې ګډون کاوه. ما او باراک هم په دې غونډه کې ګډون وکړ او له دوی سره مې قهوه وڅښله او خواړه مې ورسره وخوړل. د آلمان له لومړۍ وزیرې انګلا مېرکل، د فرانسې له ولسمشر نیکولای سارکوزي، د عربستان له پاچا، د ارجنټاین له ولسمشر، د جاپان او ایټوپیا له لومړنیو وزیرانو سره مې وکتل او له هغوی سره مې خبرې اترې وکړې. هڅه مې کوله چې ډېرې خبرې ونه کړم، ځکه هسې نه چې کومه تېروتنه وکړم. هلته مې ولیدل چې د بېلابېلو هېوادونو رهبران کله کله د خپلو اولادونو په اړه خبرې کوي او د بریتانیا د هوا په اړه کله ناکله یو بل سره ټوکې کوي. د مېلمستیا په پای کې مې پام شو چې د انګلستان ملکه زما څنګ کې ناسته ده. سپینې دستکشې یې په لاس کړې وې او تر او تازه ښکارېده. بیا راته موسکه شوه او راته کړل یې: «ډېره دنګه یې.» ما وخندل او ورته ومې ویل چې: «د بوټو تلي مې لوړ دي، مګر زه هم لوړه یم.» بیا ملکې زما بوټونو ته وکتل او راته کړل یې: «داسې ښکاري چې دې بوټونو کې ناراحته یې.» ملکې ته مې وویل: «هو، په دې بوټونو کې مې پښې خوږېږي.» بیا نو دې راته وکتل او ویې خندل. زه له دې سره دومره په خبرو کې ګرمه راغلې وم چې حتا د الماسو تاج مه یې هم ونه لید چې کله کله به یې پر خپل سر اېښوده. څنګه چې دې غونډې ته د ولسمشر په ځانګړې جټ الوتکه کې تللې وم او ویل مې چې څه کوم رسمي سفر نه دی نو په مهربانۍ مې د ملکې پر اوږه لاس هم کېښود. زه نه پوهېدم چې دا کار یوه ستره تېروتنه ده. څو ورځې وروسته دا کړنه په پراخه توګه د نړۍ په رسنیو کې خپره شوه. د دې شېبې انځور رسنیو اخیستی و او هر چېرې خپرېدو. ټولو ورته لیکلي وو: «د لوړپوړو چارواکو له خوا د رسمي آدابو تر پښو لاندې کول. میشل اوباما ملکه غېږ کې نیولې ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رسنیو کې زه بې فرهنګه معرفي شوې وم چې نه پوهېدم په رسمي غونډو کې څنګه چلن وکړم. زما په اند ملکه له دې چلنده خواشینې نه شوه او حتا رانژدې هم شوه او زما پر شاه یې لاس هم کېښود. خو زه ډېره ناراحته وم چې د باراک آبرو مې وړې وه.

بلې ورځې ته باراک باید یوې سترې کوونکې اقتصادي غونډې ته ورغلی وای. ما هم غوره وګڼله چې په ایزلینګتون سیمه کې د نجونو یوه دولتي ښوونځي ته لاړه شم. دې ښوونځي کې ۹۰۰ زده کوونکو زده کړې کولې چې له نوي سلنې څخه زیاته برخه یې تور پوستې یا نژادي لږکی وې. د ښوونځي پنځه سلنه برخه هم د کډوالو لوڼې وې. ښوونځي کې نژادي تنوع وه، مالي سرچینې یې کمې وې، مګر له ښوونیز پلوه په لوړه کچه کې وو. ما غوښتل چې نه یوازې د ښوونځي له چارواکو سره خبرې وکړم بلکې غوښتل مې له هغو زده کوونکو سره هم خبرې وکړم چې هلته یې ژوند کاوه او زده کړې یې کولې. په بهرنیو سفرونو کې ما تل هڅه کوله چې همدا کار وکړم. د دې ښوونځي ودانۍ له پخو خښتو رغېدلې وه. سیمه یې یوه نومورکې سیمه وه. کله چې ورغلم، دوه سوه زده کوونکې په یوه سالون کې راټولې شوې وې چې د ننداړو له لیدلو وروسته زما وینا واوري. زه په یوه عادي څوکۍ کې ناسته وم. لومړی د شکسپیر یوه ننداره وړاندې شوه چې نڅا او سندرې پکې وې. ما هم ننداره وکتله. خو شاوخوا ته مې چې وکتل نو ومې لیدل چې باحجابه نجونې هم شته چې قهوه‌یي رنګ لري او انګلیسي یې دویمه ژبه ده. دې نجونو ته د بېوزلۍ، جنسیت او د پوټکي د رنګ له امله زیاته پاملرنه نه کېده او د ټولنې له خوا رټل کېدې هم خو دوی باید ډېره هڅه کړې وای چې ټولنه کې څرګندې شي. له درونه ولړزېدم. دوی زما په څېر وې. ننداره چې پای ته ورسېده، د درېځ شاته لاړم، له دوی سره څو کلمې وغږېدم. احساسات مې پارېدلي وو. مشاورانو مې چې کوم یادښتونه راکړي وو، ورته ومې کتل، مګر ژر مې هیسته کړل او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادښتنو پرته مې خبرې پیل کړې. ومې ویل: «که څه هم د امریکا لومړۍ مېرمن یم. مګر تاسو ته ډېره ورته یم. ځکه د کارګرانو په سیمه کې ستره شوې یم. یعنې په داسې کورنۍ کې لویه شوې یم چې کمه تنخا مو درلوده. خو ډېر ژر پوه شوم چې که ښوونځي کې زده کړې وکړم او لوستې شم نو په ټولنه کې به خپل واقعي مقام ومومم.»

هغه مهال له دوو میاشتو زیاته موده کېده چې د امریکا لومړۍ مېرمن وم. مګر احساسول مې چې هغو ټولو تجملاتو له خپلې واقعي بڼې څخه لرې کړې وم. خو کله مې چې هلته له هغو نجونو سره خبرې کولې نو زما پخوانی هویت زما له اوسني نقش سره غاړه غړۍ شو او له یو بل سره یې پیوستون پیدا کړ. آیا په کافي اندازه ښه یې؟ هو یم. ما د ښوونځي زده کوونکو ته وویل چې تاسې ارزښتمنې يئ، پر ځان ایمان ولرئ او خپلې موخې تعقیب کړئ. کله چې زما خبرې پای ته ورسېدې، نو پاڅېدم او یوه یوه نجلۍ مې په غېږ کې ونیوله.

کله چې واشنګټن ته ورسېدم او خپل کور ته لاړم پسرلی رارسېدلی و. لمر به هره ورځ په آسمان کې لږ زیات پاتې کېده او لږ څه ناوخته به لوېده. چمنونه غوړېدلي وو او شنه او تر و تازه ښکارېدل. کله به چې له کړکۍ سره ولاړه وم او انګړ ته به مې وکتل نو سره او ارغواني ګلان به مې لیدل چې ورو ورو یې د فوارو په شاوخوا کې وده کوله. ما او زما مرستیالانو تېرو دوو میاشتو کې ډېر کارونه کړي وو چې زما نظریې د بڼ او ښوالۍ په برخه کې په واقعیت بدلې کړو. خو ګواکې داسې ښکارېدل چې دا کار دومره آسانه هم نه دی. موږ باید د ښونو ملي سازمان او د سپینې ماڼۍ مسئولین دې ته راضي کړي وای چې د ځمکې له ځینو برخو چمنونه لرې کړي. زموږ دا وړاندیز په پیل کې له مقاومت سره مخ شو. لس ګونه کاله کېدل چې د سپینې ماڼۍ ویکتوري ماڼۍ د الینور روزولټ له نظریو سره سمه زرغونېده او چا نه غوښتل چې په هغې کې کوم بدلون رامنځته شي. حتا سم کاس راته ویل: «هغوی فکر کوي چې موږ لېوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي يو.»

خو بلاخره موږ وکولای شول چې خپله خبره ريښتيا کړو. موږ ته د تېنس د ځمکې شاته يوه ټوټه ځمکه راکړل شوه. سم کاس يو ښه ځای غوښته. لنډه دا چې د جنوبي چمنونو په لمرينه برخه کې موږ ته شاوخوا ۱۵۰ متر مربع ځای راکړل شو چې له ګردي سالونه او همدارنګه د نجونو د لوبو له ځای او زانګوګانو ښخه دومره لرې نه و. له ساتونکو سره مو خبرې وکړې چې هسې نه په هغه برخه کې له امنيتي امله کومه ستونزه رامنځته نه کړو. همدارنګه خاوره مو هم وارزوله چې وګورو چې هسې نه زهري مادې لکه سرب او سيماب ونه لري او د کار لپاره مناسبه وي. بلاخره کار مو پيل کړ.

يو لومړنی ښوونځی و چې بنکرافت نومېده او په دوو ژبو پکې زده کړې کېدې. څنګه چې زه له څو ورځو وروسته له اروپا راګرزېدلې وم، نو د دې ښوونځي ځينو زده کوونکو ته مې بلنه ورکړه چې کروندې ته راشي. دا ماشومان څو اونۍ وړاندې هم راغلي وو او په بېل وهلو او د خاورې په برابرولو او د ځمکې په کرلو کې يې له ما سره مرسته کړې وه. زموږ کرونده هغې برخې ته نژدې وه چې سيلانيان به ورته راتلل او سپينه ماڼۍ به يې له نژدې کتله. زما زړه غوښتل چې هغوی هم زموږ د کار پايله ووينې. البته سل په سلو کې نه کېدل چې د بوټو له ودې ډاډه واوسو. په هر حال رسنۍ مو هم رابللې وې چې دې کار ته خبري پوښښ ورکړي. همدارنګه پلان داسې وو چې دې مراسمو ته د سپينې ماڼۍ سرآشپزان او د کرنې وزير هم راتلل. سم ته مې وويل چې هيله ده چې زموږ کار پايله ورکړي.

کله چې د پنځم ټولګي زده کوونکي راورسېدل نو زه شوم او دوی شول، ټولو به ګونډې وهلې او تخمونه به مو په خاوره کې کرل. ماشومانو د سبو په اړه له ما ځينې پوښتنې وکړې. همدارنګه دوی هيجاني وو او راته ويل يې چې ولسمشر چېرې دی او ولې راځي نه. له ماشومانو سره مې کار ډېر خوښېده. کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې چې له دوی سره کار کاوه نو د لومړۍ مېرمنې په توګه به مې چې څه اندېښنې درلودې ټولې به مې هېرولې. دوی زما په اړه قضاوتونه نه کول او یوازې ورته یوه دنګه او مهربانه مېرمن وم. لنډه دا چې هغه ورځ سهار مو د کاهو، پالکو، ګلپي، بروکلي او مټرو تخمونه وکرل. نه پوهېدو چې آیا رازرغون به شي او که نه یا وده به وکړي او که نه. په هر حال موږ باید خپله هڅه کړې وای او بیا مو باید هیله پیدا کړې وای چې باران او لمر هم زموږ مرستې راشي او زموږ کاره ګټه‌ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

د مې میاشت وه. دې میاشت کې یوه یکشنبه باراک وپتېیله چې ما ورسره بهر ته بوزي چې د ماښام ډوډۍ وخورو. څلور میاشتې یې تېرېدې چې ولسمشر شوی و. په دې موده کې یې هڅه کوله چې هغه ژمنې عملي کړي چې په انتخاباتو کې یې ورکړې وې. اوس یې غوښتل چې زما ژمنې هم پوره کړي. ما غوښتل نیویورک ته لاړ شو، ماښامی وخورو او یوه ننداره وګورو.

کوم کلونه چې شیکاګو کې وو او د شپې به په ګډه بیرون ته تلو، نو دا شپې موږ ته په هره اونۍ کې ډېرې سپېڅلې او مهمې شمېرل کېدې. دا یوه تفریح وه چې موږ په ژوند کې رامنځته کړې وه او هر څنګه شرایط به چې وو دا کار به مو کاوه. زما دا خوښېدل چې له خپل مېړه سره رستوران ته لاړه شم، هلته تته رڼا خپره وي، په یوه کوچني مېز ورسره کېنم او ورسره خبرې وکړم. هیله ده چې تل همداسې وي. باراک ډېر زغم لري، په ځیره مې خبرې اوري او ښه اورېدونکی دی. کله چې خاندي، نو خپل سر لږ شاته کړي چې زما یې دا حالت ډېر خوښېږي. زه یې د سترګو پر پړکا مینه یم او د ده په چلن کې مینه او مهربانۍ دي. کله چې سره کېنو او په آرامۍ خواړه خورو یا څه څښو نو هماغه تېر خوشحاله دوران ته ورستېنېږو. هماغه ګرم دوبي ته چې له یو بله سره مو مینه پیدا شوه.

هغه شپه مې تورچکې جامې واغوستې، لبسیرن مې هم ووهل او ویښته مې هم لږ سینګار کړل. دا چې له مودو وروسته مې غوښتل له خپل مېړه سره یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوسم نو هیجاني وم. البته په دې وروستیو کې مو څو مېلمستیاوې هم نیولې وې او له هغې وروسته د کېندي د ننداړو مرکز ته هم تللي وو. مګر دې ټولو رسمي حالت درلود. دا شپه یوازې زه او باراک وو. باراک هم تورچکه دریشي اغوستې وه. مګر نکټایي یې نه درلوده. ما خپله مور او خپلې لوڼې ښکل کړې. له هغوی سره مې خدای پاماني وکړه، چمن ته ښکته شوم، په چورلکه کې کېناستم چې موږ اندروز نظامي هډې ته بوزي. له هغې ځایه یوه کوچنۍ ځانګړې الوتکه کېندي هوایي ډګر ته آلوته او بیا له هغې ځایه په چورلکه کې منهټن ته تلو. امنیتي چارواکو زموږ د خوندیتابه لپاره برنامه جوړه کړې وه. بیا له منهټن څخه تر ګرېنویچ ویلیج پورې په زرې موټر کې لاړو چې امنیتي ساتونکي هم راسره وو. کومې څلورلارې ته به چې ورسېدو او موټر به وو نو دوی به هارنګونه کول، نور موټر به یې درول چې موږ تېر شو. خو ما د دې کار په خاطر د ګناه احساس کاوه. د دې ښار په سړکونو کې زموږ شتون، د دې ځای عادي جریان ګډوډ کړی و. نیویارک ستر او له بیروباره ډک ښار دی او عجیبه پرتم لري چې انسان د هغې پر وړاندې ځان ډېر کوچنی ویني. زما یوه ښوونکې وه چرني نومېده چې څو کاله وړاندې ورسره دې ښار ته راغلې وم او هر څه ته حیرانه شوې وم. باراک هم زما په څېر احساس درلود. هغه کلونه کلونه وړاندې د کلمبیا پوهنتون محصل و. همدا پوهنتون و چې د باراک استعداد پکې غوړېدلی و او سترې هیلې یې په مغزو کې پیدا شوې وې.

دې ځای ته له راتلو وړاندې باراک له سم کاس سره مشوره کړې وه او د هغه له مشورې سره سم یې یو کوچنی او ګوښه رستوران پیدا کړی و چې بلوهیل نومېده او محلي خواړه یې لرل. سم کاس دا رستوران ځکه ورښودلی و چې داسې خواړه زما خوښېدل. کله چې رستوران ته لاړو موږ ګوښه ځای غوښته، نو راته لارښوونه وشوه چې یوه ګوښه ځای ته لاړ شو. د نورو مېزنو شاته چې څوک ناست و هڅه یې کوله چې موږ ته پاملرنه ونه کړي. له موږ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څوک به چې رستوران ته راتلل نو امنيتي چارواکو به په الکترونيکي دستګاوو تلاشي کول. له دې موضوع څخه ما بيا شرم احساس کړ.

ځښاک مو راوغوښتل. خبرې مو پيل کړې او د خپل ژوند د معمولي مسايلو په اړه غږېدو. شاوخوا څلور مياشتې کېدې چې په سپينه ماڼۍ کې اوسېدو مګر تر اوسه هم نه وو توانېدلي چې خپل تېر هويت له خپل اوسني وضعيت سره همغی کړو او هغې ته معنا ورکړو. هغه مهال د باراک ټول پېچلي فعاليتونه زما پر ژوند اغېزمن وو. د مثال په توګه، ده به غوښتل چې د نجونو په رخصتيو کې يو بهرنی سفر ولرو. بيا به د سپينې ماڼۍ چارواکو راته برنامه جوړوله. مګر ما به هڅه کوله چې خپلې شخصي برنامې هم ولرم او د سپينې ماڼۍ په مسايلو کې دخالت ونه کړم. په هر حال باراک له بېلابېلو ستونزمنو مسايلو سره مخامخ و چې بايد هوار کړي يې واى. جنرال موټورز شرکت غوښتل چې په څو راتلونکو ورځو کې خپله پرځېدنه اعلان کړي. شمالي کوريا يوه هستوي آزموينه ترسره کړې وه او باراک غوښتل چې څو راتلونکو ورځو کې مصر ته لاړ شي چې په يوه ناسته کې د نړۍ له مسلمانانو سره خبرې اترې وکړي. ګواکې داسې ښکارېدل چې تل له کړکېچ سره مخامخ دی. له همدې امله کله به چې زموږ پخواني دوستان زموږ ليدو ته سپينې ماڼۍ ته راتلل نو زما او باراک نه خوښېدل چې د سياسي او ځينو نورو مسايلو په اړه خبرې وکړو، زيات مو دا خوښېدل چې هماغه د ماشومانو د معمولي مسايلو، بوختياوو يا تفريحاتو او دې ته ورته شيانو په اړه خبرې وکړو.

لنډه دا چې هغه ورځ په هغه ګوښه رستوران کې، له تتې رڼا لاندې مو ځښاک وڅيښ، خواړه مو وخوړل او خبرې مو سره وکړې. که څه هم په هغه فضا او چاپېريال کې مو احساسات چندان واقعي نه وو. د سپينې ماڼۍ دننه هم وضعه همداسې وه. يعنې هلته پرتمينه ماڼۍ ده چې د امنيتي چارواکو له خوا په بشپړه توګه تر نظر لاندې نيول شوې. د چارواکو هم خوښېږي چې موږ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلنونه ډېر کم ترسره کړو چې د ګواښونو احتمال يې شته. د مثال په توګه، د زينو په ځای له لفته ګټه واخلو يا د دې پرځای چې په آزاده هوا کې پلی تګ وکړو غوره دا وګڼو چې زرې موټر کې سپاره شو. البته موږ پوهېږو چې دوی له ښه نيته دا کار کوي. موږ دوی ته درناوی لرو، مګر حقيقت دا دی چې هلته بنديان شوي وو. که د کورنۍ کوم غړي به مو غوښتل چې بالکون ته لاړ شي نو مخکې يې بايد امنيتي چارواکي خبر کړي وای چې هغوی هغه سيلانيان يوې خوا بلې خوا ته کړي وای چې هلته چکر ته راغلي وو. دا کار د امنيت په خاطر کېده چې امنيت ټينګ شي. کله کله به مې زړه ته راتېر شول چې ځه بالکون کې قهوه وڅښم، مګر وروسته به مې وليدل چې کېدی شي دا کار مې امنيتي چارواکو ته ستونزه رامنځته کړي نو ترې تېره به شوم. په دې توګه زما او د باراک فعاليتونه ورو ورو کمېدل او کمېدل. په همدې خاطر ډېری مهال به هغه سالون ته ورتلو چې د سپينې ماڼۍ په بر پوړ کې و. باراک به د منډې په ماشين کې تګ کاوه. دلته به زموږ استاد هم و چې کرنل نومېده. ما هم هره ورځ د استاد تر نظر لاندې ورزش کاوه او وزنونه به مې پورته کول.

هغه شپه چې موږ ماښامی کاوه، نو د ټولې په اړه مو خبرې وکړې چې ماليا غږوله او همدارنګه د ساشا په اړه هم وغږېدو چې له زړې نانځکې سره يې ډېره مينه درلوده او کله به چې د شپې ويده کېده نو په خوا کې به يې ورسره څملوله. ما باراک ته د خپلې مور کيسه هم وکړه چې يو وخت يې عکاس انځور اخيسته خو له انځور اخيستلو وړاندې يې ورته مصنوعي بانه نه و ايښودلي. باراک به د تل په څېر خپل سر شاته کاوه او خندل به يې. د خپلې کورنۍ د نوي غړي په اړه مو هم خبرې وکړې چې يو سپی و، بو نومېده او سناتور کندي موږ ته ډالۍ کړی و. له دې سپي سره به په چمنونو کې نجونو لوبې کولې، قابونه به يې لرې غورځول او سپي به ورته راوړل، يا به يې ورته غږ کاوه چې دوی پيدا کړي. په کور کې له بو سره د ټولو جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاخره کله مو چې خواړه پای ته ورسېدل او تلو نو هلته چې څوک وو راته پاڅېدل او موږ ته یې لاسونه وپړکول. موږ سره یې ډېره مینه وکړه. که څه هم ضروري نه وه. ښایي هم له دې امله خوشحاله شوي وو چې موږ له هغه ځایه تلو. په هر حال موږ باید منلي وای چې د خپل حضور په خاطر مو نورو ته ستونزې راټوکولې.

تیاتر ته له تللو وړاندې، پولیسان هلته تللي وو او د تیاتر ټول لیدونکي یې تلاشي کړي وو. چې پایله یې دا شوې وه چې ننداره ۴۵ دقیقې ناوخته پیل شي. د اگوست ویلسون ننداره وړاندې کېده چې د پیتسبورگ ښار د یوه ښوونځي په اړه وه. دې ښوونځي کې هم له ورځې زده کړې کېدې او هم له شپې. همدارنگه دا ننداره د هغو میلیونو تور پوستو امریکایانو په اړه هم وه چې د هېواد له جنوبه د هېواد غربي پلو ته راغلي وو. دا هماغه کډوالي وه چې زما خپلوانو هم ترسره کړې وه. د باراک تر څنگ ناسته وم. ډېر احساساتي شوې هم وم او د یوې لنډې مودې لپاره مې خپل ورځني مسئولیتونه شاته پرېښي وو.

بلاخره شپه ناوخته وه چې واشنگټن ته لاړو. تگ مو هم د راتگ په شان وو، یعنې په هماغه الوتکو کې لاړو او هماغه لارمې مو ووهلې. نه پوهېدم چې څومره موده وروسته به بیا داسې یو ځای شو او له ژونده به خوند واخلو. خو په راتلونکو ورځو کې د باراک سیاسي سیالانو په ځانگړې توگه جمهوریپال گوند له دې امله پر موږ نیوکه وکړه چې ولې نیویورک ته تللي یو. دوی ویل چې په دې کار ډېر لگښتونه راغلي. د باراک مشورتي ټیم هم له موږ څخه هیله وکړه چې رسنیو او نړیوال سیاست ته زیاته پاملرنه وکړو. لنډه دا چې ډېرې ترخې نیوکې راپاندې وشوې. دا نیوکې د دې باعث شوې چې ځانځاني او شرم احساس کړم. مگر ما او باراک خوشحاله هم وو چې توانېدلي وو یو څو ساعته له سیاسته او د هغې له ښکېلتیاوو ځانونه خلاص کړو، گوښه ځای ته لاړ شو، هلته له خوندور غروبه خوند واخلو، ښه وخت تېر کړو، خوندور خواړه وخورو او له یوې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارې خوند واخلو. موږ په دې هم پوهېدو چې د امنيتي چارواکو او سيمه‌يزو پوليسو ساعتونه ساعتونه وخت مو نيولی او همدارنګه د تياتر کارکوونکي، د هوټل ګارسونان او په سړکونو کې موټرونه مو په زحمت کړي، نو دې ټولو ته مو پام وو او دا هر څه مو منل او ګناه مو احساسوله، نو ځکه ځينو کسانو زموږ دا چلن ستايه او په ډېره ښه سترګه يې راته کتل چې دا احساس خو لرو چې خپله ګناه ومنو.

اوس نو په انګړ کې پالېز هم زرغون شوی و. کله به چې بالکون ته لاړم او بهر ته به مې وکتل نو پر پالېزه به مې سترګې ولګېدې چې د چمن په لوېديزه خوا کې و او ترکاری پکې زرغونې شوې وې. پالېزه کې د ګازرو او پيازو پاڼې راوتلې وې، پالک زرغون شوي وو او شاوخواوو ته يې رنګارنګه ګلان تاو راتاو وو.

د جون مياشتې په وروستيو کې مې د بن ګرافت ښوونځي هماغه زده کوونکي ماڼۍ ته راوبلل چې په خاورو کې ګونډې ووهی، کاهوګان راوشکوي، او مټر له ساقو څخه راپرې کړي. زموږ سپی يعنې بو هم زموږ شاوخوا کې ټوپونه وهل چې بيا سترې شو او لمر ته اوږد وغځېد. کله چې پيداوار راټول شول نو سم کاس او د ښوونځي زده کوونکو له هغو کاهوګانو او مټرو څخه په پخلنځي کې سالاډ جوړ کړ چې وروسته مو د چرګ له غوښې سره يو ځای وخوړ. کله مو چې دا شيان وخوړل، نو په پای کې مو د ځمکنيو توتانو څخه جوړ شوی کېک هم نوش جان کړ. زموږ د ترکاريو پر پالېز د لسو اونيو په اوږدو کې دوه سوه ډالره لګښت راغلی و. پيسې هم په تخم او کود لګول شوې وې. د دې کروندې بېلابېل پيداوار له پنځه څلوېښتو کيلو څخه زيات وو. له دې يوې ټوټې ځمکې ښکلی پالېز جوړ شوی و خو ما داسې احساسول چې ځينو له ما څخه ډېره تمه درلوده. په ځانګړې توګه کارلرونکو مېرمنو چې له ځانونو سره يې ويل چې ما خپلې ټولې لاسته راوړنې او تجربې يوازې د محدودو ترکاريو پالنې ته وراړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاباتی مبارزو راښودلي وو چې هر څه ترسره کوم نو د بېلابېلو کسانو له خوا په بېلابېلو بڼو تفسيرېږي. ځينو ويل چې ما تندی تريو نيولی وي او غوسه وم. له بلې خوا زه هغه ځوک وم چې غوښتل مې د تازه او سالمو خوړو خوړل دود کړم. په انتخاباتو کې د باراک له بريا څو مياشتې وړاندې مې د يوې رسنۍ خبريال ته ويلي وو چې که په انتخاباتو کې بريالي شوو نو زما اصلي دنده به په سپينه ماڼۍ کې دا وي چې په خپله کورنۍ کې د کور رييسه واوسم. دا خبره مې د ټوکې په شان کړې وه خو رسنيو ډېره ستره کړه. د ځينو امريکايانو خوښه شوه او فکر يې کاوه چې د خپلو ماشومانو په ښوونه او روزنه کې په نظم ټينگار کوم. مگر ځينو داسې سوچ کړی و چې غواړم يوازې په کور کې واوسم او د کورنۍ په چوکاټ کې له خپلو ماشومانو سره ايساره شم.

په واقعيت کې په ژوند کې ما هوډ درلود چې هر کار تر سره کوم، بايد موخه ولري او سنجېدلی وي. په دې کې زما د مورولۍ نقش هم شامل دی چې غوښتل مې مورولي د يوې برنامې له مخې پر وړاندې يوسم. البته په پالېزه کې د ترکاريو کرکېله د رسنيو له خوا مثبته وارزول شوه او د هېواد له گوټ گوټه راته ليکونه راتلل چې د دې ځرگندونه يې کوله چې کار مې سم دی. اوس مې غوښتل چې د تغذيې موضوع په پراخه توگه مطرح کړم او د هغې په اړه شته ستونزو ته يوه بشپړه حللاره ومومم. کله چې باراک ولسمشر شو د امريکا د ماشومانو يو پر درې برخې زياتي وزن درلود او چاغ وو. د تېرو دېرشو کلونو په اوږدو کې په ماشومانو کې چاغي درې برابره شوې وه. همدارنگه ماشومان د وينې له لوړ فشار او دويم ډول شکر ځخه هم رنځېدل. د پوځ مسئولينو ويل چې د سرتېرو د معافيت يوه اصلي موضوع د دوی چاغښت دی. د دې لامل د تازه مېوو لوړه بيه او په دولتي ښوونځيو کې د ورزشي او تفريحی برنامو کموالی وو. ماشومان به ډېری مهال يا تلويزيون ته کېناستل يا کمپيوټر ته او يا به يې هم کېمونه کول. ځينو نورو ځاينو کې به امنيتي ستونزې وې او کورنيو به غوره بلله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماشومان يې کور کې پاتې شي. دا حال په ما او کرېگ باندې هم تېر شوی و او په کور کې به پاتې وو. خلکو دا ستونزې هم درلودې چې تازه پيداوار يې په آسانه طريقه نه شوای تر لاسه کولای. په رستورانونو کې به تل تيار خواړه خلکو ته ورکول کېدل. تلويزيون کې کارتون هم کار خراب کړی و او ماشومانو ته يې د خوړو غذايي توکو، په ماکروويو کې د تيارو غذايي توکو او کنسر شوو خوړو په اړه خبرتياوې خپرولې. ځينې شرکتونه وو چې ماشومانو ته به يې نوشابې جوړولې، زه به چې کله د دې شرکتونو پر وړاندې ودرېدم نو دې شرکتونو او هغو کروندګرو به زما مخالفت ته راودانګل چې دې شرکتونو ته يې خواړه پيداوار برابرول. يا کله به چې کوم ښوونځي ته لاړم چې د سالمو خوړو په اړه تبليغات وکړم نو هغه ستر شرکتونه به راسره په جګړه شول چې د ښوونځيو له کافيترياوو به يې ملاتړ کاوه. د امريکا د متحده ايالتونو په ښوونځيو کې چې څومره خواړه پلورل کېدل کلنۍ ګټه يې شپږ ميلیارده ډالره وه. همدا ګټه د دې باعث کېده چې د عمومي روغتيا کارپوهان ونشي کړلای چې په دې برخه کې کوم کار وکړي.

اوس د دې وخت رارسېدلی و چې يو کار بايد شوی وای. زه لومړنۍ مېرمنه نه وم چې دې ستونزې ته مې پاملرنه کړې وه، بلکې ديموکراتانو او جمهوريپالو په سيمه‌يزه او هېوادنۍ کچه د روغتيايي خوړو په اړه تبليغات کول او همدا موضوع د دې څرګندويه وه چې دوی خو لږ تر لږه په دې برخه کې ګډه همږي سره لري. ما له خپلې مشورتي ډلې سره د ۲۰۰۹ کال تر اوايلو پورې له بېلابېلو کارپوهانو سره ليده کاته وکړل چې کورني او بهرني پکې شامل وو. هڅه مې دا وه چې په دې برخه کې يوه طرحه وړاندې کړم او څنګه چې د غټانو د عادتونو بدلول سخت دي نو ومې پتېيله چې پر ماشومانو فوکس وکړم. غوښتل مې چې ماشومان له هماغه پيله روغتيايي خوړو ته مخه کړي.

زما پلان داسې وو چې په اونۍ کې درې ورځې به مې د امريکا د لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمنې په توګه دنده ترسره کوله او نورې ورځې به مې خپلې کورنۍ ته ځانګړې کړې وې. د ښوونځي رخصتۍ هم پيل شوې وې او نجونې په کور کې وې. موږ به هره ورځ خپل ځينې دوستان رابلل او په هماغه سيمه کې به مو سيمه‌يز سفرونه کول. يوې نږدې درې ته لاړو او هلته مو غارونه وليدل. د پيسو چاپولو ادارې ته لاړو او د پيسو چاپولو چاپ مو له نږدې وليد. د واشنګټن په جنوبي برخه کې مو فردريک داګلاس موزيم وليد او له دې سره مو هم آشنايي پيدا کړه چې يو غلام څنګه عالم کېږي. له نجونو مې وغوښتل چې د هر سفر يو يو ګزارش وليکي او څه يې چې زده کړي، هغه بيان کړي. خو هغوی شورماشور جوړ کړو او زه ترې تېره شوم.

چې هر تفريحي سفر ته به تلو نو له وړاندې به مو له امنيتي چارواکو سره خبره کوله او ځان به مو ورسره همغږی کاوه چې زموږ له ورتګه وړاندې هغه ځای وارزوي او که څه ستونزه وي هواره يې کړي. که څه هم دې سفرونو کې له موږ سره باراک نه و مګر بيا هم امنيتي چارواکو ته موږ د مزاحمت باعث کېدو. خو زما زړه غوښتل چې تر کوم بريده شوني وي، نو تر هغې دې زما ماشومان هم د نورو په شان آزادي ولري.

ماليا يوه ملګرې درلوده، دوی دواړو غوښتل آيسکريم واخلي، نو ماليا هم له خپلې ملګرې سره د دې د مور او پلار په موټر کې سپره شوې وه چې آيسکريم واخلي خو ساتونکو يې اجازه نه وه ورکړې چې دا کار وکړي. زه او باراک هم هلته نه و او په خپلو کارونو بوخت وو. بلاخره هغه يې هلته يو ساعت تم کړې وه چې له موږ څخه ورته اجازه واخلي. زه هغه ورځ ډېره غوسه وم. پر امنيتي چارواکو مې نيوکه وکړه. نوره ګنګسه شوې وم. د سپينې ماڼۍ په ټولو دهلېزونو او هره خوا کې امنيتي چارواکي ولاړ وو او زموږ ساتنه يې کوله. له کړکۍ نه به مې چې بهر کتل نو د امنيتي چارواکو موټرونه به مې ليدل. لنډه دا چې هر چېرې دوی وو. خو د ماليا په برخه کې مې دوی ته نه شوای ويلی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لپاره چې د خپلې ملګرې په موټر کې سپره شي له ما نه باید اجازه واخلي. پر دوی مې اعتراض وکړ او ورته ومې ویل چې دا کار یې زموږ د کورنۍ لپاره هېڅ ګټه نه لري او که غواړي چې د ماشومانو ساتنه وکړي باید د هغوی په شان فکر او حرکت وکړلای شي. بیا مې پر دوی ټینګار وکړ چې امنیتي چارواکي باید خپل قوانین بدل کړي چې له هغې وروسته ساشا او مالیا وکولای شي له کومې مخکینۍ برنامې پرته له سپینې ماڼۍ بهر ته لاړې شي. یعنې دوی ته دومره پراخه برنامه جوړه نه شي چې ډېرې تم شي او له هغې وروسته ووزي. ما او باراک نه شول کولای چې له همغږۍ پرته هر هغه څه ترسره کړو چې زموږ زړونه یې غواړي. خو ما هوډ درلود چې د خپلو ماشومانو لپاره مبارزه وکړم چې لږ تر لږه زموږ په شان بندیوانې نه وي.

په انتخاباتي کمپاینونو کې یو ځل خلکو زما جامو ته پاملرنه کوله. البته رسنیو هم دې موضوع ته لمن وهله او په انټرنټ کې بېلابېل مطالب زما په اړه لیکل کېدل. ښایي لامل یې زما لوړه ونه وه یا دا چې له هېڅ نوي سټایله نه وېرېدم او هغه مې ازمویلو. هر ځل به مې چې د لوړو بوټونو پر ځای ټیټ بوټونه په پښو کول نو دا موضوع به په رسنیو کې خپرېده. په لیلام کې به مې چې هر ډول جامې، ګاڼې او بلوزونه پېرل یا به مې سپینې جامې اغوستې نو د زیاتو غبرګونونو باعث به شول. کله به مې چې د کانګرس په غونډو کې ګډون کاوه نو بې لستونو جامې به مې اغوستې، یا کله به چې سپینه ماڼۍ کې رسمي انځورونه اخیستل کېدل نو تورچکې جامې به مې اغوستې چې دا هر څه به رسنیو ته ښه موضوعات وو او هر چېرې به یې پرې خبرې کولې.

د ۲۰۰۹ کال په دوبي کې له خپلې کورنۍ سره د تفریح لپاره ګرندکانیون ته لاړو. هلته هوا د سانتي ګراد ۴۱ درجې وه. کله چې هلته ورسېدو او زه د ولسمشر له ځانګړې الوتکې راښکته شوم نو زما انځورونه واخیستل شول او بیا وروسته زیات بریدونه او انتقادونه راباندې وشول چې ولې مې خپل وقار او

(c) ketabton.com: The Digital Library

متانت نه دی ساتلی. یعنې داسې ښکارېدل چې ګڼې زما ظاهر او زما جامې زما له خبرو مهم وو. یاد مې دي چې کله مې په لندن کې د ښوونځي له نجونو سره خبرې وکړې نو پای کې مې وژړل او له دریځه راښکته شوم. خو د خبریالانو لومړۍ پوښتنه له ما دا وه چې جامې مې کوم خیاط طراحي کړي.

سخته خوا یې رابده کړه. خلکو مې هم جامو ته پاملرنه کوله، ما هم د دوی له دې پاملرنې ګټه واخیسته او د ځینو کسانو لکه د پوځیانو له مېرمنو سره مې انځورونه واخیستل چې هغوی هم ولیدل شي. وګ مجلې چې کله د باراک انځور چاپ کړ له دې وروسته یې وړاندیز وکړ چې زما انځور هم د خپل مجلې په مخ کې چاپ کړي. خو ځینو مشاورانو مې راته وویل چې د اقتصادي کړکېچ په وخت کې کېدی شي چې دا کار هم ما د یوې ولخرجې او هوسبازې مېرمنې په توګه خلکو ته ورمعرفي کړي. مګر په پای کې ما هغوی ته مثبت ځواب ورکړ. جامې مې خپله انتخاب کړې چې جیسون وو او نارسیسو رودریګز طراحي کړې وې. دا کسان پېژندل شوي لاتین تباره طراحان وو.

د مود په اړه چندان زیاته نه پوهېدم. دومره بوخته وم چې هغو جامو ته مې هېڅ اهمیت نه ورکاوه چې اغوستلې مې. د انتخاباتي کمپاینونو په جریان کې به مې په شیکاګو کې له یوه پلورنځي ځخه جامې اخیستې. هلته مې په ناڅاپي توګه له یوه پلورونکي سره وپېژندل چې مردیت کوپ نومېده. هغه د بېلابېلو طراحانو په اړه ښه معلومات درلودل. همدارنګه د جامو د رنګ او د هغې د بافت په اړه هم په ډېر څه پوهېده. کله چې باراک په انتخاباتو کې بریالی شو نو ما له مردیت ځخه وغوښتل چې واشنګټن ته راشي او زما د جامو د چارو مرستیال شي. هغه هم ومنله او راغی. په دې توګه هر کله به چې چېرته تلم نو د خپلو جامو د ډول په اړه به مې له ده سره مشوره کوله مګر پر دې هم پوهېدم چې خپلو انتخابونو ته هم باید پام وکړم او د یوې تور پوستې مېرمنې په توګه مې نشول کولای چې ځل بلي یا هم ډېرې غیررسمي جامې واغوندم. پر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس په ډېر احتیاط مې هر ځل هڅه کوله چې له پخوانیو طراحانو او همدارنګه له هغو طراحانو هم ګټه واخلم چې چندان مشهوره نه وو. کله ناکله به د طراحانو له خوا ځینې جامې ماته په پور راکول کېدې چې کله به مې واغوستلې نو بیا به مې ملي آرشیف ته ډالۍ کړې چې د سپینې ماڼۍ اخلاقي اصول رعایت کړم او له خپل مقامه ناوړه ګټه وانه خلم.

د ټولو جامو او اضافي شیانو لګښتونه ما خپله پرې کول او تر هغې مهاله پورې مې د جامو او نورو شیانو لپاره دومره زیاتې پیسې نه وې لګولې. هر کله به مې چې بهرنۍ سفر درلود نو مردیت به مې راغوښته او هغه به د کوربه هېواد په اړه ښه معلومات راکول چې خلک یې کومې طرحې، کوم رنګونه او کوم سټایلونه خوښوي. همدارنګه ده به د مالیا او ساشا د جامو په اړه هم راته وړاندیزونه کول او لګښتونه به یې راډېرول. ځکه نجونې هم د رسنیو او خلکو تر نظر لاندې وې. کله به مې چې باراک ته کتل چې خپله هماغه توره دریشي تل له خپلې المارۍ رااخلي او اغوندي یې او حتا وېښته یې هم ږومنځې ته اړتیا نه لري، نو د هغه په حال به غِبطه راتله. ښایي چې ستره ستونزه یې دا وه چې کورتۍ وکاږي یا یې واغوندي یا نکتایي ووهي او که نه.

هر کله به چې مردیت نوې جامې راته جوړولې، نو د جامو کوټې ته به تلم، اغوستې به مې او بیا به خمه چمه یو خو او بل خوا اوښتم او رااوښتم، لاسونه به مې دې خوا او هغې خوا ته کول چې وګورم چې هغو جامو کې راحته یم او که نه. که جامې به تنګې وې، نو له ځنډ پرته به مې بېرته مردیت ته ورسپارلې. کله به چې چېرته تلم نو بېلابېلې جامې به مې سره وړلې چې هسې نه په ناڅاپي توګه په جامو مې خواړه توی شي یا یې کومه برخه یې وشلېږي، داسې وخت کې باید ما اضافه جامې درلودلای. همدارنګه همېشه به مې یوه جوړه ځانګړې جامې هم راسره ګرزولې چې د خواشینۍ په مراسمو کې به مې اغوستې، د مثال په توګه کله ناکله به باراک ته خبر ورکول کېده چې د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېرو، یا سناتورانو یا د نړۍ د رهبرانو د خاورو سپارلو په مراسمو کې ګډون وکړي. داسې حالت کې به له ما سره ځانګړې جامې وې.

پر مردیت سربېره، جاني رایټ هم راسره وو چې یو خندنی سړی و، زما وېښته به یې سینګارول او تل به تند تند غږېده. درېیم کس کارل رای و چې زما څېره یې سینګاروله او آرامه آرامه غږېده. دې درې واړو په ظاهري توګه داسې سینګارولم چې رسنۍ راپورې ونه خاندي او د دوی د ملنډو نه شم. هېڅکله مې فکر نه کاوه چې د خپلې ظاهري بڼې او څېرې لپاره به مې درې کسان نیسم چې سینګار مې کړي. خو نن پوهېږم چې دا یو حقیقت دی چې باید ورسره همغږې شم. هره هغه مېرمنه چې د سیاستوالو په رسمي او غیررسمي یا نورو محفلونو کې ګډون کوي نو له شک پرته چې زیاتره به یې د مردیت، جاني او کارل په څېر کسانو ته اړتیا لري.

خبره نه وم چې تېرو لومړیو مېرمنو د خپلو وېښتو، سینګار او جامو په برخه کې څه کول. ریښتیا چې ووایم کله مو چې په سپینه ماڼۍ کې استوګنه پیل کړه نو په هماغه لومړیو میاشتو کې مې د تېرو لومړیو مېرمنو د لیکل شویو کتابونو لوستل پیل کړل، مګر ډېر ژر مې پرېښودل، ځکه نه مې غوښتل په هغو توپیرونو پوه شم چې د دوی او زما ترمنځ وو.

سپټمبر میاشت کې زه او هیلري کلینټن په یوه خونه کې کېناستو او ښه غرمنۍ مو وکړ. په انتخاباتو کې د باراک له بریا وروسته، کوم اختلافونه او کدورتونه چې باراک او هیلري په انتخاباتي کمپاینونو کې سره لرل، دواړو هېر کړي وو او یوه ښه کاري اړیکه یې سره رامنځته کړې وه چې باراک بیا د بهرنیو چارو د وزیرې په توګه هم وټاکله.

هیلري په تېرو وختونو کې د امریکا لومړۍ مېرمن شوې وه او له دې سره سره یې په یوه حقوقي شرکت کې د وکالت دنده هم درلوده او همدارنګه له خپل مېړه سره یې هم د ښوونې او روزنې او روغتیا د ښه کېدو په برخه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستې کړې وې. هغه په ډېره مينه واشنګټن ته راغلې وه چې له دولت سره مرسته وکړي خو ډېرې شديدې نيوکې پرې شوې وې. په رسنيو کې ليکل شوي وو چې رای ورکوونکو ستاسې مېړه انتخاب کړئ نه تاسې. په دې توګه هيلري له ډېرو خندونو سره مخ شوې وه.

ما هڅه کوله چې د تېرو لومړيو مېرمنو له تجربو درسونه واخلم او په مستقيمه توګه د باراک په کارونو کې دخالت ونه کړم. په همدې خاطر زما مشاوران او همکارن تل د باراک له مشاورانو سره په اړيکه کې وو او ما به چې هر کار کاوه نو له دوی سره په همغږۍ کې ترسره کېده. حتا يو ځل مې غوښتل چې خپل پېکی لږ لنډ کړم. زما همکارانو لومړی د باراک له مشاورانو سره مشوره وکړه چې ډاډه شي چې کومه ستونزه خو به نه رامنځته کېږي.

څنګه چې د هېواد اقتصادي وضعيت له کړکېچ سره مخامخ و نو د باراک مشاورانو تل هڅه کوله پر ما پام وکړي چې هسې نه داسې کار ترسره کړم چې خلک يې ولخرچي وانګېري. البته ما همېشه هڅه کوله چې د ماشومانو لپاره تفريحی فعاليتونه جوړ کړم. يادېږي مې چې هغه مهال مې د باراک له مشاورانو سره اړيکه ونيوله او ترې ومې پوښتل چې په سپينه ماڼۍ کې د ماشومانو لپاره د هالووين جشن جوړولای شم. د باراک د دولت ارشد مشاور اکسلرود او د باراک مطبوعاتي مشاور رابرت ګيبز ځواب راکړ چې دا کار ډېر لګښت غواړي، د خلکو پام هم وراوړي او د دې باعث کېږي چې باراک د خلکو له سترګو ولوېږي. مګر ما ونه منله او دوی ته مې وويل چې کومو سيمه‌يزو او د پوځي کورنيو ماشومانو چې سپينه ماڼۍ نه ده ليدلې نو د هالووين جشن به ورته ډېر جالب وي او کمه بوديجه هم غواړي.

بلاخره د اکتوبر مياشتې په وروستيو کې مو د سپينې ماڼۍ چمن ته يو کدو راوړ چې پنځه سوه کيلوګرامه وزن يې درلود. زه له ډېرې خوښۍ په کاليو کې نه ځايېدم. د ارکستر ډله هم راغلې وه. اسکلېټي جامې يې اغوستې وې او جاز

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسیقي یې غږوله. له ها بل پلو نه له بالکون نه یوه توره غنه لاندې راتله. ما پلنګي جامې اغوستې وې، پرتوږ مې تور و، بلوز مې خالونه درلودل او غوږونه مې اوږده وو. د سپينې ماڼۍ مخ کې ولاړه وم. باراک له دې سره روږدی نه و چې عجيبې او غريبې هالووينې جامې واغوندي. یوازې سپورتي پتلون او بلوز يې اغوستي وو او زما تر څنګ ولاړ وو. هغه شپه له ۲۰۰۰ څخه زياتې شهزادګۍ راغلې وې چې وېروونکې جامې، د سمندري غلو جامې، د اتلانو جامې، د سرګردانه ارواوو جامې او د فوټبالرانو جامې يې اغوستې وې، د ماڼۍ په شاوخوا چمنونو کې ګرزېدې او خوشحالي يې کوله. د ماڼۍ خدمتکارانو هم پر هغوی کوچنۍ کڅوړې وېشلې چې بسکېټ، وچه مېوه او خواږه پکې وو او د ولسمشرۍ ماڼۍ مهر يې خوړلی و. دا جشن يو پرتمين جشن وو.

زموږ پالېز بېلابېل فصلونه شاته پرېښودل او موږ د هغې په اړه په زياتو شيانو وپوهېدو. کوم خټکي مو چې کرلي وو چندان ښه نه و، بې رنګه وو او اوبه يې نه درلودې. شديدو بارانونو زموږ خاوره مينځلې وه او ورسره وړې يې وه. الوتونکو به زموږ ځمکني توتان خوړل او لټکو به بادرنګ. مګر موږ د ملي پارک د خدماتو د ښوال جيم او د سپينې ماڼۍ د ځمکو د سرپرست په مرسته وکولای شول چې پالېز اصلاح کړو. ځمکې ته مو بيا کودونه ورکړل او له سره مو پکې کرکېله وکړه. اوس نو زموږ په ماښامي کې هغه ترکارۍ شاملې وې چې په خپل پالېزه کې مو کرلې وې لکه بروکلي، ګازر او کاهو. کله ناکله به مو د کروندې د پيداوارو يوه برخه د سيمې هغه خپلواک سازمان ډالۍ کوله چې کډوالو ته به يې خواړه ورکول. همدارنګه له خپلو ځينو ترکاريو څخه به مو اچار جوړول او بيا به مو په هغو بوتلونو کې اچول چې زموږ له شاتو څخه پاتې شوي وو. دا اچار به مو بيا ځينو چارواکو ته د ډالۍ په توګه ورکول. په پيل کې زموږ دې کار ته ډېر کسان بدبينه وو خو ورو ورو زموږ په اړه د دوی نظر بدل شو او له ترکاريو څخه دا ډک پالېز د سپينې ماڼۍ د کارکوونکو او خدمتکارانو لپاره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار او غرور سرچینه وګرزېد.

په راتلونکو میاشتو کې مو د ماشومانو د روغتیا له کارپوهانو سره اړیکه ټینګه کړه چې له راسره مرسته وکړي چې دا طرحه په ټولنه کې لږ څه پراخه پلې کړو. موږ به میندو او پلرونو ته ګټور معلومات ورکول چې د خپلې کورنۍ لپاره روغتیایي خواړه برابر کړي. بیا مو له ستېفاني کاټېر څخه مرسته واخیسته چې دا برنامه لا پسې بشپړه کړو. مګر د باراک مشاوران په امریکا کې د موټر جوړونې او د بانکونو د پرځېدا په چارو کې ښکېل وو او زما له دې برنامې سره یې مخالفت کاوه. خو ما د هیلري تجربو ته په کتو سره هڅه کوله چې سیاست باراک او د هغه ډلې ته پرېږدم او په بله جبهه کې خپل فعالیتونه ترسره کړم. په عین حال کې مې دا هڅه نه کوله چې د جوسو د تولید او د ښوونځیو لپاره د خواړو د برابرولو له شرکتونو سره دښمني وکړم. یوازې مې د ماشومانو له میندو او پلرونو سره خبرې کولې چې څنګه کولای شي خپل ژوند بدل کړي او ژوند کې یې روغتیا په برخه وي.

یوازې مې له هغو روغتیایي مجلو سره مرکې کولې چې له ماشومانو، میندو او پلرونو سره په اړیکه کې وې. سمسورو ځایونو او لوبغالو ته به تلم، هلته به مې نرمشي حرکتونه کول، ورزش به مې کاوه او ماشومانو ته به مې ښودل چې ورزش د انسان بدن تر او تازه کوي. د تلویزیون په کارټوني برنامو کې به ښکارېدم او د ترکاریو په اړه به مې خبرې کولې. له خبریالانو سره به مې په دې اړه خبرې کولې چې زیاتره امریکایان تازه غذایي توکو ته لاسرسی نه لري او خلکو ته به مې ویل چې پر ماشومانو مو روغتیایي خواړه وخورئ چې چاغ نه شي. ځکه چاغي د روغتیا لپاره ستونزې رازېږوي.

د ۲۰۱۰ کال فبروري میاشت راورسېده، سپینه ماڼۍ کې مې غونډه نیولې وه، هوا سړه وه، واوره او باران اورېدل. د وینا دولتي مېز ته لاړم او خپله برنامه مې د «راشئ حرکت وکړو» تر سرلیک لاندې اعلان کړه. سالون له ماشومانو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابینې له وزیرانو، ورزشي اتلانو، ښاروالانو، روغتیایي رییسانو او همدارنګه د ښوونې او روزنې او غذايي توکو د تولید له مسئولینو ډک و. څو خبریالان هم راغلي وو. زموږ د برنامې پلان دا و چې په ماشومانو کې چاغښت ختم کړي. باراک هماغه ورځ ژمنه وکړه چې د ماشومانو د چاغښت د درملنې لپاره به یوه ځانګړې ډله جوړه کړي. همدارنګه د غذایي توکو درې اصلي تولیدوونکو اعلان کړل چې په خپلو خوړو کې به د مالګې، بورې او غوړو کچه تر شونې بریده راټیټه کړي. د امریکایي نوشوابو انجمن ژمنه وکړه چې د خپلو نوشابو محتویات به په ډېر دقت سره د نوشابو په قوطیو یا بوتلونو لیکي. د ماشومانو له متخصصو ډاکټرانو مو هیله وکړه چې ډاکټران دې ته وهڅوي چې د بدن وزني ځانګړنې په خپلو ضروري ارزونو کې شامل کړي. دیزني، ان‌بي‌سي او د وارنر وروڼو شرکتونو هم ومنله چې ځانګړې برنامې جوړې کړي او په هغې کې ماشومان دې ته وهڅوي چې له روغتیایي ژونده پیروي وکړي. د دولس ګونو ورزشي ټیمونو مدیرانو هم وویل چې د لوبو شپېته دقیقه‌یي برنامې به جوړوي او موخه به یې دا وي چې له ماشومانو سره مرسته وکړي چې زیات ورزش وکړي. دوی وویل چې په دې اړه تبلیغات هم کوي.

البته دا د کار پیل و. موږ په پام کې لرل چې د ترکاریو د کر موضوع په کلیوالي او ښاري سیمو کې پراخه کړو، خلکو ته د غذايي موادو د بسته‌بندۍ په اړه دقیق او سم معلومات ارایه کړو، یو نوی غذایي هرم طراحي کړو او ماشومانو ته یې په واک کې ورکړو. د دې ټولو موخو پر مخ بېولو سازمانده‌ۍ، هڅو او هاند ته اړتیا درلوده او زه هوډمنه وم چې ترسره کوم به یې. غوښتل مې له خپل عجیب ټولنیز انځوره کار واخلم او د هغو سترو موخو په لاره کې یې وکاروم چې په سر کې مې درلودې. دا هغه لاره وه چې د هغې په مرسته مې کولای شول چې خپلې ټولې وړتیاوې د خپل هېواد خلکو ته څرګندې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

د پسرلي یوه سهار کې زه، باراک او نجونې لاندیني پوړ ته وغوښتل شوو. هلته راته وویل شول چې د جنوبي برخې چمنونو ته لاړ شو. چمن کې مور ته یو څوک په تمه و چې نه مو پېژانده. یو سړی و چې مهربانه څېره او خاورین بریت یې لرل. مور ته یې وویل چې لوید نومېږم او زیاته یې کړه: «ښاغلی ولسمشر، آغلې اوباما مور فکر وکړ چې تاسې او نجونې یوې کوچنۍ تنوع ته اړتیا لرئ. نو له همدې امله مې تاسې ته یو سیار ژوبڼ راوړی دی- بیا موسک شو او زیاته یې کړه- تر اوسه پورې هېڅ لومړۍ مېرمنې هم په داسې تفریحي کارونو کې ګډون نه دی کړی.»

سړي بیا خپلې چپې خوا ته اشاره وکړه. مور چې چپې خوا ته وکتل نو ومو لیدل چې کابو شپېته متره لرې د سرو ونو په سېره کې څلور ښکلي او غټ ژوي ولاړ دي. یو زمری و، یو ببر و، یو پړانګ و او بل هم یوه ډنګره او خالخالي چیتا. ما په حیره ژوو ته وکتل خو ومې لیدل چې د هېڅ یوه غاړه کې رسۍ نشته. ډېره راته هیښنده وه. ځان سره مې کړل چې ښه تنوع ده چې ژوي آزاد وګورو. سړي ته مې وویل: «دا چې زمور د تفریح او سرګرمۍ په فکر کې یې مننه درنه کوم مګر ښاغلی لوید، دا ژوي خو هېڅ زنځیر او رسۍ نه لري. د ماشومانو لپاره خو خطرناکه نه دي؟» لوید په ځواب کې وویل: «نه، په دې اړه مو فکر کړی.» د تاسو او د ماشومانو د خوندیتابه په خاطر مو هغوی ته آرام بښوونکي درمل ورپېچکاري کړي او اوس تاسې ته کوم خطر نه لري. ستاسو کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای شي چې دا حیوانات په داسې حالت کې وګوري چې آزاده دي. له لیدلو یې خوند واخلئ. بیا یې زیاته کړه: «هیله کوم، ورنژدې شئ. نژدې ورشئ.»

ما او باراک نجونې تر لاسونو ونیولې. چمن ته ورښکته شوو، پر چمن پرخه پرته وه. حیواناتو ته ورنژدې شوو. کله چې حیواناتو ته ورنژدې شوو، نو ما د دې حیواناتو ستره واقعي جثه په ښه توګه ولیدله. زمري په آرامۍ حرکت کاوه. بیا پړانګ موږ ته سترګې راواړولې. د ببر غوږونو لږ ټکانونه وخوړل، مګر په همدې شېبه کې چیتا ناڅاپه زموږ خوا ته راغله. پر موږ یې برید وکړ. زه وډاره شوم. ساشا مې تر لاس ونیوله او شاته وتښتېدم. فکر مې کاوه چې باراک به هم همدا کار وکړي، مالیا به تر لاس ونیسي او وبه تښتي. شورماشور کې مې دې ته پام شو چې هغو دریو نورو ژوو هم زموږ خوا ته راودنګل.

لوید چې چېرې ولاړ وو له هماغه ځایه یې راچیغې کړل چې: «آغلې، اندېښنه مه کوه، موږ د دې موضوع فکر هم کړی دی.» بیا ښنګ ته شو او څو ساتونکي له خپلو وسلو سره څرګند شول. په همدې شېبه کې ساشا له ما څخه لاس خوشي کړ او بلې خوا ته وتښتېده. زه له ډېره ډاره ځای پر ځای مېخ شوې وم. ومې لیدل چې وحشي حیواناتو پر باراک او نجونو برید کړی او ساتونکي هم له ټوپکو سره ولاړ دي او ژوي په کولیو ولي. له ډېره ډاره مې چیغې کړې او ومې ویل: «ستاسو نقشه همدا وه؟ هسې نه چې دا هر څه ټوکې وي؟»

چیتا په ساشا برید وکړ او په خپلو تېرو منګولو دې ته چمتو وه چې هغه ووهي. یوه ساتونکي نښان ونیو او یوه آرامبښوونکې ګولۍ یې د چیتا پر خوا وروتوغوله. خو نښه خطا شوه، مګر د ګولۍ توغولو چیتا ترهوره کړه او د دې باعث شوه چې بل پلو وتښتي، مګر له ځنډ پرته مې بیا ولیدل چې بله ګولۍ د ساشا پر لاس ولګېده. همدې شېبه کې له خوبه پاڅېدم. په خولو کې لنده خیشته وم. زړه مې ډېر سخت ټکانونه کول. کابوس و. باراک مې هم تر ښنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویده و او ژور خوبونه یې کول.

همدارنګه ما احساسول چې زموږ کورنۍ د شاتګ په لور روانه ده او هره ورځ په یو ډول نه یو ډول لا پسې محدودېږو. د سپینې ماڼۍ په امنیت مې په بشپړه توګه باور درلود. خو له دې سره سره مې بیا هم زیانمنې احساسوله. په واقعیت کې هر څه د نورو په لاس کې وو، د ماشومانو له امنیته نیولې او زما او د باراک د برنامو او کارونو تر همغږيو پورې. په دوی کې داسې کسان هم وو چې لږ تر لږه زما نه شل کال کشران هم وو. زه په یوکلید سرک کې ستړه شوې وم او زده کړې مې و چې فردي خپلواکي له هر څه مهمه ده، نو ځکه مخکې ما خپل ټول کارونه خپله ترسره کول. خو په سپینه ماڼۍ کې داسې کار ناشونی و. هلته زما ټول کارونه نورو ترسره کول. مخکې له دې چې چېرته لاړه شم چارواکو به ټوله لاره وهله چې دقیق مهال محاسبه کړي او حتا تشناب ته زموږ تګ به هم قیدېده. هغوی ساشا او مالیا د لوبو لپاره بولې چې له خپلو ټولګیوالو سره لوبې وکړي. ما نور موټر نه چلاوه یا مې له ځان سره نغدې پیسې یا کیلي‌ګانې نه ګرزول. تلیفون ته زما مرستیالانو ځواب ورکاوه. هغوی به زما پر ځای غونډو ته تللې او زما له خوا به یې د بیانیو متنونه برابرول او لیکل. دا هر څه غوره او ګټوره وو. یعنې ماته یې وخت راکړی و چې د نورو سترو کارونو په اړه سوچونه وکړم. خو کله ناکله به داسې هم کېدل چې جزییات به رانه هېر شول.

کله چې د یوه ولسمشر مېرمن واوسې نو له ټولو زیاته به متوجې شې چې دونیا له ګډوډیو او ناامنیو ډکه ده او ورانۍ او بدمرغۍ له خبرتیا پرته پر هر چا رانازلېږي. ښکاره او پټ لاملونه او ځواکونه چمتو دي چې آرمتیا دې له منځه یوسي. هره شېبه باید له خبرونو ځان خبر کړې. زلزلې هاییتي له منځه وړې. د لوییزیانا په سواحلو کې له اوبو څخه څو زره متره لاندې په یوه نفتي ځای کې یو پیپ چاودلی او یو میلیون بشکې خام نفت په مکزیک خلیج کې ګډ شوي او اوبه یې ککړې کړي. مصر کې انقلاب شوی. د اریزونا د یوه سوپر مارکېټ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پارکېنګ کې یوه وسلوال سړي پر خلکو ډزې کړي او اووه کسه یې وژلي چې وژل شوو کسانو کې د کانګرس یوه غړې هم شامله ده.

هره پېښه ستره وه او مهمه او همدارنګه په مونږ پورې یې اړه درلوده. کوم خبرونه چې زما مشاورانو او زما ډلې هره ورځ رااستول نو له شک پرته چې باراک هم پرې خبرېده او پر وړاندې یې غبرګون ښوده. هغه د داسې کارونو لپاره هم رټل کېده چې حتا هېڅ کنټرول یې پرې نه درلود او نه یې هم کومه اړه پرې لرله. کوم هېوادونه چې لرې وو او ګډوډې پکې وې، ده باید حللاره ورته وړاندې کړې وای. له ده دا تمه هم کېده چې هغه سوړه پټه کړي چې د سمندرګي په تل کې رامنځته شوې وه. هغه باید د ټولو بلواوو او بې نظمیو مخه نیولې وای او هر څه یې باید رغولي وای. دا کار که د اونۍ په ورځو کې کېده او که د کال په اونیو کې.

زه هم لومړۍ مېرمن وم، ما خپله ټوله هڅه کوله چې پرې نه ږدم چې د نړۍ ورځنۍ ستونزې زما پر کار اغېز وکړي. خو کله ناکله به مې د چارو واګې له لاسه وتلې. مهمه دا وه چې زه او باراک څنګه کولای شو له ستونزو او ګډوډیو سره مخامخ شو. مونږ د خپل هېواد استازي وو او دا زمونږ پر غاړه وه چې هره ستونزه او هر کړکېچ رامنځته کېږي نو مونږ له ځنډ پرته باید په صحنه کې حاظر شو او هوار یې کړو. زمونږ د دندې یوه برخه دا وه چې د آرمش، ثبات او خردمندۍ بېلګې واوسو. د مکسیکو په خلیج کې د نفتو د پیپ د چاودنې موضوع د امریکا په تاریخ کې یوه ډېره بده پېښه ګڼل کېږي چې بلاخره په بریا مهار شوه. له دې وروسته زیاتره امریکایانو بیا هم باور نشو کولای چې د مکسیکو خلیج ته لاړ شي او هلته خپله رخصتي تېره کړي. ځکه دوی باور درلود چې دا سیمه امن نه ده. پایله دا شوه چې هلته سیمه‌یز اقتصاد ته زیات زیان ورسېد. په همدې اساس مونږ فلوریدا ته کورنۍ سفر وکړ او باراک او ساشا په اوبو کې ولمبل. د دوی د لمبا انځورونه مو رسنیو ته ورواستول چې هغوی ته څرګنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو چې ولسمشر له خپلې لور سره په هغه اوبو کې لمبا کوي. همدې کوچنې کار خلکو ته دا ستر پیغام وروړساوه چې د هغې سیمې په اوبو کې نور هېڅ ستونزه نشته.

هر کله به چې یوه فاجعه یا کومه غمیزه رامنځته کېده نو زموږ د کورنۍ یو یا دوه غړي به هلته ورتلل او امریکایانو ته به یې دا پیغام وررساوه چې په دردونو او رنځونو کې ورسره شریک یو. ما ډېره هڅه او هاند کاوه چې د مرسته کوونکو او داوطلبانو مخه د هرې ستونزې هواري ته ورواړوم او دا کار په رسنیو کې مطرح کړم. په هایتي کې چې په ۲۰۱۰ کال کې زلزله وشوه نو له دې زلزلې درې میاشتې وروسته زه او جېل بایډن هغه ځای ته لاړو. هلته مو ډېرې خرابۍ او ډېرې گندوالې ولیدې چې زرگونه میندې، پلرونه او ماشومان یې تر هغو خاورو لاندې ژوندي خښ شوي وو. په دې پېښه ډېرې خواشینې شوو. څو بسونه مې ولیدل چې د موسیقۍ سیمه‌یزه ډله پکې ناسته وه او هغو ماشومانو ته یې موسیقي غږوله چې بې سرپرسته شوي وو. ماشومانو که څه هم خپل پلرونه او میندې بایللي وو مگر بیا یې هم په سترگو کې هیلې وې. ریښتیا چې غم او خواشیني تل له صبر او زغم سره مل کېږي.

هر کله به چې شونې وه نظامي روغتونونو ته ورتلم او هلته به مې هغه سرتېري لیدل چې په جگړو کې به زخمیان شوي وو. لومړی ځل والتر رید طبي مرکز ته لاړم. پلان مې داسې جوړ کړی و چې هلته نوي دقیقې پاتې شوم، مگر کابو څلور ساعته مې له سرتېرو سره خبرې اترې وکړې او له دوی سره مې زړه سوی وښود.

والتر رید دویم یا درېیم روغتون و چې د افغانستان او عراق د جگړې سرتېرو ته ځانگړی شوی و. د جگړو زیاتره سرتېري به د آلمان په لندشتول روغتون کې هم معالجه کېدل. د دوی درملنه به چې وشوه بیا به امریکا ته راتلل. ځینې به څو ورځې په روغتون کې وو او ځینې به بیا په میاشتو میاشتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې روغتون کې ډېرو تګړه جراحانو کار کاوه او د زخميانو درملنه به يې کوله. البته امريکايي ځواکونو اوس پرمختللي زرهي وسايل کارول چې لږ تلفات وراوښتل او زموږ د سرتېرو تلفات د تېر په پرتله ډېر راکم شوي وو. خو د عراق او افغانستان په جګړو کې بيا خبره بل ډول وه. دې هېوادونو کې امريکا لس کاله جګړه وکړه چې دښمن به زموږ پر پوځ انتحاري بريدونه کول او يا به يې هم پټ بمونه او مينونه ورته ايښي وو نو له همدې امله زموږ پوځ ډېر سخت زيانونه وليدل.

که څه هم ما هڅه کوله چې په ژوند کې هر څه ته چمتوالی ونيسم خو نه کېده او ما نشو کولای چې ځان چمتو کړم، نظامي روغتون ته لاړه شم، هلته زخمي سرتېري ووينم او يا هم د دوی کورنو ته ورشم او ويې ګورم. د نظامي روغتونو په شاوخوا کې به د سرتېرو د کورنيو لپاره لنډمهالي کورونه جوړېدل چې هلته ژوند وکړي او په روغتون کې خپلو ناروغانو ته ورشي او له دوی سره راشه درشه وکړي. دا کورونه وړيا وو. پلار مې هم دوه کاله په پوځ کې دنده ترسره کړې وه، مګر زه د نظامي مسايلو يا د نظامي افرادو په اړه په هېڅ نه پوهېدم. نظر مې دا و چې جګړه تل يوه وحشتناکه او غيرانساني ښکارنده (پديده) ده چې ما نشوای زغملی. البته اوس مې نظر په بشپړه توګه بدل شوی دی.

کله به چې يوه روغتون ته تلم چې هلته د جګړې له زخميانو سره ليدنه وکړم نو نرسانو به مخصوصې جامې راکولې چې وايې غوندم او لاسونه مې ضد عفوني کړم. همدارنګه دوی به د سرتېرو په اړه ځينې معلومات هم راکول. ناروغانو ته به هم مخکې له مخکې ويل کېدل چې زه يې ليدلو ته ورځم. ځينو به نه منله چې زه ورسره ووينم. نه پوهېږم ولې يې داسې کول، ښايي چندان ښه به نه ول يا به يې هم سياسي دلايل لرل چې له دې کاره به يې ډډه کوله.

له دوی سره زما خبرې اترې ډېرې خصوصي وې. هلته له ما سره هېڅ کومه يوه رسنۍ يا مشاوران نه وو. کله به مې چې د زخمي سرتېري د کورنۍ يا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورزشي ټیم کوم انځور د ده له کټ سره لیده نو د ده د کورنۍ یا ورزش په اړه به مې ورسره خبرې کولې. کله ناکله به مې له دوی څخه د افغانستان د جګړې په اړه هم پوښتنې کولې. دوی ته به مې ویل چې څه ته اړتیا لرئ. البته دوی کې اکثره داسې کسان وو چې د چا زړه سوي ته یې اړتیا نه درلوده.

یو ځل له یوه سره پوستر سره مخامخ شوم چې په خونه کې چسپول شوی و او په تور مارکر پرې لیکل شوي وو:

هغو کسانو ته خبرداری چې دې خونې ته راځی.

«که په غم او خپګان کې دې خونې ته راننوزې او له ما سره زما د زخمونو په خاطر خواخوږی کوې نو هیله کوم چې مه راځه. دا زخمونه د هغې دندې له امله دي چې زه مینه ورسره لرم. زه له خپلو خلکو سره مینه لرم او د دوی لپاره جنګېدلی یم. همدارنګه د دې لپاره جنګېدلی یم چې هېواد مې آزاد وي او زه ورسره مینه وکړم. زه سرسخته سړی یم او ډېر ژر به روغ او جوړ شم.»

دې لیکنې د لوړ مورال ځرګندونه کوله. افتخار لیکنه وه. داسې روحیه ما په ټولو نظامیانو کې لیدله. یوه ورځ له یوه سرتېري سره مخ شوم چې جوړ او روغ جګړې ته تللی و، جګړه له هېواد بهر وه، ده خپله حامله مېرمن هم پرېښې وه مګر موده وروسته زخمي شوی او ټول بدن یې فلج شوی و چې لاسونه او پښې یې نه شوای ښورولای. له ده سره چې غږېدم نو پر سینه یې تي‌روی ماشوم هم ورپروت و. یو بل سرتېری و چې یوه پښه یې نه درلوده او له ما یې د ځانګړو امنیتي چارواکو په اړه پوښتنې وکړې چې ما هم په دې اړه معلومات ورکړل. ده هیله درلوده چې له پوځ وروسته به امنیتي چارواکی کېږي، خو اوس معیوب شوی و او د بلې دندې په اړه یې فکر کاوه. کله ناکله به چې کوم جنګي زخمي خبرې نشوای کولای یا به بې حرکته او ویده و نو څنګ ته به یې چې څوک و، له هغوی سره به مې خبرې کولې، لکه مېرمن، مور، پلار یا خپلوان او دوستان یې. دوی اکثرو خپل کارونه او ژوندونه پرېښي وو او خپل ناروغ ته راغلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پالنه يې وکړي. د زخميانو ميندو ته به مې لاس ورکاوه او دوی ته به مې دوعا کوله. د پوځي کورنيو ايثار او فداکاري هېڅکله نشم هېرولای.

يوه ورځ د تگزاس ايالت سن‌انتونيو ښار ته تللې وم. هلته يوه روغتون ته لاړم خو مخکې له دې چې يوې خونې ته وردننه شم، نو شورماشو مې واورېد او ومې ليدل چې نرسان ډېر تگ راتگ کوي. کله مې چې پوښتنې وکړې نو پوه شوم چې په خونه کې د تگزاس د کليو يو هڅور سړی دی چې ځان يې سوزېدلی او ډېر زخمونه لري. هغه ډېر سخت خوږېده او هڅه يې کوله چې کمپله لرې کړي، ودرېږي او ماته د پوځ د اعلا سرقومندان د مېرمنې په توگه نظامي سلام وکړي.

د ۲۰۱۱ کال په لومړيو کې يوه شپه مو ډوډۍ خوړلې وه، ماليا او ساشا هم خپلو خونو ته تللې وې چې کورنۍ دندې يې ترسره کړي. زه او باراک د خوراک خښاک په خونه کې يوازې وو. يادېږي مې چې هماغلته لومړی ځل و چې باراک د اُسامه بن لادن نوم پر خوله راوړ او ويې ويل: «فکر کوم چې پيدا کړی مو دی. ځای يې پيدا شوی. احتمال شته چې پرې بريد وکړو او هغه لاسترلی ونيسو. خو تر اوسه هم سل په سلو کې ډاډه نه يم چې څه به وشي.»

د باراک يو مهم کار دا و چې بن لادن يا ونيسي او يا يې هم له منځه يوسي. دا موضوع دوو ډلو ته مهمه وه، يو هغو زرگونو سرتېرو ته چې په عراق او افغانستان کې يې له القاعدې سره جگړه کوله او بل د هغو کسانو کورنيو ته چې خپل خپلوان يې د سپټمبر د يوولسمې په پېښه کې بايللي وو. د باراک له جدي حالته پوه شوم چې دا موضوع ډېره خطرناکه او حساسيت پاروونکې ده. همدارنگه پوهېدم چې په دې اړه لا نور جزييات بايد ترې ونه غواړم او باراک اجازه نه لري چې پټ امنيتي معلومات راکړي. هغه هم په ښه توگه کولای شول چې سياسي او کورني مسايل سره بېل کړي. دی به چې کله له موږ سره و نو ذهن به يې په بشپړه توگ له موږ سره و او کله به مو چې د شپې ډوډۍ خوړله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د مېز پر سر به معمولاً د ماشومانو د ښوونځي په اړه غږېدو. د مثال په توګه، مالیا د هغو حیواناتو په اړه څېړنه کوله چې نسلونه یې ورکېدل. دې به په دې اړه خبرې کولې، موږ به اورېدې او د یوې شېبې لپاره به مو سیاسی مسایل هېرول.

خو کله به مو چې د شپې ډوډۍ خوړله نو لیدل به مې چې د باراک مرستیالان له خونې بهر په دهلېزونو کې ګرزي راګرزي او د خپلو معلوماتو کوچنۍ کتابچې د باراک پر کوچنې مېز کېږدي. په واقعیت کې دا د سپینې ماڼۍ د قوانینو یوه برخه وه چې هره ورځ به دوې کتابچې موږ ته اېښودل کېدې چې یوه به ماته وه، او بله به باراک ته. د باراک کتابچه به ډېره ډبله وه او چرمې پوښ به یې درلود. دې کتابچو کې هغه مطالب و چې موږ باید د شپې لوستلي وای. ما او باراک به چې کله نجونې ویدې کړې نو خپلې خپلې کتابچې به مو راواخیستې، هر یو به یوې خوا ته لاړو او کتابچې به مو ولوستلې. لوستلو به یو یا دوه ساعته وخت نیوه. په دې کتابچو کې به زیاتره د کارکوونکو ګزارشونه، د راتلونکې ورځې د وینا مسودې او یا تصمیمونه وو چې باید موږ په خپلو برنامو کې شامل کړي وای.

د «راشئ حرکت وکړو» پروژې یو کال تېر شوی و. په دې موده کې یې لږ لږ پایله ورکړې وه. د ښوونځیو کافیتریاوو اوس یوازې دا جازه درلوده چې ماشومانو ته یوازې روغتیایي خواړه ورکړي. همدارنګه غوښتل مو چې سیمه‌یزو سرآشپزانو ته بلنه ورکړو چې په ښوونځیو کې روغتیایي او خوندور خواړه پاخه کړي. د غذایي توکو ستر زنځیري شرکت وان مات هم له موږ سره یو ځای شوی و او ژمنه یې کړې وه چې په خپلو غذایي توکو کې به د بورې، مالګې او غوړو کچه راټیټه کړي او د هغې په بیه کې به هم کمښت راولي. همدارنګه د هېواد له ۵۰۰ ښاروالیو مو غوښتنه وکړه چې د ماشومانو د چاغښت مسألې ته پام وکړي.

۲۰۱۰ کال کې زما ټوله هڅه دا وه چې د ماشومانو د تغذیې او په دولتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونځیو کې د روغتیایي خوړو د کیفیت په برخه کې یوه لایحه جوړه او بیا د کانګرس له خوا تصویب شي. دا د تېرو دېرشو کلونو په اوږدو کې لومړی ځل و چې غذایي مسألې ته پاملرنه زیاته شوه. په ګُلي توګه په سیاست کې مې ښکېلتیا نه خوښېده. مګر ماشومانو کې د چاغښت مسألې ته حاضره وم چې هر څه ترسره کړم. څو څو وارې مې له باراک او د ده له مشاورانو سره په دې اړه خبرې وکړې. همدارنګه د تلیفون له لارې مې له سناتورانو او د مجلس له استازو سره هم خبرې وکړې او هڅه مې کوله چې هغوی پر دې باور کړم چې زموږ ماشومان روغتیایي خواړه وخوري. که نوې لایحه تصویب شوې وای، نو بیا د ۴۳ میلیونو ماشومانو په ورځنیو خوړو کې تازه مېوې او ترکاری، تازه حبوبات، تازه او روغتیایي او د کمو غوړو درلودونکي لبنیات ورزیاتېدل. له دې سره سره د ماشومانو په خوړو کې چاکلېټ باب هم راکمېدل او په ښوونځیو کې چې دوی ته کومه بودیجه ورکول کېده، دوی په هغې کولای شول چې د ترکاریو پالېزونه جوړ کړي او خپل سیمه‌یز پیداوار تولید کړي. له شک پرته چې دا زما لپاره یوه ستره بریا وه چې د ماشومانو له چاغښت سره د مبارزې په لار کې مې ترسره کوله.

کله چې په منځنیو انتخاباتو کې څرګنده شوه چې جمهوریپال به د مجلس کنټرول په لاس کې واخلي نو باراک او مشاوران یې د لایحې د تصویب لپاره په ستر جنجال کې ښکل شول، ځکه دوی پوهېدل چې په مجلس کې به یې ځواک ډېر ژر راکم شي. بلاخره د ډسمبر میاشتې په لومړنیو کې لایحه وروستي پړاو ته لاړه. یوولس ورځې وروسته زه د باراک تر څنګ ودرېدم. د یوه سیمه‌یز ښوونځي ماشومان هم راغلي وو. باراک لایحه لاسلیک کړه. بیا یې په ټوکه خبریالانو ته وویل چې که لایه مې تصویب کړې نه وای، نو د شپې باید په کوچ کې ویده شوی وای.

په واقعیت کې د ماشومانو لپاره د روغتیایي تغذیې د ایجاد طرحه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لایحه وه چې د باراک ټولې هغه بیمې یې بشپړولې چې په ۲۰۱۰ کې تصویب شوې او د دې باعث شوې چې زیاتره امریکایان د بیمې تر پوښښ لاندې راشي.

زما بله برنامه د جېل بایډن په همکارۍ وه. د دې زوی بیو هم نوی له عراقه راغلی و. زما په باور امریکایان د خپلو سرتېرو او د دوی د کورنۍ پوروړي وو او ما او جېل غوښتل چې د دوی زیاته قدرداني وکړو او له بندیانو څخه د لا زیات ملاتړ په خاطر غوره لارې پیدا کړو. باراک هم د اعلی سرقومندان په توګه هماغه کال ځینې برنامې پیل کړې وې چې د دولت تر نظر لاندې وې.

ده له ټولو سازمانونو غوښتلي و چې د سرتېرو له کورنیو زیات ملاتړ او له دوی سره زیاته مرسته وکړي. زه هم د سترو شرکتونو مدیرانو ته ورغلم او غوښتنه مې ترې وکړه چې ځینې زاړه سرتېري او د هغوی مېرمنې پر دندو وګماري. جېل هم د پوهنتونونو له مسئولینو وغوښتل چې د پوځیانو اولادونو ته یوه ونډه په پام کې ونیسي. همدارنګه موږ په پام کې لرل چې د هغو سرتېرو رواني حالت هم ورغوو چې جګړې یې کړې وې او بیا هېواد ته راغلي وو. سربېره پر دې، په پام کې مو لرل چې د هالیوود له لیکوالو او فلم جوړوونکو سره خبرې وکړو او ترې وغواړو چې د پوځیانو د ژوند په اړه فلمونه او سریالونه جوړ کړي.

له کله راهیسې مې چې باراک پېژانده نو د شپې به د باراک ذهن ډېر فعالېده او نوښتونه به یې کول. داسې وختونو کې به یې د یوې موضوع یا یوې ستونزې په اړه نوي لیدلوري پیدا کول او یا به یې کومه نوې نظریه مونده. له غرمې وروسته به د ده مشاوران د ده کار خونې ته ورتلل چې دوسیې به هم ورسره وې او دوسیو کې به معلومات او اطلاعات وو. کله به چې باراک ورږی کېده نو خدمتکار به یې انځیر او وچې مېوې وروړل. ده نور سګرېټ نه څکول. کله کله به یې یوازې نیکوټین لرونکې ژاولې تر ژبه لاندې اېښودې. زیاتره شپې به د سهار تر یوې یا دوو بجو پورې ویښ و چې مطالعه به یې کوله، ګزارشونه به یې لوستل، د خپلې وینا مسودې به یې لیکلې او خپلو بریښنالیکونو ته به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب وایه. په همدې حال کې به یې تلویزیون هم په ټیټ غږ چالان کړی و او ورزشي سیالۍ به یې لیدلې.

کلونه کلونه کېدل چې ما او نجونو باراک ته رایه ورکوله او د رای ورکوونکو له ډلې یې وو، مګر اوس یې درې سوه میلیونه نور رای ورکوونکي هم درلودل. ده به چې کله د شپې نجونې ښکل کړې او بیا به یې زه ښکل کړم او موږ ته به یې شپه پخیر وویل نو په ډېره مینه به دولتي کارونو ته ورغلو. ما به له ځانه سره ویل چې آیا خلک پوهېږي چې څومره ښه چانس لري چې باراک یې انتخاب کړی دی.

باراک ته معمولاً د ورځې یو سلو پنځوس زره لیکونه راتلل. ده د خپلې ولسمشرۍ له پیله ویلي وو چې له دې لیکونو څخه دې کابو لس لیکونه انتخاب کړل شي چې هغه ځواب ورکړي. هغه به په دقیقه توګه لیکونه لوستل او ځوابول به یې. د لیکونو په حاشیو کې به یې خپلو چارواکو ته ځینې یادښتونه هم پرېښودل چې ورته رسیدګی وکړي. زیاتره لیکونه به د سرتېرو، بندیانو، سرطاني ناروغانو چې د خپلې درملنې لګښتونه به یې نه شول پوره کولی او د هغو خلکو وو چې خپل کورنه به یې د قسطونو د نه ورکولو له امله بېرته بایللي وو. البته همجنسبازانو او جمهوریپالو به هم ځینې لیکونه ورته رااستول چې باور به یې درلود چې باراک د هېواد د له منځه وړلو په حال کې دی. د ځینو میندو او پلرونو او نیا او نیکونو او تنکیو زلمیانو لیکونه به یې هم لوستل او دا به یې خپله دنده ګڼله چې د هغوی ستونزو ته رسیدګي وکړي. دا به په داسې حال کې وو چې زه او نجونې په ویدې وو او ده به هماغسې خپل فعالیتونه کول.

دوشنبې او چارشنبې ورځو کې به لس کلنې ساشا د یوه پوهنتون په یوه حوض کې د لمبا تمرین کاوه. زه به هم کله ناکله ورسره تلم. کله به چې ورسره لاړم نو هغې برخې ته به لاړم چې نور میندې او پلرونه به هم پکې ولاړ وو او حوض به یې د ښیښې له شا لیده. ما به هم دې ته کتل. خو امنیتي چارواکو راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

توصیه کوله چې ونه پېژندل شم. مګر کله ناکله به ځینې کسانو شورماشور جوړ کړ او ویل به یې چې: «هی دا خو میشل اوباما ده.»

ساشا ډېره ښه لامبوزنه وه. د څونګښې لمبا یې خوښېده او د پتنګ لمبا یې هم زده کوله. دې به د لمبا په مهال کې کله ناکله لمبا دروله او د خپل اوستاد خبرې به یې اورېدلې. یا به یې هم له خپلو هم ټیمانو سره خبرې کولې. دا مې ډېر خوښېدل چې نجونې د ټولنې په هماغه عادي فضا کې ووینم او هڅه مې کوله چې د هغوی اړیکه د دونیا له خلکو سره خوندي وساتل شي. کله به چې دوبنۍ رخصتۍ شوې، نو موږ به کورنیو سفرونو ته تلو. دې سفرونو کې به نجونو د تاریخ په اړه زیات څه زده کول. د ۲۰۰۹ کال د دوبي په رخصتیو کې مو دوی د مسکو کرملین ماڼۍ او د روم واتیکان ښار ته بوتللې. په دې اوه ورځنې سفر کې یې د روسیې له ولسمشر سره ولیدل، د روم په پانتویون او کولزیوم معبدونو کې یې چکر وواهه. بیا کنیا ته لاړو. کنیا مو ولیده. دا هغه ځای و چې زیات افریقایان به د غلامانو په توګه ترې وړل کېدل.

ډاډه یم چې نجونو هرې پېښې ته له خپل نظره کتل. له یوه دوبني سفره چې راوګرزېدو، څه موده وروسته د ساشا ښوونځې ته لاړم، ښوونځي کې د ښوونکو او د زده کوونکو د کورنیو د انجمن د دفتر په شاوخوا کې ګرزېدم چې د یوه دېوال پر یوه مقاله مې سترګې ولګېدې چې د دوبنیو رخصتیو په اړه وې. دا مقاله د ساشا وه چې پکې لیکلي یې وو: «زه روم ته لاړم، له پاپ سره مې ولیدل. د هغه د بتې ګوتې یوه برخه پرې شوې وه.»

زما بیخي یادېږي نه چې د هغه بته ګوته څنګه وه. اصلاً مې ونه لیدله. مګر داسې ښکارېدل چې ماشومان له موږ څخه زیات جزییاتو ته پاملرنه کوي.

که څه هم موږ هڅه کوله چې نجونې د باراک له سیاسي نړۍ څخه بېلې کړو مګر په عین حال کې پر دې هم پوهېدو چې ساشا او مالیا باید له ځینو شیانو خبرې شي. په هر حال هغوی زموږ په همدې دونیا کې ژوند کاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلابېلې پېښې پکې وې. دوی په خپلو سترګو لیدل چې کله ناکله یې پلار د هېواد د ځینو بېړنیو مسایلو د هواري په خاطر وربلل کېږی او په ښکاره ورته توهین کېږي. کومو کسانو چې زما مېړه ته توهین کاوه ماته د هغو وحشي زمریانو او پړانګانو په څېر وو چې په خوب کې مې ولیدل چې پر موږ برید کوي.

د یوې تلویزیوني برنامې یو ویاند و چې سوداګري او پېر او پلور یې کاوه. ۲۰۱۱ کال کې مې په خبرونو کې واورېدل چې دې کس غوښتل چې د جمهوریپال ګوند له خوا ولسمشرۍ ته ځان نوماند کړي. هغه به په تلویزیوني چینلونو کې د باراک په بهرني سیاست نیوکې کولې او ملنډې به یې پرې وهلې. همدارنګه په څرګنده به یې ویل چې باراک امریکایی نه دی. دا ګونګوسه وړاندې هم ځینو کسانو خپره کړې وه چې ویل یې د باراک د هاوایي پېژندپاڼه جعلي ده او په کنیا کې پیدا شوی. ټرمپ هم هڅه کوله چې ووایي چې په ۱۹۶۱ کال کې په هونولولو مجله کې راغلي چې باراک امریکایی نه دی. د ده ثبوت دا و چې باراک کوم وړکتون ته تللی، د هېچا په یاد نه دی چې ووایي چې له موږ سره په وړکتون کې یو ځای و.

د محافظه‌کارانو په خبري رسنیو کې هم د ټرمپ بې اساسه ادعا په ډېر خوند خپرېده. دوی هڅه کوله چې د باراک څېره نومبدې کړي خو په عین حال کې دا هر څه خطرناک هم وو. یعني ناپوهه کسان تحریکېدل چې د ولسمشر پر ضد خطرناکه کارونه ترسره کړي. زه له دې موضوع ډېره وېرېدلم. ډارېدم چې هسې نه یو لېونی پیدا شي، وسله واخلي او زموږ لوڼو پسې راشي. ډونالد ټرمپ په خپلو دې ګستاخانه او احمقانه خبرو زما کورنۍ ته ستره ستونزه راټوکولې وه. د ده دا کار به هېڅکله هېر نه کړم.

خو په هر حال، موږ ژوند ته ادامه ورکړه او په خپلې ساتونکې ډلې مو باور وکړ. کله چې باراک وپتېیله چې په ټاکنو کې ګډون وکړي، نو له همدې مهاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

له امنيتي ګواښونو سره مخامخ شوو. ګواښنې راته کېدې. انتخاباتي کمپاينونو کې به خلکو زه تر لاس نيولم او راته ويل به يې: «موږ ټول دعا کوو چې تاسې او ستاسې کورنۍ ته څوک زيان در ونه رسوي.»

هغه وخت زه او باراک ډېر کم کليسا ته تلو. ځکه خبريالان به هلته هم راپسې راتلل. په دعا کې به هم راپسې وو. دوی به په لوړ غږ پوښتنې کولې يا به يې پر موږ نيوکې کولې. همدا مهال کشيش جرميا رايت د باراک د انتخاباتي فعاليتونو په جريان کې تر بريد لاندې راغی او ځينو هڅه وکړه چې شايعه خپره کړي چې باراک مسلمان دی او ځان پټوي. موږ وپتېيله چې خپل ايمان په خپل کور کې وساتو. نو ځکه هر شپه مو له ماښامه وړاندې دعا کوله. په هماغه سپينه ماڼۍ کې مو هره شنبه د نجونو لپاره د دعا او راز و نياز مراسم هم برابرول. خو زه د کليسا په هغه معنوي فضا پسې خپه شوې وم. دا په داسې حال کې وه چې باراک به مې هره شپه ليده چې له خوبه وړاندې په آرامۍ له ځانه سره دعا وايي.

دا يوه ګنګوسه وه چې باراک کنيايي دی امريکايي نه دی. دا ګنګوسه ډېره ژر خپره شوه. پايله يې څو مياشتې وروسته وه. يو سړي و چې د جمعې په شپه خپل موټر ماڼۍ ته نژدې ودراوه. بيا يې خپله نيمه خودکاره وسله د موټر له ښيښې راوايسته او پر ماڼۍ يې ډزې پيل کړې. د ماڼۍ پر پاسني پوړ يې څو ګولۍ واورولې. يوه ګولۍ د ګردۍ خونې پر يوې کړکۍ ولګېده او بله يې پر بلې. زه به کله ناکله دې خونه کې کېناستم او قهوه به مې څښله. بله ګولۍ د سپينې ماڼۍ پر بام ولګېده. هغه شپه زه، باراک او ماليا بهر ته وتلي وو. خو ساشا او مور مې په کور کې وو. خو دوی هېڅ خبرې شوې هم نه وې. زيان هم نه و واراوښتی. له دې وروسته نژدې دوې اونۍ تېرې شوې چې د ګردۍ خونې د کړکۍ ښيښې بدلې شوې. ما به بيا بيا هغه سوري ته کتل چې ګولۍ ښيښه کې رامنځته کړی و. فکر مې کاوه چې له څومره زيانونو سره مخامخ يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ورو په بشپړه توګه پوه شوم چې خپله آرمتیا باید وساتم، نور چې څومره کرکه له موږه لري، هېڅ ری پرې ونه وهم او هغه ګواښونه چې کېدی شي موږ ته متوجې وي، هېڅ سوچ پرې ونه کړم. یوه ورځ مالیا د ماښې شاوخوا ته تللې وه چې تېنس لوبه وکړي. د یوه زده کوونکي مور د تمرین په ځای کې دې ته ورنژدې شوې وه او ورته ویلي یې وو چې: «نه وېرېږې چې دلته لوبه کوې؟» اوس مې لور هر څه زده کړي وو. دا پوهېده چې څه وواییې، نو په ډېر درناوي یې هغې مېرمنې ته ویلي وو: «که ستاسو موخه دا وي چې آیا هره ورځ د مړینې په اړه فکر کوم او که نه، نو باید درته ووایم چې نه.»

څو کاله وړاندې هماغه مېرمن د ښوونځي په یوه غونډه کې راته راغله او ښنه یې رانه وغوښتله چې زما لور یې هغه ورځ اندېښمنه کړې وه. دا څرګندوي چې دې څو څو وارې په خپلې تېروتنې فکر کړی و.

پوهېدم چې د هر خطر او هرې بریا په څنګ کې ځینې زیانونه او خنډونه هم شته. اوس زما ماشومانو د نورو ماشومانو په پرتله زیات توپیرونه درلودل. دوی ستر او ښکلی کور درلود، د خوړو اندېښنه یې نه درلوده او د ښوونې او روزنې په برخه کې ټول امکانات ورته برابر وو.

زه د هېواد د لومړۍ مېرمنې په توګه سترو مسئولیتونو ته متوجې هم وم. ما باید د تور پوستو ټولنه پر دې آګاه کړې وای چې زما په شان نورې ډېرې مېرمنې هم شته. یعنې دا چې ما د یوې ښارې تور پوستې نجلۍ په توګه په ستر پوهنتون کې زده کړې کړې وې، مدیره شوې وم او بیا سپینې ماڼۍ ته تللې وم خو دا هر څه دومره ځانګړي نه وو. دا یوه داسې لاره ده چې زموږ ډېرو مېرمنو یې توانایي او وړتیا درلوده چې دا لاره ووهي او زیاتو بریاوو ته ورسي. همدارنګه مور مې هم همدا ویل چې زه او ګرېګ بریاوو ته رسېدلی او پرمختګ کولای شو. له دې سره سره موږ دومره تکړه او ځانګړي هم نه وو خو بیا مو هم ځانونه یو ځای ته ورسول. د شیکاګو په جنوبي برخه کې زموږ په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر انسانان وو. یوازې باید له دوی سره مرسته شوې وای چې ځانونه یې موندلي وای.

ما تل د هغې روزنیزې لارې په اړه سوچ کاوه چې زما شخصیت ترې رغېدلی و. د روبي تروري په اړه مې سوچ کاوه چې پیانو یې په یوه بېله طریقه رابښودله. دې ماته رابښودلي وو چې خپلې اورې پورته ونیسم او د زړه له تله پیانو وغږوم. یا پلار مې رازده کړي وو چې څنګه سوګ وار کړم او د کرېګ په شان فوټبال وکړم. همدارنګه برین ماور ښوونځي کې زما ښوونکو ښاغلو مارتینز او بنت داسې وو چې هېڅکله یې زما نظریه بابېزه نه ګڼله یا زما مور چې ډېره ستره ملاتړې مې وه چې په ښوونځي کې یې زما ټولګی بدل کړ او زه یې له یوه ټولګي بل ته بوتلم. همدا شان په پرېنستون پوهنتون کې چرني چې تل یې هڅولم، ما ته یې زړه راکاوه او تل د دې باعث کېده چې فکرونه مې وروزم یا سوزان شر او والري چې له کلونو کلونو راهیسې اوس هم زما ښې ملګرې دي او ما ته یې څرګنده کړې چې څنګه یوه دنده لرونکې مور واوسم.

زما تل خوښېدل چې له نورو سره مرسته وکړم او کله به مې چې څوک لیدل چې له یوه کار سره علاقه لري نو هڅول مې. که چا به له رانه لارښوونه غوښته، نو زما به له لاسه چې هر څه کېدل نه مې ترې دریغول.

کله چې سپینې ماڼۍ ته لاړم نو شل زده کوونکې مې راوبللې چې زموږ په یو میاشتنیو غونډو کې ګډون وکړي. په دې غونډو کې به مو سره خبرې اترې کولې، علمی سفرونه به مو کول او د ځینو مسایلو لکه د مالی مدیریت او د حرفې د ټاکلو په برخه کې به مو غونډې نیولې. البته دا هر څه به د تړلو دروازو تر شا او د رسنیو له جنجاله لرې وو.

هره تنګۍ نجلۍ به مې یوې مشاورې ته وروسپارله چې د خپل ژوند کیسه ورته ووایي. زما مشاورې دا وې: والري، کریس کامرفورد، جېل بایډن او همدارنګه د سپینې ماڼۍ څو نورې اجرایي مدیرانې. په راغلو نجونو کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوځي کورنيو نجونې او د بې کوره شوو کورنيو نجونې هم وې. دوی به چې کله له ښوونځي فارغېدې له مور سره به پاتې کېدې. دا نجونې ډېرې هوښيارې او ځيرکې وې چې ما د خپلو لوڼو په څېر منلې وې او له هغوی سره صميمي شوې وم. هغوی ته به مې د پوهنتون او داسې نورو ځايونو ګټې بيانولې. پولې به موې خوړلې، خندل به مو او د راتلونکي په اړه به مو خبرې کولې. اوس نو له دوو کلونو زياته موده کېده چې په سپينه ماڼۍ کې مې ژوند کاوه. ما او باراک هڅه کوله چې خپله حبابي محدوده پراخه کړو او د هغې ځای سوړ او رسمي حالت راکم کړو. کله چې به ځيني بهرني چارواکي زموږ ليدلو ته راتلل نو موږ به د ښوونځي زده کوونکي هم رابلل چې رسمي ښه راغلاست ووينې. کله به چې موسيقي غږوونکي د ماښام مراسمو لپاره راتلل نو هيله به مې ترې کوله چې د ځوانانو لپاره هم يوه ځانګړې برنامه جوړه کړي چې له موسيقي سره آشنا شي. له دې لارې د ښوونځي ماشومان له سترو هنرمندانو لکه جون لجېند سره آشنا کېدل. زه او باراک به تل په لومړۍ ليکه کې موسيقۍ ته نځېدلو. مور به مې هم په مراسمو کې چندان ګډون نه کاوه خو کله به يې چې د موسيقۍ غږ واورېد لانديني پوړ ته به راښکته شوه.

سپينه ماڼۍ کې مو د نڅا او نورو هنرونو غونډې نيولې، سربېره پردې په دې ماڼۍ کې مو په ۲۰۰۹ کال کې يوه مشاعره هم جوړه کړه چې موسيقي يې هم لرله ځوان هنرمن مانويل ميراندا موږ ته موسيقي وغږوله. له دې مشاعرې مو ډېر خوند واخيست.

موږ هڅې کولې چې ماشومان فعاليتونه او هلې ځلې وکړي. کله به چې د فوټبال سيالۍ وې نو زه به له ماليا او ساشا سره يو ځای ورتلم او د نورو ميندو او پلرونو تر څنګ به کېناستم. خو کله به چې چا رانه هيله کوله چې انځور راسره واخلي نو په درناوي به مې دا کار رداواه. کله به چې ماليا تېنس لوبه کوله، نو زه به ورتلم او له ځانګړې خونې څخه به مې د دې لوبه ليده. کله به يې چې لوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای ته ورسېده زه به ورغلم او په غېږ کې به مې ونیوله.

خو باراک دا ټول عادي فعالیتونه له خپلو برنامو لرې کړي وو. البته کله ناکله به یې د نجونو په ورزشي مراسمو کې ګډون کاوه، خو ډېر کم. دی به چې داسې مراسمو ته راته نو ډېر ساتونکي ځواکونه به هم ورسره وو.

یوه ورځ زه او باراک په ګډه ښوونځي ته لاړو چې ساشا یوه برنامه پکې درلوده. د ښوونځي په انګړ کې د وړکتون ماشومان وو چې زانګوګانو کې زنګېدل. له ماشومانو تېر شوو. پټ ساتونکي مو پر بامونو ولاړ وو چې تورې جامې یې اغوستې وې. ساتندویه ډله هر چېرې له موږ سره وه. کله چې ساشا او مالیا د خپلو دوستانو مېلمستیاوو ته تللې، یا به موټر کې کېناستلې یا به په بازارونو کې ګرزېدلې دوی به یې تل ساتنه کوله او مور به مې هم ورسره وه. اوس به چې کله نجونې د زیږدو کلیزې ته تلې نو چې راوتې به خپلو ساتونکو ته به یې کېکونه هم راوړل. موږ ورو ورو له خپلې ساتونکې ډلې سره روږدي شوو. البته چې کله به له خلکو سره وو دوی به غلی وو، رسمي چلن به یې کاوه او زموږ ساتنه به یې کوله. خو کله به چې په الوتکه کې کېناستو یا به په ځانګړو ځایونو کې وو نو له دوی سره به مو خبرې کولې او ما به په ټوکه ورته ویل چې ډېر مهربانه یئ خو د ډبرې په شان خېرې لرئ. وروسته له دوی سره ډېر صمیمي شوو، دومره صمیمی چې کله به یې نژدې خپلوان مړه شول نو ما به غمشریکي ورسره کوله او کله به یې چې ماشومان بریالی کېدل، زه به هم ورسره خوشحاله وم. پوهېدم چې درونډ مسئولیت یې منلی او دا چې حاضر دي خپل ځان تر موږ ځار کړي نو زما لپاره ډېر ارزښتمن وو.

اوس نو ما هم د نجونو په شان هم شخصي ژوند درلود او هم رسمي او متوجې شوې وم چې داسې زیاتې لارې چارې شته چې که ترې ګټه واخلم نو پرته له دې چې ولیدل شم یا وپېژندل شم بازار ته تللی شم او یو څه اخیستلی شم یا کوم ځای لیدلی شم. د مثال په توګه زموږ سپي بو په کور کې د لوبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وسایل دانګې وانګې کړل، له دې وروسته یوه ورځ سهار د لوبو د وسایلو یو پلورنځي ته لاړو او د سپي لپاره مو د لوبې ځینې نور وسایل واخیستل او له دوکانه راووتلو. هر کله به چې په پټه او بې شورماشوره ښار ته تلم نو بریا به مې احساسوله. یوه بله ورځ مې د بېسبال خولۍ پر سر کړه. تورې عینکې مې پر سترګو کړې. یوه پلورنځي ته لاړم. ساتونکې ډله هم راسره وه چې ورزشي جامې یې اغوستې وې. په پلورنځي کې تاو راتاو شوم. د غاښو کریم او د غاښو بورسونه مې واخیستل. همدارنګه د ساشا او مالیا لپاره مې د لوبو ځینې وسایل پیدا کړل چې وامې اخیستل او یو ښکلی کارت مې هم واخیست چې د واده کلیزه کې یې باراک ته ورکړم. خپله ماجراجویي مې ورو ورو زیاته کړه. کله ناکله به مې له خورلڼو سره رستوران یا د دوی کور ته ورتلم. کله به پارک ته تلم او د سین په غاړه کې به مې چکر واهه. البته امنیتي چارواکي به هم په پټه توګه زما شاوخوا کې ګرځېدل او راباندې پام به یې وو. په راتلونکو کلونو کې حتا دې حالت ته ورسېدم چې له سپینې ماڼۍ به راووتم، لوبغالو ته به لاړم ورزش به مې کاوه، یا تر ټولو مهمه دا چې له واورو څخه ډکو غونډیو ته به ورتلم او هلته به مې سکي کوله. دا هغه تجربې وې چې مخکې مې نه درلودې. سکي کولو ته څو ځلې ولاړم، څو ځلې له خپلو لوڼو سره او څو ځلې له خپلو دوستانو سره. هلته به مې د سکي کولو خولۍ پر سر کوله. عینکې به مې په سترګو کولې او له زیاتو نورو خلکو سره یو ځای به مې سکي کوله او خوند به مې ترې اخیسته.

دوستۍ ته مې تل ارزښت ورکاوه. په دې توګه پر دې توانېدم چې تل میشل رابینسون پاتې شم او خپل تېر ژوند له خپل نوي ژوند سره پیوست کړم. په واشنګټن کې مې د ساشا او مالیا د ځینو ټولګیوالو له میندو سره ملګرتیا پیل کړه. دا هغې مېرمنې وې چې ما ته یې اهمیت راکاوه، نه زما سیاسی او اجتماعي دریځ ته. البته داسې ډېر کسان نور هم وو چې غوښتل یې له موږ سره اړیکه ولري مګر زما چندان ورسره جوړه نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۲۰۱۱ کال کې مې هڅه وکړه چې خپلې ټولې نوې او زړې ملګرې سره راټولې کړم. په دې توګه هره میاشت به مې خپلې دولس صمیمي ملګرې ټاکلې او بیا به مې د ولسمشر دوبني پارک ته راسره بوولې چې د ډېوید پنډغالي نومېده. دا ځای د واشنګټن په سل کیلومترۍ او د شمالي مریلیند په غرونو کې اباد شوی و.

دا ټولې ملګرې مې زما په شان وې چې هم یې کورني مسئولیتونه لرل او هم یې دندې ترسره کولې. موږ ټولې له دې سره روږدې شوې وو چې خپل ژوند له خپلو ماشومانو او خاوندانو ځار کړو. مګر ما کله ناکله دا هڅه هم کړې وه چې خپلو غوښتنو ته اهمیت ورکړم او د ځان لپاره هم څه ترسره کړم. اوس خوشحاله وم چې هغه مېرمنې مې هم دې کار ته هڅولې. یعنې ما به ورته ویل چې د څو ساعتونو لپاره هم چې کېږي نو خپل ماشومان، خاوند او همکاران هېر کړئ. په دې توګه موږ به د اونۍ په پای کې په ډېوید پنډغالي کې استراحت کاوه او ټولو مېرمنو به خپلې دوستۍ لا پسې ټینګولې. دې پنډغالي بېلابېلې کوټې درلودې چې له لرګیو جوړې شوې وې او شاوخوا کې یې ځنګلونه وو. څو شپې او ورځې به مو هلته تېرولې، د ورځې به په بایسکل ګرزېدو، روغتیایي خواړه به مو خوړل، خبرې به مو سره کولې او خپلې تجربې به مو سره شریکولې.

خورلنې به مې تل راسره وې، کله ناکله به بې ځایه قضاوتونه هم کېدل یا به زما د نوکانو په اړه خبرې کېدې یا به مې د جامو په رنګ نیوکې کېدې خو دوی به راته د زړه ډاډ راکاوه او ویل به یې چې منفي فکرونه له ځانه لرې کړم.

دوې ملګرې مې درلودې چې د ۲۰۱۱ کال په مې میاشت کې له دوی سره د ماښامي په خاطر یوه روستوران ته لاړم چې د ښار په مرکزي برخه کې و. باراک او مور مې له نجونو سره وو. د اونۍ پای کې به ډېر بیربار وو. یوه شپه وړاندې موږ په سپینه ماڼۍ کې د خبریالانو په ماښامي مراسمو کې هم وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باراک یوه وینا هم وکړه. ده په خپله لنډه وینا کې د دونالډ ټرمپ پر تلویزیوني برنامې ملنډې ووهلې. ټرمپ خپله برنامه کې ویلي وو چې باراک امریکایی نه دی. جالبه دا وه چې مراسمو کې ټرمپ هم ناست و او د باراک خبرې یې اورېدې.

هغه شپه چې کله له خپلو خورلڼو رابېله شوم نو کور ته لاړم. کور ته لس بجې ورسېدم. هلته چې ورسېدم نو پوه شوم چې د سپینې ماڼۍ فضا بل خېل ده او له ځانه سره مې کړل چې حتماً کومه غیرعادي پېښه شوې. له ساتونکو مې وپوښتل چې ولسمشر چېرې دی؟ هغوی وویل: «آغلې فکر کوم بر پوړ کې دی او د وینا لپاره ځان چمتو کوي چې خلکو ته وینا وکړي.»

دې ته مې پام شو چې ښایي هماغه پېښه شوې وي چې میاشتې میاشتې او حتا کلونه ورته په تمه وم. له میاشتو میاشتو معلوماتو راټولولو او د احتمالي خطرونو له راکمولو وروسته بلاخره امریکایي وسلوالو د پاکستان په ایبټ آباد کې پر یو کور برید وکړ او اُسامه بن لادن یې سره له کورنۍ ووژل. کله چې خونې ته ورسېدم نو ومې لیدل چې باراک په دربشۍ کې راووت چې سره نکټایي یې هم وهلې وه او ما ته یې وویل بلاخره هغه مو نابوده کړ او چا زیان هم ونه لید. اُسامه بن لادن وژل شوی و او هېڅ کوم امریکایی سرتېري ته هم مرګ‌ژوبله نه وه اوښتې. ما غېږه ورکړه. باراک ستر رېسک ته غاړه ورکړې وه. که ماته یې خوړلې وای ښایي خپل مقام یې بایللی وای. مګر له نېکه‌مرغه عملیات په بریالۍ توګه پای ته رسېدلي وو.

د ماڼۍ د شاوخوا کورنو، مغازو او روستورانو خلک له خپلو کورنو، هټیو او روستورانو راوتلي وو او خوشحالۍ یې کولې. شورماشور دومره زیات و چې مالیا یې هم له خوبه راویښه کړه. د امریکا په ټولو ایالتونو کې خلک سړکونو ته راوتلي وو او غوښتل یې چې دا خوشحالي ولمانځي. ګډو غمونو او خوشحالیو دوی ته پیوستون ورکړی و. دوی پوهېدل چې ټول سرتېري چې له هېواده بهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړې کوي، ټول پلرونه او ټولې میندې چې خپل عزیزان یې له لاسه ورکړي، د سپټمبر د یولسمې پېښې د ترهګریز برید د قربانیانو ټول خپلوان او لنډه دا چې ټول امریکایان خوشحاله وو. که څه هم زه پر دې باور یم چې دا ښه کار نه دی چې د یوه چا پر مړینه خوشحالي وشي او جشنونه ونیول شي مګر بیا هم هغه شپه او هغه شېبه کې امریکا آرمتیا احساس کړه او څرګنده یې کړه چې دا توانایي لري چې له ګواښونو سره مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

داسې ښکارېدل چې ګني زمان الوزي او په ډېرې چټکۍ له موږه لرې کېږي. داسې چې موږ هېڅ پسې رسېدلی نه شوای. په سپینه ماڼۍ کې مو چې هره ورځ، هره اونۍ، هره میاشت او هر کال تېرول نو ډېر کارونه به مو لرل، هېڅ وزګارېدلو نه او تل به بوخت وو. د اونۍ د ورځو حساب کتاب رانه ورک و. کله به چې ماښامي ته کېناستم او له ځانه به مې وپوښتل چې غرمنۍ مې چېرې خوړلې، نو نه به پوهېدم. هر څه په بېړه و. بېړه هم ډېره زیاته بېړه او زمان هم د فکر کولو لپاره ډېر کم و. کله ناکله به په یوه ورځ کې څو رسمي مراسم وو، څو به غونډې وې چې ټولو کې به مې ګډون کاوه او بیا به تلویزیوني برنامه کې هم ځرګندېدم. بېلابېلو ایالتونو ته به تلم او زرګونو کسانو ته به مې وینا کوله او یا به مې ماڼۍ ته ماشومان رابلل او رېسمان بازي به مې ورسره کوله. کومو ورځو کې به مو چې مېلمستیاوې نه درلودې وزګاره به وم، د جامو او سینګار غم به راسره نه و نو له وخته به مې ګټه اخیسته او د مالیا او ساشا وضعو ته به مې رسیدګي کوله. خو وروسته به بیا هر څه له سره پیلېدل: وېښته سینګارول، مناسبې جامې اغوستل او په عمومي غونډو کې ګډون کول او وینا کول.

په ۲۰۱۲ کال کې چې څومره انتخاباتو او د باراک بیاځلي ټاکل کېدلو ته ورنژدې کېدو نو هومره مې احساسول چې باید استراحت ونه کړم، هڅې وکړم، هاند وکړم چې باراک بیاځلي انتخاباتو کې بریالی شي. زما نه ژوند د امریکا تېرو لومړیو مېرمنو ته ورته و او نه هم کیسه. هغوی هېڅکله زما د ژوند په اړه فکر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشو کولای چې څنګه مې تېر کړی او څنګه يې تېروم. هڅه مې کوله چې له ځانه ښه مخينه پرېږدم. که څه هم د لومړۍ مېرمنې په توګه مې څه ناڅه ښه محبوبيت پيدا کړی و خو بيا مې هم نشو کولای چې د ځينو هغو کسانو نيوکې وزغمم چې د پوستکي د رنګ له مخې يې زما په اړه قضاوت کاوه. له همدې امله ډېره هڅه مې کوله ډېر تمرين وکړم چې يوه ښه او بشپړه وينا ارايه کړم. همدارنګه خپلو کارکوونکو ته مې هم ويل چې برنامې ښې پلان کړي او ځانونه ښه ډاډه کړي چې هر څه سم دي. پر خپلو مشاورانو مې هم ټينګار کولو چې د «راځئ حرکت وکړو» پروژې ته زيات خلک رامات کړي. ښه پام مې کاوه چې هسې نه فرصتونه ضايع کړم، خو کله کله به مې ځانته دا فرصت هم ورکاوه چې آرامه ساه وکاږم.

ما او باراک د انتخاباتي فعاليتونو لپاره يوازې څو مياشتې وخت درلود. موږ بايد ډېر سفرونه کړي وای، ځکه ډېر اندېښمن وو، د دې انتخاباتي مبارزې لګښتونه هم ډېر زيات وو (باراک او د ماساچوست پخواني والي ويت رامني بايد يو يو مليارده ډالر د خپلو انتخاباتي کمپاينونو لپاره راټول کړي وای. رامني د جمهوريپال ګوند له خوا ولسمشرۍ ته نوماندېدلو). د روغتيايي بيمې قانون او همدارنګه د اقليمي بدلونونو له کنوانسيون سره د امريکا يو ځای کېدلو او ځينو نورو زياتو مسايلو له همدې انتخاباتو سره اړيکه درلوده. څومره کسانو چې په سپينه ماڼۍ کې کار کاوه همدې متزلزله وضعيت کې وو. ما حتا د احتمالونو په اړه هم فکر نه کاوه چې ګنې باراک دې په انتخاباتو کې ناکام شي مګر په زړونو کې بيا دواړه وېرېدو خو هېڅ يوه جرأت نه کاوه چې دا وېره پر خوله راوړي.

د ۲۰۱۱ کال دوبی د باراک لپاره له اضطرابه او سترسه ډک دوبی و. ځينې جمهوريپال استازي به يوازې هغه وخت د دولتي پورونو د پاڼو صادرولو ته حاضر و چې باراک د خپلو برنامو له تصويب او پلي کولو تېر شوی وای. دې برنامو کې روغتيايي بيمه هم وه. خو هغه نه غوښتل چې له خپلو برنامو تېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه بيا نو کارګرې او زيارګالي طبقې ډېرې زيانمنېدلې. له احصاييې سره سم، اقتصادي ودې ثابته وضعه پيدا کړې وه او هېواد د ۲۰۰۸ کال له کړکېچه راوتلی و. خو ځينې نورې چارې تر اوسه هم دومره ثابتې نه وې. د أسامه بن لادن له وژلو وروسته د باراک مينوال زيات شوي وو. خو دولتي پورونو او د اقتصادي ځوړتيا په اړه اندېښنو د باراک وضعه خرابه کړې وه او مينوال يې راکم شوي وو.

څو مياشتې وړاندې مې يو پلان نيولی و. غوښتل مې جنوبي افريقا ته لاړه شم. نو دا ګډوډ حالت مې پرېښود او جنوبي افريقا ته لاړم. ساشا او ماليا هم په ښوونځي کې رخصتې وې، نو له ما سره تللای شوای. مور مې او د کرېګ ماشومان هم له مور سره لاړل. د پېغلو افريقايي رهبرانو په کنفرانس کې مې وينا وکړه. له سيمه‌يزو افريقايي رهبرانو او د امريکا سفارت له کارکوونکو سره مې وکتل او همدارنګه د روغتيا او ښوونې په مراسمو کې مې هم ګډون وکړ. بوتسوانا ته مې هم يو لنډ سفر وکړ. د هغه ځای له ولسمشر سره مې هم وکتل. بيا مې د ايېډز ناروغۍ يو کلينيک هم وکوت. په ژوهانسبورګ کې د نژادي تبعيض موزيم ته لاړو. د دې ښار يوې تور مېشتې سيمې ته لاړو، هلته مو له ماشومانو سره نڅاوې وکړې او د هغوی تر څنګ مو کتابونه ولوستل. بيا مو له دېزموند توتو سره وکتل چې اسقف، افسانوي دينپوه او سياسي فعال و چې په جنوبي افريقا کې يې د نژادي تبعيض د لغو کولو لپاره ډېرې هلې ځلې کړې وې. توتو اوس نهه اويا کلن و، هډور ښکارېده، تل يې موسکا پر خوله وه او کله يې چې واورېدل چې زه د اندامو د تناسب د دودونې په خاطر په يوه ورزشي لوبغالي کې يم نو هلته راپسې راغی او د يو شمېر ښادو او خوشحالو ماشومانو پر وړاندې يې ټينګار وکړ چې له مور سره سويډني لمبا وکړي.

د جنوبي افريقا دې څو ورځني سفر زما روحيه ډېره لوړه کړه. په ۱۹۹۱ کال کې هم له باراک سره لومړی ځل کنيا ته راغلې وم، خو دې سفر ورسره بشپړ توپير درلود. دا ځل کله چې د رهبرو افريقايي پېغلو په کنفرانس کې د شپږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اويا پېغلو پر وړاندې ودرېدم نو له سترګو مې اوښکې راغلې. هغوی ډېرې هيله بښوونکې وې. هغه مهال د افريقا شپېته سلنه نفوس تر پنځه ويشت کالو کم عمر درلود. اکثره دې پېغلو په خيريه بنسټونو کې کار کاوه او نورې مېرمنې يې روزلې چې کار زده کړي او د دولتي فساد مخه ونيسي.

مګر ډېره هيښنده واقعه زموږ د سفر په دويمه ورځ وه. زه او زما کورنۍ په ژوهانسبورګ کې د نېلسون منډېلا بنسټ په ودانۍ کې وو او د منډېلا له مېرمنې ګراچا ماچل سره مو ليده کاته کول چې مشهوره بشردوسته وه خو يو وخت مو پام شو چې منډېلا هم غواړي چې هماغه نژدې ځای کې په يوه کور کې له موږ سره وګوري.

ما هم په خوشحالۍ ومنله او ژر ورغلو. منډېلا دا مهال دوه نوي کلن و او د ينې (کبد) د ناروغۍ په خاطر په روغتون کې بستر شوی و. کله چې شپږ کاله وړاندې منډېلا واشنګټن ته راغلی و نو باراک ورسره کتلي وو. له هغه سره يې يو انځور هم اخيستی و چې بيا يې د خپل دفتر پر دېوال راوځړاوه. زما لور ساشا اوس لس کلنه او بله لور مې ماليا اوس ديارلس کلنه وه. د دوی دې ته پام شوی و چې دا واقعه ډېره مهمه ده چې پلار يې د داسې چا انځور په خپل دفتر کې راځړولی. د منډېلا ليدنې ته لاړو. نجونې هم پوهېدې چې مهم کس ته ورځو. مور مې هم راسره وه. مور مې که څه هم تل آرامه وه خو کله يې چې منډېلا وليد نو هيجاني شوه.

زما پر باور، هېڅ داسې ژوندی شخص نه و چې د نېلسون منډېلا په کچه يې دې د نړۍ پر خلکو معناداره اغېز کړی وي. کله چې دی پنځه دېرش کلن ځوان و نو د لومړي ځل لپاره يې د افريقا ملي کانګرس ته لاره ومونده او د جنوبي افريقا د تبعيضي سياست پر وړاندې ودرېد. په داسې حال کې چې د جنوبي افريقا د دولت ټول چارواکي سپين پوستي وو. څلور څلوېښت کلن و چې ونيول شو، ولچک ورواچول شول، زولانه شو او زنداني يې کړ. ګناه يې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې سیاسي فعالیتونه یې کول. کله چې په ۱۹۹۰ کال کې له زندانه راخلاص شو نو یو اویا کلن و. اوه ویشت کال یې زندان زغملی و، شکنجې یې تېرې کړې وې او یوازیتوب یې ګاللی و. بلاخره یې د دولت له رهبرانو سره مذاکره وکړه او هغوی ورسره همغږي شول چې په جنوبي افریقا کې یوه ریښتیانۍ دیموکراسي راشي. لنډه دا چې د دې هېواد لومړنی ولسمشر هم شو.

د منډېلا کور په هغه سړک کې و چې شاوخوا ته یې ډېر ونې وې. کور یې د مدیترانې د کورنو په شان و. کله چې له ګراچا ماچل سره د منډېلا خونې ته ورننوتلو نو دی په یوه ستره او رڼا خونه کې په راحته څوکۍ کې ناست و. قهویي کمیس یې اغوستی و. وېښته یې سپین او کم شوي وو. یوه سپینه کمپله یې پر خپلو پښو اچولې وه. د خپلوانو څو نسلونه یې شاوخوا ته ناست وو او زموږ ښه هرکلی یې وکړ. د ده نیک، ښه او صمیمانه چلن ماته خپل نیکه رایاد کړ چې زه ماشومه وم او هغه ژوندی و. د منډېلا په لیدو مې ډېره آرمتیا احساسوله.

ډاډه نه یم چې منډېلا پوه شو چې موږ څوک یو او د څه لپاره ورته راغلي یو. خبرې یې سمې نه اورېدې او حواسو یې هم سم کار نه کاوه. ګراچا ماچل په غوږ کې ورته وویل: «دا د امریکا د ولسمشر مېرمن، میشل اوباما ده.»

نېلسون منډېلا په ځواب کې وویل: «هو، ځومره ښه.»

نېلسون منډېلا د خپلو ویناوو، لیکونو او کتابونو له امله د بشر په ذهن کې تلپاتې شوی و. پنځه ورځې وروسته چې متحده ایالتونو ته راوګرځېدم نو منډېلا په اړه مې بیا هم فکر کاوه. هغه شپه چې کله په الوتکه کې امریکا ته راتلو نو ساشا او مالیا د خپل ماما له لونو سره په یوه کمپله کې وېدې شوې وې. مور مې په څوکۍ کې چورتونه وهل. د الوتکې په وروستۍ برخه کې د الوتکې خدمتکاران او امنیتي ساتونکي ناست وو او فلم یې کاته. د الوتکې ماشین بنګاری کاوه. ما هم یوازیتوب احساساوه او هم نه. د پېغلو افریقایانو په اړه مې سوچونه کول چې په کنفرانس کې مې لیدلې وې او پوهېدم چې د دې لپاره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولنې ستونزې او ناخوالې هوارې کړي نو ډېر صبر او ډېرو هڅو ته اړتیا لري.

منډېلا د هغو عقایدو له امله زندان ته لاړ چې باور یې پرې درلود او د خپلو اولادونو او لمسیو غتېدل یې ونه لیدل. مگر پوهېده چې بلاخره بریالی به شي. هغه رازده کړل چې پرمختیا او پرمختگ ورو جریان دی او د څلورو یا اتو کلونو په اوږدو کې دومره زیاته پایله نه ورکوي. دا زموږ دنده ده چې د بدلون او پرمختگ تخمونه وکرو او صبر وکړو او پوه شو چې ښایي گټه یې په خپل ټول عمر کې هم ونه گورو.

د ۲۰۱۱ کال په پسرلي کې، باراک سنا ته درې ځلې ځینې لایحې وړاندیز کړې چې د امریکایانو لپاره یې زرگونه دندې رامنځته کولې او ځینو ایالتونو ته یې پیسې ورکولې چې زیات شوونکي جذب او پر دندو وگماري خو دې دریېو ځلونو کې هم جمهوریپالو د ده وړاندیز شوو لایحو ته رایې ورنه کړې.

حتا د سنا د اکثریتو جمهوریپالو رهبر مېچ مېک‌کانل کال وړاندې یوه خبریال ته ویلي وو: «زموږ اصلي موخه دا ده چې باراک د دویمې دورې لپاره ولسمشر نه شي.» ښکاره وه چې هغوی ته د خلکو غوښتنو او د هېواد ادارې کوم اهمیت نه درلود بلکې غوښتل یې چې واک یوازې د دوی په لاس کې وي.

د جمهوریپالو دې چلن زما غوسه راپاروله، ناهیلې کېدم به او کله ناکله به یې له هر څه نه زړه راتور کړ. پوهېدم چې باراک هم له ما څخه ښه وضعیت نه لري. خو هغه همداسې په سرسختۍ کار کاوه او هڅه یې کوله چې څومره کولای شي هومره خندونه له مخې لرې کړي. دی تل خوشبینه و او په خوشبینۍ یې باور درلود. اوس نو پنځه لس کلونه کېدل چې په سیاست کې ښکېل و. زما په اند باراک د یوه پخواني مسي لوښي په څېر و چې اورونو له خرابۍ ژغورلو، نور یې هم کلکاوه او ځلا یې وربښله.

د ۲۰۱۱ کال په هماغه مني کې ما او باراک بیاځلې انتخاباتي مبارزه پیل کړه. بیا به غونډو ته ورتلو، خلکو ته به مو لاسونه ورکول او د دوی ستونزو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنو ته به مو غوږ نیوه. له خلکو مو انرژي اخیسته. د کانګرس د ۲۰۱۰ کال منځنۍ ټاکنې په بشپړه توګه ګډوډ وې او له باراک سره چل ول کېده. داسې چې د باراک ګوند حتا نه شو کولای یو قانون هم تصویب کړي.

که څه هم ستونزې وې، مګر داسې څه هم وو چې موږ ته یې هیله راکوله لکه د ۲۰۱۱ کال تر پایه پورې ټول امریکايي سرتېري له عراقه راووتل او له افغانستان څخه هم د امریکایی سرتېرو د راوتلو لړۍ راپیل شوه او جریان یې درلود. د روغتیايي بیمې لایحه هم د پلي کېدو په حال کې وه او اوس ځوانانو کولای شول چې زیاته موده د خپلو میندو او پلرونو له بیمې ګټه واخلي او شرکتونو هم دا توان نه درلود چې د ناروغانو د درملیزې بیمې د پوښښ لپاره یو چوکاټ وټاکي. ما به تل ځانته ویل چې دا هغه حرکتونه دي چې موږ مخ پر وړاندې بیايي او دا هغه ګامونه دي چې موږ یې د سترو موخو د ترلاسي لپاره وهو.

که څه هم یوه سیاسي ګوند توطیې کولې چې د باراک ماته وویني، خو موږ له دې پرته بله چاره نه درلوده چې مثبت فکر وکړو او خپلو کارونو ته ادامه ورکړو. همدا وه چې دواړو په سختۍ کار کاوه. خپلې برنامې مې هم نه هېرولې، هغه مې هم ترسره کولې. بله دا چې «راځئ چې حرکت وکړو» پروژې هم ښې پایلې ورکړې وې او موږ پر دې توانېدلي وو چې ځینې زنځیره‌يي روستورانونه دې ته اړ کړو چې خپله غذايي مینو بدله کړي او هغه خواړه پکې ځای کړي چې لږ کالوري او کم سودیم لري. همدارنګه موږ له دوی هیله کړې وه چې ماشومانو ته روغتیايي او سالم خواړه ورکړي.

د لومړۍ مېرمن ځواک ډېر اغېزمن دی او ما ورو ورو زده کول چې څنګه کولای شم چې په ښه توګه ترې ګټه واخلم. اجرایي ځواک مې نه درلود، سرتېرو ته مې هم امرونه نه کول او په سیاسي ناندریو کې مې هم ځان نه ښکېلاوه. زما دندې له ما دا غوښتنه کوله چې په ځینو چارو کې ولسمشر رانرم کړم. خو لږ لږ مې لیدل چې ځواکونه مې زیاتېږي. یوه نمونه وم چې په ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ډېر اغېز کولای شو. د مثال په توګه عجيبې جامې به مې اغوستې، ماشومانو ته مې له خندا ډکې کيسې کولې او خپل دا مطلب مې خلکو ته وررساوه چې د ماشومانو په غذايي ترکيب کې سوديم ښه نه دی. هر چېرې مې له سترو کوونکو او اوږدو ويناوو ډډه کوله.

زه د کارګرې طبقې په يوه کورنۍ کې زېږېدلې او هلته ستره شوې وم. د خلکو په فرهنګ کې مې ژوره ريښه درلوده. خلک مې ښه پېژندل. نو له همدې امله کله به چې انتخاباتي شعارونو ته اړتيا پېښېده باراک به له ما ګټه اخيستله. له تېر سره زما توپير دا و چې اوس مې شيکې جامې اغوستې، کله ناکله به مې له ګاڼو هم کار اخيسته، خو هغه مجلې مې تل لوستې او هغه کومېډي سريالونه مې تل ليدل چې په خلکو پورې يې اړه درلوده او موږ ته يې زموږ فرهنګ راپېژندنه.

لنډه دا چې له امريکايانو سره مې د اړيکې داسې لارې موندلې وې چې باراک او مشاوران يې پرې نه پوهېدل. د مثال په توګه له يوې مشهورې ورځپاڼې يا يوې مشهورې تلويزيوني شبکې سره به مې مرکې نه کولې او د دې په ځای به تلم، په هغو وبلاګونو کې به مې ګډون کاوه او د هغو وبلاګونو له چلوونکو سره به مې مرکې کولې چې زياتره مخاطبان به يې مېرمنې وې. همدارنګه خپل پيغامونه به مې د انټرنټ له لارې خلکو ته لېږل، لکه د ټوېټر له لارې. يادېږي مې چې لومړی ټوېټ مې په ۲۰۱۱ کال کې وکړ او دې ټوېټ زما پيغام ډېر ژر هر چېرې خپور کړ. دا راته يوه تازه موندنه وه چې نوی ځواک يې راکاوه.

اوس مې ځينې چلونه هم زده کړي وو. که خبريالان او د دوی فلمبرداران او عکاسان به راپسې ګرزېدل نو کولای مې شول چې ځان خواته يې راوکاږم او هغو ځايونو ته يې بوزم چې ما غوښتل. د مثال په توګه يوه ورځ ما او جېل بايډن د نقاشۍ وسايل لکه بورس، رنګونه او داسې نور شيان راواخيستل، د واشنګټن په شمالي برخه کې يوه کور ته لاړو چې پر يوه نظامي پورې يې اړه درلوده، موږ غوښتل چې د دې کس د کور په بهرني دېوال کې نقاشي وکاږو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور خاوند پنځه ویشت کلن و. افغانستان کې یې هم دنده ترسره کړې وه. هلته یې پر چورلکې برید شوی و، زخمي شوی و، پوښتې یې ماتې شوې وې او مغزو یې هم زیان لیدلی و. دې کس زیاتې درملنې ته اړتیا درلوده چې ورغېږي. که څه هم زموږ د نقاشۍ کار ډېر جالب نه و مګر زموږ موخه نقاشي نه وه بلکې غوښتل مو جاني اګبي رسنیو ته ورښکاره کړو چې خلک یې وویني او له حاله یې خبر شي. د دې کس د کور په لومړي پوړ کې کارونه روان وو چې لږ آسنتیاوې پکې رامنځته شي او دا سړی وکولای شي چې په آسانۍ خپل کور ته په ویلچر کې وردننه شي او بېلابېلو برخو لکه، پخلنځي، سالون او داسې نورو ځایونو ته یې ورشي. د دې کور د ودانۍ چارې یوه خیریه بنسټ منلې وې. دې بنسټ دا شان زرګونه کورنه رغول چې کارونو یې جریان درلود. دا کورونه یوازې هغو نظامي چارواکو ته رغېدل چې جګړو کې یې زیانونه لیدلي وو او زخمي شوي وو. څنګه چې خبریالان تل په ما پسې وو نو دلته هم له خپلو کمرو سره راپسې راغلل او زما او د جېل د نقاشۍ فلم یې واخیست. خو دوی خبر نه و چې موږ لومه ورته اېښې. دوی مو په لومه کې رانښکېل کړل. ځکه اړ شول چې له آګبي او د ده له کورنۍ سره هم مرکه وکړي او په دې توګه زه خپلې موخې ته ورسېدم.

د ۲۰۱۲ کال د نومبر په شپږمه نېټه، یعنې د انتخاباتو په ورځ وېرې بیا زما وجود کې غځونې وکړې. د نورو رای ورکولو په پرتله دا رای ورکونه زما لپاره آسانه وه. ما فکر کاوه چې رایه نه ورکوم بلکې نظرپوښتنو کې ونډه اخلم چې د باراک د شخصیت او په سپینه ماڼۍ کې له کورنۍ سره د ده د چلن په اړه دي. که څه هم بوخته وم، نجونې راترغاړې وې، د دوی پالنه او روزنه مې کوله یا مې د زده کوونکو د انجمن غونډو کې ګډون کاوه، له دې سره سره مې درې ورځې انتخاباتي کمپاین ته هم ځانګړې کولې چې بېلابېلو ښارونو ته به تلم او خپلې ویناوې به مې کولې. باراک هم زیات فعالیتونه کول او نظرپوښتنو څرګندوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه په ډېر کم اختلاف له میت رامني څخه واړندې دی. باراک په خپله لومړۍ انتخاباتي مناظره کې ښه نه و ځلېدلی، نو ځکه مشاوران او مالي ملاتړي يې اندېښمن وو. ما د خپلو کارکوونکو په څېره کې ستړيا ليدله. خو دوی هېڅکله نه څرګندوله چې ستړي دي او دې ته يې اندېښنه وه چې هسې نه په څو راتلونکو مياشتو کې باراک له دولته بهر شي.

که څه هم پر باراک باندې عصبي فشارونه زيات وو مګر ډېر آرامه و او هر څه يې زغمل، خو په وروستۍ اونۍ کې يې رنګ وتښتېد، مړاوی شو، حتا لږ څه وزن يې هم بايلود او ډنګر شو. ځکه نه يوازې يې انتخاباتي کمپاينونه کول بلکې دولتي چارو کې هم بوخت و او زيات مسايل ورترغاړې وو لکه بنغازي کې په امريکايي ديپلوماتانو بريد شوی و او همدارنګه د سندي توپان ته يې هم بايد رسيدګی کړې وای چې ختيز سواحل يې وران کړي وو.

د هغې ورځې پر ماښام رای ورکول پای ته ورسېدل او رای شمېرنه پيل شوه. زه د کور درېيم پوړ ته لاړم چې جامې بدلې کړم، لږ سينګار وکړم او بيا راتلونکې شپې ته د غونډو لپاره ځان چمتو کړم. مرديت زما او زما د مور او د نجونو جامې برابرې کړې وې او جاني او کارل هم بايد زما وېښته راجوړ کړي وای. باراک هم له خپل عادت سره سم، لومړۍ د باسکتبال لوبې ته تللی و او بيا په خپل دفتر کې ناست و چې خپل يادښتونه سره برابر او تنظيم کړي.

زما په خونه کې چې تلويزون و غلی مې کړ. غوښتل مې چې د رايو پايله په مستقيمه توګه يا له باراکه واورم او يا هم له مليسا څخه.

بيا مې ځان په کارونو بوخت کړ. بلاخره اته بجې شوې او زه پوه شوم چې د انتخاباتو لومړنۍ پايلې معلومې شوې. موبايل مې راواخيست، له ځانه سره مې کېښود او دې ته په تمه شوم چې کېدی شي، ډېر ژر والري، مليسا يا زموږ د انتخاباتي کمپاين نوې رييسه تينا راسره اړيکه ونيسي. مور مې د لومړي پوړ په پخلنځي کې وه او مجلې يې لوستې. جاني هم زما وېښته راجوړول. همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنگ راتللو ته په تمه وم. نیمه ګړۍ نوره هم تېره شوه، مګر هېڅ خبر رانغی. سر کې مې خوړو ځړيکې وکړې. ګومان مې وکړ چې حتماً کوم بد خبر دی چې څوک راسره اړیکه نه نیسي. په داسې شېبو کې به تل بدبینه کېدم. فکر مې کاوه چې ښایي موږ د دې وړتيا نه درلوده چې بیاځلې حکومت کې پاتې شو.

همدا شېبه باراک په زینو کې راپورته شو. زما خواته راغی، ښه ډاډه راته موسک شو او راته کړل یې: «هر څه پای ته ورسېدل، موږ بریالی شوو.»

زما موبایل خاموشه و، خو زه نه وم پرې خبره. لاندیني پوړ کې خوشحالۍ وې، شورماشور و او تلویزیون شېبه په شېبه په دې اړه خبرونه خپرول. له څو اصلي ایالتونو پرته باراک په نورو ټولو ایالتونو کې بریالی شوی و. د ۲۰۰۸ کال په خېر ځوانانو، تور پوستانو او ښځو ټولو ده ته رایه ورکړې وه او دی یې په انتخاباتو کې بریالی کړی و. که څه هم جمهوریپالو موږ ته ډېر خندونه جوړ کړي وو خو ماته یې خوړلې وه. زه پوه شوم چې موږ په کافي اندازه غوره یو چې خلکو رایه راکړې. ویت رامني هم په هماغه شپه خپله ماته ومنله. زموږ څلور کسیزه کورنۍ بیا هغه شپه صحنې ته لاړه او خلکو ته مو لاسونه وښورول. اوس مې په خوښۍ کولای شول چې ساشا او مالیا ته په هغه ښوونځې کې نوملیکنه وکړم چې درسونه یې پکې ویل. همدارنګه خپل دوستان او مشاوران مې هم خوندي کول او خپلې هیلې او نظریې مې هم پلې کولې. ما او باراک په انتخاباتي کمپاینونو کې خلکو ته ویلي وو چې موږ هماغسې باانرژي او پرشوره یو او غواړو چې د امریکا د راتلونکي لپاره هڅې وکړو.

له دې څخه پنځه اونۍ وروسته په کونتیکوت ایالت کې سندي هوک ښوونځې ته یو وسلوال ورننه شو او پر ماشومانو یې ډزې وکړې او ویې وژل. زه هغه شېبه سپینه ماڼۍ کې وم او یوه لنډه وینا مې کوله او له هغې وروسته پلان و چې د ماشومانو یوه ځانګړي روغتون ته ورشم چې دا پېښه وشوه. تینا ورکش کړم او دا هولناکه خبر یې راکړ او راته کړل یې چې باراک په ګردي دفتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دی او راته ویلي يې چې څومره ژر کېږي هومره ژر ورشم.

د اتو کلونو په اوږدو کې دا لومړی ځل و چې باراک د ورځې په منځ کې خپل دفتر ته وربللم. کله چې د ده دفتر ته وردننه شوم نو یو بل ته مو غېږ ورکړه. هر وخت به چې کومه پېښه کېده نو ده به له خپلو مشاورینو غوښتل چې د هغه پېښې په اړه ټول معلومات ورکړي چې وکولای شي ښه سنجېدلی ځواب وړاندې کړي. د سندي هوک د دې زړه بوږنوونکي جنایت په اړه يې هم بشپړ معلومات تر لاسه کړي وو. د لومړي ټولګي شل زده کوونکي او د هغوی شپږ استادان وژل شوي وو. د ده خواشیني د هغو میندو او پلرونو له خواشینۍ کمه نه وه چې خپل ماشومان يې له لاسه ورکړي وو. باراک هم زما په څېر له ماشومانو سره مینه درلوده. دی یو زړه سوانده پلار هم و چې له خپلو ماشومانو او د نورو له ماشومانو سره يې مینه درلوده. هغه ورځ کله چې مالیا او ساشا کور ته راوګرزېدې نو ما او باراک بې واکه کلکې په غېږ کې ونیولې. موږ هېڅ نشول کولای چې د هغې پېښې په اړه دوی ته څه ووایو. پوهېدو چې د امریکا په ګوټ ګوټ کې اکثره میندې او اکثره پلرونه په اندېښنو او خپګانونو اخته شوي وو. باراک په یوه مطبوعاتي کنفرانس کې هڅه وکړه چې د قربانیانو کورنیو ته داسې الفاظ وړاندې کړي چې زړونه يې تسکین شي. ده په دې کنفرانس کې اعلان وکړ چې د وسلو د نه پېر او پلور قانون به تصویب کړي.

په تېرو څلورو کلونو کې کله به چې کومه موضوع پېښېده نو ما به هڅه کوله چې خلکو ته ډاډګېرنه ورکړم. د مثال په توګه، د چا کورونه به چې په آلاباما توپان کې له منځه تللې وو نو له دوی سره به مې همدردي کوله. همدارنګه چا به چې د افغانستان په جګړه کې خپل عزیزان بایللي وو نو په غېږ کې به مې نیول یا د هغو پوځیانو له کورنیو سره به مې لیدنه کوله چې د تګزاس د نظامي هډې په چاودنه کې يې ځانونه بایللي وو. ما به دې ټولو ملاقاتونو کې هڅه کوله چې خلکو ته آرمتیا ورکړم او له دوی هیله وکړم چې صبر ولري. خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې باراک وپټېیله چې د سنډي هوک له فاجعې وروسته هلته ورشي چې د قربانیانو د جنازې په مراسمو کې وینا وکړي، نو دومره شوکه شوم چې ومې نه شول کولای ملګرتیا ورسره وکړم. نه پوهېدم چې څنګه داسې یوه څوک آرامه کړم چې خپل شپږ کلن ماشوم یې په ښوونځي کې بایللی. د دې پر ځای د اکټرو میندو او پلرونو په څېر په خپلو اولادونو ورسرېښ شوم. مخکې له دې چې باراک د قربانیانو مراسمو ته لاړ شي، د نجونو په ښوونځي کې د نڅا او نمایش پروګرام و. په دې پروګرام کې ساشا هم برخه درلودله نو باراک هم سالون ته راغی او په وروستۍ لیکه کې کېناست. ښې ننداري ترسره شوې، یوه ننداره د شهزاده او ځنګله وه چې ښکلې منظرې یې درلودې او ساشا په کې د یوه موږک نقش لوباوه. دې د موږکانو په څېر جامې اغوستې وې، اوږده غوږونه یې لرل او ښکلې لکۍ یې درلوده. ډېره ښه موسیقي هم غږېده. ما په ساشا ډېر افتخار کاوه. د باراک د ولسمشرۍ دویمه دوره، د ډېرو اړخونو له پلوه آسانه وه. موږ په تېرو څلورو کلونو کې د هېواد په بېلابېلو برخو کې وړ کسان پر کار ګمارلي وو او ښې برنامې او ښه پلانونه مو جوړ کړي وو چې له تېروتنو مخنیوی وکړو. د ولسمشر د معرفۍ رسمي مراسم د ۲۰۱۳ کال په جنوري میاشت کې ترسره شول. دا ځل مو د ۲۰۰۹ کال پر خلاف له لسو جشنونو یوازې دوه جشنونه جوړ کړل. اوس مو نو څلور نور کاله هم په مخکې درلودل چې باید هڅه مو کړې وای چې استراحت وکړو او د راتلونکي کار د ادامې لپاره کافي انرژي ولرو. کله چې باراک لوړه وکړه نو له دې وروسته د پوځیانو د رسم و ګذشت مراسم وو. د تېر ځل په پرتله مې دا وارې له مراسمو زیات خوند اخیسته. زرګونه کسان واشنګټن ته راغلي وو. میلیونونو کسانو د تلویزیون له لارې لیدلو. مراسمو ته چې څومره کسان راغلي وو په دې کسانو کې یوه پنځلس کلنه نجلۍ هم وه چې هایدي پندلتن نومېده او په بس کې واشنګټن ته راغلې وه. هغه له خپل مور او پلار او خپل کوچني ورور سره په شیکاګو کې اوسېدله، په ښوونځۍ کې هم اول نومره وه او کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هر چا له دې پوښتل چې په راتلونکې کې غواړې څه شی شې، نو دې به ویل چې: «هیله لرم چې هاروارد پوهنتون کې شامله شم.»

د ولسمشر د معرفۍ له رسمي مراسمو اته ورځې وروسته، هایدي پندلتن په یوه عمومي پارک کې په شیکاگو کې پر ډزو وویشتل او ووژل شوه. دا پارک د دې ښوونځي ته نژدې و. دا له خپلو ملګرو سره د لوبغالي په یوه سرپټي ځای کې درېدلې وه چې باران ودرېږي او بیا لاړه شي. خو دا مهال هلته د غلو یوه وسلواله ډله تېرېده چې فکر یې کړی و چې دوی یې دوښمنان دي، نو په ولاړو کسانو یې وسلې راایستلې وې، ولاړ کسان ترې تښتېدلي و، په تښتېدلو کې هایدي هم وه چې د تېښتې په حالت کې د شا له خوا یوه اتلس کلن غله پر ډزو ویشتلې وه. د دې دوې نورې ملګرې زخمي شوې وې.

کله چې باراک د کونتیکوت د ښوونځي د زده کوونکو د غمشریکۍ مراسمو ته لاړ زه د هایدي د خښولو مراسمو ته ورغلم. ما غوښتل هڅه وکړم چې په سړکونو کې د ماشومانو د وژلو مخه ونیسم او د وسلو د نه پېر او پلور د قانون تصویب لپاره چټک ګامونه واخلم. هایدي زما په شان له کارګرې کورنۍ وه او زما د وړکتوب په شان د دوی کور هم د شیکاګو په جنوبي برخه کې وو. د جنازې په مراسمو کې یې مور ژړل او ماته یې وویل: «ما چې څه کولای شول، د دې لپاره مې ترسره کړل، مګر هغه مې بایلوده.» مور یې کلوپاترا نومېده چې ډېره خواشینې وه، نری غږ یې درلود خپل وېښته یې لنډ کړي وو او د یوه شرکت د خدماتو په برخه کې یې کار کاوه. هغه ورځ یې په غاړه کې ګلابي ګل راا‌چولی و. د دې مېړه ناتانیال نومېده چې دواړو به تل هڅه کوله چې د خپلو ماشومانو روزنه وکړي او هېڅکله دوی پرې نه ږدي چې په سړکونو کې هسې چټې خپل وخت تېر کړي. دوی خپل ماشومان په کلیسا کې د نڅا مراسمو ته هم بېول. همدارنګه ورزش ته یې هم وخت ورکړی و او خپلو اولادونو ته یې د والیبال په یوه لوبغالي کې نوملیکنه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هایدي پندلتن د هغو درېیو قربانیانو له ډلې وه چې د شیکاګو په تاوتریخوالي کې یې ژوند بایللی وو او شپږ دېرشمه قرباني وه چې په هغه کال کې له کوره بهر د تاوتریخوالي ښکار شوي وو. د دې پېښو اکثره قربانیان تور پوستان وو. کله چې هایدي خاورو ته سپارل کېده نو زیات کسان کلیسا ته راغلي وو. کلوپاترا د خپلې لور کیسې کولې. د هایدي دوستانو او ټولګیوالو د دې خاطرې بیانولې. له ما پرته دې مراسمو ته د دې ښار والي او ښاروال، جسي جکسون او همدارنګه والري هم راغلي وو او ټول خواشیني وو. د ترانې ډله هم راغلې وه چې په خپله ترانه یې کلیسا په لړزا راوسته. کله چې هایدي خاورو ته وسپارل شوه، نو ما له دې څخه څو ورځې وروسته د هغې مور او پلار ته بلنه ورکړه چې راشي او د ولسمشر د کلنۍ وینا په وخت کې زما تر څنګ کېني. بیا مې دوی ته بلنه ورکړه چې د سپینې ماڼۍ په نورو جشنونو کې هم ګډون وکړي. کلوپاترا وروسته د تاوتریخوالي له مخالف خوځښت سره یو ځای شوه او د هغوی په غونډو کې به یې هم ګډون کاوه.

په ۲۰۱۱ کال کې مې د ښوونځي د نجونو یوه دېرش کسیزه ډله آکسفورد پوهنتون ته بوتله چې دا پوهنتون وګوري. ما غوښتل چې له دوی سره اړیکه برقراره کړم او هغوی ته څرګنده کړم چې په راتلونکې کې دې پوهنتون ته ورتلی شي. زه ولې بریالۍ وم او د بریا راز مې په څه کې و؟ زه ځکه بریالۍ وم او د بریا راز مې دا و چې که ماشومه وم، که به په ښوونځي کې وم او که په کور کې نو سترې هیلې به مې لرلې او له خپل کار سره به مې علاقه لرله. همدارنګه په سپینه ماڼۍ کې ما د «راځئ چې بریالي شو» په نامه برنامه هم جوړه کړه. له دې برنامې څخه مې موخه دا وه چې ماشومان تشویق کړم چې هڅې وکړي او پوهنتون ته لاړ شي. بله موخه مې دا وه چې د ښوونځیو له مشاورانو زیاته ګټه واخلم او داسې یو کار وکړم چې تکړه ماشومانو سره په ښوونځي کې دولتي مالي مرسته وشي. زړه مې غوښتل چې په ښوونځي کې داسې ښوونکي واوسي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونځي داسې مشاوران وي چې د خپل سطحې چلن له امله د دې باعث نه شي چې د ماشومانو زړه له ښوونځي تور شي. ما چې کومې نجونې له ځانه سره آکسفورډ پوهنتون ته بېولې وې او کوم ماشومان مې چې سپينې ماڼۍ ته راوستلي وو چې زموږ پالېز او ترکارۍ وګوري او همدارنګه هغه زده کوونکي چې د موسيقۍ، شعر او سټايل کارځايونو ته راتلل نو ما پر ټولو ټينګار کاوه چې تاسو ټول وړتيا لرئ. تاسې ټول مهم يئ. پر ځان باور ولرئ او وړاندې لاړ شئ. ما چې له کومو ماشومانو سره خبرې کړې وې، نو په درسونو کې يې ښه پرمختګ کړی و او ښې درسي نومرې يې اخيستې وې. زه په دې پايله وروسته خبره شوم، ځکه يوه ښوونکي په دې ماشومانو څېړنه کړې وه او بيا يې ماته خپله څېړنه راوښوده. دې څرګندوله چې که ماشومان وهڅول شي او زړه ورکړل شي نو د دوی ذهني ځواک به قوي شي.

کله چې هايدي پندلټن خاورو ته وسپارل شوه نو له دې وخته دوه مياشتې وروسته بيا شيکاګو ته لاړم. زما د مشاورانو د ډلې ريسه تينا وه. دا مېرمن مخکې وکيله وه او کلونه يې په شيکاګو کې ژوند کړی و. ما له تينا هيله وکړه چې مالي ملاتړي پيدا کړي چې په کوڅو او سړکونو کې د تاوتريخوالي مخه ونيسو. تينا هوښياره او فعاله نجلۍ وه، په ټولو غونډو کې به يې ګډون کاوه او ښه اغېز يې درلود. هغې له پنټاګون او د بېلابېلو ايالتونو له واليانو سره بحثونه کړي وو چې بډې يا رشوت په ادارو کې له منځه يوسي او له تقاعد شوو سرتېرو او د هغوی له مېرمنو ملاتړ وکړي. څنګه چې تينا په شيکاګو کې له بشرپالانو سره اړيکه ونيوه او همدارنګه د دې ښار له ښاروال سره يې هم مشورې وکړې نو په څو اونيو کې يې وکولای شول چې دري‌دېرش ميليونه ډالر راټول کړي. موږ دا ټولې پيسې د دې لپاره ولګولې چې تاوتريخوالی راکم کړو.

تېر کال کې د دې ښار د جنوبي برخې په ويليام هارپر ښوونځي باندې وسلوال بريد شوی و چې په پايله کې يې ۲۹ زده کوونکي پر ګوليو لګېدلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اته کسان ژور ټپيان شوي وو. ما او زما مرستيالانو ته دا يوه ډېره خواشينوونکې پېښه وه او ډېر ورته هېښ وو. دا ښوونځی په انګل وود سيمه کې واقع و چې د پېغلتوب راهيسې زما په ياد دي چې دا يوه ډېره ناامنه سيمه وه. کله چې زه دې سيمې ته لاړم نو ساتوونکي مې هم راسره وو. کورنو ته مې چې کتل نو دودونه پرې پراته ول او تک تور معلومېدل. کله چې د دې ځای په کوڅو کې تېرېدم نو پام مې شو چې هلته شراب پلورنځي هم فعاله دي. هغه ښار ورو ورو پر يوه بېوزله ښار بدلېده او زه پوهېدم چې ټول خلک يې، ټولې هټۍ يې، ټول د تېلو پمپونه يې او همدارنګه ټول ښوونځي يې له دې ويرېږي چې که بېوزلي ښار کې واکمنه شي نو په دې سيمه کې به کارو بار راکم شي. هغه ورځ ما د ويليام هارپر د ښوونځي په کتابتون کې د يوه ټولګي له ۲۲ تور پوستو زده کوونکو سره وکتل او له دوی سره مې خبرې وکړې. هغوی وويل چې په سړکونو کې له لوپرانو ويرېږو. په دې ماشومانو کې ځينې داسې ماشومان هم و چې ميندې يا پلرونه يې نشه‌يان وو. په دوی کې داسې کسان هم و چې يو وخت يې لوپرۍ کولې. د دې ښوونځي د ځينو زده کوونکو د کورنيو ځينې غړي په ډزو کې فلج شوي وو چې په ويلچرونو کې به ناست وو. يوه مرستندوی راته وويل چې کله هوا لمريزه وي نو ټولو زده کوونکو ته اندېښنه ورلوېږي او په خپګان اخته کېږي. ځکه لوپران په داسې ورځو کې ډېر فعاله کېږي او زياتې ډزې کوي. د دې ځای ماشومانو زده کړي وو چې کله هوا صافه او لمريزه وي نو په کور کې پاتې شي. يا که غواړي چې ښوونځي ته لاړ شي نو له هغو لارو لاړ شي چې له لوپرانو سره مخامخ نه شي. ما د دې ماشومانو صبر او زغم وستايه او هيله مې وکړه چې څومره ژر شوني وي هومره ژر دې د دوی ستونزې هوارې شي. په دې زده کوونکو کې يوه زده کوونکي په خپلو معصومانه کتو راته وويل: «ښه شول چې راغلئ. آيا تاسې په رېښتيا کولای شئ چې د دې ځای د ستونزو په هوارېدلو کې له موږ سره مرسته وکړئ؟» ما يې په ځواب کې وويل: «رېښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید ووایم. زه پوهېږم چې دا سیمه زیاتې ستونزې لري خو دومره ژر هېڅکله نشي کېدای چې ختمې شي او تاسې ترې خلاص شئ. ځکه په واشنګټن که زیاتره کسان نه پوهېږي چې دلته داسې ستونزې شته او تاسې ترې کړېږئ.»
پوهېدم چې حکومتي چارواکي په ډېرو ورو مسایلو کې سره ښکر په ښکر دي. ما هغوی ته وویل چې سیاست ډېر چټل څه دی او د کرکې وړ دی. له دې خبرې پرته ما دوی ته بل څه نه درلودل. ما یوازې دا کولای شول چې دوی ته هیله ورکړم.

هغه ورځ نژدې یو ساعت ماشومانو راته د خپلو ژوندونو وېروونکې کیسې وکړې. ما هغوی ته وویل چې تاسې له دې پېښو مه خواشینې کېږئ، ځکه همدا پېښې کېدی شي تاسې ته یوه انګېزه درکړي چې متحد شئ او د دې ستونزو پر وړاندې ودرېږئ. دوی ته مې ډاډ ورکړ چې که داسې وکړئ نو بریالي به شئ. شاوخوا شپږ اونۍ وروسته د ویلیام هارپر د ښوونځي د زده کوونکو یوه ډله د هغه ځای د شتمنو سیمه‌یزو او نېکو انسانو په مرسته سپینې ماڼۍ ته راغلل چې له ما او باراک سره وګوري. هغوی هاروارد پوهنتون هم ولید او د هغې په اړه یې ځینې معلومات موندل. ما هم دوی ته هیله ورکړه چې یوه ورځ به تاسې هم وکولای شئ چې هغه پوهنتون ته ورشئ.

ما چې کله له زده کوونکو سره خبرې کولې نو هېڅکله مې دوی ته دا هیله نه ورکوله چې ګنې زه د دوی ستونزې هواروم. زما پام و چې موضوع دومره ساده نه ده، مګر فکر کوم چې همدا چې په کتابتون کې کېناستم او د تور پوستو ماشومانو کیسو او ستونزو ته مې غوږ ونیوه، نو تر یوې کچې مې دوی ته آرمتیا وروبښله. البته دوی ته مې داسې لارې چارې هم وروښودې چې د دوی روحیه لوړه شي او ښایي چې د دوی په ژوند کې مې کوچنی بدلون هم راوستی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲٤

د ۲۰۱۵ کال پسرلی و. نجونې له ښوونځي رخصت شوې. مالیا راته وویل چې یو ملګری مې دی چې مینه راسره لري او غواړي په دې رخصتۍ کې راته مېلمستیا وکړي نو ورشم او که نه. که څه هم مالیا شپاړلس کلنه وه او د ښوونځي لومړۍ دوره یې هم پای ته رسولې وه مګر بیا هم مور ته ماشومه وه، یوازې ونه یې لوړه شوې وه چې حتا له ما سره برابره وه خو چال چلن یې هماغه د نوي پېغلتوب و. دې دا سوچونه هم کول چې پوهنتون ته لاړه شي. ښه زده کوونکې وه، ډېرې هڅې یې کولې او پر خپل ځان یې باور درلود. خپل پلار ته ورته وه چې جزییاتو ته یې زیاته پاملرنه کوله. له فلم او فلم جوړونې سره یې علاقه ډېره شوې وه او کله چې تېر کال ستیون سپیلبرګ سپینې ماڼۍ ته راغلی و دې ډېرې پوښتنې ترې وکړې. هغې هم مالیا ته وړاندیز وکړ چې د کار زده کوونکې په توګه دې د دوی له نوي سریال سره همکاري وکړي. اوس نو زموږ لور په هغه ځای کې وه چې د خپل ژوند لاره پیدا کړي.

مالیا او ساشا د امنیتي چارو له امله اجازه نه درلوده چې د بل چا په موټرو کې سپرې شي. البته مالیا هغه مهال لېسنس درلود او کولای یې شول ښار کې موټر وچلوي. البته کله به یې چې موټر چلاوه امنیتي چارواکي به تل ورپسې وو. کله چې دا لس کلنه وه او موږ واشنګټن ته راغلو، نو له هغه وخت راهیسې هېڅکله به بس یا مترو یا د چا موټر کې نه وه سپره شوې. خو په هغه شپه کې، موږ په استثنایي توګه دې ته د دې کار اجازه ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاخره هغه ورځ مازيګر مهال هلک په خپل موټر کې په ماليا پسې راغی او د سپينې ماڼۍ دروازه کې لومړۍ امنيتي چارواکو تلاشي کړ او بيا ماڼۍ ته رادننه شو او سالون کې کېناست. ماليا ما او باراک ته وويل چې «کومه خبره نشته». له ماليا سره زه هم لوځې پښې او باراک په کورنيو ځپلکو کې په لفت کې سپاره شو او له هغې سره ښکته لاړو. دا لږ څه ترهوره ښکارېده. مشکي دامن او يو ښکلی جاکټ يې اغوستی و چې ښکلې پکې ښکارېده.

ما او باراک په عادي توګه له ځوان سره سترې مشي وکړه، هغه ته مو لاس ورکړ او څو انځورونه مو ورسره واخيستل. کله چې ماليا وتله نو موږ په غېږ کې هم ونيوه. موږ چندان اندېښنه نه درلوده، سترس مو هم نه درلود، ځکه ډاډه وو چې ساتوونکي يې هر چېرې تعقيبوي او تر څو چې له مېلمستيا وروسته روستوران ته ځي دوی به ورپسې وي.

موږ د خپل موقف له امله بايد احتياط کړی وای. مګر ماليا ويل چې دا کار زياتی دی او د منلو وړ نه دی. په هر حال موږ په سپينه ماڼۍ کې د ژوند په اړه بېل نظر درلود او زموږ لوڼو بېل. نجونې ورو ورو د بلوغ دورې ته رسېدې.

کله چې دوی ثانوي دورې ته لاړې نو ما ځينې محدوديتونه پرې وضع کړل او دوی ته به مې وويل چې د شپې تر يوولسو بجو پورې به کور ته راځئ بيا وروسته مې يوولس بجې ورته دولس کړې چې کور ته راشي. کله به چې د دوی د امنيت په اړه راته اندېښنه پيدا کېده نو له ساتونکو به مې نه پوښتل، بلکې د دوی د دوستانو له ميندو او پلرونو څخه به مې پوښتنې کولې. البته تل پوهېدم چې دوی چېرې ځي او څوک د دوی مسئول دي. لوڼو مې تل د خپل پلار مقام ته کتل او پر دې خبرې وې چې هېڅکله بايد کومه تېروتنه ونه کړي او که يې وکړي، د ورځپاڼو د لومړۍ پاڼې خبر به شي. ما او باراک په نوي زلميتوب کې څو څو ځلې اشتباه او احمقانه کارونه ترسره کړي وو، مګر هغه وخت موږ ته چا چندان پام نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مالیا اته کلنه وه، نو باراک یې په شیکاګو کې له کټ سره کېناست او ترې ویې پوښتل: «آیا ښه ده چې ولسمشر شي.» او مالیا په ډېرې خوشحالۍ وویل: «هو.» خو دا هېڅکله نه پوهېده چې په سپینه ماڼۍ کې نوې ځواني او ځواني څومره ستونزمنه او سخته ده. نه پوهېده چې کله کوم جشن او مېلمستیا ته ځي نو ساتونکي به یې ورسره وي. نه پوهېده چې که په پټه سګرېټ وڅکوي نو څوک به یې په پټه انځور واخلي او په انټرنټي سایټونو کې به یې خپور کړي.

زموږ لوڼې په ځانګړي دوران کې سترېدلې. په ۲۰۰۷ کال کې اپل شرکت خپل ملفونونه پلور ته وړاندې کړل او د درېیو میاشتو په اوږدو کې یې یو میلیون دانې وپلورل. اوس د باراک د ولسمشرۍ په دویمه دوره کې یاد شرکت خپل یو میلیارد آیفونونه پلورلي وو. یعنې زموږ لوڼې د ټولنیزو رسنیو یوه نوي پړاو ته وردننه شوې وې. کله به چې دوی له ښوونځي وروسته یا د اونۍ په پای کې د واشنګټن شاوخوا ته له خپلو دوستانو سره تلې نو خلکو به همدا چې لیدې ورته راتلل به او ترې غوښتل به یې چې سلفي انځور ورسره واخلي.

ما او باراک ډېره هڅه کوله چې نجونې مو په عام محضر کې څرګندې نه شي او کله به چې رسنیو له موږ سره خبره کوله چې زموږ له لوڼو سره خبرې وکړي نو د دوی دا غوښتنه به مو ردوله. د دوی ساتونکو به هم ورزشي جامو کې ګرزېدل او هڅه به یې کوله چې په پټه د دوی ساتنه وکړي.

موږ څو کوکري کور ته ځکه راوستل چې زموږ د کور فضا یوه معمولي کور ته ورته شي. خو د خپلو لوڼو شخصي حریم ته مو تل پام کاوه او خبریالان مو له دوی لرې ساتل. کله چې باراک ولسمشر شو نو د هغه د ولسمشرۍ له پیله نجونې په ځینو مراسمو کې له باراک سره یو ځای څرګندې شوې وې. لکه د شکرانې په اختر کې د فیل‌مرغ ښښلو په مسخره مراسمو کې. هغه ورځ مې یاد ده چې نجونې ډېرې بې تفاوته او زړه نازړه وې چې په دې مراسمو کې یې ګډون وکړ او د خپل پلار تر څنګ ودرېدې. دوی له فیل‌مرغ سره انځورونه هم واخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یو.اس.آ تووډې ورځپاڼې بله ورځ ولیکل: «داسې ښکاري چې مالیا او ساشا نه غوښتل چې فیل‌مرغ یې د پلار له خوا وبښل شي نو ځکه ګورم وې.»

په هر حال موږ په ټولو مراسمو کې نشول کولای چې خپلې نوې پېغلې شوې نجونې کنټرول کړو چې د رسنیو پر وړاندې څنګه چلن ولري. اوس هغوی غټې شوې وې او د دې احتمال وو چې زموږ ځینې برنامې د دوی نه خوښېدې او ورته جالبې نه وې. د مثال په توګه کله به چې موږ غوښتل چې د پل مک کاتني سندرې واورو نو دوی به خپلو خونو ته لاړې او هلته به یې د خپلې خوښې وږ موسیقي اورېده. یا به د ساشا او د دې د دوستانو خوښېدل چې په پخلنځي کې هغه خواږه او خواږه برابر کړي چې په تلویزیون کې به پخېدل. کله به چې زموږ لوڼې ځینې ځایونو ته تلې او چا به نه پېژندې نو ډېرې به خوشحاله وې. که هغه به یوازې سفرونه و او که ډله‌یز.

د باراک له ولسمشرۍ وړاندې زموږ کورنې سفرونه ډېر خوندور وو. هاوانا ته تللي وو، هلته نجونو بسکټبال لوبه کړې وه، چین ته تللي وو، د چین په دېواله ګرزېدلي وو او په ریو ښار کې مو د مسیح ستره مجسمه لیدلې وه. خو اوس مو په سپینه ماڼۍ کې ژوند کاوه او کله به چې اونۍ پای ته ورسېده او رخصتۍ ته به تلو نو منهتن ټاپو ته به ورتلو. هلته به مو چې کله خواږه خلاصېدل، بیا به مو له بهر رستورانتونو راغوښتل خو ناڅاپه به په سړکونو کې له سلګونو کسانو سره مخ کېدو چې خپل ملفونه به یې راایستلي وو، له موږ سره به یې انځورونه اخیستل او خوشحالۍ به یې کولې. مګر دا شیان زموږ د لوڼو لپاره چندان جالب او خوندور نه وو.

یوه پېغله وه، کریستین نومېده، دېرش کلنه کالیفرنیایۍ وه چې د نوې کار زده کوونکې په توګه زما دفتر ته راغلې وه. زما د سفرونو مدیره جارویس وه، دې او کریستن په ګډه زما په سفرونو او ژوند کې مهم کارونه ترسره کول. هغوی د ښوونځي او زموږ د کورنۍ تر منځ اړیکه ټینګوله. د ښوونځي له ښوونکو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مربیانو سره به په اړیکه کې وې. دوی زما د لوبو د مشرو خویندو په څېر وې او د مالیا او ساشا هم ډېرې خوښېدلې. نجونو به چې هر څه کول نو لومړی به یې له دوی سره مشوره کوله لکه جامې اغوستل، په ټولنیزو رسنیو کې ګډون یا هم له کوم ملګري سره چکر او داسې نور...

یوه ورځ مالیا غوښتل چې کولمبیا پوهنتون کې وګرځي، نو په کریستین مې وسپارله او امنیتي چارواکو ماته لارښوونه چې د پوهنتون د ودانۍ ځمکتل (تاکاوۍ) ته لاړه شم او هلته منتظره شم. ځمکتل کومه کړکۍ نه درلوده او ما هم کوم کتاب نه و راسره راوړی چې وخت مې ښه تېر شي. نو کېناستم او له ځانه سره مې فکر وکړ چې زما ژوند کومه لاره وهلې ده. څه راپېښ شول چې هغه ساده او راحته ژوند مې پرېښود چې ثابته تنخا مې لرله او داسې له جنجالونو ډک ژوند مې غوره کړ. په شیکاګو کې د کلیسا انګړ راياد شو چې پنځه ویشت کاله وړاندې له باراک سره هلته تللې وم او هغه د سیمې له خلکو سره د کلیسا په ځمکتل کې خبرې کړې وې. هغه شپه ده ډېرې نوې خبرې کولې او هغو خلکو ته یې ویلي وو چې په ډېرو هڅو ښه ژوند جوړولی شو. هغه مهال څو میاشتې کېدې چې باراک مې پېژانده، خو پوهېدم چې نور نو زما او د ده برخلیک یو دی او سره بېلېدی نه شو.

اوس مې احساسول چې خوشحاله یم او پرمختګ مې کړی. په ۲۰۱۵ کال کې مې همداسې د والتر رید روغتون په اړه فکرونه کول چې ورشم او ناروغان ووینم. داسې ښکارېدل چې اوس هلته ډېر کم زخمي سرتېري بستري کېدل. متحده ایالتونو اوس بهر ته ډېر کم نظامي پوځونه لېږل. د دې کار پایله دا شوې وه چې د زخمیانو په شمېر کې کمښت راغلی و او ډېرې داغداره مېندې راکمې شوې وې. زما په اند دا یو پرمختګ و. همدارنګه داسې ګزارشونه هم خپرېدل چې په هېواد کې د ماشومانو د چاغښت کچه راټيټه شوې. په ځانګړې توګه له دوو کلونو تر پنځو کلونو پورې ماشومانو کې. همدارنګه کله چې سترې محکمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روغتیایي بیمې ملاتړ وکړ نو د باراک هڅو هم دا پایله ورکړه چې درملیزه بیمه د ټولو امریکایانو لپاره یو شان وي. دا یوه بریا وه او ما احساسول چې پرمختګ مو کړی. یا دا چې د باراک په دوره کې اقتصادي جریان ډېره وده وکړه او ډېر بدلونونه پکې راغلل چې دې خپله د دې څرګندونه کوله چې راتلونکې ته هیله شته.

په کونتیکوت ایالت کې د ښوونځي له فاجعې یو نیم کال وروسته زموږ د استازو مجلس حتا ډېر کوچنی ګام هم نه و پورته کړی چې د وسلو د پېر او پلور د کنترول لپاره څه ترسره شي. بن لادن مړ شوی و، مګر داعش همداسې خپلې ترهګرۍ ته ادامه ورکوله. په شیکاګو کې د انسانوژنې کچه لوړه شوې وه. د میسوري یوه پولیس چې مایکل براون نومېده یو تور پوستی تنکی ځوان یې وژلی و. د وژل شوي کس جسد ساعتونه ساعتونه پر سړک پروت و. د لکوان مک دونالډ په نامه یو تور پوستی و چې پولیسو شپاړس ګولۍ ویشتلی و او ځای پر ځای یې وژلی و. دې او دې ته ورته مثالونو څرګندوله چې په امریکا کې یو داسې څه شته چې نه شي بدلېدی. کله چې باراک لومړی ځل ولسمشر شو نو شنونکو اعلان کړل چې له نژادي تبعیض څخه وروسته دوران ته رسېدلی شو چې په هغې کې د پوست رنګ او د خلکو ترمنځ تبعیض نشته. خو دوی تېروتلي وو. نژادپرستي زموږ په هېواد کې همداسې جاري وه. د ۲۰۱۵ کال په وروستیو ورځو کې زه او باراک جنوبي کارولینا ته لاړو چې د کلمنتا پینک لي کشیش د خاور سپارلو په مراسمو کې ونډه واخلو. هغه د هغو نهو کسانو له ډلې و چې په نژادپرستانه ډزو کې وژل شوي وو. ټول قربانیان تور پوستان و. یوه ناپېژانده سپین پوستي د دې کسانو په ډله کې نفوذ کړی و چې بیا وروسته د دوی د مقدس کتاب د تلاوت په غونډه کې هم شامل شوی و خو په یوه غونډه کې چې د ډلې ټولو غړو خپل سرونه ټیټ کړي وو چې مقدس کتاب ولولي او دعا وکړي سپین پوستي په ټولو ډزې کړې وې. د ډزو په وخت کې یې ویلي وو چې: «زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کار ځکه کوم چې تاسې زموږ پر ښځو تېرې کوئ او غواړئ چې زموږ هېواد لاندې کړئ.»

باراک په دې مراسمو کې یوه له دردہ ډکه ویرنه وویله او له ویرنې وروسته یې له خلکو وغوښتل چې د قربانیانو ارواوو ته دعا وکړي چې آرامې شي. له شپږو کلونو تېرېدو وروسته اوس زما او د باراک دې ته پام شوی و چې له یوه پلوه زموږ شتون په سپینه ماڼۍ کې دا معنا لري چې میلیونو کسانو ته مو هیله ورکړې او له بل پلوه دا معنا لري چې په ځینو افرادو کې مو وېره او کرکه پیدا کړې ده. دا کرکه تل خطرناکه وه او ډېرې بدې پایلې یې درلودې.

قربانیان خاورو ته وسپارل شول او دا مراسم تېر شول. له دې وروسته د ۲۰۱۵ کال د جون میاشتې په ۲۶ نېټه د امریکا سترې محکمې د امریکا په پنځوسو ایالتونو کې اعلان کړل چې همجنسبازان حق لري چې سره واده وکړي او موږ دوی ته حق ورکوو چې سره واده وکړي. دا هغه موضوع وه چې لس گونه کاله یې په بېلابېلو ایالتونو کې اختلافات رامنځته کړي وو.

په هغه ورځ کله چې موږ د قربانیانو د ویر له مراسمو کور ته راوگرزېدو نو د ویر جامې مو وایستې او له لوښو سره مو مختصر ماښامی وکړ. بیا باراک د خپل کار خونې ته لاړ او زه هم د خپلو جامو خونې ته. هلته له کړکۍ سره ودرېدم او بهر ته مې وکتل، خو بهر مې ولیدل چې بنفشه رڼاوې دي چې انعکاس یې زموږ کړکیو ته هم راغلی. بیرون ته مې چې پام شو نو ومې لیدل چې ډېر کسان په شاوخوا سړکونو کې سره راټول شوي او جشن یې نیولی. د امریکا د سترې محکمې تصمیم ډېر کسان خوشحاله کړي وو او اوس یې جشن نیولی و. مگر موږ د څه شي غږونه نه اورېدل. ځکه سپینه ماڼۍ داسې جوړه شوې وه چې دېوالونه یې ډبل وو او کړکۍ یې ډبلې وې چې غږونه نه ترې راتېرېدل. حتا کله به چې باراک په چورلکه کې هم کور ته راتلو نو موږ به یې غږ نه اورېده چې په چورلکه کې راغلی بلکې هغه وخت به پوهېدو چې کور ته به د چورلکې د سوو تېلو بوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی. خو د چورلکې د وزرو په غږ به هېڅ خبرېدو نه .

ما چې بنفشې رڼاوې ولیدې نو د باراک دفتر ته ورغلم او ترې ومې پوښتل: «غواړې چې بهر کې رڼاوې ووینې. بېرون زرگونه کسان سره راټول شوي.»

ویې موسل او راته کړل یې: «خپله پوهېږې چې دا کارونه مې نه خوښېږي.»

ساشا په خپل کټ کې په خپل ملفون بوخته وه. ترې ومې پوښتل چې «راځه که بهر کې رڼاوې او څراغونه وینې؟»

دا مهال مالیا هم راپسې راغله او راته کړل یې: «زه یې وینم.»

زه هم له هغې سره ملگرې شوم. پرته له دې چې له چا اجازه واخلم په لفت کې لاندې ښکته شوم. لاندیني ساتونکي ته مې وویل چې غواړم سپي چکر ته بوزم او بیا په چټکۍ زینو کې ښکته شوم.

کله چې مهرباني مېرمنې کلر فاکنر ولیدم نو راته ویې ویل: «سلام، آغلې، مرسته درسره کولای شم؟» ما ورته وویل: «مننه، بیرون ته ځو رڼاوې وینو.» کلر حیرانه شوه او ورځې یې پورته کش کړې. خو کله چې دروازې ته ورسېدو او د دروازې لاستی مو تاو کړ نو ومو لیدل چې دروازه بنده ده. کله چې راوگرزېدم نو شاته مې په شخصي جامو کې یو پولیس ولاړ و. ورته ومې ویل: «دا څنگه خلاصېږي.»

کلر راته وویل: «آغلې، ډاډه یې چې بیرون ته ځې؟ هلته د ټولو تلویزیونونو کمرې په مرچه کې دي چې تاسې ښکار کړي.»

څنگه چې زما وېښته گډوډ وو او جامې مې هم چندان برابرې نه وې نو دې ته مې وکتل: «داسې حالت کې به ورشو چې څوک مو ونه پېژني.» یوه چا راته وړاندیز وکړ چې له لاندینۍ دروازې ووزو چې د غټو موټرو او د لوژستیکی توکو د وړو راوړو دراوزه وه. ما هم هو وویل او له څند پرته مرمري زینو کې ښکته شوم. له سرو فرشونو هم تېره شوم. د جورج واشنگټن او بنجامین فرانکلین

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجسمې مې شاته پرېښودې او بلاخره آزادې هوا ته ورورسېدم. د خلکو د شورماشور غږونه له لرې اورېدل کېدل. اوس نو زه او ماليا د سپينې ماڼۍ په مخکينيو چمنونو کې ولاړې او خوشحاله وو چې بلاخره بريالۍ شوو.

د ۲۰۱۵ کال په مني کې د راتلونکې دورې لپاره انتخاباتي کمپاينونه پيل شول. جمهوريپال گوند څو نوماندان لرل چې يو پکې جان کاسيچ او بل کريس کريتسي وو. دواړه واليان وو. همدارنگه نوماندانو کې څو سناتوران هم و لکه تېډ کروز او مارکو روبيو او څو نور کسان. خو ديموکراتانو يوازې دوه کسه درلودل چې يوه هيلري کلينټن وه او بل هم بېرني سندرز. ډونالډ ټرمپ خپله نوماندي د دوبي په پيل کې اعلان کړې وه او تل يې پر مکسيکويانو بريدنه کول او هغوی ته يې تېري کوونکي ويل. ده غوښتل چې د رسنيو پام ورواړوي.

ما د لومړۍ مېرمنې په توگه خپله څلورمه پروژه د باراک په مرسته پيل کړې وه چې «پرېږدئ نجونې درس ولولي» په نامه وه. له اوو کلونو راهيسې تل په دې فکر کې وم چې پېغلې نجونې په نړۍ کې تر گواښ لاندې دي. ما پاکستانۍ پېغله ملاله يوسفزۍ ليدلې وه چې طالبانو پرې بريد کړی و او بيا وروسته سپينې ماڼۍ ته راغلې وه چې زه او باراک د نجونو د زده کړو د ملاتړ په برخه کې ورسره خبرې وکړو. بيا دوه سوه او شپږ اويا نايجريايي نجونې د يوې افراطي ډلې له خوا وتښتول شوې چې بوکوحرام نومېده. د دې ډلې موخه دا وه چې نايجريايي کورنۍ ووېروي چې خپلې لوڼې ښوونځی ته پرې نه ږدي. کله مې چې پام شو چې د يونسکو له شمېرنو سره سم په نړۍ کې له ۹۸ ميليونو زياتې نجونې ښوونې او روزنې ته لاسرسی نه لري نو ډېره هيښه شوم. په دې نجونو کې ځينې داسې نجونې وې چې د بېوزلۍ له امله ښوونځي ته نشوای تللی. نور خنډونه د ښوونځيو لرېوالی او هغه لارې وې چې خطرناکې وې. کله به بيا مالي ستونزې وې او يا به هم جنسيتي موضوع وه چې نجونې به له سواده بې برخې پاتې کېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باراک وکولای شول چې د U.S.A ، د سولې د پوځ او د کرنې د وزارت له لارې میلیونونه ډالره راټول کړي. طبیعي وه چې امریکایان د نجونو له ښوونې او روزنې څخه لرې نه و. مګر ما بیا هم د هنرمندانو په مرسته هڅه وکړه چې د نجونو د ښوونې او روزنې موضوع په نړیواله کچه رسنیزه کړم. حتا یو بل عجیب کار مې هم وکړ او هغه دا و چې په یوه کمېډي تلویزیوني برنامه کې مې ګډون وکړ او له څو کسانو سره مې سندرې وویلې چې ډېرې ښې پایلې یې درلودې.

د ۲۰۱۵ کال په وروستیو کې د تېرو کلونو د کرسمېس د ورځو په شان له خپلو لوڼو سره هاوایي ته لاړم. هلته مو یو ستر کور کرایه کړ چې کړکیو یې ښه رڼا درلوده او ساحل ترې معلومېده. مور ته د پوځیانو سمندري هډه هم رانژدې وه، نو زه هم ورغلم او له سرتېرو او د هغوی له کورنیو سره مې ولیدل. که څه هم باراک تفریح ته راغلی و مګر بیا هم له خپلو مشاورانو او مرستیالانو سره په اړیکه کې وو او د هېوادنیو مسایلو په اړه یې سره مشورې کولې. مور به چې هر چېرې تلو نو هغه کس به هم راسره و چې د هستوي توپ بکس یې ساته.

مور د باراک د ولسمشرۍ وروستی کال په سپینه ماڼۍ کې تېراوه. زمان په چټکه روان و. د والیانو په جشن، کرسمېس اختر او همدارنګه په سپینه ماڼۍ کې مو د خبریالانو په جشن کې ګډون وکړ. همدارنګه ما او باراک د وروستي ځل لپاره برېتانیا ته یو لنډ سفر درلود. باراک د انګلستان ملکې ته زیات درناوی درلود او ویل به یې چې کله ملکهویني نو توت نیا یې وریادېږي. د ۲۰۱۶ کال د اپرېل په میاشت کې یوه ورځ په لندن کې د امریکا د سفیر کور ته لاړو او بیا له هغې ځایه په چورلکه کې کېناستو او وینزور کلا ته لاړو. کله چې چورلکه په ځمکه کېناسته نو ملکه او شاهزاده فیلیپ مور ته په تمه وو او زمور لپاره یې غرمنۍ برابره کړې وه. د سلطنتي کورنۍ د رسمي مقرراتو او دودونو له مخې زه باید د شاهزده فیلیپ تر څنګه ناسته وای چې څلور نوي کلن و او موټر یې هم چلاوه او باراک باید په شاتنۍ څوکۍ کې د ملکې تر څنګ ناست وای. خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر کې کېناستو نو ملکې ماته اشاره وکړه چې شاته ورشم او د دې تر څنګ کېنم. زه او باراک دوه زړي شو او نه پوهېدو چې څه وکړو. مګر ملکې وویل: «پوهېږم چې د سلطنتي قوانینو سره سم تاسې ته چټیات ویل شوي، مګر تاسې سر پرې مه خوږوئ، هر چېرې چې راحته يئ هلته کېنئ.» د دې له وینا سره سم زه هم شاتنۍ څوکۍ ته لاړم.

۲۰۱۵ کال کې د شیکاګو جنوبي برخې ته لاړم چې د زده کوونکو په فراغت غونډه کې وینا وکړم. هلته مې ولیدل چې د هایدي پندلتن یادغونډه هم وه که ژوندۍ وای نو دا به هم له ښوونځي فارغېدله. په غونډه کې یوه خالي څوکۍ هم اېښودل شوې وه چې ټولګیوالو یې پکې ګلونه اېښې وو او سینګار کړې يې وه.

د لومړۍ مېرمنې په توګه مې وروستۍ وینا په جکسون پوهنتون کې وکړه چې د تور پوستانو یوه تاریخي موسسه وه. د نیویارک په سیټي کالج کې مې هم وینا وکړه او د نژادي تنوع په ارزښتونو مې ټینګار وکړ. هر چېرې به مې له خپل مقامه ګټه اخیسته او په څرګنده به مې د نژاد او جنسیت په اړه خبرې کولې او بې اهمیته کول به مې او ځوانانو ته به مې هیلې ورکولې چې په راتلونکي کال کې به په داسې هېواد کې ژوند کوي چې له نژادي او جنسیتي تبعیضه به لرې وي.

وروستۍ وینا مې د هغه کال په پسرلي کې وه چې د سیدول ښوونځي په فراغتغونډه کې مې وکړه. له دې ښوونځي څخه مالیا هم فارغېده. الیزابت الکساندر هم راغلې وه. دا هغه شاعره وه چې د باراک د لومړي ځل معرفۍ په مراسمو کې يې شعر ویلی و. زه په مالیا ډېره سرلوړې شوم چې فارغه شوه. دې له یو کلن ځنډ وروسته په هارواړد کې نوملیکنه کوله. ساشا هغه مهال پنځلس کلنه شوه او غوښتل يې چې د بیانسې کنسرت ته لاړه شي. پلان داسې نیول شوی و چې نجونې به د دوبي زیاتره ورځې له خپلو کورنیو خپلوانو سره په مارتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیارد ټاپو کې تېروي او زه او باراک هم وروسته هلته له دوی سره یو ځای کېدو. خو مالیا غوښتل چې له خپلو دوستانو سره اروپا ته لاړه شي.

کله چې مالیا دریځ ته لاړه چې خپل ډیپلوم واخلي نو ما ولیدل چې د تورو عینکو شاته د باراک اوښکې تویې شوې. له دې څخه دوه ورځې وروسته یوه افراطي کس په فلوریدا کې د همجنسبازانو په یوه لوبغالي کې په خلکو ډزې وکړې او نهه څلوېښت کسان یې ووژل او دري‌دېرش یې زخمیان کړل.

که څه هم باراک ولسمشر و خو دې ولسمشرۍ ډېر درانه رنځونه او دردونه هم لرل. هغه ښه پلار و او د خپل پلار یې برعکس تل د خپلې کورنۍ تر څنګ و او په عین حال کې یې د هېواد چارو ته هم رسیدګي کوله او د رای ورکوونکو اړتیاوې یې پوره کولې. اوس یې د ولسمشرۍ دوره پای ته رسېدلې وه، زیات وخت یې درلود، مګر افسوس چې نجونې له موږه لرې کېدې. په هر حال راتلونکي په دوی پورې اړه درلوده.

د جولای د میاشتې په وروستیو کې په الوتکه کې کېناستو او په توپاني هوا کې مو پرواز وکړ خو په لاره کې الوتکه ولړزېده او شدید ټکانونه یې خوړل. زه یوې وینا ته تلم چې په فیلادلفیا کې مې کوله. دا وینا د دیموکرات ګوند په یوه غونډه کې وه. زما د عمومي اړیکو مدیره کارولین آلدر مورالس حامله وه چې دې ټکانونو ډېره وځوروله. ملیسا خو هسې هم له الوتنو وېرېده نو دا مهال یې هم چیغې وهلې. مګر ما یوازې په دې کې فکر کاوه چې وکولای شم په خپل وخت وینا ته ځان ورورسم او وینا وکړم. دا وینا راته مهمه وه. په ۲۰۰۸ کال کې مې چې خپله لومړۍ وینا کوله نو ډېر اضطراب مې درلود، ځکه چې له هغې وړاندې مې په ژوندۍ بڼه په تلویزیون کې خبرې نه وې کړې او په راتلونکو کلونو کې د یوې داسې تور پوستې مېرمنې په توګه معرفي شوې وم چې خشنه یم او له خپل هېواد سره علاقه نه لرم. اوس نو په هغه شپه کې وینا راته ښه فرصت و چې خپلو هېوادوالو ته ووایم چې څوک یم او ثابته کړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ټولې خبرې هسې ګونګوسې وې او شايعې. بلاخره کله چې فيلادلفيا ته راورسېدو نو په ډېره بېړه مې ځان غونډې ته ورساوه. خپلې جامې مې بدلې کړې او د خپلې وينا متن مې ولوسته. بيا دريځ ته لاړم. خلکو ته مې هغه درسونه ووېل چې په سپينه ماڼۍ کې مې د ماشومانو د سترولو په مهال کې زده کړي وو او دا چې اوس هغوی پېغلې شوې او پر ځان باور لري. د ځان په اړه مې هم خبرې وکړې او هيلري کلينټن ته مې هم اشاره وکړه چې زه پر دې باور يم چې د رهبرۍ ښې ځانګړتياوې لري او لايقه او کارنده مېرمن ده.

زه له ماشومتوبه داسې ستره شوې يم چې د زورواکو پر وړاندې ودرېږم او هېڅکله ورته تسليم نشم. اوس نو د يوه زورواکي او لوپر کس پر وړاندې درېدلې وم چې پر تور پوستانو يې ملنډې وهلې. له جنګي اسيرانو يې کرکه کړې وه او له خولې يې چې څه راوتل نو خپل هېواد ته يې توهين کاوه. ما هوډ درلود چې خپل خلک پر دې وپوهوم چې کوم شيان چې کله ناکله په تلويزيون کې د خلکو له خولې اوري، له درناوي ډک او سپېڅلي نه دي او داسې چا ته بايد رايه ورنه کړل شي. بايد خلکو ته مې ويلي وای چې امريکايانو ته کورنۍ بنسټ سپېڅلی او مهم دی. همدارنګه د هر چا شخصيت ته بايد درناوی وشي او هېچا ته توهين ونه شي.

له انتخاباتو څو اونۍ وړاندې د ډونالډ ټرمپ يو غږيز کلېپ خپور شوی و چې څرګندوله يې چې د ښځو له جنسي ځورونې دفاع کوي او په رسنيو کې بدې ردې وايي.

د ده دا خبرې مې چې واورېدې نو ډېره غوسه راغله. راتلونکې اونۍ کې مې پلان درلود چې په يوه انتخاباتي کمپاين کې د هيلري کلينټن په ګټه خبرې وکړم خو د هغې د وړتياوو د شمېرلو پر ځای مې دا احساس کړه چې د ټرمپ توهينونو ته ځواب ورکړم.

په داسې حال کې چې په والتر ريد روغتون کې وم او مور مې عملياتېده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په همدې حالت کې مې د وینا لپاره ځینې یادښتونه ولیکل. د ټرمپ په شان ډېرو خلکو پر ما ملنډې وهلې وې چې د ښځې په توګه یې رټلې وم او له دې امله یې راته توهین کړی و چې تور پوستې یم. همدارنګه ډونالډ ټرمپ مې له هیلري کلینټن سره په مناظرو کې لیدلی و چې څنګه یې پر هغې ملنډې وهلې او هغې ته یې توهین کاوه. ښځو څو ځلې داسې بې احترامۍ زغملې وې. دوی ته تلیفوني مزاحمتونه شوي وو، ظلمونه او تېري پرې شوي وو، ځورول شوې وې او داسې نور ځوروونکی چلنونه ورسره شوي وو او د دوی ځواک او واک ته په ټیټه سترګه کتل کېدل. دا هغه خبرې دي چې د ښځو ځواک راکموي. د ټرمپ نظرونه هم همدا ور و چې ما نه شول زغملای. د خپلې ویناوالۍ له مشاورې سره مې خبرې وکړې، هغې زما غوسه درک کړه او د کلماتو په قالب کې یې واچوله. بیا وروسته کله چې په منچستر نیوهمشایر کې غونډه وه خپلې خبرې مې هلته بیان کړې. د خلکو پر وړاندې ودرېدم او کړل مې چې دا ناسم سیاست دی؛ واقعاً چې له شرمه ډکې خبرې دي.

بیا واشنګټن ته راوګرزېدم او دعاوې مې کولې چې کاشکې چې زما خبرې یې اورېدلې وي. ما او باراک پټېیلې وه چې په جولای میاشت کې خپل نوي کور ته کډه وکړو. مور غوښتل چې تر هغې په واشنګټن کې پاتې شو تر څو پورې چې ساشا له سیدول ښوونځي فارغېږي. مالیا جنوبي امریکا ته تللې وه او له خپلو رخصتیو یې خوند اخیسته. چې هره ورځ تېرېده نو هیلري کلینټن او ډونالډ ټرمپ یوه نوي او شدید پړاو ته وردننه کېدل او د ټولو پام یې ځانونو ته وراړولی و.

د ۲۰۱٦ کال د نومبر د میاشتې په اوومه نېټه، له انتخاباتو شپه وړاندې، زه او باراک فیلادلفیا ته لاړو چې د انتخاباتي کمپاین په وروستیو غونډو کې د هیلري او د هغې د کورنۍ تر څنګ واوسو. ډېر کسان غونډې ته راغلي وو. نظرپوښتنو څرګندوله چې هیلري له ډونالډ ټرمپ څخه ډېره وړاندې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله وم چې امریکایان پوهېدل چې کوم رهبر ځانته وټاکي. زه د انتخاباتو پایلې ته هم هیله‌منه وم.

د تېرو څو کلونو په اوږدو کې لومړی ځل و چې ما او باراک د انتخاباتو په شپه کوم نقش نه درلود. زموږ لپاره په هوټل کې هېڅ ځای ریزرف شوی نه و. هېڅ کوم خبریال یا تلویزیوني شننونکي راته په تمه نه وو. اړینه نه وه چې خپل وېښته سینګار کړم او خاصې جامې واغوندم یا هم نجونې چمتو کړم. یوازې مو په مراسمو کې باید ګډون کړی وای او خوشحالي مو څرګنده کړې وای. والري ته مې بلنه ورکړه چې سپنې ماڼۍ ته راشي چې یو سینمایي فلم وګورو. نور مو باید مخه ښه کړې وای او له سپینې ماڼۍ وتلي وای. زموږ ډلې، یادښتونه برابرول چې هغو کسانو ته یې وسپاري چې له موږ وروسته سپینې ماڼۍ ته راتلل.

البته خوشحاله وم چې همداسې یوه موده نوره هم په واشنګټن کې پاتې کېدم. مګر ما او باراک د یوه روزنیز بنسټ د پرانیستلو فکر هم کاوه چې د هېواد د راتلونکي لپاره نوي رهبران وروزو او تشویق یې کړو. موږ غوښتل چې له ځوانانو او د دوی له نظریو ملاتړ وکړو. البته، استراحت ته مو هم اړتیا درلوده. خو هغه وخت وزګارېدلو چې نوي ولسمشر لوړه کړې وای. د ولسمشر له لوړې وروسته موږ بل چېرته تللی شوای.

سینمایي فلم چې پای ته ورسېد، څراغونه مو خاموشه کړل، همدې شېبه کې یو چا باراک ته زنګ راوکړ، څه یې ورته وویل چې څېره کې یې ګونځې پیدا شوې. بیا یې وویل: «نو داسې ده په فلوریدا کې پایلې لږ څه عجیبې دي.»

د خبرو له تون څخه یې امیدواري نه څرګندېده. څو شېبې تېرې شوې. تلیفون ته یې بیا زنګ راغی. دا ځل مې زړه ټکانونه خوړل. دا ځل د باراک سیاسي مشاور ډېویډ سیماس و چې د انتخاباتو له جزییاتو یې خبر درلود. د خپل مېړه له څېرې پوه شوم چې ناوړه خبر یې اورېدلی. ما دا خبر نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغملای. اضطراب مې ټول وجود کې غځونې وکړې. ومې ویل چې بر پوړ ته ځم. ژر پاڅېدم، لفت کې سپره شوم. غوښتل مې چې داسې کار وکړم چې هېڅ وانه ورېدلای شم.

ویده وم چې خبر تایید شو. امریکایانو ډونالډ ټرمپ د خپل ولسمشر په توګه ټاکلی و. ما نه غوښتل چې واقعیت ومنم.

راتلونکې ورځ چې کله له خوبه پاڅېدم، د واشنګټن آسمان خاورین و. د هغه بریا مې د ملت لپاره یو ډول ماتم باله. ساشا هېڅ نه منله چې داسې به وي. همداسې ښوونځي ته لاړه. مالیا له بولیویا زنګ راوکړ او ډېره غوسه وه. ما خپلو لوڼو ته وویل چې له دواړو سره مینه لرم او اړتیا نشته چې اندېښمنې شئ. هر څه به ښه شي.

زه نه ډېر سیاست کوم او نه هم ډېر سیاسي تحلیلونه. زه نه غواړم ووایم چې ولې داسې وشول او دا کار چا وکړ. ما یوازې دا هیله درلوده چې زیات کسان رایه ورکړي. بیا بیا مې له ځانه پوښتلي چې داسې څه لامل و چې خلکو یوه تکړه، باکفایته او کارنده مېرمن پرېښووده او داسې یو کس یې د ولسمشر په توګه وټاکه چې د ښځو ضد و. خو اوس موږ باید د خلکو رایو ته درناوی کړې وای او هر څنګه چې کېدل دا پایله مو باید منلې وای.

له باراکه وغوښتل شول چې له ملت سره لا نورې مرستې هم وکړي او د سولې او هوساینې یوه بېلګه شي. سهار مهال هغه په خپل ګردي دفتر کې له خپلو کارکوونکو سره مشوره وکړه. له غرمې وروسته یې داسې خبرې وکړې چې ډاډ او اعتماد پکې وو. ده ټولو خلکو ته وویل چې یووالی ولرئ، یو بل ته درناوی ولرئ او دیموکراسي رعایت کړئ.

هغه ورځ له غرمې وروسته ما هم له خپلو مشاورانو او کارمندانو سره یوه غونډه ونیوه. ټول سره کېناستو. زما ډله کې زیاتره هغې مېرمنې او لږګي شامل وو چې د کډوالو په کورنیو پورې یې اړه درلوده. دې کار هغوی ډېر خپه کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او اوښکې يې تويولې. دوی ويل چې موږ به ډېر زيانمن شو. مگر ما دوی ته ډاډ ورکړ او ورته ومې ويل چې په اتو کالو کې نشي کېدی چې هېواد له منځه لاړ شي. په هر حال، موږ بايد واقعيت منلای وای او هيلې مو بايد نه وای بايللې.

زموږ کورنۍ د ولسمشرانو څلور څلوېښتمه او په سپينه ماڼۍ کې يولسمه کورنۍ وه چې دې هېواد کې يې واکمني کړې وه. مگر موږ لومړنۍ تور پوستې کورنۍ هم وو چې دې هېواد ته مو خدمت کړی و. همدارنگه موږ لومړنۍ کورنۍ و چې په چيني لوښو کې مو خواړه خوړل او د سپينې ماڼۍ پر يوه دېوال مو د يوې تور پوستې هنرمنې ښکلی انځور راځړولی و چې آلما توماس نومېده. خو موږ چې په سپينه ماڼۍ کې کومه تلپاتې نښه پرېښوده، هغه هماغه د ترکاريو پالېز و چې اوس اوه نيم کلن شوی و او هر کال کابو زر کيلو گرامه بېلابېلې ترکارۍ ترې تر لاسه کېدې. پر دې پالېز ډېر بارانونه شوي وو، ډېرې واورې پرې اورېدلې وې او ډېرې ږلۍ پرې تېرې شوې وې، خو همداسې ځای پر ځای و. البته مخکې له دې چې سپينه ماڼۍ پرېږدو ما د دې پالېز پراختيا دوه برابره کړه. څو ځېرې مې هم پکې جوړې کړې چې لرگينې څوکۍ يې هم درلودې او ډېرين مېزونه يې هم لرل. بيا وروسته مې يوه ورځ له غرمې وروسته ټول هغه کسان دې پالېزه ته راوبلل چې د ماشومانو د تغذيې او روغتيا په برخه کې يې له موږ سره مرسته کړې وه. زما ټول مشاوران او کارمندان هم راغلي وو. که څه هم په ۲۰۱۴ کال کې سم کاس له سپينې ماڼۍ تللی و خو دې غونډې ته راغی.

غونډه کې ډېره احساساتي شوې وم، بيا مې له ټولو هغو کسانو مننه وکړه چې دې کلونو کې يې له موږ سره مرسته کړې وه. له مليسا مې مننه وکړه چې لس کاله وړاندې مو د انتخاباتي کمپاين لپاره ټاکلې وه، د خپلو مشاورانو له مشرې تينا مې مننه وکړه، همدارنگه له کريستېن جارويس او چينا او نورو ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مې مننه وکړه. دوی زما د کورنۍ په شان وو. دا د دوی زيار و چې اوس پنځه څلوېښت ميليونو ماشومانو هر سهار او هره غرمه روغتيايي خواړه خوړل، يوولس ميليونو زده کوونکو د «راځئ چې حرکت وکړو» د پروژې په مرسته هره ورځ شپېتې دقيقې ورزش کاوه. خلکو ډېر غوړ خواړه نه خوړل او ماشومانو حبوباتو او نورو روغتيايي خوړو ته مخه کړې وه او همدا خواړه يې خوړل.

همدارنګه ما د جېل بايډن په مرسته يو بل کار هم کړی و. دا کار له يو نيم ميليون تقاعد شوو او د هغوی له مېرمنو سره مرسته وه چې په بېلابېلو شرکتونو کې مو پر کار ګمارلي وو. همدارنګه زه او باراک پر دې توانېدلي وو چې د ټولې نړۍ د نجونو لپاره ميليارډونه ډالره راټول کړو او له دوی سره مرسته وکړو چې په ښوونځيو کې زده کړې وکړي.

د باراک له ولسمشرۍ څخه وړاندې د هېواد اقتصاد مخ پر ځوړ روان و، خو باراک پر دې وتوانېد چې هېواد له اقتصادی کړکېچه راوباسي. ده په پاريس کې د ځمکې د اقليمي بدلون پيمان هم لاسليک کړ او له عراق او افغانستانه يې زرګونه سرتېري هېواد ته راوبلل. همدارنګه د ايران هستوي برنامه يې هم ښې پايلې ته ورسوله او داسې يوه لايحه يې تصويب کړه چې شل ميليونه نور امريکايان يې هم د روغتيايي بيمې تر پوښښ لاندې راوستل. او همدارنګه د ده د ولسمشرۍ په دواړو دورو کې هېڅ مالي رسوايی رامنځته نه شوې او دې دورو کې هېڅ کوم دولتي چارواکي اخلاقي معيارونه تر پښو لاندې نه کړل.

لين مانويل ميراندا يو ځوان سندر جوړوونکی و چې يو موزيکال کارتون يې د امريکا د تاريخ او نژادي تنوع په اړه جوړ کړی و. ده په دې کارتون کې د تور پوستانو او نورو لږکيو او همدارنګه د ښځو ونډه په ښه توګه څرګنده کړې وه. د باراک د ولسمشرۍ په وروستيو کې دا کس له خپلې ټولې ډلې سره واشنګټن ته راغی چې په ډله کې يې نڅاګر او سندرغاړي هم شامل وو. بيا يې خپل نمايش د سپينې ماڼۍ په ختيز سالون کې اجرا کړ. ما او باراک په لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکه کې ناست و. د میراندا موزیکال نمایش پر ما ډېر اغېز وکړ او یو ځل بیا یې موږ ته یادونه وکړه چې امریکا له ټولو نژادونو له تورو او سپینو تشکیل شوې ده او ځواکمنه ځکه ده چې دا ټول نژادونه سره یووالی لري.

زه له خپل ناروغ پلار سره په یوه عادي او کوچني کور کې ستره شوې وم. د بېوزلانو په سیمه کې مو ژوند کاوه او چندان شتمني مو نه درلوده، مګر د ښوونې او پوهې په مرسته پر دې وتوانېدم چې په داسې یوه هېواد کې اوج ته ورسم چې نژادي تنوع پکې زیاته وه. پر دې اساس، هر څه په خپله په انسان پورې اړه لري. د باراک د ولسمشرۍ په پای کې ما دا احساس درلود چې له خپل هېواد یعنې امریکا سره مینه لرم. اته کاله له دې لورېینې برخمنه وم چې د هېواد په سترو تصمیمونو کې ونډه واخلم. ما د ژوند ډېرې لوړې او ژورې تجربه کړې. ښایي چې زما لیدلوری به معمولي نه و، خو فکر کوم چې د دې کلونو په اوږدو کې به پر دې توانېدلې وم چې د امریکایانو د ژوند په ځینو اړخونو کې ښه‌والی راولم او د هېواد په پرمختګ کې ونډه واخلم. همدارنګه د داسې نسل په وده کې مې ونډه درلوده چې اوس پوهېږي چې ډېر شیان شوني دي او هر څه چې په راتلونکې کې پېښېږي، نو له شک پرته به چې دوی هم پکې ونډه ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ خبرې

بلاخره ما او باراک د ۲۰۱۷ کال د جنوري میاشت په شلمه نېټه له سپینې ماڼۍ سره خدای پاماني وکړه او له هغې ځایه راووتو. رسمي مراسم هم نیول شوي وو چې ډونالډ ټرمپ د ولسمشر په توګه پکې معرفي شي. ما او باراک له ده او د ده له مېرنې میلانیا ټرمپ سره ملیتیا وکړه او دې مراسمو ته ورسره لاړو.

هغه ورځ مې هر ډول احساسات درلودل، ستړې وم، پرېشانه وم، په ځان مې افتخار کاوه او هیجاني وم. لنډه دا چې هر ډول احساسات مې په وجود کې په ځپو وو خو هڅه مې کوله چې کنټرول یې کړم. ځکه پوهېدم چې کمرې هر چېرې راپسې وې او زموږ ټول حرکات یې ثبتول. ما او باراک پتېیلې وه چې د واک لېږد په ډېر درناوي سره په بشپړه توګه ترسره کړو او په ډېرې آرمتیا سره دا اته کاله پای ته ورسوو. اوس نو وروستۍ شېبې وې.

د هماغه ورځې پر سهار، د ورستي ځل لپاره باراک ګردي دفتر ته لاړ او د راتلوونکې ولسمشر لپاره یې ځینې یادښتونه پر مېز پرېښودل. بیا موږ ټول اداري پوړ ته لاړو چې د سپینې ماڼۍ له دایمي خدمتکارانو او کارکوونکو یعنې صفاکارانو، لاربښودانو، سرآشپزانو، بڼوالانو او ساتونکو سره مخه‌ښه وکړو. زموږ په پرتله دا خدای پاماني ساشا او مالیا ته ډېره سخته وه.

کله چې دوی د ډالۍ په توګه ماته د امریکا دوه بیرغونه راکړل نو له دوکه په ژړا شوم. دا بیرغونه د باراک د ولسمشرۍ په لومړۍ ورځ په سپینه ماڼۍ کې په رپا راغلي وو.

کله چې د نوي ولسمشر د معرفۍ مراسمو ته لاړم او پر خپله څوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستم نه هڅه مې وکړه چې خپل احساسات کابو کړم. اوس نو مراسمو ته د بېلابېلو نژادونو کسان نه وو راغلي، د تور پوستو او سپین پوستو تنوع نه معلومېده، ټول سپین پوستي وو، ښځې هم نه وې او ټول نارینه وو. دا هماغه صحنه وه چې په خپل کاري بهیر کې بیا بیا ورسره مخه شوې یم. په مخصوص ځای کې چې کوم درې سوه کسان ناست وو ټولو ته مې وکتل، خو نژادي تنوع پکې نه ښکارېده. په سپینه ماڼۍ کې د نژادي تنوع لپاره هېڅ هڅه نه کېده. یادېږي مې چې د باراک په حکومت کې چا دې ټکي ته اشاره وکړه چې هغه څه چې خلک په خپلو تلویزیونونو کې ویني د یوه ولسمشر د ارمانونو څرګندونه نه کوي. مګر دا ځل شته کسانو د نوي ولسمشر ارمانونه په ښه توګه څرګندول. زه پر داسې حقیقت پوهېدم او په همدې خاطر مې هېڅکله موسکا پر شونډو رانه غله.

بیا په سپېڅلي کتاب لاس کېښودل شو، لوړه بیا تکرار شوه، یوه ولسمشر له یوه کوره کډه وکړه او د بل هغه وسایل ورته راوړل شول. د قدرت لېږد یعنې همدا.

اوس نو زه د خپل ژوند په نوي پړاو کې یم. په دې موده کې مې چې کوم مسئولیتونه پر اوږو درانه ښکارېدل، ترې خلاصه شوم. اوس مې لونې غټې شوې. دوی بسیا دي. ماته ډېره کمه اړتیا لري. مېړه مې هم اوس د یوه ملت مسئولیت پر غاړه نه لري. زه د څلور پنځوس کلنۍ په درشل کې یم. د ساشا، مالیا او باراک په برخه کې مې مسئولیتونه بدل شوي. کار مې هم بدل شوی او دنده هم. اوس د فکر کولو او پرمختګ لپاره زیات وخت لرم.

زما پر اند بدلون هغه جریان نه دی چې کوم ځای ته ورسېږ، یا کومې موخې ته، بلکې بدلون دا دی چې یوازې مخ پروړاندې لاړ شې. بدلون په ژوند کې یو تکامل دی چې ډېره خوشبیني ورته پکار ده. البته دا سفر هېڅ پای نه لري. سمه ده چې زه مور شوم، مګر اوس هم باید ډېر څه زده کړم او بیا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو اولادونو ته ورولېږدوم. سمه ده چې زه یوه مېرمن شوم، خو باید زده کړم چې ډېره سازګاري ولرم او د دې لپاره چې ریښتیانی مینې ته ورسم نو په ځان کې باید فروتني زیاته کړم او له بل سره په ګډ ژوند کې خام کار ونه کړم بلکې د فکر له مخې باید چلن ورسره وکړم. احساس مې دا دی چې د تېر په پرتله ځواکمنه شوې یم، خو اوس هم کله ناکله داسې پېښېږي چې د کمزورتیا احساس کوم. په ټُلي توګه، د بدلون جریان صبر، زغم او ځواک ته اړتیا لري. باید تل د ودې، او پرمختګ په اړه فکر وشي او په هغه تګلاره کې یو څوک روان شي.

زیاتره خلک رانه پوښتي چې آیا غواړې ولسمشرۍ ته نومانده شې. زه یې په ځواب کې وایم، چې نه هېڅکله نه. ځکه له سیاست سره هېڅ مینه نه لرم او تېرې لس کلنې تجربې زما دا خبره نوره هم ریښتیا کړې چې سیاست زما لپاره نه دی. د باراک له ولسمشرۍ وروسته په ځینو ځایونو کې داسې خبرونه اورم چې وضعه مې خرابوي. د اوسني ولسمشر یعنې ډونالډ ټرمپ چلن او د ده سیاسي برنامې ډېرې ګډې وډې دي چې زیاتره امریکایانو اوس پر ځانونو شک کړی چې څنګه یې ده ته رایه ورکړې.

ده د باراک زیاتره سیاستونه ګوښه کړي، د هېواد ډېر نژدې اقتصادي شریکان یې له ځانه لرې کړي او د ټولنې پر زیارګښو خلکو یې ملنډې وهلي. خو ښکاره نه ده چې څه موخه لري.

خو زه هېڅکله نه غواړم چې پر بدبینۍ اخته شم. په ډېرو بدو وضعیتونو کې هم هڅه کوم چې ژوره ساه وکاږم او هغه شریف انسانان یاد ته راولم چې په ژوند کې مې لیدلي او ځان هیله‌منه کړم چې ستونزې او خنډونه به له منځه لاړ شي. موږ د دیموکراسي او د خپلو رایو پر ځواک باید باور ولرو.

ما چې کله په یوکلید سړک کې په خپل اپارتمان کې ژوند کاوه نو تل مې خوشبیني احساسوله. ځکه خوشبیني مې د خپل پلار په چلنونو او فکرونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدله، کله به یې چې لُنګ واهه، ویل به یې چې ستونزه نه لري، خپلې ناروغۍ ته یې هم چندان پام نه کاوه. خوشبیني مې په مور کې هم لیده. کله به چې زموږ ګاونډیانو کډې کولې او بل ځای ته به تلل، مګر دا به په هماغه کور او هماغه سیمه کې پاتې کېده. همدارنګه زما او د باراک په پیوند کې هم خوشبینۍ ونډه درلوده او له ما سره یې مرسته وکړه چې پر خپلو شکونو او تردیدونو غلبه وکړم، پر باراک ایمان ولرم چې ښه خاوند راته واوسي.

ما د لومړۍ مېرمنې په توګه، خوشبیني په بېلابېلو ځاینو کې په خپلو سترګو لیدلې. د والټر رید روغتون په زخمي سرتېري کې چې د خپلې خونې پر دروازه یې لیکلي وو زه ده چا زړه سوي ته هېڅ اړتیا نه لرم او ډېر ژر به ورغېږم او جګړې ته به ورستون شم. یا دا چې خوشبیني مې د کلوپاترا پندلتون په وجود کې هم ولیده چې د لور مړینه یې پر مبارزې تمامه شوه او د وسلو د نه پېر او پلور د قانون د تصویب لپاره یې زمینه برابره کړه. همدارنګه له هر څه نه زیاته خوشبیني مې تل د ماشومانو په روح او روان کې لیدلې. هغوی چې کله هر سهار له خوبه راپاڅېږي نو خوشبینه وي، هیلې لري او خپل فعالیتونه کوي. نو موږ هم باید د دوی په خاطر هیله‌من واوسو او خپلې ودې او خپل پرمختګ ته باید ادامه ورکړو.

اوس زما او د باراک تابلوګانې په ملي موزیم کې شته چې زه پرې ویاړم. هر څوک چې زموږ د ماشتومتوب ژوند ته وګوري نو ناشونې به وي چې وړاندوینه وکړي چې یوه ورځ دې زموږ انځورنه په دې پرتمین تالار کې راځوړند شي. هر ماشوم چې دا تابلوګانې ویني نو هېروي چې یو څوک دې په تاریخ کې د تلپاتې کېدلو لپاره ځانګړې څېره ولري.

زه عادي او معمولي مېرمن یم چې له حیرانتیا ډک ژوند مې تېر کړی او هیله لرم چې زما د ژوند کیسه د دې لامل شي چې نورو ته تر یوې کچې پورې لاره هواره کړي. ما ډېر ښه چانس درلود چې په آیووا کې به د خلکو کورونو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلم او هڅه به مې کوله چې له نورو سره اړیکه ونیسم. وروستۍ خبره مې دا ده چې راځئ د پوټکي د رنګ او نژاد او داسې نورو څخه پرته یو بل ومنو، د یو بل په اړه قضاوت راکم کړو او خپل تعصبات لرې کړو. تل هڅه وکړئ چې پر ځان باور ولرئ، ډاډه واوسئ، ځواکمن شئ، مخ پر وړاندې لاړ شئ او خپله کیسه ووایئ او په بزرګوارۍ د نورو غږونه واورئ. څه چې اوس یم له همدې لارې دې مقام ته رسېدلې یم.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library